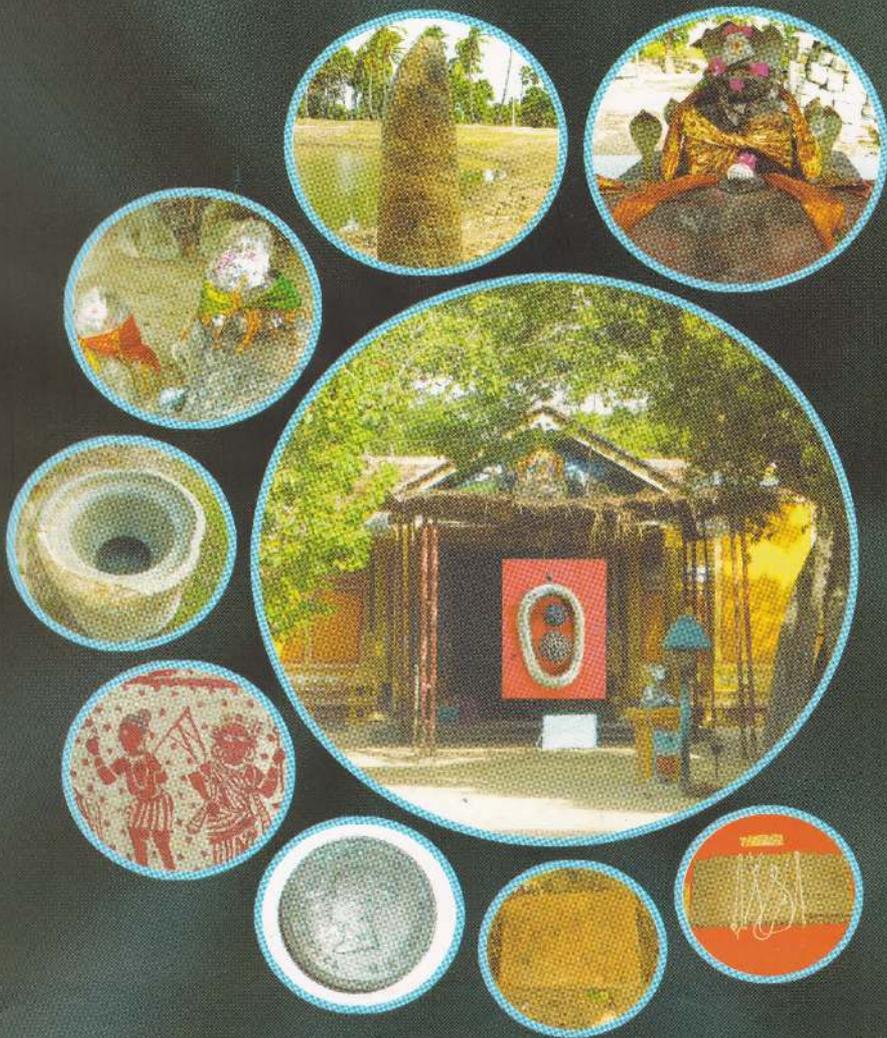

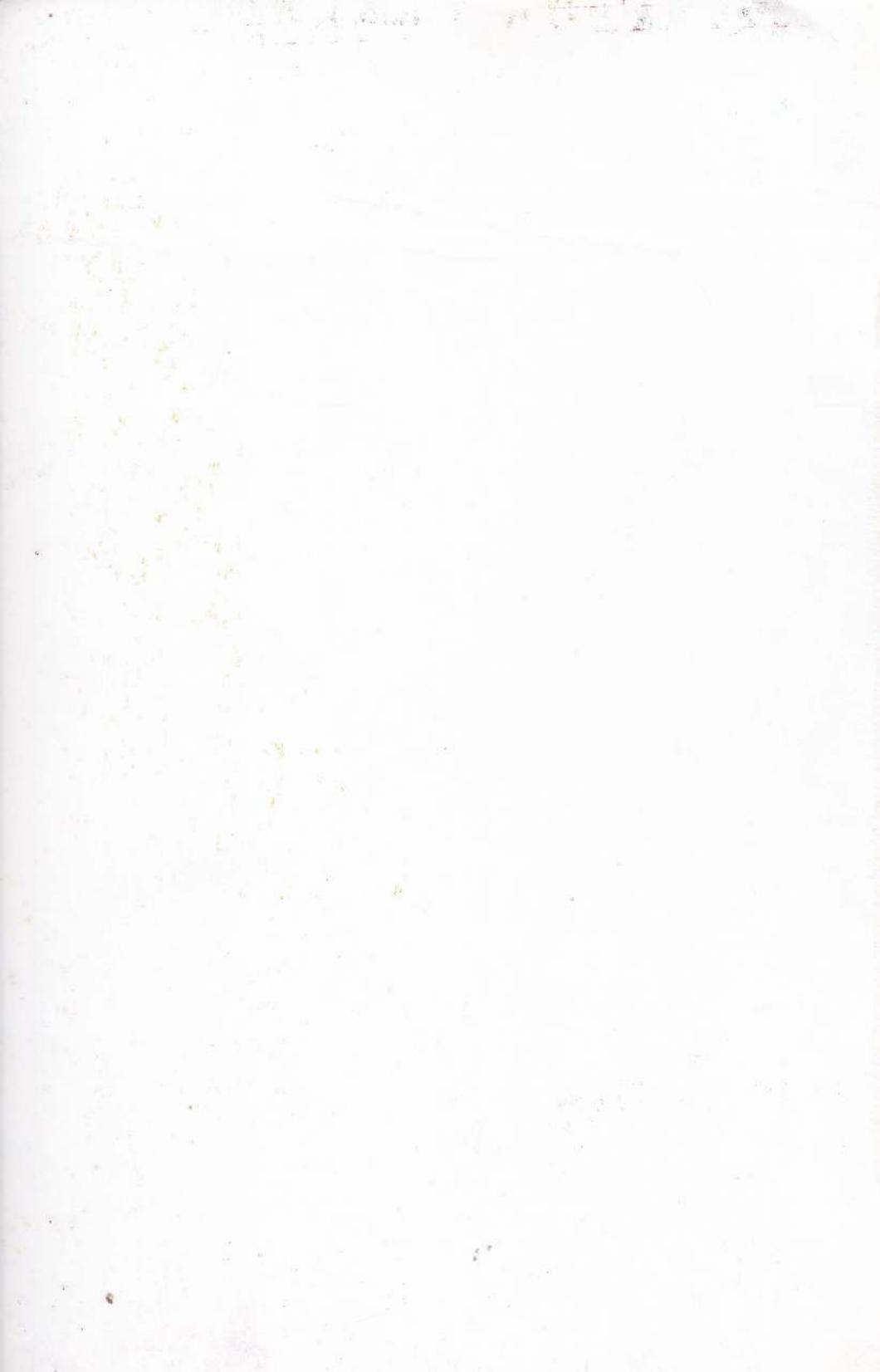
வரணியன் மரபுரிமைகள்

பாகம் 1

சி.கா.கமலநாதன் J.P.

B.A. (Hons-History) P.G.D.E., M.A (Jaffna)

வரணியின் மரபுரிமைகள்

பாகம் - 1

சி. கா. கமலநாதன் J.P.,
B.A. (Hons-History) P.G.D.E, M.A (Jaffna)

வெளிமீடு:

புராதன குருநாதர் கோயில்

மாசேரி, வரணி,

யாழ்ப்பாணம்,

இலங்கை.

2012

தலைப்பு	:	வரணியின் மரபுரிமைகள்
ஆசிரியர்	:	கார்த்திகேசன் - கமலநாதன் M.A., J.P.
விடயம்	:	சமூக, மனிடவியல் பொருளாதார, பண்பாட்டு வரலாற்று நோக்கில்
பக்கம்	:	XIV + 250
வெளியீடு	:	புராதன குருநாதர் கோயில், மாசேரி, வரணி
அலுவலக முகவரி	:	கிளி/கிளிநொச்சி மகா வித்தியாலயம்
வதிவிட முகவரி	:	மீசாலை கிழக்கு, மீசாலை.
முதற் பதிப்பு	:	ஓகஸ்ட் 2012
அச்சிட்ட பிரதிகள்	:	500
முன்அட்டை வடிவமைப்பு	:	} கரிகணன் பிறிண்டேர்ஸ், இல. 681, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.
நூல் பதிப்பு	:	
நூல் அளவும் தாள் வகையும்:	:	White Print 1/8 70gsm
நூல் பகுப்பாக்க இல	:	954 - 891
விலை	:	750/=

Title	:	Heritage of Varany
Auther	:	Karthikesan Kamalanathan M.A., J.P,
Subject	:	Social - Economic, Anthropology, Cultural and Historical View
Pages	:	XIV + 250
Publisher	:	Purathana Kurunathar Kovil, Maseri, Varany.
Offical Address	:	KN/Kilinochchi M.V
Home Address	:	Meesalai East, Meesalai.
First Pub	:	2012 August
Copy Rights	:	To Auther
Number of Copies:	:	500
Cover Printing	:	} Harikanan Printers, No. 681, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.
Book Printing	:	
Book Size & Papers	:	White Print 1/8 70gsm
Catalogue No	:	954 - 891
ISBN	:	978-955-54774-0-6
Prize	:	750/=

சமர்ப்பணம்

வரணி -மாசேரி புராதன குருநாதர் கோயில்

மயிலிபட்டி பரம்பரையில் அவதரித்த
குரு மூர்த்தி ஸ்ரீஸரீ குருநாத
நாகப்பசுவாமிகள் திருவடியில்
இந்நூலை சமர்ப்பணம் செய்கின்றோம்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர்
பேராசிரியர் வசந்தி அரசரட்ணம்
அவர்கள் வழங்கியுள்ள

ஆசியுரை

தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், பண்டுதொட்டு பயன்பாட்டிலிருந்துவரும் மரபுரிமைச் சின்னங்கள், பாவனைப் பொருட்கள் என்பவற்றைத் தொடர்ந்து பின்பற்றி அவற்றைப் பாதுகாத்துவரும் பிராந்தியங்களில் ஒன்றாக, தென்மராட்சியைப் பெருமைப்படுத்திப் பார்க்கும் மரபு நீண்ட காலமாக இருந்து வருகிறது. ஆயினும் இத்தனித்துவமான பண்பாட்டு அம்சங்கள் சமீப கால அனர்த்தங்களால், நாகரிக மாற்றத்தால், தகவல்தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியால் மறக்கப்பட்டும், மாற்றம் அடைந்தும் வருவது கவலையளிக்கிறது. இந்நிலையில் தென்மராட்சிக்கு உட்பட்ட வரணி வட்டாரத்தின் பாரம்பரிய மரபுரிமைகளை கள ஆய்வில் கண்டறிந்து, ஆராய்ந்து அவற்றை யெல்லாம் பொருத்தமான சான்றாதாரங்கள் மூலம் திரு. கா. கமலநாதன் இந்நூலில் ஆவணப்படுத்தியிருப்பது பாராட்டுக்குரிய பணியாகும்.

சமீப காலமாக வளர்முக நாடுகளின் பாரம்பரிய பண்பாடுகள், பழக்கவழக்கங்கள் என்பன தீவிரமாக மாற்றமடைந்து வருகின்றன. இதற்கு உலகமயமாக்கல், பின் நவீனக் கருத்துக்கள், நவீன தகவல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி என்பவற்றின் செல்வாக்குகள் முக்கிய காரணங்களாகும். இதனால் வளர்முகநாடுகள் ஒவ்வொன்றும் தமது நாட்டினதும், பல்லினப் பண்பாடு கொண்ட தமது மக்களினதும் மரபுரிமைகளை ஊர், கிராமம், வட்டாரம், பிரதேசம் என்ற அடிப்படையில் ஆராய்ந்து பாதுகாத்து வருகின்றன. இந்நிலையில் “வரணியின் மரபுரிமை” பற்றிய இந்நூல் குறிப்பிட்ட வட்டாரத்தில் வாழ்ந்த, வாழுகின்ற சமூகத்தின் பாரம்பரிய மரபுரிமைகளைப் பாதுகாக்கின்ற முன் முயற்சியாக அமைகிறது எனலாம்.

இந்நூலைப் படைத்திருக்கும் சைவப்புலவர் திரு.கா.கமலநாதன் எமது பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுப் பாடத்தில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்று சில காலம் தற்காலிக விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றியவர். பின்னர் இதே பல்கலைக்கழகத்தில் பண்பாட்டு இயலில் முதுகலை மாணிப் பட்டம் பெற்றவர். தற்போது பாடசாலை ஆசிரியராக உள்ள அவர் இரு வரலாற்று நூல்களை எழுதி வரலாற்று மாணவரிடையே நன்கு அறிமுகமானவர். தனது கல்விப் புலமையால், தனது சமூகம்

நன்மையடையவேண்டும் என்ற பெருவிருப்போடு, தான் பிறந்து வளர்ந்த கிராமத்தின் மரபுரிமைச் சின்னங்களை ஆராய்ந்து அவற்றை ஒரு நூலாகப் படைத்திருப்பதன்மூலம் அனைவரின் பாராட்டுக்களையும் பெற்றுள்ளார். தனிப்பட்ட முறையில் ஆசிரியர் திரு. கா. கமலநாதன் அவர்களைப் பாராட்டுவதுடன் அவர் தொடர்ந்தும் வரலாற்றுப் பணியை முன்னெடுக்க இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

பேராசிரியர் வசந்தி அரசரட்ணம்

துணைவேந்தர்,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

31.12.2012

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறைப்
பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராசா
அவர்கள் வழங்கியுள்ள

வாழ்த்துரை

வரணியின் மரபுரிமைகள் என்ற தலைப்பினைத் தாங்கிய வகையில் வெளிவந்திருக்கும் இந்நூலைத் தொல்லியல், வரலாறு பண்பாடு, தென்னிந்திய - வடஇலங்கைத் தொடர்புகள், ஆகமம், ஆகமம் சாராத வழிபாட்டு முறைகளின் வளர்ச்சி, வரலாற்றுக் குலங்களின் பரிணாமம், ஆலயங்களின் வரிசை - வளர்ச்சி, குறிச்சிப் பெயர்கள், தோம்புப் பெயர்கள் போன்றவற்றைச் சமூக, மானிடவியல் மற்றும் சமய பல்பக்கப்பண்பாட்டு அடிப்படையில் வரணி என்று குறிக்கப்பட்ட பெரும் பண்பாட்டுக் கிராமம் ஒன்றின் பரிணாம வளர்ச்சியை மையமாகக் கொண்டு ஓர் ஆய்வுமுறையியல் ஊடாக திரு.சி.கா. கமலநாதன் அவர்கள் இத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகிற்கு வழங்கியிருப்பது என்பது ஒரு வரலாற்றுக் கட்டளைக்குச் செப்புப்பட்டயம் அமைத்தது போன்றுள்ளது. இப்பொழுது மரபுரிமைகள் என்ற பதத்தினால் பல்லினப் பண்பாட்டிருக்கையை ஒரே மையத்திலேயே அடையாளம் கண்டுகொள்ளக்கூடிய வகையில் பண்பாட்டாய் வாளர்கள் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வருகின்ற ஒருமுறைமையை அனுசரித்த கமலநாதன் அவர்களும் இந்நூலை வெளிக்கொணர்ந்திருப்பது அவரது பாரிய ஒரு பங்களிப்பாக அமைந்துள்ளது. அவ்வகையில் இந்நூல் ஆய்வு மாணவர்களால் மட்டுமன்றி, சாதாரண கல்வியறிவுடைய பாமரமக்களும் கிராமங்கள் தொடர்பான பண்பாட்டினை உதாரணமாக அறிந்து கொள்வதற்கு இந்நூலை ஓர் உரைகல்லாகப் பயன்படுத்துவர் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் எழமுடியாது.

சி.கா. கமலநாதன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாறு சிறப்புக்கலை மாணவராகத் தன்னைப் பதிவுசெய்துகொண்டு அக்கற்கை நெறியை 1992 - 1997 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் பூரணப்படுத்தியிருந்தார். கோயில் மரபுகளுடன் இறுகப்பிணைக்கப்பட்டிருந்த இவரது குடும்பத்தினரின் வாழ்வுடன் ஒன்றித்து, தன்னையும் சமய - ஆசார வாழ்வுடன் இணைத்துக் கொண்டிருந்த கமலநாதன் ஒரு சைவப்

பண்டிதராகவும், திருவருள் வாசகர், அருளுரை அமுதன், சிவநெறிச் செல்வர், சைவசித்தாந்த பண்டிதர், அகில இலங்கை சமாதான நீதிவான், தர்மாசிரியர், சித்தாந்த வித்தகர், அறநெறிப் பாடசலை அதிபராகவும் சிறந்த ஒரு வரலாற்று ஆசானாகவும், சமுதாயப் பணிகளில் பெரும் ஈடுபாடுகொண்ட ஒருவராகவும், வாஸ்துசாஸ்திரக் கலைகளில் தேர்ச்சியுடையவராகவும், தென்னிந்தியக் கோயில்களில் வடிவமைக்கப் பட்ட பிரதான மூர்த்திகள் அவற்றின் இலட்சணங்கள், அற்புதங்கள், அறிவியல் வெளிப்பாடுகள் போன்றவற்றை நன்குகற்று, அவற்றில் தேர்ச்சியுடையவராகவும், அமரர் அருட்கவி கீ. விநாசித்தம்பி ஐயா அவர்களின் மிகமிக நெருக்கமான சிவ்யனாகவும், எதிர்வுகூறும் அருள்வாக்குப் பெற்றவராகவும் இவர் திகழ்ந்து கொண்டிருப்பது எமக்குக் கிடைத்த ஒரு பெருங்கொடை எனலாம். தான் கற்றுணர்ந்து கொண்டதைத் தனது சித்தத்திலிருத்தி, அதனை மிகத்தெளிவாக எடுத்துரைப்பதில் மிகவும் வல்லவரான கமலநாதன் அடியார்கள் விரும்பும் ஒரு சமயப் பேச்சாளர் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அவரது இந்நூல் எமது வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்திற்கு மேலுமொரு அணி சேர்க்கும் என்பது எனது நம்பிக்கையாகும். இவரது முன்மாதிரியை எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டு, எம்மிடம் கற்ற மாணவச் செல்வங்கள் தங்களது படைப்புக்களையும் மெருகேற்றி, எமது சமூகத்திற்கு அரங்கேற்றவேண்டும் என்று மிக விநயமாகக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

பேராசிரியர் செல்லையா கிருஷ்ணராசா,
வரலாற்றுப் பேராசிரியர்,
வரலாற்றுத்துறை.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

25-08-2012

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறைத் தலைவர்
பேராசிரியர் ப. புஷ்பரட்ணம்
அவர்கள் வழங்கியுள்ள

அணிந்துரை

"வரணியின் மரபுரிமைகள்" காலத்திற்குப் பொருத்தமான படைப்பு

மரபுரிமை என்பது ஒரு நாட்டில் அல்லது ஒரு வட்டாரத்தில் ஒரு இனக் குழுவால் அல்லது ஒரு சமூகத்தால் பின்பற்றப்பட்டதும், நிகழ்காலத்தில் தொடர்ந்து பராமரிக்கப்படுவதும், எதிர்காலத்தில் அடுத்த சந்ததியினருக்குக் கொடுக்கப்படுவதையும் குறிக்கிறது. அவற்றைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு ஆசிரியர் திரு. கா. கமலநாதன் எழுதியுள்ள இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்குவதை மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமாகப் பார்க்கிறேன். பண்பாடு, கலாசாரம், மரபுரிமை என்ற சொற்களுக்கு நீண்டகாலமாகக் கொடுக்கப்பட்டுவந்த விளக்கங்கள் இன்று உலக மயமாக்கலால் புதுவிளக்கங்களைப் பெற்றுள்ளன. இன்று பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படும் கலாசார ஐக்கியம் (Cultural Uniy), கலாசார ஒருமைத்தன்மை (Cultural Pluralism) என்ற சொற்பதங்கள் உலகமயமாக்கலால் உருவான புதிய விளக்கங்களாகும். ஆனால் இவை நடைமுறையில் வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளின் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கால் வளர்முக நாடுகளின் மரபுரிமைகளை மழுங்கடித்துக் கொள்ளவே உதவுகின்றன. இதனால் வளர்முக நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் தமது நாட்டின் மரபுரிமைகளைக் கண்டறிந்து, பாதுகாப்பதில் தீவிர அக்கறை காட்டி வருகின்றன. இந்த விழிப்புணர்வு தென்னிலங்கை மக்களிடையே 1970களில் உணரப்பட்டாலும், வடஇலங்கையில் இது சமீப காலங்களில்தான் உணரப்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில் வரணி மண்ணோடொட்டிய இந்நூலாசிரியர் தனது வட்டாரத்தின் மரபுரிமைகளை வெளிச்சம் போட்டுக்காட்ட முனைந்திருப்பது பாராட்டுக் குரியது.

வரணியின் 2000 ஆண்டுகளுக்குக் குறையாத தொன்மையான, தொடர்ச்சியான வரலாறு உண்டு. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் 40க்கு மேற்பட்ட புராதன குடியிருப்புக்களை அடையாளப்படுத்திய பேராசிரியர் இரகுபதி அவற்றுள் சில வரணியில் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் கிறிஸ்தவ சகாப்த காலத்தில் இருந்து இந்தியா, உரோம், அரேபியா மற்றும் சீன நாடுகளுடன் வணிக, கலாசார உறவு கொண்டிருந்தமைக்கு நம்பத்தகுந்த ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன.

தமிழக வேதாரணியம் ஆலயத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் சில வரணி மக்கள் அவ்வாலயத்திற்கு அளித்த தானங்கள் பற்றிக் கூறுகின்றன. ஐரோப்பியர் ஆட்சியில் வரணி அவர்களின் முக்கிய நிர்வாக மையங்களில் ஒன்றாக விளங்கியதைப் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர்கால ஆவணங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவற்றை உறுதிப் படுத்தும் தொல்லியல் ஆதாரங்கள் வரணியின் பல இடங்களில் அடையாளங் காணப்பட்டுள்ளன. இவையெல்லாம் வரணிக்குத் தொடர்ச்சியான பாரம்பரிய வரலாறு இருந்ததைக் காட்டுகின்றன. இவற்றை யெல்லாம் இந்நூலாசிரியர் ஆங்காங்கே தனது நூலில் தொட்டுச் செல்வது இந்நூலுக்குரிய தனிச் சிறப்பம்சமாகும்.

நூலாசிரியர் புலவர் திரு. கா. கமலநாதன் 1992-1997 காலப் பகுதியில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றைச் சிறப்பு பாடமாகக் கற்று சிலகாலம் அப்பல்கலைக்கழகத்திலேயே ஆசிரிய ராகக் கடமையாற்றிய அனுபவம் உடையவர். தொடர்ந்து படிப்பதில் ஆர்வமுடைய அவர் பண்பாட்டு இயலில் முதுகலைமாணிப் பட்டம் பெற்று தனது கல்விப் புலமையை மேலும் உயர்த்திக் கொண்டவர். படிக்கும் காலத்திலேயே பழைமையைக் கண்டறிந்து வரலாற்றில் புதுமை படைப்பதில் ஆர்வம் காட்டிய இவர் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் சிலர் வரணியில் புதிய தொல்லியல் ஆதாரங்களைக் கண்டுபிடிக்க உதவியவர். ஆசிரியராக இருந்து இரு வரலாற்று நூல்களையும், ஒரு ஆலய வரலாற்றையும் எழுதிய இவர் தனது சிறந்த சமயச் சொற்பொழிவாற்றல் மூலம் மக்களிடையே நன்கு பரீட்சய மானவர். இவையெல்லாம் இவர் தொடர்ந்து நூல்களை எழுதுவதற்குத் தூண்டுதலாக அமைகின்றது எனலாம்.

மரபுரிமை என்பது பரந்த, விரிந்த பொருளில் கையாளப்பட வேண்டிய ஒன்று. அவற்றையெல்லாம் குறுகிய காலத்திற்குள் ஒரு நூலுக்குள் உள்ளடக்கிவிடமுடியாது. ஆயினும் காலத்திற்குப் பொருத்த மான முறையில் வரணியின் மரபுரிமைகளை திரு.கா.கமலநாதன் வெளிக்கொணர்ந்தமை அனைவராலும் பாராட்டத்தக்கது. இம்முயற்சி மரபுரிமை பற்றிய நூலாசிரியரது ஆய்வு முயற்சிக்கு ஒரு தொடக்கப் புள்ளியாக அமைகிறது எனலாம். அவர் தொடர்ந்தும் இதுபோன்ற நூல்களை எழுதவேண்டும். அதற்கு அவரது குலதெய்வம் குருநாதன் என்றும் துணையிருப்பானாக.

பேராசிரியர் ப. புஷ்பரட்ணம்,
தலைவர்,
வரலாற்றுத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
10.09.2012

முன்னுரை

வரணியின் மரபுரிமைகள் என்ற தலைப்பில் அமைந்துள்ள இவ்வூய்வு நூலானது வரணிப் பிரதேசத்தின் வரலாற்றை எடுத்துக்கூறும் வகையில் அமைந்துள்ளது. தொல்லியல், இடப்பெயராய்வு எனும் இரு துறைகளுடாக வரணியின் ஆதிகாலத்தில் இருந்து இருபத்தோராம் நூற்றாண்டுவரையான வரலாற்றுச்சிறப்புக்கள் வெளிக்கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. இதில் வரணியில் ஆதிகால வரலாற்றுப் பெறுமானங்களை வெளிக்கொணரப்படுவதில் அதிமுக்கிய கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. இடப்பெயர்ச்சுகூறும் வரலாற்றை நிரூபிக்கத் தொல்லியற் சான்றுகள் பெரும் துணையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இடப்பெயர்களுக்கு மொழியியல் விளக்கமும் ஆங்காங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வூய்வுக் கட்டுரையானது ஐந்து அத்தியாயங்களைக் கொண்டு மிளிக்கிறது.

முதலாவது அத்தியாயம் ஆய்வுக்கோர் அறிமுகம் என்ற வகையில் கையாளப்பட்டுள்ளது. எந்த ஒரு வரலாற்றாய்வுக்கும் அது தொடர்பான விளக்கம் கொடுக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. அந்நிலையிலே காலத்தின் தேவைசருதி அமையும் இவ்வூய்வு சிறப்பானது. ஆய்வின் முறையியல்பற்றி இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வுப் பிரதேசத்தையும் கால எல்லையையும் பிரதானமாக வரையறுத்துள்ளோம். அடுத்து, ஆய்வின் நோக்கமும் முக்கியத்துவமும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. மிகமுக்கியமாக இதுவரை அறியப்படாத வரணியின் வரலாற்று முக்கியத்துவங்களை வெளிக்கொண்டு வருதலும், அவற்றை ஆவணப்படுத்தலும் நோக்கமாக அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆய்வுக்கான தரவுகளைப் பெறுகின்றமுறைகள், அவற்றைப் பகுப்பாய்வு செய்தல் அடுத்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் ஆய்வு தொடர்பாக ஏற்பட்ட பல தரப்பட்ட பிரச்சினைகள் தொடர்ந்து எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது. அதிலே மிக முக்கியமாக நாட்டு நிலைமை பல வகையிலும் ஆய்வுக்குப் பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தமை எவ்வாறெனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவற்றைவிட அண்மையில் எமது ஆய்வின்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தொல்லியற் சான்றுகளும் ஏனைய வரலாற்று அறிஞர்கள் ஆய்வினூடாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தொல்லியல் சின்னங்கள் தொடர்பான தகவல் நிரற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் வரணிப் பிரதேசம் தொடர்பாக சேகரிக்கப்பட்ட சகல இடப்பெயர்களுடைய முக்கிய பொதுக் கூறுகளுடைய விளக்கமும், அவை எம்மொழியின் அடிப்படையில் வந்தவை என்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளதுடன் வரணி என்ற பெயர்வந்த காரணமும் சிறப்பாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாம் அத்தியாயத்திலே ஈழத்தின் வடபகுதி வரலாற்றில் தனித்துவம்பெறும் பிரதேசங்கள் மேலோட்டமாக எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் வரணிப் பிரதேசத்தினுடைய கேந்திரஸ்தானத்தை நிலைநிறுத்த அதன் வரலாற்று முக்கியத்துவம் எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது. அதிலே மிகமுக்கியமாக வல்லிபுரம், குடத்தனை, அம்பன், நாகர்கோயில், குடாரப்பு, மருதங்கேணி, உடுத்துறை, வெற்றிலைக் கேணி, பூநகரி, கச்சாய், சாவகச்சேரி, மட்டுவில், அந்தணன் திடல் என்பவற்றினுடைய வரலாற்று முக்கியத்துவம் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். இவ்வகையிலேயே இவ்வாறு அத்தியாயம் வரலாற்று வளர்ச்சியில் வரணி என அமைந்துள்ளது.

இதனைத் தொடர்ந்துவரும் மூன்றாம் அத்தியாயத்திலே வரணியிற் கிடைத்த தொல்லியற் சான்றுகளின் முக்கியத்துவமும், இடப்பெயர்களுமென அமைகிறது. அப்பகுதியிலே கிடைத்த தொல்லியற் சான்றுகளைக்கொண்டு வரணியிற் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டம்சங்கள் இருந்தன என்றும், ஆதிக் குடியிருப்புக்கள் இருந்தனவென்றும் வலியுறுத்தப்படுகிறது. சோழருடன் தொடர்புடைய இடப்பெயர்களைக் கொண்டு மற்றும் தொல்லியற் சான்றுகளைக் கொண்டு வரணியிற் சோழராட்சி எத்தன்மையென்பது புலப்படுத்தப்படுகிறது. இதேபோல் யாழ்ப்பாணத் தமிழரசர் ஆட்சியுடன் கூடிய பெயர்களைக் கொண்டு அக்காலத்தில் வரணியின் முக்கியத்துவம் உணர்த்தப்படுகிறது. தொடர்ந்து கல்வளைக் கோட்டை என்ற இடம் வர்த்தக, அரசியல், பண்பாடு போன்றவற்றில் தனித்துவம் பெற்றமை கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும் வன்னியருடன் தொடர்புடையதாகக் காணப்படும் பல பெயர்களைக்கொண்டு வரணியில் வன்னியர் ஆட்சி பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

நான்காம் அத்தியாயத்திற் பண்பாட்டம்சங்களை வரணிப் பிரதேச இடப்பெயர்கள் எவ்வாறு காட்டுகின்றன என்பதையும், அப்பெயர்கள் கொண்டுள்ள வரலாறும் தெளிவாக்கப்படுகிறது. மதஅடிப்படையிலான பெயர்களெனப் பிரிக்கப்பட்டு அவற்றிலே குருக்கள் குடியிருப்பு, சைவக்குடியிருப்பு, ஆலயப் பெயர்கள் என்பவற்றினுடைய வரலாற்றுப் பின்னணி முன்நிலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு அவை வரணிப் பண்பாட்டில் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் பெறுகின்ற தென்பது உணர்த்தப்படுகிறது. இவற்றைவிடத் தொழிலடிப்படையிலான சில பெயர்கள் சுட்டி நிற்கும் பண்பாடுகள் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இறுதியாகவரும் ஐந்தாம் அத்தியாயம் மேற்கூறப்பட்ட வகையில் விரிவாகச் செய்யப்பட்ட ஆய்வுகளுடாக வரணி வரலாறு தொடர்பான ஒரு மதிப்பீடு நிலைநிறுத்தம் பெறுகிறது. இதனுடன் இணைந்ததாக இவ்ஆய்வு தொடர்பான தொல்லியற் சின்னங்களுடைய புகைப்படங்களும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் வரணிப் பிரதேசத்தை மேலும் விரிவாக ஆய்வு செய்வோருக்கு உதவியாக வரணிப் பிரதேச இடப் பெயர்கள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வகையிலமையும் இவ்ஆய்வு நூல் முதுநிலை விரிவுரையாளர் பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராஜா அவர்களின் மேற்பார்வை யினதும், வழிகாட்டலின் படியுமே எழுதப்பட்டுள்ளது. அவ்வழியே இங்கே கூறப்பட்ட வரலாற்றுச் செய்திகள் சிலவற்றை அழுத்திக்கூறவும் முடிந்தது. சிலவற்றை உறுதியாகக் கூறுவதற்குத் தக்கசான்றுகள் கிடைத்தபடியால் எமது களஆய்வினூடாகப் பெற்ற ஐதீகங்களையும் இங்கு இணைந்துள்ளேன். அவை காலத்தின் தேவை கருதியவையாகும். வரணிபற்றிய தகவல்களை இயன்றளவிற்குத் தொல்லியல் ஆய்வுகளைக் கொண்டு பூரணப்படுத்தமுயன்றேன். இவ்ஆய்வு நூலில் ஆங்காங்கே சில கருத்துப் பிழைகள் இருக்கக்கூடும். அதைப் பெரியோர் பொறுத்து அவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி எம்மை வழி நடத்தல் விரும்பத்தக்கது.

- ஆய்வாளர்.

24.08.2012

நன்றியரை

வரணியின் வரலாற்று மரபுரிமைகள் பாகம் I என்ற இந்நூலானது வடமாகாணத்தின் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே தென்மராட்சிப் பிராந்தியத்தில் பழைமை கொண்ட பரந்த பிரதேசமான வரணிக் கிராமத்தின் மரபுரிமைகளைப் பாதுகாப்பதும் வெளியுலகத்திற்கு வெளிப்படுத்துவதுமாக விளங்குகின்றது. அத்துடன் மேலதிக ஆராய்ச்சிகளைச் செய்ய விரும்புவர்களுக்கு வேண்டிய தகவல்களைக் கொடுப்பதாகவும் விளங்குகின்றது. நான் வரலாற்றுப் பாடத்தினைச் சிறப்புக் கலையாக மேற்கொண்டவேளை இறுதி வருடத்தில் மேற்கொள்ளும் ஆய்வினை எனது பிறந்த ஊரான வரணியைப் பற்றி செய்ய விரும்பினேன். அதற்கு பேராசிரியர் ப. புஸ்பரட்ணமும், பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராசாவும் வழிகாட்டினார்கள். அந்த ஆய்வானது தரமானதாக அமைந்திருந்ததால் மேலும் அதனை விரிவாக்கி ஒரு நூலாக வெளியிடலாம் என்று எனக்கு ஆலோசனை கூறினர். ஆயினும் யுத்த காலங்களினால் வெளியிடுவதற்கான வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. இப்போது காலம் கனிந்து வந்ததால் வெளியிடக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. எப்படியாவது இந்நூல் வெளியிடப்படவேண்டும் என்ற உறுதிநிலையில் இவ்வெளியீடு நடைபெறுகிறது. காரணம் இந்நூல் காலதாமதமானால் பல மரபுகள் மறைந்துவிடக்கூடிய வாய்ப்புண்டு, வரலாற்றுத் தகவல்களைப்பெற முடியாது போகலாம் எனவே எப்படியாவது வரணிப் பிரதேச வரலாறுகளை ஆவணப்படுத்தும் நோக்கில் இந்நூல் வெளிக்கொண்டு வரப்படுகிறது.

இலங்கைத் தொல்லியல் சட்டத்தின்படி நூறு வருடங்களிற்கு முற்பட்ட வரலாற்றுப் பெறுமதியுடைய யாவும் மரபுரிமை எனப்படும். இது இரண்டு வகைப்படும்.

1. கண்ணுக்குப் புலப்படக்கூடிய மரபுரிமைகள்
2. கண்ணுக்குப் புலப்படாத மரபுரிமைகள்

எனது இவ்வாய்விலே கண்ணுக்குப் புலப்படுபவைகளையே அதிகமாக எடுத்துக்கூறியுள்ளேன். ஆனால் கண்ணுக்குப் புலப்படாத மரபுரிமைகள் பல உண்டு. எனவே, அவற்றைப் பாகம் II இல் வெளியிடுவதற்குத் தீர்மானித்துள்ளேன்.

இந்நூல் வெளிவருவதற்கு பல்வேறு வகைகளில் பங்களிப்புச் செய்தவர்களிற்கு நன்றிகூற வேண்டியது எனது கடப்பாடாகும். முதலிலே எனக்குள்ளே குருவாக இருந்து என்னை வழிப்படுத்தி ஆக்கங்

களைப் படைக்கக் காரண கர்த்தாவாகவுள்ள குலதெய்வம் குருநாதருக்கும் அவரது பரிவார தெய்வங்களிற்கும் பாதம் பணிந்து நன்றிகளைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன். அதன் ஒரு வெளியீடாகவே இந்நூல் புராதன குருநாதர் கோயில் வெளியீடாக அமைந்துள்ளது. மேலும் எமது மயிலிபட்டியின் மிகப்பெரிய மரபுரிமைச் சொத்தான ஸ்ரீலக்ஷ்மி குருநாத நாகப்பகவாமிக்கும் மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

இந்நூலை வெளியிடுவதற்கு நிதிக்கு யாது செய்வது என ஏங்கியிருந்தவேளை வரணி தாவளை இயற்றாலையைச் சேர்ந்த திருவாளர் செல்லையா - நாகநாதன் அவர்கள் மனமுவந்து புத்தகம் அச்சிடுவதற்கான செலவைத் தருகிறேன் என்று கூறியமை மிகவும் போற்றத்தலுக்குரியதாகும். அவர் வரணியில் மேலும் பல தர்மப் பணிகளைச் செய்து தர்மவள்ளலாகத் திகழ்கின்றார். அவருக்கும் எனது உளம் நிறைந்த நன்றிகளைத் தெரிவிக்கின்றேன். இவருடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தி நிதியைப் பெறுவதற்கு வழிசெய்த யா/மீசாலை வீரசிங்கம் ஆரம்ப பாடசாலை அதிபர் திரு. கா. கந்தசாமி அவர்களிற்கும் மனமுவந்த நன்றிகளைச் செலுத்துகின்றேன்.

மேலும் இந்நூலிற்கு அணிந்துரையினை வழங்கி எம்மை நெறிப்படுத்தும் எனது ஆசான் யாழ். பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் ப. புலப்பரட்டணம் அவர்கட்கும்; வாழ்த்துரையை வழங்கி இந்நூல் வெளியிடுவதற்கான கருநிலையை உருவாக்கி வழிப்படுத்திய ஆசான் யாழ். பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறை பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராசாவிற்கும் எனது உளங்களிந்த நன்றிகளைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

இந்நூலினை சிறந்தமுறையில் அச்சிட்டு வெளியிட வேண்டும் என்ற நோக்குடன் யாழ்ப்பாணம் கரிகணன் பதிப்பக முகாமையாளரைச் சந்தித்தபோது இன்முகத்துடன் அச்சடித்துத் தருவதற்குச் சம்மதித்த அவருக்கும் அந்நிறுவனத்தில் இந்நூல் வெளியீட்டிற்கான சகல பணிகளையும் செய்துதந்த பணியாளர்களுக்கும் மிகுந்த நன்றிகளைத் தெரிவிக்கின்றேன். நூலினை அச்சேற்றும்போது ஏற்படும் அச்சப்பிழைகளைத் திருத்துவதற்கு உதவிய தம்பி திரு. கதிர்காமநாதன் அனோஜன் அவர்கட்கும். மற்றும் இந்நூல் வெளியீட்டிற்கான தகவல்களைத் தந்தோர்; பல வகைகளிலும் உதவி புரிந்த சகலரிற்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றிகளை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

சி. கா. கமலநாதன்
மீசாலை கீழ்க்கு, மீசாலை.

10-09-2012

பொருளடக்கம்

1. அத்தியாயம் 01
அறிமுகம் 01-33
2. அத்தியாயம் 02
வரலாற்று வளர்ச்சியில் வரணி 34-73
3. அத்தியாயம் 03
வரணியில் கிடைத்த தொல்லியல் சான்றுகளின்
முக்கியத்துவமும், இடப் பெயர்களும். 74-107
4. அத்தியாயம் 04
பண்பாடும் வரணிப் பிரதேச இடப்பெயர்களும் 108-207
5. அத்தியாயம் 05
முடிவுரை 208-212
6. உசாவியவை தமிழ் நூல்களும் கட்டுரைகளும். 213-216
7. பிறமொழி நூல்களும், கட்டுரைகளும் 217
8. விளக்கப்படங்கள் படம் 2இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பழைய கிராம
சேவையாளர் பிரிவுகள் (உடையார் பகுதி) 218-220
9. பின்னிணைப்பு வரணிக் கோவிற்பற்றுப் பிரதேச இடப்பெயர்கள் 221-229
10. வரணிப் பிரதேசத்திலுள்ள முக்கிய குளங்கள் 230-232

அறிமுகம்

ஆய்வுப் பிரதேசமும் காலமும்

வரலாறு தொடர்பாக ஓர் ஆய்வை மேற்கொள்ளும்போது அதற்கெனத் தேர்ந்தெடுக்கும் பிரதேசத்தையும், அவ்ஆய்வு எக்காலப் பகுதிக்கிடையில் மேற்கொள்ளப்படுகிறதென்பதையும் வரையறுத்துக் கொள்ளுதல் மிகவும் அவசியமாகும். எமது இவ் ஆய்வுப் பிரதேசம் வரணியாகும். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் வலிகாமம், தீவகம், வடமராட்சி, தென்மராட்சி எனும் பிரிவுகள் உள்ளன. இவற்றில் தென்மராட்சியிற் பரப்பளவால் முதன்மையான இடத்தைப்பெறுவது வரணிப் பிரதேசமாகும். அண்மைக் காலத்தரவுகளின்படி அண்ணளவாக 11412 ஏக்கர் பரப்பளவு விஸ்தீரணமுடையதென அறியமுடிகிறது. 1996ஆம் ஆண்டுப் புள்ளிவிபரப்படி மொத்தக் குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை அண்ணளவாக 3181 ஆகும். இதன்படியே மொத்தச் சனத்தொகை 10449 ஆகும்.¹ போர்த்துக்கேயருடைய ஆட்சிக்கு முன்பு யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே குடித்தொகையால் முதலாவது இடத்தை அச்சுவேலியும், இரண்டாவது இடத்தை வரணிப் பிரதேசமும் பெற்றுக்கொண்டாக அறியமுடிகின்றது. பின்னர் "கொள்ளை" நோய் எனும் ஒருவகை நோய் ஏற்பட்டு மக்கள் இறக்கவே குடித்தொகை பெரும் வீழ்ச்சி கண்டதென அறியமுடிகிறது.

தற்போது வரணிப் பிரதேசம் 11 கிராம சேவையாளர் பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவையாவன: நாவற்காடு (ஜே/338), வரணி வடக்கு (ஜே/339), மாசேரி (ஜே/340), குடமியன் (ஜே/337), இடைக் குறிச்சி (ஜே/341), கரம்பைக் குறிச்சி (ஜே/342), வரணி இயற்றாலை (ஜே/343), தாவளை இயற்றாலை (ஜே/344), மந்துவில் கிழக்கு(ஜே/345), மந்துவில் மேற்கு (ஜே/ 346), மந்துவில் வடக்கு (ஜே/ 347) என்பனவாகும். இவற்றை உள்ளடக்கிய எல்லைகளே தற்போதைய வரணிப் பிரதேசமாகும். (படம்1)

நாவற்காடுப் பிரிவானது வடக்கே; கரம்பைக்குறிச்சி கிழக்கை எல்லையாகவும், கிழக்குப் பகுதி வடக்கு மிருசுவிலை எல்லையாகவும், தெற்குப் பகுதி குடமியன் வடக்கை எல்லையாகவும், மேற்குப்பகுதி வரணியின் மரபுரிமைகள் ~~~~~ 01 ~~~~~ சி. கா. கமலநாதன் J.P.

தாவளை இயற்றாலையின் கிழக்குப் பகுதியை எல்லையாகவும் கொண்டுள்ளது. வரணி வடக்குப் பிரிவானது வடக்கே; உப்பாற்றின் நடுப்பகுதியை எல்லையாகவும், கிழக்கே மாசேரியின் வடக்குப் பகுதியை எல்லையாகவும், தெற்கே இடைக்குறிச்சியின் வடக்குப் பகுதியை எல்லையாகவும் மேற்கே கரவெட்டியின் தென்கிழக்குப் பகுதியையும் எல்லையாகக் கொண்டுள்ளது. மாசேரிப் பிரிவு வடக்கே குடத்தனையை எல்லையாகவும், கிழக்கே கண்டல் காட்டு உப்பாற்று எல்லையையும், தெற்கே இடைக்குறிச்சியின் வடக்குப் பகுதியை எல்லையாகவும், மேற்கு முன்பு கூறப்பட்டவாறும் உள்ளது. இடைக்குறிச்சிப் பிரிவு கிழக்கே; கண்டற் காட்டையும், தெற்கே கரம்பைக்குறிச்சியின் வடக்கையும், மேற்கே கரம்பைக்குறிச்சியின் மேற்குப் பகுதியையும், ஏனையவை முன்பு கூறப்பட்டபடியும் உள்ளது. கரம்பைக்குறிச்சியின் கிழக்குப் பகுதி காட்டோரத்தையும், மேற்கே வடமராட்சி எல்லையையும், ஏனையவை முன்பு கூறப்பட்டபடியும் உள்ளது. வரணி இயற்றாலையின் கிழக்குப் பகுதி கரம்பைக்குறிச்சியின் மேற்காகவும், மேற்குப் பகுதி அந்தணன் திடலையும், தெற்குப் பகுதி தாவளை இயற்றாலையின் வடக்கையும், வடக்குப் பகுதி கரம்பைக்குறிச்சியின் எல்லையையும் கொண்டுள்ளது. ஏனையமந்துவில் கிழக்கு, மந்துவில் வடக்கு, மந்துவில் மேற்கு என்பன மந்துவிற்பகுதித் திசைகளை வைத்துப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றின் தெற்குப் பகுதி எல்லை மந்துவில் தெற்காகவும், கிழக்குப் பகுதி கொடிகாமம் ஆகவும், மேற்கே சரசாலைப் பகுதியையும் எல்லையாகக் கொண்டுள்ளன. இவற்றை விளக்கப்படத்தில் விபரமாக அவதானிக்கலாம்.

இவ்வாறு கிராம சேவையாளர் எல்லையை இனம் காட்டுகின்ற வேளை; தற்போதைய வரணிப் பிரதேசத்தின் பெருமை நிலையாக வடக்கே உப்பாறும், கிழக்கே கண்டற் காட்டுப் பகுதியையும், வடக்கு மிருகவிலையும், தெற்கே கொடிகாமம், மீசாலை, வேம்பிராய் பகுதிகளையும், மேற்கே அந்தணன் திடல் வடமராட்சி எல்லையையும் கொண்ட ஒரு பரந்த தேசமாகும்.

நாம் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்ட பரப்பு வரணிக் கோவிற்பற்றாகும். இது போர்த்துக்கேயர் காலத்திலும், அதற்கு முன்பிருந்த பிரதேசத்தின் தொடர்ச்சி என்பதும் இங்கு குறிப்பிட்டுக் கூறவேண்டும். இதன்படி தற்போதைய பிரதேசப் பிரிவு சற்று விரிவடையும். அதன் வண்ணம் வடக்கே குடத்தனைக் கடற்கரைவரை வரணிக் கோவிற்பற்றையின் முழுகைகள்..... 02 சி. கா. கமலநாதன் J.P.

பற்றாக இருந்தமை தோம்புகள் தரும் சான்று. கிழக்கே காடும், மிருகவிற் பகுதியும் எல்லைகள். வடக்குப் பகுதி வல்லிபுரத்திற்கு அண்மித்ததாக எல்லையுள்ளது. மேற்கே; தற்போது சரசாலைப் பகுதியில் இருந்து வடமராட்சியின் கலிகைச்சந்தி நோக்கி அந்தணன் திடலை ஊடறுத்துச் செல்லும் பிரதான வீதி எல்லையாகும். தெற்கே; கொடிகாமம், மீசாலை, வேம்பிராய் போன்றவற்றை எல்லையாகக் கொண்டிருந்தது. அவ்வாறாயின் மந்துவிலின் முற்றுமுழுதான பகுதிகளும் வரணிக் கோவிற்பற்றுள் அடங்கியது. இவ்வரணிக் கோவிற்பற்றுப் பிரதேசத் தினையே ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியுள்ளோம்.

வரலாற்றாய்விற் காலம் என்பது மிகவும் பிரதானமானது. காலம் இல்லையெனில் வரலாறே இல்லையென்பது அறிஞர் கருத்து. இவ்வகையிலே இவ்வாய்வின் காலத்தை வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட நிலையில் இருந்து இற்றைவரை உள்ளடக்கிக் கொள்ளமுடிகிறது. நாடு முழுவதையும் அல்லது நாட்டின் பெரும்பிரிவுகளை அல்லது சம்பவங் களைப் பற்றிய வரலாற்றினை ஆய்வுக்கு எடுக்கும்போது காலத்தைக் குறுக்கிக்கொள்ளுதல் சாலச்சிறந்ததாகும். ஆனால் வரணிப் பிரதேசத் தைப் பொறுத்தவரை வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததெனினும் யாழ். குடாநாட்டிலே சிறிய பிரதேசமாகவும், பெருமளவு தொல்லியல் ஆய்வுகளோ, வரலாற்றாய்வுகளோ செய்யப்படாத ஒரு நிலையில் இன்னும் காணப்படுவதாற் காலவரையறை அர்த்தமற்றதாகின்றது. எனவேதான் வரலாற்றை முழுமையாக அறிய ஆய்வுக் காலத்தை நீடித்துள்ளோம்.

ஆய்வின் நோக்கம்

ஆய்வின் முக்கிய நோக்கம் வரணிப் பிரதேசத்தினுடைய பல தரப்பட்ட வரலாற்றுப் போக்கினை அறிதலாகும். அதாவது அரசியல், பொருளாதார, சமூக பண்பாட்டு வரலாற்றினை இடப்பெயர் ஆய்வின் ஊடாகவும், தொல்லியல் ஆய்வினூடாகவும் வெளிக்கொண்டுவருதல் ஆகும். இலங்கையின் வடபகுதி வரலாற்றிலே கந்தரோடை, ஆனைக் கோட்டை, வல்லிபுரம், நாகர்கோவில், பூநகரி, மாதோட்டம் போன்ற குறிப்பிடக்கூடிய பிரதேசங்கள் சிறப்புறுகின்றன. இவற்றைப்பற்றிச் சில வெளிநாட்டறிஞர்களும், பல உள்ளாட்டு அறிஞர்களும் ஆய்வுகள் மேற்கொண்டு பல வரலாற்றுச்செய்திகளை எடுத்துக்கூறியுள்ளனர். அவையூடாக இப்பிரதேசங்கள் பலவகையிலும் சிறப்புக்களைப்

பெற்றுள்ளன. குறிப்பாக யாழ். குடாநாட்டிலேயே பல பிரதேசங் களுடைய வரலாறு பல வகைகளில் சிறப்பைப் பெற்றுள்ளது. வரணிப் பிரதேசம் இவ்வாறான ஒரு சிறப்பைப் பெற்றதை இதுவரை அறிய முடியவில்லை. பி.இரகுபதி², சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்³ போன்றவர்களும் இ.பாலசுந்தரம்⁴ ஆகியோருமே ஓரளவு வரணியின் வரலாற்று முக்கியத்து வத்தை எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். ஆயினும் விரிவான ஆய்வுகள் மேற் கொள்ளப்படவில்லை. ஆங்காங்கே சில முக்கியமான கண்டுபிடிப்புக் களையும் இடப்பெயர்களையும் சுட்டிச்சென்றுள்ளனர்.

இந்நிலையிலே அண்மைக் காலத்தில் வரலாற்று மாணவனாக இருக்கும்போது எமது சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் ப. புஸ்பரட்ணத்துடன் நானும் தொல்லியல் ஆய்வுகளிற் கலந்துகொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.⁵ இயல்பாகவே தொல்பொருள்களையும், புதைபொருட் களையும் கண்டெடுப்பதில் எமக்கிருந்த பேரவா இவ்வேளையில் மென்மேலும் அதிகரித்தது. இதேபோன்று எமது துறைத்தலைவர் பேராசிரியர் சி.க. சிற்றம்பலம், சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் செ.கிருஷ்ணராஜா ஆகியோருடைய தொல்லியல் சார்ந்த விளக்கங் களும், தொல்லியலடிப்படையில் எழுதப்பட்ட நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் தொல்லியல் நோக்கில் எம்மை நாட்டங்கொள்ள வைத்தது. இதேபோன்று இடப்பெயர் ஆய்வு தொடர்பான வரலாற்று முக்கியத்துவங்களையுடைய நூல்களைப் படிக்கும்போதும் ஏற்பட்டது. மேலும் சில முக்கிய வரலாற்றுப் பிரதேசங்களிற் காணப்படும் பெயர்கள் காலங்காலமாக ஏற்பட்ட வரலாற்றுத் தாக்கங்களைச் சுட்டி நிற்பதையு ம், தொன்மையை எடுத்துக்கூறி நிற்பதையும் அவதானிக்க முடிந்தது. இதேபோன்று வரணிப் பிரதேசத்திலும் பல இடப்பெயர்கள் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுவதை அவதானிக்கமுடிந்தது. உதாரணமாக: சோழர்புலம், வேளையார் புலம், கல்வளை, சங்கிலியன் தோப்பு, குருக்கள் குடியிருப்பு மற்றும் சில ஆலயப் பெயர்கள் போன்ற வற்றைக் குறிப்பிட்டுக் கூறலாம். இவ்வாறு காணப்பட்டதால் வரணிப் பிரதேசத்தின் பழைய தோம்புகளிலுள்ள பெயர்களைத் திரட்டும்போது நாம் அறிந்திராத வரலாற்றுச் சிறப்புடைய பெயர்களைக் கண்டு கொள்ளலாம் எனும் நோக்கத்துடன் இவ்ஆய்வில் எம்மை ஈடுபட வைத்தது.

எமது ஆசிரியர்களான ப. புஸ்பரட்ணம், செ. கிருஷ்ணராஜா ஆகியோர் ஆய்வுநிலையில் வரணியின் முக்கியத்துவத்தை அடிக்கடி

எமக்கு விளக்கியுள்ளனர். இதனால் வரணிப் பிரதேசத்தின் முக்கியத் துவத்தை விரிவானமுறையில் வெளியுலகிற்குக் கொண்டுவரவேண்டும் எனும் எண்ணம் ஏற்பட்டது. மேலும் இப்பிரதேசத்திற் காணப்படும் பல மரபுகளும், உண்மை வரலாற்றுச் செய்திகளும் பண்பாட்டம்சங்களும், ஐதீகங்களும், அண்மைக்காலத் தலைமுறையும் அழிந்துபோகும் ஒரு நிலையை எம்மால் நோக்க முடிந்தது. எவரும் வரலாற்றுச் செய்திகளை ஆவணப்படுத்திவைத்திராது பரம்பரை பரம்பரையாகச் செவி வழியாகவே பேணிவந்துள்ளனர். சிலவற்றை ஒலைச் சுவடிகளிற் குறித்து வைத்திருந்தபோதும் அவையும் சீராகக் கவனிப்பில்லாது அழிந்து கொண்டேபோகிறது. இன்றுள்ள வயதிற்கூடிய முதியவர்கள் வரணிப் பிரதேசத்தின் பல வரலாற்றுச் செய்திகளை அறிந்துவைத்துள்ளவற்றை ஏறக்குறைய நாற்பத்தைந்து வயதில் உள்ளவர்களும், இளம் தலைமுறையினரும் முற்றுமுழுதாக ஒன்றும் அறியாதவர்களாகவே இருப்பதை எம்மால் அவதானிக்கமுடிந்தது. இவற்றால் எம்மிடம் நீண்ட நாட்களாக இம்மரபுகளையும், வரலாற்று உண்மைகளை ஆவணப்படுத்தவேண்டும் எனும் கொள்கை உருப்பெற்றிருந்தது. அவற்றை அழியவிட்டாற் சிறிது காலத்தில் எதையுமே அறியமுடியாது போய்விடும் எனும் தெளிவு நன்றாக இருந்தது. இடப்பெயர்கள் தொடர்பாகவும், இன்று இருப்பவர்கள் பலர் பழைய தோம்புகளில் உள்ள பெயர்களைத் தமது காணிகளிற்கும், இடங்களிற்கும் இட்டு அழைப்பதை மிகவும் குறைத்துக் கொண்டனர். மாறாகப் புதுப்பெயர் கொண்டு அழைக்கிறார்கள். இது காலப் புதிய பொதுவழமையாக இருந்து வந்து பழைய பெயர்களை மறைத்துவிடுமோ என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. அத்துடன் இடப்பெயர்களைத் திரிப்புடுத்தியும் அழைக்கிறார்கள். உதாரணமாக: வரலாற்றுப் பழமைவாய்ந்த சிட்டிவேரத்தை 'சுட்டிபுரம்' என்றே இன்றும் அனைவரும் அழைக்கிறார்கள். இக்காரணங்களால் இடப்பெயர்களையும் ஆய்வுசெய்து ஆவணப்படுத்த வேண்டும் எனும் அவா ஏற்பட்டது.

இவ்வாறான நிலையில் எமக்கு இறுதிவருட ஆய்வுக் கட்டுரைக் கான தலைப்பு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது வரணிப் பிரதேசத்தைச் சிறந்தமுறையில் ஆய்வு செய்வதே சிறப்பானதெனத் துறைத்தலைவர் பேராசிரியர் சி. க. சிற்றம்பலம் அவர்களும், மற்றும் விரிவுரையாளர்கள் ப.புஸ்பரட்ணமும், செ. கிருஷ்ணராஜாவும் வழிகாட்டினர். பலர் ஆய்வுசெய்த விடயங்களை மீண்டும்மீண்டும் ஆய்வு செய்வதைவிட புதிதாக ஒரு பிரதேசத்தை ஆய்வுசெய்து அதன் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை முன்னிலைக்குக் கொண்டுவருதலே சிறந்ததெனப் பேரறிஞர்

கூறுவர். எனவே, இதனையும் மையமாகக் கொண்டு நாம் முன்புகூறிய, எம்மிடம் ஏற்பட்ட அடிப்படைக் கொள்கைகளையும் கொண்டு, விரிவுரையாளர்களது வழிகாட்டலையும் கொண்டு வரணிப் பிரதேசத்தில் தொல்லியல் நோக்கிலான ஓர் இடப்பெயராய்வை மேற்கொள்ள எம்மைத் தூண்டியது.

இவ்வய்விற்கு இன்னோர் முக்கிய காரணமாகக் காலத்தின் தேவையை உணர்ந்து வரணிப் பிரதேசத்தின் வரலாற்றை ஆவணப் படுத்திவிட்டால்.... எமது ஆய்வு ஒரு கன்னிமுயற்சி ஆகையால் ஆய்வின் போது சில பிழைகள் ஏற்படலாம். ஆனால் எம்முடைய முயற்சியால் ஆவணப்படுத்தப்பட்ட பல தரவுகளையும் வைத்து பிற்பட்ட காலங்களிற் பல வரலாற்று அறிஞர்கள் விரிவான ஓர் ஆய்வை மேற்கொள்ளலாம். பல வரலாற்றுண்மைகளை எடுத்துக்கூற இது காலாகலாம் எனும் நோக்கமும் எம்மிடம் உள்ளது இயல்பானதே.

விஞ்ஞான முறையிலான தொல்லியலாய்வும், துல்லியமான இடப்பெயராய்வும் அண்மைக் காலங்களில் வளர்ச்சியடைந்துவரும் இரு துறைகளாகும். இதில் தொல்லியல் ஆய்வு பல வகைகளிற் சிறப்புற்றிருக்கின்ற அதேவேளை; இடப்பெயராய்வும் பலவழிகளில் முக்கியத்துவங்களைப் பெறுகிறது. ஒரு நாட்டின் விட்டுப்போன வரலாற்றுச் செய்திகளை அறிந்துகொள்ளத்தக்க சான்றுகளைத் தருவது நாட்டார் வழக்கியலாகும், இடப்பெயராய்வும்; நாட்டார் வழக்கியலும் ஒரு கூறாகும்.⁶ பொதுவாக ஒரு நாட்டின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையும், பண்பாட்டுச் செய்திகளையும் கல்வெட்டுக்கள் மற்றும் புதைபொருட் சான்றுகள், கட்டிட - சிற்ப - ஓவியங்கள், இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. இவ்விடயங்களைத் தக்கவாறு அறிந்துகொள்வதற்குத் துணையாக இடப்பெயராய்வும் அமைகிறது. அன்றியும் மொழிமாற்றம், மொழியிற் பிறநாட்டார் தாக்கம் என்பன பற்றியும் அறியக்கூடிய வாய்ப்பினை இடப்பெயராய்வு தருகின்றது. மேலும், இடப்பெயராய்வின்மூலம் இடங்களின் புவியியல் அமைப்பு, மக்கள் குடிப்பெயர்ச்சி, அரசியல் நிகழ்வு, பிறமொழித் தொடர்பு முதலான பலவேறு விடயங்களையும் அறிந்துகொள்ளத்தக்க வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. மேலும், இடப்பெயராய்வின்மூலம் சமய நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், சமய வரலாற்று நிகழ்வுகள் என்பனபற்றியும் அறியக்கூடியதாகவுள்ளது. நாட்டுத் தலைவர்களின் வீரதீரச் செயல்களைத் தக்கவாறு அறிந்து

கொள்ளவும் சமூகக் கட்டமைப்புகள், நிறுவனங்கள் என்பன பற்றிய தகவல்களைப்பெற இவ்வூய்வு துணையாகிறது.

இடப்பெயராய்வின் பலன்களைப்பற்றி எவ். ரி. வானிறைந் எனும் ஆய்வாளர் பின்வருமாறு கூறுகிறார் "தொல்பொருள் ஆய்விற்காணப்படாததும்; வரலாற்றுச் சான்றுகளில் திரிபுஅடைந்து அல்லது புறக்கணிக்கப்பட்டுக் காணப்படுவதுமான மொழியியற் செய்திகளை இடப்பெயர்கள் முழுமையாகத் தருகின்றன".⁸ இதை விளக்க இவர் கூறும் காரணமாகப் "பெரும்பாலும் இடப்பெயர்கள் ஏட்டுச்சுவடிகளைப் போலன்றி, அவற்றைப் படைப்போரின் அறிவார்ந்த கவனத்தைப் பெறாமல் ஒரே சமயத்தில் தோன்றுகின்றன" என்றார்.

இந்தியப் பேரறிஞராகிய ஆர். என். மேர்த்தா அவர்கள் கூறும் போது "மனிதனது உலகியல் அனுபவத்தாற் சமுதாயப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் இந்த ஊர்ப் பெயர்கள் பலவகையான மனிதச் செயற்பாடுகளையும், வடிவங்களையும் காட்டி நிற்பனவாகும். ஆகையால் இப்பெயர்கள் அந்தச் சமுதாயத்தின் மொழியியற் பண்பாட்டினையும், வளர்ச்சியினையும் வெளிப்படுத்திநிற்கும் பரம்பரைச் சொத்து எனலாம்"⁹ இவ்வகையில் இடப்பெயராய்வின் முக்கியத்துவம் புலப்படுகின்றது. இதனைப்பற்றி மேலும் இந்திய ஆசிரியராகிய எல். பி. இராமசுவாமி ஐயர்குறிப்பிடுகையில் "வரலாறு மௌனமாகும்போது இடப்பெயர்கள் வாய் திறந்து பேசக்கூடும்".¹⁰ எனக் கூறுவது மிகவும் சிந்தனைக்குரியது. இவ்வாறான பேரறிஞர் கருத்துக்களைக்கொண்டு நோக்கும்போது இடப்பெயராய்வின் முக்கியத்துவம் எமக்கு வெளிப்படையாகும்.

இடப்பெயர்கள் மொழியில் ஏற்படும் புதுமாற்றங்களுக்கு உட்பட்டும், உட்படாமலும் நிற்கும் வல்லமை உடையன. மொழியிலுள்ள மற்றைச் செய்திகளைவிட நிலைபேறுடையவை இடப்பெயர்கள். இவை வரலாற்றோடு நேரடித்தொடர்புகொண்டு பழைமையின் எச்சங்களாக நின்று மனித வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் விளக்கும் ஆற்றல் பெற்றவை. மனிதக் கற்பனைக்கு இடந்தந்துகொண்டேயிருந்த புராணம், நாட்டார்கதைகள் ஆகியனவும் இடப்பேர்குறித்தும் தோற்றம் பெறலாயின. மொழியியல், பண்பாட்டியல், நாட்டார் இலக்கியம், வரலாறு முதலிய பலதுறைகளோடு தொடர்புடைய இடப்பெயர்கள் வரணியின் மரபுரிமைகள்..... 07 சி. கர். கமலநாதன் J.P.

மொழியியலில் உள்ளடங்கும் இயல்பினவாக இருந்தும் "இடப்பெயராய்வு" என்ற தனித்துறையாக வளர்ந்திருக்கிறது".¹¹

ஆங்கிலத்தில் Place Name Studies என்றும், Toponymy என்றும் கூறப்படுவதைத் தமிழில் இடப்பெயராய்வு எனவும் வழங்குவர். மேற்கூலக நாடுகளில் கி.பி. 1841இல் இருந்து முறையான இடப்பெயராய்வுக்கட்டம் தொடங்குகிறது. மொழிநூல் (Philology) வளர்ச்சி இடப்பெயர் ஆய்வுகளுக்கு ஓர் உந்துசக்தியாக அமைந்தது. தனிப்பட்ட அறிஞர்களாலும், அரசுகளாலும் இடப்பெயர்களை ஆராயத் தனிப்பட்ட அமைப்புக்கள் நிறுவப்பட்டன. அடிக்கடி அனைத்துலகப் பெயராய்வு மாநாடுகளும், கருத்தரங்குகளும் நடாத்தப்பட்டு வரலாயின. இடப்பெயர்களில் மேற்பட்டப் படிப்பு ஆய்வுகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. அமெரிக்காவிலும், இங்கிலாந்திலும் இடப்பெயர்க் கழங்கள் இயங்கிவருகின்றன. 1949இல் ஐரோப்பிய அறிஞர்களின் முயற்சியால் யுனெஸ்கோ (UNESCO) சார்பில் அனைத்துலகப் போராய்வுக் குழு (International committee of onomastic sciences) அமைக்கப்பட்டு அது பெல்ஜியத்திலுள்ள லூ வெயின் நகரில் இயங்கி வருகின்றது. ஜேர்மனி, ஆஸ்டிரியா, பிரான்ஸ் முதலிய நாடுகளில் மிகவிரிவான முறையில் இடப்பெயர் ஆய்வுகள் நடைபெற்று வருகின்றன.¹² இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை 1979இல் தொடங்கப்பட்ட இந்திய இடப் பெயராய்வுக் கழகம்.¹³ தொடர்ந்துவந்த இந்திய இடப்பெயராய்வு வளர்ச்சிக்கு உதவியது.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை தமிழ் இடப்பெயராய்வுகள் 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பங்களிலேதான் முனைப்புப் பெற்றுள்ளது. ஆயினும், இம்முயற்சி கி. பி. 1834களில் ஆரம்பித்துவிட்டது. இதற்கு சைமன் காசிச் செட்டி அவர்களுடைய ஈழத்து இடப்பெயராய்வு பற்றிய ஆய்வு குறிப்பிடத்தக்கது. தொடர்ந்து சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், எஸ். டபிள்யூ குமாரசுவாமி, நோஸ்ப்பரோ, எஸ். சபாரத்தின முதலியார். ஜே. பி. லூயிஸ் முதலியோர் உதிரிகளாக யாழ். மாவட்ட இடப்பெயர்வுகள் பற்றி எழுதியுள்ளனர். (கி. பி. 1834 - 1950) அக்கட்டுரைகள் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் அனைத்துப் பெயர்களையும் ஆராய்வனவாக அமையவில்லை. குறிப்பிட்ட ஓர் இடப்பெயர்கள் பற்றியே மீண்டும் மீண்டும் கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. விஞ்ஞான வரணியின் மரபுரிமைகள்..... 08 சி. கா. கமலநாதன் J.P.

பூர்மான முழுமையான ஆய்வாகவும் இதுவரை அவை மேற்கொள்ளப் படவில்லை. ¹⁴ இந்நிலையில் 1955களின்பின் இ. பாலசுந்தரத்தின் இடப் பெயராய்வு முயற்சிகள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்குறிப்பிட்ட வகையிலே உலக அரங்கிலும், இலங்கையிலும் இடப்பெயராய்வு எனும் துறை வளர்ச்சிகண்டு வருகின்றது. அது பல உண்மைகளை வெளிக்கொண்டு வருகிறது. எனவே, வரணிப் பிரதேசத்தை வடமாகாணத்தில் ஒரு பிரதேசம் என்ற வகையில் அதனை இடப்பெயராய்வுக்குட்படுத்தல் சிறப்பான முயற்சி எனலாம். மேலும் அதனை வரலாற்று மாணவன் என்ற அடிப்படையில், வரலாற்று நோக்கிலான இடப்பெயராய்வு என்ற வகையிற் செய்வதும் முக்கியமாகும். இதனுடன் தொல்லியல் நோக்கும் இணைந்துள்ளது. ஏனெனில்; வரலாற்றாய்விலே அறிவியல் சார்ந்ததும், மிகவும் நம்பகத்தன்மை கொண்டதும், திரிபுகள் அற்றதும், சமகால நிகழ்வுகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதும் இவ்ஆய்வாகும். ஆயினும் இலக்கியங்கள் கூறுவதுபோல ஒரு தொடர்ச்சியான வரலாற்றை இதன்மூலம் அறிய முடியாது. இவ்ஆய்வு தொல்லியல் மேலாய்வு எனவும், தொல்லியல் அகழ்வாய்வு எனவும் இரு வகையில் அழைக்கப்படும். பழங்குடி மக்களுடைய வாழ்வியலின் எச்சசொச்சங்களை நிலத்திற்கடியில் இருந்தும், மேற்பரப்பிலும் ஆய்வு செய்வதே இத்துறை. வரணிப் பிரதேசத்தைப் பொறுத்தவகையிற் பல தொல்லியல் மையங்கள் இருப்பதால் அதன் வரலாற்றைத் தொல்லியல் நோக்கில் நோக்குவது முக்கியமாகும்.

ஆய்வுக்கான தரவுகளும், முறைகளும்

எந்த ஓர் ஆய்வை மேற்கொள்ளும்போதும் தரவுகளை நிரைப்படுத்தி, அதனைப் பல முறைகளில் மேற்கொள்ளுதல் அவசியமாகின்றது. முதலில் ஆய்விற்கான தரவுகளைச் சேகரித்தல் மிகவும் முக்கியமானதாகும். சேர்த்தவற்றைப் பின்பு தரம்பிரித்தல் வேண்டும். வரணிப் பிரதேசத்தினுடைய வரலாற்றினைக்கூறும் நூல்கள் மிகவும் அரிதானதாகவேயுள்ளன. அவற்றிலும் மிகவும் சுருக்கமான நிலையிலேயே சுட்டப்பட்டனவாகக் காணப்படுகின்றது. தொல்லியல் ரீதியிலே பொ. இரகுபதியினுடைய யாழ்ப்பாணத்து ஆதிக்குடியிருப்புக்கள் எனும் நூலிலே சில ஆய்வுக் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. ¹⁵ சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் சில தொல்லியல் இடங்களையும், இடப்பெயர் தானங்களையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். ¹⁶ இவற்றைவிட யாழ்ப்பாண வரணியின் மரபுரிமைகள்..... 09 சி. கா. கமலநாதன் J.P.

இராட்சியம் (யாழ்ப்பாணப் பல்லைக்கழக வெளியீடு) இராஜநாயக முதலியாருடைய யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், வையா பாடல், கைலாய மாலை போன்றவற்றில் இருந்து ஓர்இரு தகவல்களையே பெறமுடிகின்றது. வரணியைச் சேர்ந்த பண்டிதர் ஆ. சின்னத்தம்பியினுடைய "ஈழநாட்டு ஆராட்சி வரலாறு" எனும் நூலில் வரணியைப் பற்றிவரும் செய்தி விமர்சனத்திற்குரியதாகும்.¹⁷ ப. புஸ்பரட்ணம் தனது பூநகரித் தொல்பொருள் ஆய்வில் வரணியையும் ஒரு முக்கிய தொல்லியல் மையமாகக் கட்டிக்காட்டியுள்ளார்.¹⁸ மேலும் வரணியிற் கிடைத்த தொல்லியற் சான்றுகள்பற்றி சிலச் கட்டுரைகள் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. இடப்பெயராய்வு தொடர்பாக இ. பாலசுந்தரத்தின் வடமராட்சி, தென்மராட்சி இடப்பெயராய்வில் வரணி இடப்பெயர் களையும் குறித்துக்காட்டியுள்ளார்.¹⁹ இவற்றைவிட வரணிபற்றிய வரலாற்றை நூல்களிற் காண்பது அரிது. ஆகவே எமது ஆய்வு பெருமளவுக்கு வெளிக்கள ஆய்வாகவே அமைந்துள்ளது.

தொல்லியல் ஆய்வை நாம் மேற்கொள்ளும்போது தொல்லியல் மேலாய்வைச் செய்தோம் என்பதை முன்பு குறிப்பிட்டோம். தொல்லியல் ஆய்விலே எம்மால் மட்பாண்டங்கள், செங்கட்டிகள், மணிகள், கட்டிட அழிபாடுகள், நாணயங்கள், விக்கிரகங்கள், ஈமஅடக்கம் பற்றிய சான்றுகள், பழைய கிணறுகள், ஆலய அழிபாடுகள், கோட்டைப் பகுதிகள், கழிவிரும்புகள் (அயன்சேர்க்கை), மண் தன்மைகள், குளங்கள், வயல்வெளிகள், அவற்றின் அமைவுத்தன்மை போன்ற பலவற்றையும் ஆய்வுக்குட்படுத்தியுள்ளோம்.

ஆய்வின்போது சேர்க்கப்பட்ட பொருட்களை, அவை கண்டெடுக்கப்பட்ட இடங்களை, அவ்விடத்தின் அமைவைச் சரியாகக் குறித்துக்கொண்டோம். அவை கண்டெடுக்கப்பட்ட இடங்களில் மண்வகைகள், ஆழம், அம்மையத்தின் பரப்பளவுகள் இவையும் குறிக்கப்பட்டன. மட்பாண்டங்கள் அவற்றிலுள்ள வர்ணவேறுபாடுகள், குறியீடுகள், கன்தி (தடிப்பு) என்பவற்றின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்பட்டன. பின்பு பல்வேறு இடங்களிற் கண்டெடுக்கப்பட்டவற்றுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குதல், காலத்தைக் கணித்தல், இதேபோன்றே கட்டிட அழிபாடுகளும், பரப்புக்களும், கட்டிட வேலைப்பாடும், செங்கற்களுடைய தன்மைகள், ஏனைய கற்களிற் காணப்படும் வேலைப்பாடுகள்,

கிணறுகளுடைய அமைப்புக்கள், ஆழம், விஸ்தீரணம், நீரின் தன்மை போன்றனவும் நோக்கப்படும். ஈமச் சின்னங்களும்; கண்டெடுக்கப்பட்ட இடத்தின் பெயர், சுற்றாடல், அவற்றுடன் காணப்பட்ட ஏனைய பொருட்கள், கண்டெடுக்கப்பட்ட ஆழம் போன்றனவும் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டன. நானையங்களையும், கண்டெடுத்த இடம், அவற்றிற் பொறிக்கப்பட்ட இலட்சினைகள், வரிவடிவங்கள், அளவு, நிறை, காலம் போன்றவகைகளிலே பாடுபடுத்தல், கழிவிரும்புகளும் அயன் சேர்க்கையினுடைய தன்மை, காணப்பட்ட பிரதேச முக்கியத்துவம், ஆழம் போன்ற நிலையில் நோக்குதல்.

மேலும், தொல்லியல் மையப்பிரதேசங்களில் எமது ஆய்வுக்கு முன்பே மக்கள் கண்டெடுத்த பொருட்களை அவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களை அணுகுதல், தொல்லியல்சார்ந்த எந்த விளக்கத்தையும் கொடுக்காது கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருட்களின் பூரணவிளக்கத்தைக் கேட்டறிதல். அவற்றின் எச்சங்கள் இருந்தால் அவற்றைச் சேகரித்தல்; அவை எடுக்கப்பட்ட இடம், ஆழம், விஸ்தீரணம் என்பவற்றையும் வரையறுத்துக்கொள்ளல். பின்பு அவை தொடர்பாக மேலும் விபரம் தெரிந்தவர்களிடம் தகவல்களைத் திரட்டுதல், தனித்தனியாகக் கேட்டவர்களுடைய தகவல்களை ஒப்பிட்டுப்பார்த்தல். அப்பகுதிகளில் மேலும் தொல்லியலாய்வுகளை இயலுமான அளவு மேற்கொள்ளுதலும் வேண்டும். தொல்லியற் பிரதேசங்கள் தொடர்பான ஐதீகங்கள், வழக்காறுகளை அறிதலும் சாலச்சிறந்தது. இவ்வாறு தொல்லியல் ஆய்வைப் பலமுறைகளிலே தரவுகளைச் சேகரித்துப் பகுத்து ஆய்வு செய்யப்பட்டது. இத்தொல்லியல் ஆய்விலே தொல்லியற் சான்றுகளைத் தொல்லியலில் மிகவும் ஆர்வமுடைய எமது ஆசிரியர்களிடம் அவற்றை நேரடியாக் காட்டியும், எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்களையும் கொடுத்து ஒப்புநோக்கியும், சரியான காலத்தையும், வரலாற்று உண்மைகளையும் விளங்கிக்கொள்ளப்பட்டன. அத்துடன் அயற்பிரதேசங்களிலும், ஈழத்தின் ஏனைய வரலாற்று மையங்களிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருட்களுடனும், தென்னிந்தியாவிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட தொல்லியல் சான்றுகளையும் ஒப்பிட்டுநோக்கி கால அடிப்படையிற் சரியான வரலாற்றைக்கூற முனைதல். இவ்வகையிலேயே தொல்லியல் ஆய்வுமுறை மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இடப்பெயராய்வானது அதன் அளவு கருதி முழுநிலை அளவாய்வு, சிறிய நிலை அளவாய்வு எனப் பகுக்கலாம். இவற்றிலே எம்மால் வரணிப் பிரதேசமானது முழுநிலை அளவாய்விற்கு உட்படுத்தப்
 வரணியின் மரபுரிமைகள்..... 11 சி. கா. சுமநாதன் J.P.

பட்டது. காரணம்: இப்பிரதேசம் தென்மராட்சியின் ஒரு பிரிவாக இருப்பதாலும், அதனைப் பூரணமாக வரலாற்றாய்வுக்குட்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற நோக்காலுமாகும். ஆயினும் இவ்வாய்வு மொழி அடிப்படையிலில்லாது வரலாற்றடிப்படையிலானது என்பதைக் குறிப்பிட்டுக் கூறவேண்டும். பொதுவாக, இடப்பெயராய்வானது பின் வருமாறு மேற்கொள்ளப்படுதல் நன்று என்பது ஆய்வாளர் கருத்து.

- அ) பிரதேசத்தைக் குறித்து எல்லையிட்டுக் கொள்ளுதல்.
- ஆ) இடப்பெயர்களைச் சேகரித்தல்
- இ) அடையாளம் கண்டுகொள்ளுதல்
- ஈ) காரணத்தை விளங்கப்படுத்தல்
- உ) வரலாற்றினை விளங்கல் என்பனவையே அவையாகும்.

நாம் முதலிலே இடப்பெயராய்வு செய்யப்போகும் பிரதேசத்தை வரையறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதன்படி வரணிப் பிரதேசமே எம்மால் எடுக்கப்பட்டது. அதன் வரையறை முன்பு கூறப்பட்டுள்ளது. இதன்பின் இடப்பெயர்களைச் சேகரித்தல். இதிலே நாம் பழைய தோம்புகளை முதலிற் கையாண்டோம். இவற்றை உறுதியெழுது வோரது பதிவுப் புத்தங்களுடாகவும்; அவற்றைச் சரியா? எனப் பழைய உறுதிகளை நேரிற்பார்த்தும் உறுதிசெய்துகொள்ளல் மற்றும் கச்சேரிப் பதிவேட்டில் (காணிப்பதிவேட்டில்) பெயர்களைத் திரட்டுதல், மேலும் ஊரின் முதியவர்களிடம் இருந்து மரபாக அவர்கள் கூறிவரும் பெயர்களைச் சேகரித்தல் என்ற முறையும் பயன்படுத்தப்பட்டது. கூடுதலாக எம்மால் கிராமசேவையாளர் பிரிவுடிப்படையிலேயே அவை வகைப்படுத்தப்பட்டன. பின்பு அவ்வாறு சேகரிக்கப்பட்ட இடப் பெயர்களது இடங்களையும், பரப்பளவுகளையும் சரியாக இனங்கண்டு கொள்ளல்.

இடப்பெயர்களிலே சிறப்புக்கூற்று, பொதுக் கூறென இரு பெரும் பிரிவுகள் உண்டு. இவற்றிலே வரணியிற் காணப்படும் இடப்பெயர் களின் பொதுக்கூறுகளைப் பிரித்து விளக்கம் அளிக்கப்பட்டது. பின்பே சிறப்புக்கூறுகளின் காரணங்களையும், அவை உணர்த்தும் வரலாற்றுச் சிறப்புக்களையும் எடுத்துக்கூறியுள்ளோம். இவற்றிலே சில ஆரம்பத்தில் இருந்த நிலையில் இருந்து காலப்போக்கில் மருவப்பெற்று உள்ளதையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளோம். நாம் சேகரித்த இடப்பெயர்களிற் சில வற்றை எமக்கு முன்பு செய்த பேரறிஞர்கள் தமது நூலிற் சுட்டி

யுள்ளதை அறிவோம். அவற்றையும் ஆய்வுக்குத் துணையாகக் கொள்வ துடன் சிலவேளை அவை தொடர்பான புதிய கருத்துக்களையும் முன்வைக்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. அத்துடன் வரலாற்றை உணர்த்திநிற்கும் பெயர்களை அவ்வரலாற்றுப் பின்னணியுடன் மிக விரிவாக ஆராயமுற்பட்டுள்ளோம். அவ்வேளை முன்கூறிய பேரறிஞர் கள் கூறாத விடயங்களும் அதில் இடம்பெற்றன என்பது இங்கு குறிப்பிட்டுக் கூறவேண்டியதாகும். மேலும் இவ்வாய்வினையே இடப்பெயர் களைத் தமிழகத்திலும், ஈழத்தின் ஏனைய பாகத்திலும் காணப்படும் இடப்பெயர்களுடன் ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்தலென்பதும் முக்கிய மானது. அதன் அடிப்படையிற் பல நூல்கள் ஊடாக அதற்கான இடப்பெயர்களும் சேகரிக்கப்பட்டன. பல பெயர்கள் சிங்களமொழி அடிப்படையிலானதா? அல்லது தமிழ்மொழி அடிப்படையிலானதா? எனவும் ஆய்வு செய்யப்பட்டது.

சேகரிக்கப்பட்ட பெயர்கள் மேலும் சில பகுப்புக்குட்படுத்தப் பட்டன. குளப்பெயர்கள், ஆலயப்பெயர்கள், கோட்டை, அரண்மனைப் பெயர்கள், வயல் நிலங்களைச் சுட்டுபவை, ஆட்சி நிலங்களையும், மன்னர்களையும் சுட்டுபவை, வர்த்தக அடிப்படையிலானவை, ஏனைய சமய விடயங்கள் தொடர்பானவை, துறைமுகங்கள், நிலங்கள் தொடர் பானவை, தொழில்கள், பண்பாடு தொடர்பானவையென, பல நிலை களிலும் இடப்பெயர்களை வகைப்படுத்த முடிந்தது. இவ்வாறு பகுப்புக்குட்படுத்தியவற்றிற் பலவற்றிற்குக் காரணங்களையும், அவை தொடர்பான வரலாற்றும்சங்களையும், ஐதீகங்களையும் ஊரில் உள்ள பெரியவர்கள், முதியவர்களை நேரிற் கண்டு பேட்டிகாணுதல், அவற்றை ஒப்பிட்டு நோக்குதல் என்பனவும் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு இவ் ஆய்வில் இடப்பெயர் தொடர்பான தகவல் திரட்டுப்பிரிப்பு அவற்றின் விளக்கம், ஆய்வு முறை அமைவதைக் காணலாம்.

ஆய்வு தொடர்பாக ஏற்பட்ட பிரச்சினைகள்

எந்த ஓர் ஆய்வை மேற்கொள்ளும்போதும் அதனை முழுமை யாகச் செய்வற்குப் பல தடங்கள் ஏற்படுவது இயல்பே. இதுவே அவ்வாய்வு தொடர்பான பிரச்சினையாக மாறுகிறது. இவ்வாய்வினையே தொல்லியல், நோக்கு, இடப்பெயராய்வு எனும் நிலைகள் முக்கியம் பெற்றுள்ளது. இவ்விரு நிலைகள் தொடர்பாகவுமே சில பிரச்சினை கள் எழுந்தன. தொல்லியல் ரீதியான ஆய்வில் ஈடுபட்டபோது சில

இடங்களில் மிகவிரிவான ஆய்வைச் செய்யமுடியாது போயிற்று. குறிப்பாக அகழ்வாய்வுகளை மேற்கொள்ள முடியவில்லை. இதற்கு முக்கிய காரணமாக ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட பெரும்பாலான காலம் கோடை காலமாகையால் நிலத்தின் கீழ்ப்பகுதியைத் தொல்லியல் அடிப்படையில் அகழ்தல் பெரும் சிரமமாயிற்று. சில முக்கிய தொல்லியல் மையங்களுக்குச் செல்வதற்கு நாட்டின் அரசியற் சூழலால் இராணுவ அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. குறிப்பாக, பெருங்கற்காலச் சின்னங்களைக் கொண்ட வரணி வைத்தியசாலையின் முன்பகுதியும், வரணி இயற்றாலைக் கோட்டைப் பகுதியும் என்னேரமும் அணுக முடியாத நிலைகாணப்பட்டது. மேலும் நாட்டின் அரசியல் நிலை காரணமாக எமது பல்கலைக்கழகம் எமக்கு தொல்லியல் சார்ந்த களஆய்வுகள் அனுபவத்தை ஏற்படுத்தித் தராமையும் இங்கு குறிப் பிடக்கூடியது. எனவே கூடியளவு தொல்லியல் மேலாய்வே எம்மால் மேற்கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.

எமது பல்கலைக்கழகத்தில் விஞ்ஞான பூர்வமான காலக் கணிப்புச் செய்யக்கூடிய வசதிகள் கிடையாது. கண்டெடுக்கப்பட்ட மட்பாண்டங் களை, எச்சங்களை C14 காலக் கணிப்புச் செய்வதற்கு வசதிகள் இல்லை. எமது விரிவுரையாளர்களும் அதனை வேறு இடத்திற்கு அனுப்பி ஆய்வு செய்யக்கூடிய நிலையில் நாட்டுநிலைமை இல்லை. எனவே, இதுவும் ஆய்வில் முக்கிய ஒருபிரச்சினையாகும். மேலும் தொல்லியல் வரலாறு பற்றிய அறிவு எம்பிரதேச மக்களுக்கு மிகவும் குறைவாக இருப்பதால், குறிப்பாக வரணியில் மிகமிக அரிதாகவேயுள்ளதால் அவர்கள் கண்டெடுக்கும் தொல்பொருட்களைக் கவனிப்பாரற்றுச் சிதையவிடும் நிலை ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாகும். சிலசமயம் மாந்திரீக நம்பிக்கை களால் எடுக்கப்படுபவற்றை அப்படியே மண்ணிற் புதைத்துவிடல் அல்லது கண்காணாத இடத்திலீர்நிலைகளில் வீசிவிடுதல் அவதானிக் கக்கூடியது. மேலும் புதையல் என எவரும் கண்டெடுக்கப்பட்ட தொல்பொருட்களைப் பற்றித் தகவல் கூறாமையும் ஒரு பிரச்சினை யாகும். இவற்றால் பல வரலாற்றுண்மைகள் மறைந்து போகின்றன.

பல இடங்களில் தொல் மையங்களையும் ஏனைய தொல்லியற் சான்றுகள், கட்டிட அழிபாடுகள் போன்றவற்றையும் புகைப்படம் எடுக்கமுடியவில்லை இதற்கு இராணுவக் காலரண்களும், புகைப்படக் வரணியின் ஸ்ரபரிமைகள்..... 14 சி. கா. கூமரநாதன் J.P.

கருவி கொண்டுசெல்வதற்கான அனுமதி மறுப்பும் முக்கிய காரணமாகும். இதனால் இவ்வாய்வு தொடர்பான புகைப்படவிளக்கங்களை எம்மால் விரிவாகக் கொடுக்க முடியாமை பெரும் பிரச்சினை ஆயிற்று. ஏனெனில் தொல்லியல் ஆய்விற்கு இது முக்கியமாகும். சில தொல்பொருட்சான்றுகளை ஏயை பிரதேசங்களிற் கிடைத்த சான்றுகளுடன் ஒப்பிட்டுநோக்கி ஆய்வு செய்தபோதும், காலத்தையும் அதனூடாகக் கூறும் வரலாற்றையும் விரிவாகக் கூறமுடியாமற் போனமையும் குறிப்பிடக்கூடிய ஒன்றாகும்.

இடப்பெயர்வு தொடர்பாகவும் சில பிரச்சினைகள் எழுந்தன. ஓரளவு பூரணமாக இடப்பெயர்களைச் சேகரிக்கமுடிந்தாலும் அவற்றின் காரணங்களை விரிவாக அறியமுடியவில்லை. சில முதியவர்கள் அவைபற்றி தாம் பேணிவந்த மரபுகளைக் கூறினும் முற்றுமுழுதாக சில தகவல்களைத் தரமுடியாதவர்களாகவே காணப்பட்டனர். மதஅடிப்படையான பெயர்கள் என்ற நிலையில் ஆலயங்களினுடைய தோற்றம், வளர்ச்சி, மரபுகள் பற்றிப் பூரணமாக அறியமுடியவில்லை. ஈழத்திலே பாளி நூல்கள் பௌத்தமதம் சம்பந்தமான வரலாறுகளைப் பேணி வைத்ததுபோல எம்மவர் இந்துமதம் சம்பந்தமானவற்றைப் பேணாமை பெரும் குறையேயாகும். மேலும், இன்றுதானும் ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணமற்றவர்களாகக் காணப்படுகிறனர். வரணியிலும் இதே நிலையே, பல வரலாற்றம்சங்களை ஆவணப்படுத்தாது விட்டுவிட்டனர். செவி வழியாகவே சிலவற்றைப் பேணிவருகின்றனர். இவற்றுள் திரிபுகளும், மருவல்களும் இடம்பெற நிறைய வாய்ப்புண்டு. எனவேதான் சரியான ஆதாரங்களைப் பெறமுடியவில்லை. சிலவற்றைச் சில ஓலைச் சுவடிகளிற் குறித்துவைத்திருந்தபோதும் அவை செல்லுக்கு இரையாகி அரைகுறையாகவேயுள்ளன. சிலர் தம்மிடம் உள்ளவற்றைக் காட்டத் தயங்குகின்றனர். உரிமைகள் பறிபோய் விடுமென விழிக்கின்றனர். இவ்வாறான தகவல் தரவேண்டிய மக்களின் செயற்பாடுகளும் பாதமாக அமைந்தமைபிரச்சினையே ஆகும்.

இவ்வகையில் மக்களுடைய மனநிலைகள், அறிவுக்குறைவு, ஆவணப்படுத்தாத தன்மை என்பவற்றாலும் பல வரலாற்று அம்சங்களை வெளிக்கொண்டு வர முடியவில்லை. அத்துடன் நாட்டின் ஸ்திரமற்ற அரசியல் நிலையும் தற்போது வரணி பொறுத்த ஆய்விலே பாதகமாகவே உள்ளது. இது யாவரும் அறிந்த உண்மை. இவ்வாறான பல தடங்கல்களும், பிரச்சினைகளும் எழுந்தபோதும் எதிர் நீச்சலுடனும், வரணியின் மரபுகள்..... 15 சி. கா. கமலநாதன் I.P.

விடாமுயற்சியுடனும் இவ்வாய்வை மேற்கொண்டு ஓரளவு பூரணமாக ஒப்பேற்றியுள்ளோம் என்பதைக் குறிப்பிடலாம்.

வரணியிற் கிடைத்த தொல்லியற் சான்றுகள்

தொல்லியல் என்பது மக்களின் பழமை பற்றிய அறிவியல் சார்ந்த ஆய்வாகும். முற்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும், ஆடை அணிகலன்கள் ஆக்கும் வழிகளையும்; வீடு; அரண்மனை, மாளிகை, அரண்; களஞ்சியம் கட்டும் முறைகளையும்; நாடு நகரம் அமைக்கும் திறனையும்; உயிர்துறந்தாரின் உடல்களை அடக்கம் செய்யும் வழிமுறைகளையும்; தொல்லியல் ஆய்வுத்துறை பிரதான பொருளாகக் கொண்டுள்ளது.²⁰ இன்று தொல்லியல் ஆய்வுத்துறை விரிவடைந்துள்ளது. இலங்கையிலும் அண்மைக்காலமாக தொல்லியல் ஆய்வு வளர்ச்சி கண்டுவருகிறது. இவ்வாய்விலே முற்கால மக்கள் விட்டுச்சென்ற எச்சங்களின் ஊடாக வரலாற்றைக் கூறுவது மட்டுமன்றி நிலத்தின் மேற்பரப்பிலே உள்ள கோட்டைகள், அரண்மனைகள், ஆலயங்கள் போன்றவற்றின் அழிபாட்டின் எச்சங்களையும், கலைப் பொருட்களையும், கலைநுணுக்கங்களையும், கல்வெட்டுக்கள் போன்ற பலவற்றையும் ஆய்வுசெய்தலும் அடங்கும். இவ்வாறு தொல்லியல் ஆய்வு பல கோணங்களில் விரிவடைந்து செல்வதைக் காணலாம்.

இவ்வகையிலே தொல்லியல் ஆய்வானது தொல்லியல் மேலாய்வு (Archaeological Exploration), தொல்லியல் அகழ்வாய்வு (Archaeological Excavation) என வகையீடு செய்யப்படுகின்றது. இதில் தொல்லியல் மேலாய்வு என்பது தொல்பொருட் சின்னங்கள் காணப்படும் இடங்களைத் தெரிவுசெய்து மண்ணின் மேற்படைகளிற் காணப்படும் தொல்லியல் சின்னங்களைக் கண்டுபிடிப்பதாகும். மணற் பாங்கான பகுதிகளிற் காற்றடிக்கும் காலங்களில், மழைபெய்யும் காலங்களில் மண் அள்ளுண்டு போவதால் தொல்லியற்சான்றுகள் இலகுவாக வெளிப் படுத்தப்படுகின்றன. ஆயினும் இந்த இடங்களில் முற்பட்ட கலாச்சாரப் படைகள், பிற்பட்ட கலாச்சாரப்படைகளுடன் குழம்பிய நிலையிற் கலந்து காணப்படுவதால் தொல்லியல் சின்னத்துடன் இணைந்திருக்கக் கூடிய (Associated Artifacts) பிறசான்றுகளை இனம் காணமுடியாது.

தொல்லியல் அகழ்வாய்வு என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு தொல்லியல் மையத்தைத் தெரிவுசெய்து குறிப்பிட்ட நீள அகலத்தில் அவ்விடத்திலுள்ள இயற்கை மண்ணைக் குறிப்பிட்ட ஆழம்வரை அகழ்வு செய்வதாகும். இதன்மூலம் வேறுபட்ட மண்படைகள் தொல்லியற் சின்னங்களின் காலத்தைக் கணிக்க உதவுகின்றன. அத்துடன் குறிப்பிட்ட தொல்லியற் சான்றுடன் இணைந்து காணப்படும் பிறசான்றுகள் காலத்தைக் கணிப்பிடவும் உதவுகின்றது. இது ஒரு விஞ்ஞான பூர்வமான ஆய்வாக இருப்பதால் இவ்ஆய்வுமுறை தொல்லியலில் அதிமுக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.²¹

வரணிப் பகுதியில் இவ்வாசிரியரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியலாய்வுகளும், முன்னைய வரலாற்றாசிரியர் சிலர் செய்த ஆய்வுகளும் பெருமளவிற்குத் தொல்லியல் மேலாய்வு முறையைச் சார்ந்ததாகவே உள்ளது. இவற்றில் அண்மையிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தொல்லியற் சான்றுகளை முதலிற் குறிப்பிடலாம்.

1) வரணி மாசேரிப் பிரிவில் வரணியில் இருந்து குடத்தனை செல்லும் வீதியின் கிழக்குப் பக்கமாக, நுளம்பாய்க் குளத்திற்கு அருகாமையில் ஒரு துரவு தோண்டப்பட்டபோது பலவாணங்களுடன் தடிப்பானதாகவும், தடிப்புக்குறைந்தாகவும் பல மட்பாண்டங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. தொடர்ந்து வரலாற்றுத் துறையைச் சேர்ந்த விரிவுரையாளர் புஸ்பரட்ணத்துடன் சில மாணவர்களும் சேர்ந்து இப்பகுதியிற் சில ஆய்வுகளைச் செய்தபோது மேற்படி தொல்லியற் தடயங்கள் கிடைத்தன. அப்பகுதியில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட சில பொருட்களுடைய படங்களாக 13, 15, 16 ஆகியவற்றை நோக்குக.

2) மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வுப் பிரதேசத்தின் நேர்வடக்கே 50 யார்தூரத்தில் மிகஉயர்ந்த செந்நிறமுடைய பிட்டி காணப்பட்டது. அவ்விடம் மிகவும் ஆழமாக உழவு இயந்திரத்தாற் பிளவுசெய்துள்ளமான இடத்தை நிரவிச் சமநிலை செய்தபோது பல மட்பாண்டங்கள், செங்கட்டிகள் (படம் 16) முருகைக் கல்லாலான பீலிபோன்ற அமைப்பு (படம் 15) மற்றும் கழிவு இருப்புகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவ்விடத்திற்கு கிழக்காக 15 யார்தூரத்தில் தரவைப் பகுதியில் எம்மால் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டபோது 1½ அடிஆழத்திற்குகூட கருநிறமண்ணும், அத்துடன் பல வேலைப் பாடுகள் கொண்ட மட்பாண்டங்களும் கிடைத்தன.

3) மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வுப் பிரதேசத்தில் இருந்து தென்கிழக்கு மூலையாகச் சிறிது தூரத்திலே செ. சதாசிவம் என்பவருடைய வீட்டிலே கிடங்குவெட்டும்போது ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக அடுக்கப்பட்ட பல பாணைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. ஆயினும் அவற்றினுடைய சிலசில எச்சங்களை மட்டுமே கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. மேலும் அவருடைய இன்னொரு வீட்டிலே (சிறிதூரத்தில் தெற்காக உள்ளது) நீர்த்தேவைக்காகத் துரவு ஒன்று வெட்டப்பட்டபோது பலபொருட்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இந்நிகழ்வு சிலவருடங்களுக்கு முன்பு இடம்பெற்றது. அவ்வேளை அவர்கள் ஏதோ புதையல் எடுத்ததாகக் கூறிக்கொண்டார்கள். விசாரித்த போது அதற்குள் இருந்து தடித்த விளிம்புகள் கொண்ட பெரும் பாணைகளையும், அதேபோன்று தடிப்பான சட்டிகள், வட்டில்கள், 7 கெண்டிகளைக் கொண்ட பாணையும் (மாதிரிப் படம் 33) அகல் விளக்குகளையும் கண்டெடுத்ததாகக் கூறினார்கள். துரவைத் தோண்டியவர்கள் கூலியாட்களாக இருந்ததாலும் அவற்றின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் தெரியாதநிலையில் அவற்றைக் கைவிட்டுவிட்டதாகக் கூறினார்.²² ஆயினும் அத்துரவின் ஓரங்களின் மேற் பகுதிகளில் மேலோட்டமாகச் செய்த ஆய்வீன்போது செவ்வை யாகவும் அழுத்தமாகவும் செய்யப்படாத தடித்த மட்பாண்ட விளிம்புகளையும் உடைந்த அகல்விளக்கின் ஒரு பாகத்தையும் (படம் 26) கண்டெடுக்க முடிந்தது.

4) தற்போது கொடிகாமம் பருத்தித்துறை வீதியிலே வரணி வடக்கின் வாழைத்தோட்டச் சந்தியில் இருந்து மாசேரியை நோக்கிக் கிழக்காகச் செல்லும் வீதி உள்ளது. அதன் ஓரத்திலுள்ள பங்குனிப் பிட்டி எனும் இடத்திற் பல மட்பாண்ட அழிவுகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இவற்றிலே காணப்பட்ட மட்பாண்ட ஓடுகள் மிகவும் தடிப்பாகக் காணப்பட்டன.

5) வரணி வடக்கிலே சங்கிலியா திடலின் மேற்பகுதியிலே பல மட்பாண்ட அழிவுகளும், வரணிப் பகுதிக்கே வித்தியாசமான செந்நிற மண் உள்ளமையும் ஆய்வுக்குரியது.

6) வரணி தாவளை இயற்றாலைப் பகுதியில் மேற்காக உள்ள கோட்டையின் அழிபாடுகளும், பழைய கிணறும் (படம் 3, 25)

மேலும் ஐயனார், அண்ணமார், நாச்சிமார் ஆகிய ஆலயங்களில் வட்டமாக அடுக்கப்பட்ட குத்துக்கற் தொகுதிகள் (படங்கள் 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 24) கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. மேலும் அக்கிராம வாசியாகிய க. சிற்றம்பலம் என்பவர் சில வருடங்களுக்கு முன் கோட்டைப் பகுதியில் தோட்டம் செய்யும்போது தாமரை மொட்டு வடிவான ரோம மட்பாண்டத்தில் இருந்து 700 ரோம நாணயங்களைக் கண்டெடுத்தார் (படம் 14). அவ் 700 நாணயங்களும் விரிவுரையாளர் ப. புஸ்பரட்ணத்தினால் வாங்கப்பட்டு ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டது. மேலும் அவரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட செங்கல்லிற் காணப்பட்ட பிராமிக் குறியீடுகள், மட்பாண்டங்கள், பொழிகற்கள் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இக்கோட்டையின் முன்பு உள்ள வாசல் பிள்ளையார் ஆலயத்திலுள்ள மிகப்பழைய விக்கிரகங்கள் (படம் 11) ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டன.

7) மந்துவில் ஸ்ரீபாரதி வித்தியாலயத்திற்கு வடகிழக்காகவுள்ள தாழையடி விநாயகர் ஆலயத்தின் செங்கல்லாற் சதுரமாகக் கட்டப்பட்ட பழைய திருமஞ்சனக் கிணறு, பழைய பீடக்கல், அழிந்த நிலையிற் காணப்படும் மதில் என்பன ஆய்வுக்குட்படுத்தல். இதேபகுதியில் மந்துவில் வீதியின் மேற்காகச் சிறிய தூரத்திலே, கேலம் ஆலயத்தின் பின்பாக வயல்வெளிகளின் நடுவே அமைந்துள்ள புளியந்திடல் கந்தசாமியார் கோயிலில் பழைய ஆலயத்தின் அழிபாடுகள் (படங்கள் 17, 18, 19, 21, 22), பழைய முருகன், வள்ளி, தெய்வநாயகி விக்கிரகங்கள் (படம் 27, 28, 29) பழைய ஆலயம் இருந்த இடத்தில் இருந்த அடித்தளம் தோண்டப்பட்டபோது ஏறக்குறைய 10 அடியிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மயூரம், பலிபீடம் (படம் 20, 23) மற்றும் இங்கு காணப்படும் பழைய நன்னீர்க்கிணறு என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

8) கரம்பைக் குறிச்சி கிழக்கிற் பழைய சிட்டிவேரம் இருந்த இடமாக உள்ள சின்னம்மன் ஆலயத்தில் (அழிந்த நிலையில் உள்ளது) 3 அடி ஆழத்தில் நிலத்தைத் தோண்டியபோது பல அடுக்குகளைக் கொண்ட செங்கல்லாற் கட்டப்பட்ட நிலக்காறை கண்டுபிடிப்பு,

- 9) வரணியில் தற்போதுள்ள தென்னிந்திய திருச்சபைத் தேவாலயத் தின்முன் ஒரு பிட்டியில் நிறைந்து காணப்பட்ட மண் குழாய் களுடைய அழிபாடுகள்.
- 10) கரம்பைக் குறிச்சியின் மேற்குப் பகுதியிற் சில இடங்களிற் பனங் கிழங்குப் பாத்தி அமைக்கும்போது ஒன்றுடன் ஒன்று பொருத்தப் பட்ட பல குழாய்கள் கண்டெடுப்பு; இவை 8 அங்குல நீளம், 6 அங்குல விட்டம், ½ அங்குல தடிப்புக் கொண்டவை. சுட்ட செம்மண்ணால் ஆனதாகவும்; கரடுமுரடான தன்மைகொண்ட தாகவும்; ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்தக்கூடிய கழுத்தைக் கொண்ட தாகவும் உள்ளது.
- 11) வரணி சிட்டிவேரம் ஆலயத்திற்கும் வரணி மகா வித்தியாலயத் திற்கும் இடையில் வீதியோரத்திலுள்ள போர்த்துக்கேயர் கால கட்டிட அழிபாடு.
- 12) குடத்தனை மணற்கும்பிகளில் பல மட்பாண்டங்கள், நாணயங்கள், மணிகள், சங்கு வளையல்கள், மற்றும் பல தொல்பொருட்கள் சேகரிப்பு.
- 13) வரணிப் பகுதியிற் பொதுவாகக் கிடைத்த ரோம, பாண்டிய, சோழ, போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த, பிரித்தானிய நாணயங்கள். இவை விரிவுரையாளர் ப. புஸ்பரட்ணத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன.

வரணிப் பகுதியில் முன்பும் வரலாற்றாசிரியர் சிலர் தொல்லியல் மேலாய்வுகளை மேற்கொண்டு அவை பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இவர்களிலே சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், பி. இரகுபதி போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். பி. இரகுபதி தனது "யாழ்ப்பாணத்து ஆதிக் குடியிருப்புக்கள்" என்ற நூலில் கல்வளைக் கோட்டை அழிபாடுகளைப் பற்றியும், அங்கே காணப்படும் செங்கற்கள், முருங்கைக் கற்கள், ரோம நாணயங்கள், எட்டு மூக்குடைய கெண்டி, மட்பாத்திரம் போன்ற வற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கோட்டையைப் பற்றிச் சுவாமி. ஞானப்பிரகாசரும் பரிசீலனை செய்ததாக இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் சங்கிலியா திடல், பங்குனிப்பிட்டி, மந்துவிலுக்கும் மீசாலைக்கும் இடையிலுள்ள வேரக்காடு குடத்தனை போன்ற இடங்களிற் செய்த ஆய்வுகளைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.²³

தற்போதுள்ள வரணி வைத்தியசாலையின் முன்பாகவுள்ள உரக் களஞ்சியம் உள்ள இடத்திற் பல ஆண்டுகளின் முன் உரக் களஞ்சியத் திற்கான அடித்தளம் வெட்டப்பட்டபோது அதற்குள் இருந்து மயில் அல்லது புறா வடிவம்கொண்ட முதுமக்களுடைய ஈமத்தாழி கண்டெடுக்கப்பட்டது. இதனைப்பற்றி ஈழநாடு பத்திரிகையில் ஜோ.ஜெயக்குமார் என்பவர் குறிப்பிட்டிருந்தார்.²⁴ மேலும் 4 வருடங்களின் முன்பு இப்பகுதிக் குடியிருப்பு மக்கள் துரவு தோண்டும்போது மிகவும் ஆழத்தில் இருந்து நாம் முதலில் கூறிய அமைப்புப் போன்ற ஈமத்தாழி ஒன்று கண்டெடுக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆயினும் அதனை கண்டுகொள்ளமுடியாமற் போய்விட்டது.

வரணி இடைக்குறிச்சிப் பகுதியில் மாவில் வயல்வெளியின் தென்கிழக்கு மூலையிலே வயல் ஓரத்திலுள்ள நிலப்பரப்பிற் பல வருடங்களின்முன் சுட்ட செங்கல் வளையங்களாலான கிணறு கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அதன்சிலபகுதிகள் சுமார் 20 வருடங்களுக்கு முன்பு வீ. கந்தையாவினால் (பதிவாளர்) யாழ்ப்பாண அரும் பொருளகத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டதாக அறியமுடிகின்றது.²⁵

மேற்குறிப்பிட்ட பல தொல்லியல் மையங்களும், அவற்றினூடாக கிடைத்த தொல்லியற்சான்றுகளும் வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தந்து நிற்கின்றன. ஆயினும் இவை திட்டமிட்ட அடிப்படையில் ஆய்வுகள் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட வேண்டியுள்ளன. திட்டமிட்ட அடிப்படையிற் செய்யப்படும் விரிவான ஆய்வினூடாக வரணியின் வரலாற்றை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டும். மேலே குறிப்பிட்ட தொல்லியற்சான்றுகள் காட்டும் வரலாற்றுச் சிறப்புக்களை இடப்பெயர் ஆய்வுகள் என்ற வகையிலும் தொடர்ந்துவரும் அத்தியாயங்களில் விரிவாகக் காணலாம்.

"வரணியிற் காணப்படும் இடப்பெயர்களிற் பொதுக்கூறுகளின் விளக்கம்"

ஒரு பிரதேசத்தின் இடப்பெயராய்வினை மேற்கொள்ளும்போது சேகரிக்கப்பட்ட இடப்பெயர்களை இருபெரும் கூறுகளாகப் பிரிக்கலாம். அவையாக பொதுக்கூறு, சிறப்புக்கூறு என்பவையே. மனிதர்களில் ஒருவருக்கொருவர் பல நிலைகளில் வேறுபாடு உடையவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். அவ்வேறுபாடுகளே பிறரி லிருந்து ஒருவரைப் பிரித்தறியத் துணை செய்கின்றன. பொதுவாகப்

பல வேறுபாடுகள் காணப்பட்டனும் குறிப்பிட்ட சிலரை ஒப்புநோக்கும் போது சில ஒற்றுமைத் தன்மைகளையும் காணமுடிகிறது. அவ்வொற்றுமைகளின் அடிப்படையிலேயே அத்தகையோரின் உறவு முறைகள், இனங்கள் முதலியன உணரப்படுகின்றன. அவ்வொற்றுமைத் தன்மைகளை பொதுக்கூறுகள் என்று கூறலாம். மனிதர்களில் காணப்படும் இப்பொதுக்கூறுகளை இடப்பெயர்களின் அமைப்பிலும், உணரமுடிகிறது. பல நிலைகளில் மனிதர்கள் வேறுபடுவதுபோன்று இடங்களும், ஊர்களும் அதன் இயற்கை அமைப்பு, மண்வளம் போன்றவற்றால் வேறுபடுகின்றன. எனினும் வேறுபாடுகளுக்குள்ளும் ஒற்றுமைத் தன்மைகளை பல இடங்களில் காணமுடிகிறது. அவ்வொற்றுமைத்தன்மைகள் இடங்களிற்கிடையிற் காணப்படும் பொதுக்கூறுகள் என்று கூறப்படுகின்றன.

தெளிவான காரணங்களின் அடிப்படையில் இடப்பெயர்களைச் சுட்டியுள்ளனர் தமிழர்கள். முன்பு ஓர் இடப்பெயர் சூட்டப்பட்டதற்குரிய அதே காரணம், பிறிதோர் இடத்திற்கும் பொருந்துமென்றால் அதேபெயரையே புது இடத்திற்கும் சூட்டல்வேண்டுமென்று அவர்கள் எண்ணி இருத்தல் வேண்டும். அதனாலேதான் ஒரே இடப் பெயர் ஒரு பிரதேசத்திற்குள் பல இடங்களிலும், சிலபோது பல பிரதேசங்களிலும் கூடக் காணப்படுகிறது. இவ்வகையில் தம் பிள்ளைகளுக்குப் பெயர்சூட்டியதைவிடத் தாம் வாழும் இடங்களுக்குப் பொருத்தமாக ஆய்ந்தே தமிழர் பெயர் சூட்டியுள்ளனர் என்பதை உணரமுடிகிறது.

இடப்பெயர் ஆய்விற்கு, முன்ஒட்டாக அமையும் சிறப்புக்கூறு, பின்ஒட்டாக அமையும் பொதுக்கூறு ஆகிய இரண்டுமே பயன்படுமெனினும் பெரிதும் பயன்படுவது பொதுக்கூறுகளே என்பது இதுவரையிலும் கூறப்பட்ட விளக்கங்களாலும், சான்றுகளாலும் நன்கு விளங்கும். ஆயினும், எமது வரலாற்றடிப்படையிலான இடப் பெயராய்விற்கு சிறப்புக்கூறுகளும் மிகவும் அவசியமாகும்.

இடப்பெயர்களின் அமைப்பிற் பொதுக்கூறுகளே முதலில் தோன்றியிருக்கவேண்டும். சிறப்புக்கூறுகள் பின்னர் தோன்றியவைகளாகவே உள்ளன. காலந்தோறும் புதிது புதிதாகச் சிறப்புக்கூறுகள் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன; தோன்றிக்கொண்டே உள்ளன. உதாரணமாக: தமிழகத்தில் புரம் என்ற பொதுக்கூறு பல்லாண்டு

களுக்கு முன்பாகவே தோன்றியுள்ளன. காஞ்சிபுரம் என்பது பழைய ஊர்ப் பெயர். பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்திற் பல்லவபுரம், மாமல்லபுரம் போன்று புதுச்சிறப்புக் கூறுகளுடன் தோன்றிய புதுஇடப்பெயர்கள் உருவா வதைக் காணலாம்.²⁶

ஈழத்தின் இடப்பெயராய்விற் சிங்கள மொழியின் செல்வாக்கு தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலே ஏற்பட்டபோது சிறப்புக் கூறுகள் மட்டுமின்றிப் பொதுக்கூறுகள்கூட மாற்றமடைந்ததைச் சில அறிஞர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். அவை தொடர்ந்து விளக்கப்படும்போது காணலாம். ஆயினும் இடப்பெயர்களின் அமைப்பில் பொதுக்கூறுகள் நிலையானவை; வரம்பு போன்றவை. ஏதேனும் ஒரு காலகட்டத்திற் காரணங்கள் விளக்குமாறு அமையும் தன்மையுடையது பொதுக் கூறாகும். மொழிக்கு இலக்கணம்போன்று அமைந்தது இடப் பெயர்களுக்குப் பொதுக்கூறுகள் எனலாம்.

பொதுக்கூறுகளின் இலக்கணத்திற்குப் பொருந்துமாறு புதிய இடம் அமைகிறது. அமையும் இடச்சூழலுக்கு ஏற்பச் சிறப்புக்கூறாகிய முன் ஒட்டு அதனுடன் இணைகிறது.

இடப்பெயராய்விற் பொதுக்கூறுகளைப் பெரும்பிரிவுகள் என்று கூறினால், சிறப்புக்கூறுகளைச் சிறுபிரிவுகள் என்று கூறலாம். பல்வேறு இடங்களுக்குப் பொதுவான தன்மையைப் பொதுக்கூறு புலப்படுத்துகிறது. அவ்வவ்விடங்களுக்குரிய சிறப்புத் தன்மைகளைச் சிறப்புக்கூறு சித்தரிக்கிறது. ஒவ்வொருபொதுக்கூறிலும் பல சிறப்புக்கூறு,பிற பொதுக்கூறுகளிலும் இடம்பெறுவதுண்டு. உதாரணமாக: "மா" என்ற பழத்தைக் குறிக்கும் சிறப்புக்கூறு "பாக்கம்" என்ற பொதுக் கூறுடன் சேர்ந்து மாம்பாக்கம் என்றோர் ஊராகியதைக் கூறலாம்.

இடப்பெயர்களில் இடம்பெறும் சிறப்புக்கூறுகள் பலவகைப் படும். எனினும் பொதுநிலையில் அவைகளை முப்பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் கூறுவர்.

- 1) விளக்கப் பெயர் அடை
- 2) ஆட் பெயர் அடை
- 3) பிறவகைப் பெயர் அடை

இப்பிரிவுகளுள் "விளக்கப் பெயர் அடை" என்ற பிரிவில் நிலஅமைப்பு, நீர்நிலைகள், தாவரம், விலங்கு போன்ற இயற்கைக் கூறுகளும்; தோட்டம், வயல் போன்ற செயற்கைக் கூறுகளும்; கீழ், மேல், பெரிய, சிறிய போன்ற ஒப்புமைக் கூறுகளும் அடங்கும்.

ஆட் பெயர் அடைகள் என்பதில்

அ) ஆடவர் பெயர் அடைகள்

ஆ) மகளிர் பெயர் அடைகள்

இ) மன்னர், தலைவர் போன்றோர் பெயர் அடைகள்

ஈ) கடவுள், முனிவர் முதலானோர் பெயர் அடைகள் போன்ற பலவும் அடங்கும்.²⁷

வரணியில் இடம்பெறும் இடப்பெயர்களின் பொதுக்கூறுகளின் விளக்கத்தை இங்கே நோக்கி; சிறப்புக்கூறுகளின் விளக்கம் வரலாற்றடிப்படையில் ஏனைய அத்தியாயங்களில் விளக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

"புலம்" என்னும் பொதுக்கூறு பல இடப்பெயர்களில் இறுதியிற் சேர்ந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். இது பண்டைத் தமிழ்ச் சொல்லாகும். இது அறிவு, இடம், ஒலி முதலாம் புலன்; திக்கு, அண்மை, மேட்டுநிலம், வயல், புல்லரிசி எனப் பலபொருளைக் குறிக்கும். எனினும்; பொதுவாக நிலம் என்ற பொருளையும், சிறப்பாகத் தண்ணீர் தேங்கி நிற்கும் ஆழ் நீர்நிலையையும் உணர்த்தும். நீர்தேங்கி நிற்கும் நெடுவயல்கள் 'புலம்' எனப்பட்டுள்ளனவாதலால் அவ்விடங்களைச் சார்ந்து அமைந்த இடங்களும் அதே பெயர்களைப் பெற்றன. செம்மண்படிந்த இடம் "செம்புலம்" எனப்பட்டுள்ளது. "செம்புலப் பெயல் நீர்" என்று சங்ககாலக் குறுந்தொகை அடியை இவ்வூர்ப் பெயர் நினைவூட்டுகிறது. வரணியில் இவ்வாறு பல பெயர்கள் புலம் என்பதை இறுதியாகக் கொண்டுள்ளன. பெரும்பாலும் மேட்டு நிலங்களைக் குறிக்கவே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.²⁸

"சேரி" என்பது தூய தமிழ்ச் சொல்; மக்கள் சேர்ந்துவாழும் இடங்கள் 'சேரிகள்' என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலும் கடற்கரையை ஒட்டிய பகுதிகளிலேயே சேரிகள் அமைந்துள்ளன. சில உளர்கள்; உள்நாட்டிலும், கடற்கரையில்லாத பகுதிகளிலும் கூட அமைந்திருக்கின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் "சேரி" என்ற சொல் வழக்குக் காணப்படுவதுடன் "சேரிகள்" எவ்வாறு அமைந்திருக்கும் என்ற விளக்கமும் தரப்பட்டுள்ளது. பெரும்பாலும் சிறு குடிசைப் பகுதிகள் நிறைந்த, நகர்ப்புறத்துக்கு உள்ள பகுதிகளாகவே சேரிகள் உள்ளன.

"புலால்ஞ் சேரிப்புல்வேய் குரம்பை

ஊரென உணராச் சிறுமையொடுநீடுடுத்து"

என்று ஒரு சேரியின் அமைப்பு அகநானூற்றிற் சித்தரித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. புலால் நாற்றம் விசுவதாகக் குறிப்பிடப்படுவதால் இது மீனவர் உறையும் சேரி என்பது விளங்கும். ஆனால், புல்வேய் குரம்பைகள் உடையதாக அதனை 'ஊர்' என்று கூறமுடியாதவாறு எளிமையான அமைப்புடையதாக விளங்கியது என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது; பொதுவாகச் சேரிகளில் பொது அமைப்பினையே விளக்குவதாக உள்ளது.

"பல குடிகள் சேர்ந்து வாழும் இடம் 'சேரி' என்று பெயர்பெற்றது. பள்ளர் வாழும் சேரி பள்ளர் சேரி எனப்படும். பறையர் வாழும் இடம் பறைச்சேரி, ஆயர் வாழும் இடம் ஆயர்சேரி, பிராமணர் வாழும் இடம் பார்ப்பனச்சேரி. எனவே, "சேரி என்னும் சொல் ஒரு குலத்தார் சேர்ந்து வாழும் இடத்தினை முற்காலத்திற் குறிப்பதாயிற்று" என்ற விளக்கம் தமிழகத்தில் முன்பு சேரிகள் எவ்வாறு அமைந்திருந்தன என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. பார்ப்பனச் சேரிகள் கூட தமிழகத்தில் இருந்தமையினைத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும் கூட எடுத்துக் காட்டுகின்றார்கள்.

ஆரியர்களின் சேரியைப் பற்றி இளங்கோவடிகள் "புறஞ்சேரி" இருந்தகாலத்தில் விரிவாக எடுத்துக்கூறியுள்ளார். பிறகாப்பியங்களிலும் தமிழகத்திருந்த பல்வேறு சேரிகளையும் பற்றி விரிவாக உணர முடிகிறது.²⁹ ஈழத்திலும் இவ்வகையிற் சேரி பழைமையைக் கொண்டதாக இருந்திருக்கிறது. வரணியில் "சேரி" என்பதைக் கொண்டதாக "மாசேரி" என்ற பிரிவே உண்டு. மிகப்பெரிய இடம் என்பதை இது சுட்டி நிற்கிறது. இவ்விடம் வரலாற்றுப் பழைமை மிக்கது. அதனை மற்றைய அத்தியாயங்களிற் காணலாம்.

இவ்வாறு பழைமையைக் குறித்திருந்த சேரி என்பது காலப் போக்கில் அச்சொல் மாறுபட்ட புதுப்பொருளை அடையத் தொடங்கி விட்டது. சமுதாயத்தில்தாழ்ந்த சாதியினராகக் கருதப்படும் மக்கள் சேர்ந்துவாழும் பகுதி அது என்றும், உயர்ந்த சாதியினர் உறையும் ஊர்ப்புறங்களிலிருந்து ஒதுங்குப் புறங்களிலே தான் சேரிகள் அமையும் என்றும் கூறும் நிலை பின்னர் உருவாகிவிட்டது. வரணியைப் பொறுத்த வரை மாசேரி இவ்வாறான நிலைக்கு உட்படாமையும் இங்கு சுட்டிக் காட்டத்தக்கது.

"பிட்டி" என முடியும் பல இடப்பெயர்களையும் நாம் வரணியிற் காணலாம். "பிட்டி" என்பதற்குத் தமிழ் அகராதி "சிறு கூடை" எனப் பொருள் தருகிறது.³⁰ ஆயினும் இதற்கேற்ப வரணியில் இது அமையவில்லை. "பிட்டிய" எனும் சிங்கள அடியாகத்தோன்றி; அது வெளிநிலம், விளையாடுமிடம் என்பதைக் குறிப்பதே பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. மேலும் இச்சொல்லின் வழித்தோன்றியதே எம்மூர் பரவை வழக்கிலுள்ள பிட்டியாகும்.³¹ கூடுதலாக வரணியில் நிலங்களையே (உயரமான) இது குறித்து நிற்பதைக் காணலாம். உதாரணமாக:

சிவியான் பிட்டி (மாசேரி)

புறோன் பிட்டி (மாசேரி)

வெள்ளம் பிட்டி (மாசேரி)

வராத்தலைப் பிட்டி (மாசேரி)

பங்குனிப்பிட்டி (இடைக்குறிச்சி)

இவைபோன்ற பலவற்றைப் பின்னிணைப்பிற்காணலாம். கூடுதலாக இப்பொதுச்சொல்லைக் கொண்டவை மாசேரிப் பிரிவிற் காணப்படுவது அவதானிக்கக் கூடியது.

"சீமா" என்ற சொல்லைக் கொண்டு முடிவன யாழ்ப்பாணத் திலுள்ள இடப்பெயர்கள் ஒரு சிலவல்ல வரணியிலும் நிறையவுண்டு. ஆயினும் இஃது இவ்விடப்பெயர்களிலே என்ன பொருளைத் தந்து நிற்கின்றதென்று தெரிந்துகொள்ளல் எளிதன்று. தமிழிலே "எல்லை" என்பதையே குறித்துநிற்கிறது. இதே கருத்து சீமாவ (எல்லை, கரை, எல்லைக்குறி, புத்த குருமார் கூடி அறுட்டிக்குமிடம்) என்னுஞ் சிங்களச் சொல்லின் சிதைவென்றும் அறிஞர் கூறுவது நோக்கலாம். இருமொழியிலும் ஏறக்குறைய ஒரே பொருளிலேயே வந்துள்ளன. இச்சொல் வடமொழிச் சீமன், சீமா (எல்லை, கிராம எல்லை) என்னும் பதங்கட்கும்; அவையின்னும் திரிபாய்த் தென்மொழிக்கண் வழங்கும் சிம்மு (எல்லை) சீமை (எல்லை, கரை, தேயம், வயல்) என்னும் பதங்கட்குத் தொடர்புடையதாகவும் உள்ளது.³²

சீமன், சீமா என்பன கூறில்; பிரித்தல், வகுத்தல், வரியிழுத்தல் என்னும் பொருள்பயப்பதாகிய "சீ" என்னுந் தாதுவினின்றும் உற்பத்தியாயின எனலாம். சீதா, சீமந்தம் என்னும் சொற்களும் அவ்வழியே வந்தனவாம்.

சீமா என்பதையொத்த ஆரியப் பதங்களின் சுற்று ஆகாரத்தை ஐகாரமாக்கி வழங்குதலே தமிழ்மொழிக்குப்பழைய காலந்தொட்டு உள்ள வழக்கமாகும். ஆதலினால் நம் மூர்த்ததானப் பெயர்களிலுள்ள சீமா என்பது நம்மவர் வழங்கிய ஆரியப் பதமெனல் சற்றும் பொருந்தாது.

"மதுல்சீமா" போன்ற சிங்களத் தானப்பெயர்களிலே "சீமா என்பது வழங்கப்பட்டிருப்பதால்; அஃது ஒரு சிங்கள இடப்பெயர் முடிவு எனத் துணிதல் ஓரளவு பொருந்தும். எல்லையிடப்பட்ட தானம் அடைக்கப் பட்டவிடம் என்னும் பொருளிற் பழையகாலத்தில் வழங்கியிருக்க வேண்டும்." "சீமா" என்னும் முடிவுடைய முதனிலைச் சொற்கள் பெரும்பான்மைத் தமிழ்ப்பதங்களாயிருத்தலின் எம்முன்னோர் "சீமா" என்னுஞ் சிங்களச் சொல்லைத் தமதாக்கி வழங்கினரா என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

"சீமாவு" என்றொருமலையாளச்சொல்லுமுண்டு. அதற்கு எல்லை, அருகு, நிலம்என்பன அர்த்தமாகும். (கண்டேற் மலையாள அதிகாரி). மலையாளமொழியினின்றும் எடுக்கப்பட்டனவென்று எண்ணத்தகுஞ் சிலசில சொற்கள் சிங்களத்திலே உளவாதலின் "சீமா" என்னுஞ் சிங்களச் சொல்லைச் 'சீமாவு' என்பதன் சிதைவென்றாலும் பொருந்தும். யாழ்ப்பாணத்திலே பழையகாலத்திற் குடியேறிய பட்டர், பணிக்கர், புலையர், துளையர், மலையர், முக்குவர், மாராயர், நாயாரயர், நம்பியார், வாரியார், குறுப்புக்கள், குறும்பர், வேட்டுவர், சலமந்தராகிய சேரநாட்டார் தத்தம் இவ்விடங்கட்கும் நிலம், புலங்கட்கும் "சீமாவு" என்றும் வழங்கிவர; பின்அது "சீமா" எனவாகியிருக்கலாம். எவ்வாறாயினும் "சீமா" என்பது பழைய ஈழத்தில் வழக்கிலிருந்த சொல் என்பது புலப்படுகிறது. வரணியிற் சில "புலம்" எனவும்; அதேஇடம் இன்னொரு தோம்பிற் "சீமா" எனக் கூறப்பட்டிருப்பதும் எம்மால் அவதானிக்க முடிந்தது.

'தோப்பு' என அழைக்கப்படுபவையும் உண்டு. மரங்கள் கூட்டமாக உள்ள இடம் 'தோப்பு' எனப்படும். பல்வேறு மரங்களுக்கு ஏற்பத் தோப்புக்களும் பல வகைப்படும். அத்தோப்புக்களைச் சார்ந்த பகுதியில் அமைந்த ஊர்களும் அத்தோப்புக்களின் பெயர்களையே பெறலாயின. வரணியில் "சங்கிலிய தோப்பு" என உள்ளது. வரலாற்றுடன் தொடர்புடையதாக உள்ளதை நாம் பின்வரும் அத்தியாயங்களில் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

கேணி என முடியும் இடப்பெயர்களும் உள்ளன. இவை நீர் நிலைகளைக் குறித்தன வரணியிற் பெரும்பாலும் நீர்நிலைகள் "குளம்" என முடிவுறுதல் பெருவழக்கு. சில இடங்களே கேணி எனப்படுகிறது. பெரும்பாலும் தோட்டங்களிலமையும்பெரும் துரவுகளையும் கேணி என்கின்றனர். கேணியுடன் அண்மையில் உள்ள இடங்களுக்குப் பெயர் வைக்கும்போது சிறப்புக்கூறுகளுடன் கேணி என முடிவுறுதலைக் காணலாம். உதாரணமாக: பொற்பத்தங்கேணி, புல்லாந்திக்கேணி (மாசேரி) வற்றுக்கேணி (வரணி வடக்கு), பிரமன்கேணி, அரசன்கேணி (இடைக்குறிச்சி) என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

"கிராய்" என முடியும் இடப்பெயர்களையும் காணலாம். கிராய் என்பதற்குத் தமிழ் அகராதிகள் புற்பொழி, வைரநிலம் எனப் பொருள் கூறுகின்றன.³³ இதில் இரண்டுமே பொருந்தக்கூடியதாக வரணி இடப் பெயர்கள் உள்ளன. "கிராய் தோட்டம்" என அழைக்கப்படுவது வைர நிலமாகவே உள்ளது. கிராய் என்பதற்கு "உவிஞ்சிலோ" அகராதியிலே "கருமை வாய்ந்த செதுப்பு நெல்வயல் நிலம்" எனவும் உள்ளது. அது ஒரு கிராமியச் சொல்லுமாகும்.

"வளவு" என இடம் பெறும் பெயர்கள் நிறைய உண்டு. இவை கூடுதலாக ஆட்களின் பெயரைக் கொண்டு முடிவதைக் காணலாம். ஆகவே இவை வசிக்கும் இடங்களை, இல்லங்களைக் குறிக்கப் பயன்பட்ட சொல்லாகும். இவற்றுக்கு உதாரணமாக: நல்லமாப்பாண வளவு (மாசேரி), சங்கிலியாவளவு (வரணி வடக்கு), சோலையன் வளவு (இடைக்குறிச்சி) போன்ற பலவற்றை உதாரணமாகக் கூறலாம்.

குறிச்சி ஈற்றுப் பெயர்களும் வரணியில் முக்கியம் பெறுகின்றது. குறிச்சி = குறிஞ்சி, நிலத்தூர், ஊர், குறி, அடையாளம், இலக்கு, குறியிடம், நோக்கம், குறிப்பு, குறித்தல், கோடுவரைதல், கட்டுதல் பற்றுதல் (த.வெ 2: 1047 - 1048). ஆதியிற் குறிச்சி என்பது குறவர் குடியிருப்பைக்குறித்தாயினும், பிற்காலத்தில்மற்றைய குலத்தார் வாழும் சிற்றூர்களும் அப்பெயர் பெற்றன. (ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை 1976:6). எனவே, குறிச்சியீறாக அமையும் இடப்பெயர்கள் தொடக்க காலத்திற் குறிஞ்சிப் பிரதேசமாகிய சேரநாட்டிலே தோற்றம்பெற்றுப் பின்பு, தமிழர் வாழும் ஏனைய பகுதிகளிலும் இடம்பெறுவதாயிற்று. யாழ். மாவட்டத்திலே தென்மராட்சிப் பகுதிகளில்மட்டும் குறிச்சி என்ற

தனியிடப் பெயர்கள் அமைவதைக் கொண்டு இப் பகுதியிற் சேரர் தொடர்புஅதிகம் இருந்திருக்குமோ எனவும் சிந்திக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது.³⁴ வரணியிலே இடைக்குறிச்சி, வடக்குக் குறிச்சி, கரம்பைக் குறிச்சி என்பனகுறிப்பிடத்தக்கன. கரம்பைக்குறிச்சிக்கும், வடக்கு குறிச்சிக்கும் இடையில் இருந்த இடம் இடைக்குறிச்சியாயிற்று. மேலும் வடக்குக் குறிச்சியில் "சேரன் கலட்டி" என ஒரு இடம் இருப்பதால் சேரர்தொடர்பு இருந்திருக்கவேண்டும் என்பது புலனாகும்.

"வரணி" எனும் பெயர் ஏற்பட்டதன் விளக்கத்தினை நோக்கும் போது, வர்- வரு -வருவு; வருவுதல், வரைதல் என அமையும். வருமுள்- பொன்னைத்தக தகட்டிற் கோடிமுக்கும் இருப்பூசி என்பதாகும். வரு-வரை - வரைதல்: எழுதல் என அமையும்.

வரி + அணம் = வரணம் 1. எழுத்து, ஓவியம்

2. நிறம்

3. நிறம் பற்றிய நூல் வகுப்பு

வண்ணம் = வரணம்; ஒ. நோ : திண்ணை = திரணை

வண்ணம் - வண்ணி - வண்ணித்தல் = ஓவியம் வரைந்து கோலஞ் செய்தல் போல், ஒரு பொருளைப்பற்றி அழகாகப்புகழ்நிறைந்துரைத்தல். வண்ணித்தலாவ தில்லை" (சீவிக, ௨௪௬)

வரணம் - வரணி, - வர்ணித்தல் = அழகாகப் பலமடப்புனைந்துரைத்தல் வண்ணி - வண்ணை, வரணி - வரணை.

வண்ணம் = நிறம், நிறத்தால் வேறுபடும் பொருள் வகை, (பொது), இனவகை, ஓசைவகை, ஓசைவகையால் ஏற்படும் செய்யுள் வகை (இருபது தொல்காப்பிய வண்ணமும் நூறு அபிநய வண்ணமும், கணக்கற்ற திருப்புகழ் வண்ணமும்), பாட்டுவகை (கணக்கற்ற வண்ணமெட்டுக்கள்) வண்ணம் என்னும் சொல்லிற்குரிய பொருள்கள், பெரும்பாலும் வரிவரணம் என்னும் சொற்கட்குமுண்டு. அவ்வண்ணம், இவ்வண்ணம் என்பன அப்படி இப்படி என்று பொருள்பட்டுப் பொதுவான வகையைக் குறிப்பன.

இன்ன வண்ணம் - இன்னணம்

வரணி - வ. வர்ண. வரணணை - வ. வர்ணனா என வருதல் அவதானிக்கலாம். வண்ணம், வரணம் என்னும் இருதென்சொற்

களையும்; வடசொல்லென மயங்கி; வரணம் என்பதை வருணம் என்றும், வரணி என்பதை வருணி என்றும், வரணனை என்பதை வருணனை என்றும், அகரத்தை உகரமாக மாற்றி எழுதுவதோடமையாது வண்ணம், வண்ணி என்னும் சொற்களையும்; வர்ண, வர்ணஎன்னும் வடசொல் வடிவுகளில் திரிபாகக் கொள்வராயினர். மேற்கூறிய விளக்கம் ஞா. தேவநேயப்பாவாணர் தந்த விளக்கமாகும்.³⁵ இதன்மூலம் வரணி ஒரு திராவிடச்சொல் என்பதுதெளிவு. அத்துடன் சிறந்தமுறையில் வர்ணிக் கக்கூடிய இடமாக இது அமைந்தது எனும் பொருளும் ஏற்படுகிறது. பண்டைக் காலத்தில் இயற்கையாலும்; குடியிருப்புக்களாலும் சகல வகையிலும் யாழ்ப்பாணத்தின் ஏனையபிரதேசங்களைவிட வர்ணிக்கக் கூடிய வகையில் இருந்ததால் இவ்விடத்திற்கு வரணிஎன இட்டு அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

இதைப்பற்றி இ. பாலசுந்தரம் விளக்கம் கூறும்போது, வரணி என்பது மாவிலங்கம் என்ற ஒரு மரவகை (Craleeavareligiosa Rexbughi) (கு.லெ: 63508) "வருணி"என்பதன் திரிபே வரணி எனக்கொண்டு செழிப்பான பூமி என்ற நிலையில் இவ்விடப் பெயர் ஆக்கம் பெற்றுள்ளது என்பார். வரணம்- பால், மந்தைகள் செறிந்த இடம் என்ற பொருளிலும் இப்பெயர் தோன்றியிருக்கலாம் எனவும் கருதப்படுகிறது. வரணி மருத நிலப்பாங்கான நிலஅமைப்பையே கூடுதலாகக் கொண்டுள்ளது.³⁶ (வரணம் = பால், மதில், சூழ்தல், மதுரைத் துமிழ்ப் பேரகராதி: பக்.526.)

பண்டைக்காலத்தில் இங்கு பல பிராமணக்குடியிருப்புக்கள் நிறைந்துவாழ்ந்ததை அறியமுடிகின்றது. அப்பின்னணியில் வரணி என்ற பெயரும் ஏற்பட்டிருக்கலாம் எனஎண்ணத்தோன்றுகின்றது. வரை > வரைதல்; வரை = கோடு, எல்லைக்கோடு என அமையும் - சோழருடைய ஆட்சி வரணியில் நிலவியதற்குச் சான்றுகளுண்டு. எனவே, சோழர்கள் பிராமணருக்குப் பிரமதேயக் காணிகள் வரையறுத்து வழங்கப்பட்ட இடம்என அமைந்து வரணி எனப்பட்டிருக்கலாம்.³⁷

வரணிக்கும் தென்னிந்தியாவுக்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்பு இருப்ப தால் பண்டைக்காலத்தில் தமிழகத்தில் இருந்த பெயரை இங்கு சூட்டியிருக்கலாம்எனவும் எண்ணத்தோன்றுகின்றது. எது எவ்வாறா யினும் வரணி என்பது மிகப் பழைய இடப் பெயர் என்பது தெளிவாகும். அத்துடன் இது திராவிடச் சொல் என்பதும் உறுதி.

இவ்வகையில் வரணியில் உள்ள இடப்பெயர்களின் சுற்றிற் காணப்படும் பொதுக்கூறுகளை அவதானிக்கமுடிகின்றது. இங்கே மிக முக்கியம்பெறும் பொதுக்கூறுகளைப் பற்றியே விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றிலே வரணியிற் கூடுதலாக "புலம்" "சீமா" என்பதுவழக்கில் இருப்பதையும் அவதானிக்கலாம். இதனுடன் வரணி என்ற பெயர்க் காரணமும் அவதானித்துள்ளோம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. அ. தகவல், திட்டமிடற்பிரிவு, பிரதேச செயலகம், சாவகச்சேரி
ஆ. புள்ளிவிபரக் கைநூல், தென்மராட்சி பிரதேச செயலர் பிரிவு, 1995
2. Ragupathy, P, Early Settlement in Jaffna Archaeo- Logical Survey, Madras, Sudaran Graphics: 1987, P. 107 -114.
3. ஞானப்பிரகாசர், சுவாமி., வரணியைப்பற்றிய தொல்லியல் மையங்களை ஆராய்ந்து கூறியவை: 1921, ப. 120.
4. பாலசுந்தரம், இ. இலங்கை இடப்பெயர் ஆய்வு-2 (வடமராட்சி, தென்மராட்சி), வல்லிபுரம் இந்து கல்வி கலாசார வெளியீடு: 1989.
5. புஸ்பரட்ணம், ப., இவர்களுடன் வரலாற்றுத்துறை மாணவர்களாகிய எஸ். சிவானந்தன், எம். பிரகலாதனன், மற்றும் நாமும் இணைந்து தொல்லியலிலிருந்து பட்டமை.
6. Jawaharlal Handoo, 1981, p.53
7. George, K. M., 1987, P. 110
8. விசாகநாதன், கே., இவர்களுடன் உரையாடியபோது கூறப்பட்ட எவ். ரி. வானிறைற் கருத்துக்கள்: 1997. 05. 10
9. மேற்படி, உரையாடலிற் கூறப்பட்ட ஆ.என்.மேத்தா கருத்துக்கள்.
10. மேற்படி, உரையாடலின்போது கூறப்பட்ட எல்.வி. இராமஸ்வாமி ஐயர் கருத்துக்கள்.
11. சுப்பிரமணியன், ச.வே., ஆய்வு மலர்த் தொகுதி-1, நாகர்கோவில்: 1972, ப. 339.
12. நாச்சிமுத்து, சி., தமிழ் இடப்பெயராய்வு: 1983, பக் 3-7
13. The Place names Society of India, Mysore.
14. பாலசுந்தரம், இ. மே. கூ. நூல்: 1989
15. Ragupathy, P., மே.கூ. நூல், 1987.
16. ஞானப்பிரகாசர், சுவாமி., மே.கூ.நூல்: 1921.
17. சின்னத்தம்பி, ஆ., ஈழநாட்டு ஆராய்ச்சி வரலாறு: 1994, ப. 90-95

18. புஸ்பரட்ணம், ப., பூநகரி தொல்பொருளாய்வு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு: 1993, பக். 13.
19. பாலசுந்தரம், இ., மே. கூ. நூல்: 1989, பக். 133-135.
20. இராகவன், அ. ஆதித்த நல்லூரும் பொருளை வெளிநாகரிகமும்; திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்: 1980, பக். 21, 22
21. புஸ்பரட்ணம், ப., தொல்லியல்பற்றி எமக்களித்த விளக்கம்: 1994
22. சதாசிவம், செ., இவர் மகன் சாந்தமோகன், ச., ஆகியோர் தந்த தகவல்: 1994.
23. Ragupathy, P., மே. கூ. நூல்: 1987, பக். 107-115.
24. கிருஷ்ணராசா, செ., தகவல்: 1997. 12.10
25. சிவப்பிரகாசம், வீ., (ஓய்வுபெற்ற அதிபர்), இடைக் குறிச்சிவரணி, தகவல்: 1997. 12. 15
26. அ. நாச்சிமுத்து, கி., இடப்பெயராய்வு, ஆய்வு மலர், கேரளப் பல்கலைக்கழகத்தமிழ்த் துறைப் பழையமாணவர்மன்ற வெளியீடு: தொகுதி I.
ஆ. சந்திர சேகரன், மெய். தஞ்சை மாவட்ட ஊர்ப் பெயர்கள்- உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்: சென்னை, 113; 1983
27. மேற்படி, அ., ஆ.
28. மேற்படி, அ., ஆ.
29. மேற்படி, அ.
30. மதுரைத் தமிழ் பேரகராதி, முதற்பாகம்: 1956, பக். சஉஅ.
31. குமாரசுவாமி, எஸ். டபிள்யூ., வடமாகாணத்துள்ள சில இடப்பெயர்களின் வரலாறு: 1918, பக் 53
32. மேற்படி, பக். 98.
33. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி: 1956.
34. பாலசுந்தரம், இ., மே. கூ. நூல்: பக் 99.
35. தேவநேயப்பாவாணர், ஞா., தமிழர் வரலாறு - திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்: 1991, பக். 190, 191.
36. பாலசுந்தரம், இ., மே. கூ. நூல்: பக். 133.
37. மேற்படி, பக். 134

வரலாற்று வளர்ச்சியில் வரணி

ஒரு நாட்டின் அல்லது ஒரு பிரதேசத்தின் வரலாற்றை அறிய வேண்டுமெனில் அந்நாட்டின் வரலாற்றுத் தொடக்கத்தினையும், பண்பாட்டுப் பின்னணியையும் தெரிந்திருக்கவேண்டும். ஈழத்தின் வரலாற்றிலே அயல் நாடாகிய இந்தியாவினுடைய செல்வாக்கு மிகவும் ஒன்றிணைந்ததாக உள்ளது. தென்னாசியாவின் தென்பகுதியில் இந்தியாவின் அண்மையில் இலங்கை அமைந்துள்ளமையே அதற்கான காரணம் ஆகும். அதிலும் குறிப்பாக தென்னிந்தியாவின் தென்பகுதியையும், இலங்கையையும் பிரிப்பது ஒரு சிறிய நீரிணையே ஆகும். புவியியல் ஆய்வாளர்களுடைய கருத்துப்படி குமரிக் கண்டமானது பல கடல் கோள்களின் தாக்கத்திற்குட்பட்டபோது தென்னிந்தியாவில் இருந்து இலங்கை பிரிந்ததென்று கூறுகின்றனர். தென்னிந்தியாவிற்கு அண்மையில் இலங்கை இருப்பதால் தென்னிந்தியாவில் ஏற்படும் அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டு விருத்திகள் இலங்கையிலும் செல்வாக்குப் பெற்றதைச் சான்றுகளினூடே அறியக்கூடியதாக உள்ளது. இவ்வாறு ஒரு பெரியநாட்டின் வரலாற்று நிகழ்வு, அயலில் உள்ள ஒரு சிறிய நாட்டிற்கு செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றபோது அங்கு தூண்டப்பட்ட வகையில் வரலாற்று நிகழ்வுகளின் செல்வாக்கினைக் கண்டுகொள்ள முடியுமென் பதனை எவரும் மறுக்கமுடியாது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் இவ்வகையான தனித்துவமான பண்பாட்டுப் புலங்களை அடையாளம் காணமுடியும். இவ்வகையில் வரணிப்பிரதேசத்தின் வரலாற்றுச் சிறப்புக்களை அறியவேண்டுமாயின் அதனைச் சூழக் குடாநாட்டுப் பிரதேசங்களின் வரலாற்றுச் சிறப்புக்களையும், பண்பாட்டினையும் எடுத்துக்காட்டுவது அவசியமாகும்.

இலங்கையின் ஆதிகால வரலாற்றைக் கூறுகின்ற பாளிமொழி இலக்கியங்கள் இத்தீவின் வடபகுதியிற் பண்பாட்டு நிலைமைகளை மறைத்தே கூறிவந்துள்ளன. அல்லது கூறாது விட்டுச் சென்றன. தனித்துவம் வாய்ந்ததாகத் கணிக்கக்கூடிய பாரம்பரியம் இலங்கையின் எல்லாப்பிராந்தியங்களுக்கும் இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டாலும், பாளி இலக்கியங்களினூடாக வடஇலங்கை வரலாற்றை அறியமுடியா

துள்ளது. வடஇலங்கையின் தனித்துவமான வரலாற்றுத் தொடக்க காலத்தில் இருந்து உள்நாட்டு - வெளிநாட்டு இலக்கியங்களில் தனித்து இனங்காணப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் வரலாற்று இலக்கியமான மகாவம்சத்தில் இப்பிராந்தியம் நாகதீப (நாகதீவு) எனவும்; கி.பின்னையதாம் 1ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தொலமியின் குறிப்பில் நாக தீபோய் எனவும்,² வல்லிபுரப் பொற்தகட்டில் நகதிப எனவும்³ தமிழ் இலக்கியங்களான மணிமேகலை,⁴ சிலப்பதிகாரம்⁵ ஆகிய நூல்களில் நாகநாடு, மணிபல்லவம் எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் தனித்துவம் காலப்போக்கில் யாழ்ப்பாண இராட்சியமாகப் பரிணமித்தபொழுது அதன் வரலாற்று இலக்கியங்களாக வையாபாடல், சைலாயமாலை, யாழ்ப்பாண வைபவமாலை ஆகிய நூல்கள் எழுந்தன. ஆயினும், இந்நூல்கள் கூறும்வரலாறு புகைபடர்ந்த நிலையிலேயே உள்ளன. பாளி இலக்கியங்கள் பௌத்தமத வரலாற்றை முதன்மைப் படுத்தி; தொடர்ச்சியான வரலாற்றைத் தருவதுபோன்று இவை அமைய வில்லை. பாளி இலக்கியங்களோ பௌத்தமல்லாத வரலாற்றிற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காது புறக்கணித்துள்ளன.

இந்நிலையில் வடஇலங்கையில் மேற்கொள்ளப்படும் தொல்லியல் ஆய்வுகளே நம்பிக்கை தருவதாக அமைந்துள்ளன. 1917இல் கந்தரோடையில் தொல்லியல் ஆய்வினை மேற்கொண்ட போல் ஈ.பிரிஸ் இங்கு கிடைத்த மிகமான சான்றுகளைக் கொண்டு இவ்விடத்தின் அனுராதபுரத்தின் சிறுநகரமென வர்ணித்த "சிங்கள மக்களின் மூதாதையினர் என நம்பப்படும் விஜயன் கி.மு 6ஆம் நூற்றாண்டு இந்நாட்டிற்கு வரமுன்னர் வடஇலங்கை; மக்கள் நடமாட்டத்திற்குரிய பகுதியாக விளங்கியதெனவும்; இந்நிலையே பிற்பட்ட காலத்திலும் தொடர்ந்த தெனவும்; இலங்கையின் தொல்லியல் நடவடிக்கைக்குப் பயிற்சி பெற்ற ஒருவர் பொறுப்பாக இருக்கும்போது தமிழ்ப்பகுதியைப் புறக்கணிக்க மாட்டாரென நம்புகிறேன்". எனவும் கூறினார்.⁶ எனினும், இதுவரை இலங்கைத் தொல்லியல் துறையினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளிற் பெருமளவிற்கு வடஇலங்கை புறக்கணிக்கப்பட்ட பிராந்தியமாகவே இருந்துவந்துள்ளது. இந்நிலையில் சுதேச வெளிநாட்டுப் பண்பாட்டு நிறுவனங்கள் தொல்லியல் அறிஞர்கள் மேற்கொண்ட சில ஆய்வுகள் நம்பிக்கையூட்டுவனவாகவுள்ளன. இவ்வகை ஆய்வுகளால் இப்பிராந்தியத்தின் தொன்மை, தொடர்ச்சியான வரலாற்றுப்போக்கு என்பன ஓரளவிற்கு இனங்காணப்பட்டுள்ளன. இதில் மூன்றுவகையான வரலாற்றுப் போக்கை இனம் காண முடிகிறது.

I. இப்பிராந்தியத்திற்குரிய தனித்துவம் II. இலங்கையின் வரலாற்றோடு இப்பிராந்தியம் கொண்டிருந்த பலதரப்பட்ட உறவு. III. இலங்கை-தென்னிந்திய உறவில் இப்பிராந்தியம் வகித்த பண்பு என்பனவாகும்.

வட பகுதி வரலாற்றை அண்மைக்காலத்தில் மாந்தைப் பகுதி, பூநகரி, கந்தரோடை, ஆனைக்கோட்டை போன்ற பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வுகளின்மூலம் கி.மு. 1000-கி.மு. 300 ஆகியவற்றிற்கிடையேயான பெருங்கற்கால மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான சிறப்பான பல ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. ஆகவே, ஈழத்தின்வடபகுதியின் வரலாறு பெருங்கற்காலமக்களுடன் ஆரம்பமாகிறது என்பதுபெறப்பட்டது. இவைபோன்று தென்பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டதொல்லியல் ஆய்வுகளும்பெருங்கற் காலப் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கினை எடுத்துக்கூறுகின்றன. அதற்கு முந்திய சில சான்றுகளையும் தந்துநிற்பதால் 'விஜயன் கதை' கட்டுக்கதையெனப் பேராசிரியர் மெண்டில் போன்றவர்களால் கூறப்படுவதாலும், அக்கதையிற் கூறப்படும் நாகர், இயக்கர் போன்றவர்கள் இப்பெருங்கற்காலப் பகுதிக்குரிய மக்களாக இருக்கலாமென்பதும் உறுதியாகிறது. வடபகுதி நாகர் ஆட்சி செய்ததால் 'நாகதீபம்' எனப்பட்டது. வடபகுதியிற் காணப்படும் பெருங்கற்காலச் சின்னங்கள் தென்னிந்தியப் பெருங்கற் காலச் சின்னங்களுடன் ஒத்துக்காணப்படுவதால் வடபகுதி மூதாதையினர் திராவிடர் என்பதும் உறுதியாகின்றது.

இப்பெருங்கற்காலத் திராவிட மக்களுடன் பின்பு பௌத்தம் வந்து இணைந்ததால், வடபகுதியிற் பௌத்தமும் சில காலப்பகுதியில் இருக்கக் காரணமாகி இருந்தது. இதையே கந்தரோடை, வல்லிபுரம் பகுதிகளிற் காணப்படும் பௌத்தம் தொடர்பான சான்றுகள் காட்டுகின்றன எனலாம். இதையிட அனுராதபுரப்பகுதியில் ஆட்சிசெய்த சிங்கள மன்னருடைய ஆட்சித் தாக்கங்களும் வடஇலங்கை வரலாற்றில் இடம் பெற்றதெனவரலாற்றாசிரியர்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். தென்னிந்திய வம்சங்களான பல்லவ, பாண்டிய ஆட்சித் தாக்கங்களும், சிறப்பாகப் 10ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் சோழர்களுடைய ஆட்சியும், வடபகுதியில் இடம்பெற்றது. அதன்பின் கலிங்க மன்னருடைய ஆட்சி, அதனுடன் தொடங்கும் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியினுடைய ஆட்சி, அதனுடன் யாழ்ப்பாண அரசு தோன்றுதல் என்பனவும் வடபகுதி

வரலாற்றில் ஏற்பட்ட நிகழ்வுகளாகும். இவ்வாறு வடபகுதியில் ஏற்பட்ட வரலாற்றுப் போக்கிலே வரணிக்கும் சிறப்பான ஒரு இடம் உண்டென்பதை அண்மைக்கால ஆய்வுகள் ஓரளவு காட்டுகின்றன. வரணிப் பிரதேசத்தின் வடமேற்கே வரணி வடக்கிலிருந்து ஒரு மைல் வித்தியாசத்திலுள்ளதே 'வல்லிபுரம்' எனும் பிரதேசமாகும். இங்கே பழைமையான விஷ்ணு ஆலயம் உண்டு. ஈழத்திலேயே சக்கரத்தை மூலமூர்த்தியாகக் கொண்ட ஒரே விஷ்ணு ஆலயம் இதுவாகும். இவ்விஷ்ணு ஆலயத்தின் உருவாக்கம் பழைமையானதென்பது வடமொழி ஸ்கந்த புராணத்திலுள்ள தட்சிணகையலாய மான்மீகத்து வல்லிபுர அத்தியாயத்திலேவரும் செய்தியானது உணர்த்துகிறது. அதன்படி, வல்லி எனும் வனிதையின் மடியிலே பாற்கடலைக் கலக்கிய மீன் வந்து விழுந்தது. அது சக்கரமாக மாறி இப்போது கோவில் உள்ள இடத்தில் பிரதிஷ்டை ஆகியதாக வரலாறு உண்டு.⁸ அந்நிகழ்வைக் குறிக்கும் வகையிலே இன்றும் சமுத்திர தீர்த்தம் நடைபெறுகிறது. (புரட்டாதிப் பூரணை) இவ்விஷ்ணு ஆலயத்திற்கும் வரணி மக்களுக்கும் வழிபாட்டு ரீதியாக மிகஇறுக்கமான தொடர்பு இருப்பது பண்டுதொட்டு அறியக்கூடிய ஒன்று. அவர்கள் கால்நடையாகவே இப்பிரதேசத்திற்குச் சென்றுவருவது வழமை. உப்பாற்றைக் கடந்தவுடன் அவர்கள் வல்லிபுரத்தை அடைகிறார்கள். இவ்விஷ்ணு ஆலய ரீதியாக மட்டும் வல்லிபுரப் பகுதி வரலாற்றுச் சிறப்புடையது அல்லாமல் மேலும் பல சிறப்புக்களைக் கொண்டது. இப்பிராந்தியம் மிகப்பழைய தொல்லியல் மையங்களில் ஒன்று. இவ்விடத்திற்கு அண்மையில் உள்ள கடற்பிரதேசம் ஒரு பெரிய கப்பற் துறைமுகமாக இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இப்பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வுகள் திராவிட பாரம் பரியத்தைத் தெரியப்படுத்தும் இறந்தோரை அடக்கம் செய்யும், முதுமக்கள்தாழி (ஈமத்தாழி) ஒன்றும் கண்டெடுக்கப்பட்டது. மற்றும் பல மட்பாண்ட அழிவுகள், வடஇந்திய அர்சரின் நாணயங்கள், மணிகள் போன்ற பலவும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. கந்தரோடையில் எடுக்கப்பட்ட பொருட்களுக்கும் இங்கு எடுக்கப்பட்ட பொருட்களுக்கும் பெருமளவு ஒற்றுமை இருப்பதாக வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள். இப்பகுதியில் இருந்து தரைமார்க்கமாகச் செல்லும் பெரும் வீதியின் அடையாளங்களும் இவ்விடம் ஒரு காலத்திற் பெரும்நகராக விளங்கியிருக்கவேண்டுமென்பதைக்காட்டுகின்றது. இவ்விடத்திற் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு முந்திய ஒரு சில நூற்றாண்டுகளில் வழக்கில் இருந்த புராதன நாணயங்களைப்போல் பீரீஸ் தமது ஆய்விற் கண்டெடுத்தமை இப்பகுதி

கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு முன்பே ஒரு சிலநூற்றாண்டுகளாவது மக்கள் நடமாட்டமுள்ள பகுதியாக விளங்கியிருத்தல் வேண்டுமென்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.⁹ எமது ஆசான், முதுநிலை விரிவுரையாளர் செ.கிருஷ்ணராஜா அவர்கள் இப்பகுதியில் ஆய்வில் ஈடுபட்டபோது சுடுமண் வளையங்கள் கொண்ட கிணறொன்றைக் கண்டுபிடித்தமையும் மிக முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.¹⁰

இவ்இடமே பண்டைய சிங்கை நகர் எனச் சில வரலாற்றாசிரியர் கூறினாலும், அது இவ்விடத்தைத்தான் குறித்தது என்பதற் பல வரலாற்றாசிரியர்களிடம் கருத்து முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன.¹¹ இவ்விடத்தில் ஆலயக் கட்டடப் பணிகளை மேற்கொண்டபோது பழைய கட்டடத்தின் அழிபாடுகளிடையே 1936ஆம் ஆண்டளவிற்குப் பொற்சாசனம் ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இது வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தாலும் இச்சாசனமூடாக வரலாற்றைத் திருப்திகரமாக அறிந்துகொள்வதற்குத் தெளிவான தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை. நாலுவரிகளையேகொண்ட இச்சாசனம்பொன்னேட்டின் ஒரு பக்கத்திலேயே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. எழுத்துவளர்ச்சியின் அடிப்படையிலும் அச்சாசனம் குறிப்பிடப்படும் மன்னனைஅடையாளம் காண முயன்றது அது கி.பிற்பட்ட முதலாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக் குரியதாகக் கொள்ளலாம் எனப்படுகிறது. பிராமியில் எழுதப்பட்ட இச்சாசனத்தின் மொழி ஆதிச்சிங்கள மொழியெனக் கூறப்படுகிறது.¹² இச்சாசனத்தில் உள்ள நான்கு வரிகளாக:

- ஸித i) மவறாஜ வஹ யஹ ராஜவஹ அமேத
 ii) இஸி கீரயே நகதிவ புஜமேநி
 iii) பதகர அதநேவறி பிய (ப)க,நிஸ
 iv) லிணு ரோ கறிதே¹³

இதனுடாக இச்சாசனம் பொறிக்கப்பட்டதன் நோக்கம் "வசவனின்" ஆட்சியில் நாகதீபத்தை இசிகிரிய என்ற மந்திரி நிருவகித்த போது பியகுசுதிஸ்ச என்பவன் படகர அதன என்ற இடத்தில் ஒரு விகாரை கட்டினான் என்ற செய்தியைப் பதிவு செய்வதற்காகவாகும். இவ்வாறு இச்சாசனத்திற்கு கூறப்பட்ட செய்தியைக்கொண்டு ஏற்கனவே பிறராற் செய்யப்பட்டதுபோல சில வரலாற்றுத் தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்ள முடிகிறது.

வல்லிபுரக்கோவிற் பிராமிப் பொற்சாசனம் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட காலத்தில் வணக்கத்திற்குரிய இராகுல தேரோ ஊடாகப் பேராசிரியர் பர்ணவிதானவின் கைக்கு கையளிக்கப்பட்டதுடன் அவர் மூலமாக வாசிக்கப்பட்டது. பேராசிரியர் பர்ணவிதான இலங்கையின் சாசனப் பதிவேடான (Epigraphiazelanrica) நாலாவது தொகுதியிலும் தனது வாசிப்பினையும், அதன் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தினையும் வெளிப்படுத்தி இருந்தார் என்று கூறப்படுகிறது.¹⁴

பேராசிரியர் பர்ணவிதானவின் ஆய்வின் பிரகாரம் அச்சாசனத்தினுடைய காலமானது கி.பி 1ஆம் நூற்றாண்டிற்குரியதெனக் கொள்ளப்படுகிறது. சாசனத்தில் இடம்பெறுகின்ற மன்னனான வசபனின் ஆட்சிக் காலம் கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டு (கி.பி.67-111) என்று அவனால் வெளியிடப்பட்ட பிறசாசனச் சான்றுகளில் இருந்து அறியமுடிகிறது. தென் இலங்கையில் வசவனால் வெளியிடப்பட்ட சாசனங்களில் வசவனன் என்ற பெயர் இடம்பெற வல்லிபுரக்கோயிற் பொற்சாசனத்தில் மாத்திரம் அம் மன்னனது பெயர் "லஹயஉற" என இடம் பெற்றிருப்பது இங்கு அவதானத்திற்குரியதாகும்.

பேராசிரியர் பர்ணவிதானவின் வாசிப்பின் பிரகாரம் "வசவ" மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்தில் நாகதீபத்தை நிர்வகித்திருந்த அமைச்சன் இசுகிரியரின் நிர்வாகத்தின்கீழ் பியங்குதீபத்தைச் சேர்ந்த திசன் "படஹர அதனவில்" விகாரைஒன்று கட்டுவிக்கப்பட்டது என்ற செய்தியை அறியக்கூடியதாக உள்ளது.¹⁵ பர்ணவிதானாவினால் படஹர என்பது யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் உள்ள ஓர் இடப்பெயராகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் "வடஹ அதன்" என்பதை வடகரை நாடு எனக் கொள்கிறார். "வடஹர" வடக்கர் எனும் தமிழ் மொழியின் சிங்கள வடிவம் என்பது "யோன் டர்னியனின்" முடிவாகும்.¹⁶ இவரின் கருத்துப்படி வடக்கர் பிற்காலத்தில் வடமர் எனப்பட்டு அவர்கள் வாசம் பண்ணிய பிரிவு வடமராட்சி எனப்பட்டது. வல்லிபுரம் வடமராட்சிப் பிரிவிலுள்ள ஒரு கிராமம். அதன் ஆதனம் எனும் தமிழ்ச் சொல்லின் சிங்கள வடிவம். முன்பு ஒரு காலத்தில் வல்லிபுரம் சிறந்த பட்டினமாக இருந்தது என்பதற்கு அவ்விடத்திற் காணப்படும் பழைய கட்டிடக் குறிகள், மட்பாண்ட அழிவுகள் சான்றாகும். எனவே,

பொற்சாசன காலத்திலோ அதற்கு முன்னரோ வடக்கருடைய பிரதம பட்டினமாக இருந்த காரணத்தால் அதன் சிறப்பைக் காட்டும்படி "வடகரை அதன" எனச்சாசனத்தில் வரையப்பட்டது.

வல்லிபுரத்திற்குச் சற்றுக் கிழக்காக 2 மைல் தூரத்திலுள்ள குடத்தனை என்ற கிராமப் பெயரை நோக்கில் "வடகரை" என்ற பெயரின் பொருத்தம் வெள்ளிடை மலைபோல் தோன்றும். மேற்கின் பெயராகிய "குட" எனும் சொல் "அத்தனை" உடன் சேர்ந்து மேற்குநாட்டைக் குறிக்கும் குடத்தனையென்பது இன்றும் நிலவிவருவதால் சாசனத்திற்குறிப்பிடப்பட்ட 'படஹர அதன' வடகரைநாடு என்ற பொருள் கொண்ட 'வடகரை அத்தனை'யில் இருந்து திரிந்த உருவமெனக் கொள்ளலாம்.¹⁷ எனவே, இப்பொற்சாசனத்தில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்தில் அக்காலத்தில் தமிழ்மொழிதான் பேசப்பட்டு வந்ததென்பது பெறப்படுகிறது. ஏனெனில் "வடஹர அதன" என உருவகத்தில் உள்ள வட, கரை எனும் சொற்கள் தனித்தமிழ் சொற்களாகும்.

பர்ணவிதானாவின் கருத்துப்படி வல்லிபுரக்கோயிற் பொற்சாசனமானது ஆதிச்சிங்களவருடைய பதிவு என்பதேயாகும்.¹⁸ அவர் வசவனுடைய பிற்கல்வெட்டுச் சான்றுகளை ஆதாரம் காட்டி இச்சாசனத்தினுடைய வரலாற்று முக்கியத்துவத்தினைச் சிங்கள மன்னனான வசவனுடனும் புராதன சிங்களமொழிச் சொல்லாச்சிகளுடனும் ஒப்பு நோக்கி அச்சாசனத்திற்கு விளக்கம்கொடுத்திருப்பதைக் காணலாம். அச்சாசனம்வெளிவந்த காலத்தில் இருந்து பலவகையான விளக்கங்களும், விமர்சனங்களும் பத்திரிகைகளிலும், ஆய்வுச் சஞ்சிகைகளிலும் வெளியிடப்பட்டிருந்தமையைக் காணலாம். தொடக்கத்தில் தமிழ் சஞ்சிகை ஒன்றில் தமிழ் மாணவன் என்பவர் இச்சாசனம் பற்றிய பர்ணவிதானவின் விளக்கங்களை மறுதலித்து ஒரு பெரிய கட்டுரையை எழுதியிருந்தார்.

வல்லிபுரத்திற் புராதன சிங்களக்குடியேற்றம் அமைந்திருப்பதை மறுதலிக்கும்.¹⁹ அக்கட்டுரையைத் தொடர்ந்து சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை, யோன் டானியல் இன்னும் பலர் வல்லிபுரம் பொற்சாசனம் தொடர்பாகத் தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டிருந்தமையைக் காணலாம். இவ்வாறான கருத்தக்களிற் பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளையின் கருத்து மிகவும் ஆராய்ச்சித்திறன் கொண்டு எழுதப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் கருத்தின் பிரகாரம் வல்லிபுரம் கோவில் பொற்சாசனத்திற் குறிப்பிட்ட மன்னன் வசவன் அல்ல என்பதும், அச்சாசனத்திற் பொறிக்கப்பட்ட வரிவடிவம் கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பதிலாக கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய தென்றும், அச்சாசனப் பொறிப்பு இடம்பெற்றுள்ளதாகக் சொல்லப்பட்டது. ஆதிச்சிங்கள மொழிக்குரியதல்லாது ஒன்றின் பிராகிருத மொழிக்குரியதாகவோ, ஆதித் திராவிடமொழிக்குரியதாகவோ இருக்கலாமென்பது²⁰ அவர் கருத்து.

பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை தனது ஆய்வுக்கட்டுரையில் வல்லிபுரப் பொற்சாசனத்தின் வரிவடிவம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அது ஆந்திரப்பாணியில் அமைந்த ஒரு பொறிப்பு என எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டளவில் "அமராவதி நாகர்ஜன கொண்டா" ஆகிய பிராந்தியங்களிற் பின்பற்றப்பட்டுவந்த வரிவடிவ அமைப்பானது வல்லிபுரக்கோவில் பிராந்தியத்திற் காணப்பட்டிருந்த தென்பதை உறுதிப்படுத்துவதாக அப்பொற்சாசனம் கிடைத்துள்ளது. அந்தவகையில் வல்லிபுரக்கோவிலுக்கும் ஆந்திராவுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட தொடர்பு மிகவும் வரலாற்றுப் பழைமைமிக்கதென்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளமுடியும். இவ்வல்லிபுரக்கோவிற் பிராந்தியத்தில் "புலோலி" "பல்லப்பை" போன்ற இடங்களிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புத்தர்சிலையும், ஆந்திர நாணயமும், ஆந்திரப் பண்பாட்டின் வெளிப்பாட்டிற்குச் சிறந்த சான்றுகளாகும்.²¹ எனவே, இந்நிலையில் வல்லிபுரம் என்றமையத்திற்கும் ஆந்திராவுக்குமிடையிலான தொடர்பு மிகவும் பழைமையானதென்பது மாத்திரமல்ல; இவ்இரண்டு மையங்களுக்குமிடையேயான பௌத்த, வைஷ்ணவப் பாரம்பரியம் ஒன்றி லொன்று மிகவும் இறுக்கமாகத் தொடர்புகொண்டு வளர்ச்சிபெற்ற திற்குச் சான்றுகளாகும்.

பேராசிரியர் இந்திரபாலா இச்சாசனம் பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கையிற் பல்வேறுவகையில் முக்கியத்துவம்பெறுகிறது எனவும்; "நகதிப" என்று குறிப்பிடப்படுவது நாகதீபம் எனத் தமிழ் இலக்கியங்களிற் குறிப்பிடப்படும் யாழ்ப்பாணப் பிராந்தியத்தைக் குறிப்பாகக் கொண்டு; இலங்கையினுடைய பிரதான நிர்வாகப் பிரிவுகளையுடைய மாகாணமாக வரலாற்றுக்காலத்தில் இருந்து விளங்கிவந்தமையினை வல்லிபுரக் கோவிற் பொற்சாசனம் எடுத்துக்காட்டுகின்றது என்கிறார்.²²

இப்பொற்சாசனத்தில் இடம்பெற்றுள்ள சொற்பதங்களானவை பெருமளவிற்குத் திராவிட மதங்களுக்குரியதாக இருக்கவேண்டுமெனக் குறிப்பிட்டு; அவற்றுள் "இசுச்சிரயேன்" என்ற பதத்துடன் தொடர்பு படுத்திக் கூறலாம் என எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். "இராஜர்" என்ற பதமானது சோழப்பேரரசனுடைய சாசனங்களில் உபயோகிக்கப் பட்டதாகக் காணப்படுகிறது. யாழ்ப்பாண அரசர் காலத்தில் முக்கியமான பதவிப் பெயராகவும் இராஜர் என்ற பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருந்தது.²³

பொற்சாசனத்தில் இடம்பெற்றுள்ள "படஹர அதன" என்ற பெயரினைத் தற்கால "பலப்பை" என்ற இடப்பெயருடன் அடையாளம் காண்பது சரியென ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமாயின்; மணிமேகலைக்கும், வல்லிபுரத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பினை தமிழ்ப் பௌத்தமரபின் அடிப்படையில் உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளலாம்.²⁴ என்பது வரலாற்றாசிரியர் செ. கிருஷ்ணராஜா அவர்களின் கருத்து.

வல்லிபுரப்பகுதி வரலாறுதொடர்பாக; பர்ணவிதானா, போல்ப்பீரிஸ் பெக்லி, பேராசிரியர்கள் கணபதிப்பிள்ளை, வேலுப்பிள்ளை, வித்தியானந்தன், சிற்றம்பலம், இந்திரபாலா, முதலியார் முத்துத்தம்பி, குலசபாநாதன், பல்கலைப்புலவர் க.சி.குலரத்தினம், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், தேசராஜன், வரலாற்றாசிரியர் செ. கிருஷ்ணராசா, செங்கையாழியான், கலாநிதி பாலசுந்தரம் போன்ற பேரறிஞர்கள் பல கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளனர். திரு. செ. கிருஷ்ணராஜா அவர்கள் வல்லிபுரம் பகுதியில் மிகவும் பழைய நாகவிக்கிரகங்கள் பலவற்றை இனம்கண்டுள்ளதாகக் கூறினார்.²⁵ இது நாகர்களுடன் வல்லிபுரப் பகுதியை இணைக்கிறது. அப்பழைய விக்கிரகங்கள் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட இராஜகோபுரத்தின் அடித்தளத்துள் இடப்பட்டமை பல வரலாற்றுத் தகவல்களை மறைந்துவிட்டது என்கிறார். இன்றும் வல்லிபுரப் பகுதி நாகவழிபாட்டிலும் தனித்துவச் சிறப்பைப் பெறுகிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட கருத்துக்களையும் (சாசனக் கருத்துக்கள்) மற்றும் வரலாற்றாசிரியர் கருத்துக்களையும், தொல்பொருட் சான்றுகளையும் கொண்டு வல்லிபுரப்பகுதியில் ஆதியில் திராவிட மக்களும், பின்பு பௌத்த செல்வாக்கும் இடம்பெற்றிருந்தமையை அறியமுடிகிறது. இவ்வகையில் வரலாற்றுப் பழமைமிக்க இவ்விடத்திற்கு அண்மையில் வரணியின் மரபரிமைகள்..... 42 சி. கா. கமலநாதன் I.P.

ஒரு மைல் வித்தியாசத்தில் வரணி இருப்பது இப்பகுதியின் வரலாற்று நிகழ்வுகள் வரணிப் பகுதியிலும் தாக்கம் செலுத்தியிருக்குமென்பதை மறுக்கமுடியாது. மேலும் வல்லிப்புப்பகுதியில் காணப்பட்ட சில தொல்லியற்சான்றுகள் வரணிப்பகுதியிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை சமகால வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததென்பதைப் புலப்படுத்து கின்றது. (ஏனைய அத்தியாயங்களில் இதனை விரிவாகக் காணலாம். 3.4)

மேலும், வல்லிப்புரச்சாசனத்திற் குடத்தனையின் முக்கியத்துவம் வரலாற்றாசிரியர்களால் எடுத்துக்கூறப்பட்டதை நோக்கினோம். குடத்தனைப் பகுதியும் வரலாற்றின் பலமுக்கியத்துவங்களைப் பெற்றது. குறிப்பாக இது ஒரு பழைய துறைமுகமாக இருந்ததற்குப் பல ஆதாரங்கள் உண்டு. அண்மையில் எம்மால் இப்பகுதியிற் காணப் படும் மணல் மேற்பரப்பிற் செய்யப்பட்ட மேலோட்டமான தொல்லியல் ஆய்வின்போது போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்த, ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கால நாணயங்கள் பல கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அத்துடன் எண்ணிக்கையில் நிறைந்த மட்பாண்ட அழிவுகள் காணப்பட்டன. இவ்வழிபாடுகள் பற்றி முன்பும் பல வரலாற்றாசிரியர்கள் தமது நூல் களில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். அவ்வழிபாடுகள் குறிப்பாக; போர்த்துக் கேயர் காலத்தில் இருந்து வர்த்தகத்துறைமுகப்பகுதியாக இது இருந்ததையே காட்டுகின்றது. போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் இவ்வாறு துறைமுகமாக இருந்ததால் அதற்குமுந்திய காலங்களிலும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. தொல்லியல் அகழ்வாய்வுகளை மேற்கொண்டால் அதற்கான தகவல்கள் கிடைக்கக்கூடும். மேலும், வல்லிப்புரப்பொற்சாசனத்தில் இவ்விடம் பற்றிய தகவல் வருவதால் அக்காலத்திலும் இப்பகுதி வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்திருக்க வேண்டும்.

போர்த்துக்கேயர் இப்பகுதியைத் துறைமுகமாகக் கொண்ட காலத்தில் வரணிப் பகுதி அவர்களுடைய பூரண செல்வாக்கிற்கும் ஆட்சிக்கும் உட்பட்டிருந்தது. குடத்தனையும் வரணிக் கோவிற்பற்றாக; வரணியின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்தது. இது, குடத்தனை ஆரம்பத் தில் இருந்தே வரணியில் ஒரு பிரதேசமாக இருந்திருக்கவேண்டு மென்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இன்றும் பழைய தோம்புகளிலே வரணியின் ஒரு பகுதியாகவே குடத்தனை உள்ளது. போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியில் வரணியில் இருந்த பல ஆலயங்கள் இடிக்கப்பட்டதற்குச்

சான்றுகள் உண்டு. மற்றும் அவர்களுடைய மட்பாண்டத் தொழிற்சாலை ஒன்று பங்குனிப்பிப்டிப் பிரதேசத்தில் இருந்தாகக் கூறப்படுகிறது. அவ்இடம் இன்று மிகவும் உயரமாக இருப்பதும், செந்நிற மண்ணுடைய தாக இருப்பதும் போர்த்துக்கேய மட்பாண்ட அழிவுகள் நிறைய மேற்பகுதியிற் கண்டெடுக்கப்பட்டமையும் இதனை உறுதி செய்கின்றன.²⁶

இதேபோன்று தற்போது கிறிஸ்தவ தேவாலயம் உள்ள இடப் பகுதியிலே போர்த்துக்கேயருடைய நீதிமன்றம் ஒன்று இருந்தாகக் கூறப்படுகிறது. இவ்விடத்திலுள்ள பல காணிகளுக்கு "மகாதேவன் கோயில் வளவு" எனத் தோம்புகளிற் பெயர் உள்ளதால் .மகாதேவன் கோயில் என்பது சோழர் தமது ஆலயங்களுக்கு இருகின்ற பெயரை நினைவூட்டுவதால் (இராஜராஜ மகாதேவன் கோயில்) இவ்விடத்தில் சோழர்காலத்திற்குரிய ஓர் ஆலயம் அமைந்திருந்தது. அது பின்பு போர்த்துக்கேயரால் இடிக்கப்பட்டு நீதிவிசாரணைமன்றம் அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என எண்ணத்தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் போர்த்துக்கேயர் சைவஆலயங்களை இடித்தபோது அக்கற்களைக் கொண்டே அண்மையில் கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தையும் தமக்குத் தேவையான கட்டிடங்களை அமைத்தமையும்வரலாற்று உண்மையாகும். ஆயினும் இப்பகுதி விரிவான தொல்லியல்ஆய்வுக்கு உட்படுத்தும்போதே உண்மை எதுவென்புலப்படும்.

போர்த்துக்கேயர் நீதிவிசாரணைமன்றத்தில் விசாரித்து அவ்வேளை சிறைக் கைதிகளாக இனங்காணப்பட்டவர்கள் அடைத்து வைக்கப்படுவதற்காகவும், குதிரை வண்டில்களில் குதிரைகளைப் படைந்தபோது அவற்றை மாற்றிக்கொள்வதற்கான குதிரைலாயம் ஒன்றும் இருந்ததை அறியமுடிகிறது. இதுதற்போதைய வரணி மகா வித்தியாலயத்திற்கும், சிட்டிவேரம் கண்ணகை அம்மன் ஆலயத்திற்கும் இடையில் இருந்ததையும், அதன் கட்டிட அழிப்பாடுகளையும் அண்மையில் எம்மால் அப்பகுதியிற் செய்யப்பட்ட ஆய்வின்மூலம் அறிய முடிந்தது. இக்கட்டிடம் செங்கற்களாலும், சுதையாலும் அமைக்கப்பட்டதாகும். போர்த்துக்கேயர் ஆட்சிக்குரிய ஏராளமான நாணயங்களை நாம் ஆய்வின்போது வரணிப்பகுதியில் இருந்து சேகரிக்க முடிந்தது.

குடத்தனைக் கடற்பிரதேசம் ஒல்லாந்தர் காலத்திலும் துறைமுகமாக விளங்கியது. இதற்கு ஒல்லாந்தர் தொடர்பாகக் கிடைக்கும் வரணியின் முடிபுகள்

தொல்லியற் சான்றுகளும் ஆதாரமாகும். அவர்கள் ஆட்சிக் காலத்திலும் அவர்கள் அதிகாரத்திற்கு வரணி முற்றுமுழுதாக உட்பட்டிருந்தது. அவர்களுடைய சுட்டமண்ணாற் செய்யும் குழாய்களின் தொழிற்சாலை ஒன்று தற்போதைய கிறிஸ்தவதேவாலயத்தின் முன்புள்ள தேவாலயத்தின் முன்பாக இருந்துள்ளது. உடைந்த குழாய்கள் பலவற்றை அப்பகுதியிற் செய்யப்பட்ட ஆய்வினூடாக எம்மாற் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. மேலும் சிறிய பெரிய பல ஒல்லாந்தர் நாணயங்களும் வரணியிற் பல பிரதேசங்களில் இருந்தும் சேகரிக்கமுடிந்தது.

ஒல்லாந்தர் ஆட்சியில் வரணியில் தமது புரட்டஸ்தாந்து மதத்தைப் பரப்பச் சைவசமயத்தவர்களுக்குப் பல இன்னல்கள் கொடுக்கப்பட்டதை அறிகின்றோம். சைவமக்கள் பலரும் இந்நேரத்திற் "பாம்புக்குத் தலையையும் மீனுக்கு வாலும் காட்டும் விலாங்கு" போல அந்தரங்கத்தில் சைவராயும், வெளியரங்கத்திற்குக் கிறிஸ்தவராயும் வேடம் தரித்து நடமாடினர். இதனால் மாரீச கிறிஸ்தவர்கள் மலிந்து காணப்பட்டனர். சைவமக்கள் விரதகாலங்களில் இரகசியமாக இலையிற் போசனம் செய்து அவ்எச்சில் இலைகளை ஒல்லாந்த அதிகாரிகளுக்குத் தெரியாமல் வீட்டுப்புறக் கூரையிலே சொருகி மறைத்துவைத்தனர். பிராமணர்கள் தமது பூநூலை மடியிலும் மறைத்துக்கொண்டு திரிவார்கள். சில இடங்களில் அகத்தே சைவராயுள்ளோர் கிறிஸ்தவ முறைப்படி பிரேத சேமம் செய்தபின் இரவில் மறைவாய்ப் பிரேதத்தைத் தோண்டி எடுத்துத் தகனம் செய்வார்கள். வரணியிலும் இவ்வாறு நடைபெற்றது. ஒருமுறை வரணியில் இவ்வாறு செய்த சைவசமயிகளை அரசினருக்குக் காட்டிக்கொடுத்த ஒருவனை அன்னோர் ஒருநாள் இரவிற் பிடித்து உயிரோடு தகனம் செய்துவிட்டார்களென பாரம்பரியம் கூறுகின்றது. இவ்வாறு ஒல்லாந்தர் ஆட்சியிற் சைவர்கள் பல இன்னல்களை வரணியிற் பட்டிருப்பதை அறியலாம்.

இதன்பின் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிலும் குடத்தனை முக்கிய துறைமுகமாக இருந்திருக்கிறது. அக்காலங்களில் வரணி ஊடாகவும் ஏனைய தென்மராட்சிப் பிரதேசங்களுக்குத் தொடர்புகள் ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ளன. எனவே, ஐரோப்பியர் ஆட்சியில் முக்கியத்துவம்பெற்ற குடத்தனைப் பகுதி அதற்கு முன்னைய காலங்களிலும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அவ்வகையில் வரணியும் முக்கியத்துவம்பெற்று மிளிர்ந்திருக்கவேண்டும்.

வடமராட்சிப் பிரதேசத்திலே (பேதுருமுனை) வல்வெட்டித்துறை என்பனவும் பழைமைமிக்க துறைமுகங்களாகும். இவை யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் தமிழகத்துடன் தொடர்புகொள்ளக் குறிப்பாகக் கோடியக்கரையுடன் தொடர்புகொள்ள மிகவும் வாய்ப்பான துறைமுகங்களாக உள்ளன. வரணிப் பிரதேச மக்களும் இத்துறைமுகங்களுடாக தமிழகத்துடன் தொடர்பு கொண்டதைப் பிற்காலங்களில் வேதாரணியத்திற்கும் வரணிக்குமிடையிலான தொடர்பின்மூலம் அவதானிக்கலாம். (அத்தியாயம் 4இல் விரிவாகக் காணலாம்) இத்தொடர்பு திடீரென ஏற்பட்டதல்ல நீண்டகாலமாக இருந்த தொடர்பின் ஒரு கட்டத்திலேற்பட்டது என்பது பொருந்தும்.

ரோமர் ஈழத்துடன் வர்த்தக முயற்சிகளை மேற்கொண்ட காலப் பகுதியில் மாந்தைப் பகுதியிலும், யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலும் பருத்தி அதிகமாக விளைவிக்கப்பட்டுத் துணியும் அதிகமாக நெய்யப்பட்டது. உரோம தேசத்துப் பெண்கள் இத்துகில்களுக்கு மிகவும் விருப்பமுடையவர்களாக இருந்தபடியால் இத்துணி வியாபாரம் மேலைத்தேசங்களுடன் சிறப்பாக நடைபெற்றது. அக்காரணம்பற்றியே யாழ்ப்பாணத்தின் பேதுருமுனைப் பிரதேசத்திற்குப் பருத்தித்துறை எனும் பெயர் இடப்பட்டது. ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலம் தொடங்கிய பின்னரும் மன்னார்ப்பகுதியிற் பருத்திச்செய்கை ஒரு ஐரோப்பியரின் மேற்பார்வையினால் நடாத்தப்பட்டமையால் (இது ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிலும் நடைபெற்றது) அக்காலத்துப் பருத்திச்செய்கையின் பெருக்கம் எத்துணை அளவாய் இருந்திருக்குமென்பதை ஒருவாறு ஊகித்தறியலாம்.²⁷ வரணிப்பகுதியிலும் பருத்திச்செய்கை மிகப்பழைய காலத்தில் இருந்து இடம்பெற்று வந்ததைப் பல இடங்களுக்குப் பண்டுதொட்டு பருத்திப்புலம், பருத்திச்சீமா என உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆகவே, வரணிப் பகுதிப் பருத்தியும் ஒருவேளை பருத்தித்துறைத் துறைமுகத்தால் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கலாம். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் பருத்திச் செய்கையின் சிறப்புக்கருதி அவற்றைப்பெற்ற ஒல்லாந்த அதிகாரிகள் பருத்திப்பயிர்ச்செய்கையை மேற்கொண்டவர்களுக்கு பரிசுகள் வழங்கிக் கௌரவித்தமையை அறியமுடிகின்றது.

குடத்தனைக்குக் கிழக்காக உள்ள அம்பன் பகுதியும் வரணிப் பகுதியுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது. அம்பன் எனும் சொல் புராதன தென்கிழக்காசிய நாட்டுப் பெயர்களில் ஒன்று.²⁸ இராசேந்திரன் வரணியின் மரபினமிகள்

கடாரத்தை வெற்றிகொண்டபோது திருகோணமலையில் இருந்தும் அங்கு படைகள்சென்றதாக அறிகின்றோம். அதே கரையோரப் பிரதேசத்தில் யாழ்.குடாநாட்டின் கீழ்க்கரையில் உள்ளதே அம்பன் எனும் இடம். ஆகவேபண்டுதொட்டு தென்கிழக்காசியாவுக்கும் இப்பிரதேசத்திற்கும் வர்த்தகத்தொடர்பு இருந்திருக்கலாமென எண்ணத் தோன்றுகிறது. அண்மையில் எம்மால் அப்பகுதிகளிற் செய்யப்பட்ட தொல்லியல் மேலாய்வுகளின்போது பல மட்பாண்ட அழிவுகள் காணப்பட்டன. மணலின் மேற்பரப்பிலே கூடுதலாக ஐரோப்பியராகிய போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் தேசத்து மட்பாண்டங்களே காணப்படுகின்றன. இப்பகுதியிலே "பாக்கு விற்பிட்டி" என ஓர் இடம் பண்டுதொட்டு அழைக்கப்பட்டு வருவதை அவதானிக்கமுடிந்தது. இது வர்த்தகத்தொடர்பையே உணர்த்துகின்றது. இப்பகுதி வரலாற்று ரீதியான தொல்லியல் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படும்போது பல வரலாற்று உண்மைகள் வெளிவருமென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

அம்பனுக்கு அடுத்ததாகக் கிழக்காக உள்ளது நாகர்கோயில் எனும் பழம்பெரும் இடமாகும். வரணியில் இருந்து ஏறக்குறைய 5 மைல் தூரம் உடையது. இங்கே பூர்விக காலம்தொட்டு நாகதம்பிரான் ஆலயம் ஒன்று உண்டு. இது நாகர்கோட்டம், நாகர்பதி எனவும் அழைக்கப்படும். ஈழத்து வரலாற்றில் இப்பகுதி மிகவும் சரித்திரப் பிரசித்தி வாய்ந்ததெனப் பல வரலாற்றுப் பேராசிரியர்கள் கூறியுள்ளனர். நெய்தல் நிலமும் மருதநிலமும் சந்திக்கும் இடத்திலே இவ்வூர் உள்ளது. மருத நிலத்தின் தென்பகுதி உப்பங்களியாகும். ஈழவரலாற்றிலே மிகவும் பழைமை வாய்ந்த நாகதம்பிரான்ஆலயம் இங்குள்ளதாகும். இவ்விடம் நாகர்கள் ஆட்சியில் தலைநகராக விளங்கியிருக்கவேண்டும். தமிழ்நாட்டில் உள்ள கண்விய குமாரி மாவட்டத்தின் தலைநகரம் நாகர்கோயில் என அழைக்கப்படுவது இங்கு நோக்கத்தகும். அங்கு நாகத்தின் சிலையை மட்டும் வைத்து வழிபடுவதைக் காணலாம். அவ்விடம் கோட்டாறுஎனவும் அழைக்கப்படுகிறது. ஈழத்தின் நாகர்கோயிலுக்கும் அதற்கும் தொடர்பு இருந்திருக்கலாமென அறிஞர் கூறுகின்றனர்.²⁹

மகாவம்சமானது புத்தமத வருகைக்கு முன்பு ஈழத்தில் நாகர்கள், இயக்கர்கள் எனும் அமானுஜர்கள் இருந்தாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் அண்மைக்காலத்தொல்லியல் ஆய்வுகள் அவர்கள் அமானுஜர்கள் அல்ல,

ஈழத்திற்குப் பெளத்தமத வருகைக்கு முன்பு வாழ்ந்த திராவிடர்களே எனவும், அவர்கள் நாகத்தைக் குலமரபுச் சின்னமாகக் கொண்டதால் நாகர்கள் எனவும் அழைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. மேலும் மகாவம்சம், இலங்கையின் மத்தியபகுதியில் இயக்கர் வாழ்ந்தனர் எனவும் வடபகுதியில் நாகர்வாழ்ந்தனரெனவும் கூறுகின்றது. மேலும் அந்நூல் கி.மு 6ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் வடபாகத்தில் நாகதீபமும் மேற்பாகத்தில் கல்யாணி(களனி)யும் வல்லமைவாய்ந்த நாக அரசாக விளங்கியதென்பது தெளிவாகின்றது.³⁰ இதனாலேயே இலங்கை நாகதீவு என அழைக்கப்பட்டது. அவ்வாறு அழைக்கப்பட்டதற்கு மேலும் பல சான்றுகள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றை நாம் முன்பு இவ்வூய்வில் பார்த்துள்ளோம். பிற்பட்ட காலங்களில் நாகதீவு என்பது நயினாதீவுடன் கருங்கிக்கொண்டதையும் இங்கு எடுத்துக்கூறுதல் பொருத்தமானது.

நாகர் ஆட்சியின் சான்றுகளாக இன்றும் பல இடப்பெயர்களும், ஏனைய பெயர்களும் எமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சூரியனாகவுரி, நாகப்பட்டினம், நாகர்கோயில், நாகர்கோட்டம், நாகூர், நாகநாடு, நாகார்ச்சணம், திருநாகேச்சரம், மணிநாகதீவு, நாகதீவு எனும் இடப் பெயர்களும்; நாகசேனன் நாகநாதன், நாகரத்தினம், நாகவர்த்தனா, நாகபக்தா, நாகடத்தா, நாகவர்மன், நாகசேலகன், நாகப்பன், நாகேந்திரன், நாகமுத்தன், நாகேசு, நாகேசன், நாகலிங்கம், நாகையா, நாகராசா, நாகமணி, மகாநாகன், சேனநாதன், நாகம்மா, நாகாத்தை, நாகேஸ்வரி, நாகபூஷணி, நாகபந்தம், நாகாபரணம், நாகாஸ்திரம் நாகபடம், நாகவட்டம், நாகக்குறி முதலான பெயர்களும் கூட நன்கு வலியுறுத்துகின்றமையைக் காணலாம்.³¹

நாகபாம்பு வழிபாடு மிகப்பழைமையான ஒன்றாகும். அன்றியும் இவ்வழிபாடு பூவுலகம்முழுவதும் சரித்திரகாலத்திற்கு முன்னராகவே பரந்து விளங்கியதெனவும் கருதப்படுகிறது. ஆதாம் ஏவாள் காலத்திலேயே இவ்வழிபாடு ஆரம்பமாகின்றது. 5000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகக் கருதப்படும் மொஹஞ்சதாரோ நாகரிகத்திலும் இவ்வழிபாடு கிறப்புற்றிருந்ததென்பது ஆய்வாளர்கருத்து.³² ஈழத்திலும் இவ்வழிபாடு மிகவும் பழைமை வாய்ந்தது. அதன் தொடர்ச்சியை இன்றும் காணலாம். இன்னும் பல நாகதம்பிரான் ஆலயங்களும், நாகமரபுகளும் பேணப்படுகின்றன. இவை எல்லாம் பழைமை எச்சசொச்சங்களாகும்.

இவ்வாறான நாகவழிபாட்டிலே, நாகதிவு என வடபகுதி அழைக்கப்பட்ட காலத்திலே நாகர்கோயிலும் ஒரு மையமாக, தலைநகராக விளங்கியிருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. மூர்த்தி சிறிதாயினும் கீர்த்தி பெரிதெனும் நிலையில் நாகர்கோவில் நாகதம்பிரான் ஆலயம் விளங்குகின்றது. மூலமூர்த்தியாகப் படம் எடுத்த ஐந்துதலைநாக விக்கிரகம்காணப்படுகிறது. இவ்ஆலயத்தின் வரலாற்றிலே பறங்கியர் ஆட்சிக்காலத்தில் இப்பகுதிக் கடற்றுறையில் அவர்கள் நங்கூரமிட்டு நாகர்கோயிற் பகுதி இளைஞர்களை இராணுவப்படைவீரராக மாற்றுவதற்குக் கோவைக்கு அனுப்புவதற்குக் கப்பல்தலைவன் எண்ணி 1000 இளைஞர்களைப் பிடித்துக் கப்பலில் ஏற்றினான். பெற்றோர்கள், ஊரவர்கள் மனம்உடைந்து நாகதம்பிரானைக் காப்பாற்றுமாறு வேண்டினர். ஆயிரம் இளைஞர்களை ஏற்றிய பறங்கிக் கப்பல் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகி; மாலுமிகளில் ஒருவன் கப்பல் பாங்களைச் செய்பம் செய்யும்பொருட்டு பாய்மரத்தில் ஏறினான். அங்கு ஒரு நாகபாம்பு படுத்திருந்தது. அதனைக்கண்டு அச்சமடைந்த அவன் ஓடிச்சென்று கப்பற் தலைவனுக்குக் கூறினான். தலைவனும் மாலுமிகளும் பரபரப்படைந்து அச்சம்கொண்டு துப்பாக்கியாற் பாம்பைச்சுட்டனர். பாம்பு ஆயிரம் துண்டுகளாகக் சிதறுண்டு, கப்பல்தளத்தில் வீழ்ந்தது. தலைவனும், ஏனைய மாலுமிகளும் இதைக்கண்டு மிகப்பெரிய ஆனந்தம் கொண்டிருக்கும்போது கப்பலில் வீழ்ந்த ஒவ்வொரு துண்டங்களும் பாம்புகளாகச் சீறிச்சினந்து நின்று ஆடின. பறங்கியர் இதைக்கண்டு அஞ்சிநடுங்கினர். சுழல்காற்றும் அவ்வேளை அங்கு அடித்தது. கப்பலும் அங்குமிங்கும் ஊசலாடி ஆழ்ந்துபோகும் நிலையை அடைந்தது. நிலைமையை உணர்ந்தகப்பற் தலைவன் ஏற்றிய இளைஞர்களையெல்லாம் உடனே இறக்கிவிடுமாறுகூறினான். ஒவ்வொருவரும் இறங்க; ஒவ்வொருபாம்புகளும் இறங்கியது. ஆயினும்; ஒரு பாம்புமட்டும் இறங்காது சீறிச் சினந்துபடமெடுத்து ஆடியது. பின்பு கப்பலில் ஒரு சமையற்காரனால் ஒழித்துவைக்கப்பட்ட ஒரு சிறுமியும், பூணையும் சுண்டுபிடிக்கப்பட்டு அவர்களையும் இறக்கிய பின்பே பாம்பும் இறங்கிச்சென்றது. சூறாவளியும் நின்றது. பறங்கியர் தமது முயற்சிகளைக் கைவிட்டுச் சென்றனர்.

இவ்வரலாற்று நிகழ்வை ஞாபகப்படுத்தும் வகையிலேயே இன்றும் கப்பற்றிருவிழா என்பது சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. ஆலயத்தின் விமானத்தின் வடக்குப் புறத்திலே இந்நிகழ்வு சிற்பமாக்கப் பட்டுள்ளது. இவ்வாறும் வேறும் பல அற்புதங்கள் மக்களாற் கூறப்படு

கின்றன.³³ இவ்வாலயத்தின் திருவிழா வல்லிபுரஆழ்வார் ஆலயத்தின் திருவிழாவுடன் இணைந்துநடைபெறுவது சிறப்புமிக்கது. வரணிப்பகுதி மக்களுக்கும் இவ்ஆலயத்திற்கும் வழிபாட்டுரீதியான மரபு பண்டு தொட்டு இருந்துவருவதை அறியமுடிகிறது.

இப்பிராந்தியத்திற்கும் வரணிக்குமிடையிலானதொடர்பை வரணியிற் காணப்படும் பல நாகவழிபாட்டம்சங்கள் எடுத்துக்காட்டு கின்றன. வரணிப்பகுதியில் எந்தஒரு பெரிய ஆலயமெனினும், சிறிய ஆயலமெனினும் அங்கு நாகவழிபாடு ஓர் அம்சமாக இடம்பெறுவதைக் காணலாம். வீடுகளிற்கூட நாகதம்பிரான் வழிபாட்டைச் செய்கிறார்கள். வீட்டை நாகம் காவல்காக்கிறதென்று கூறுவார்கள். எவரும் நாகத்தைக் கண்டால் அடிப்பதில்லை. பழைய நாற்சார வீடுகளின் நிலைகளிலே படம் எடுத்தாடும் நாகபாம்புகளைப் பொறித்து வைத்தமையை அறிய முடிகின்றது. வண்டில்களுக்கு நாகபடம் அடித்தல், மாடுகளுக்கு நாகக்குறி பார்த்தல் என்பனவும் சிறப்பானது. நாகர்கோயில் விசகடி வைத்தியத்திற் சிறப்புப்பெற்றது. இது நம்பிக்கையின்பாற்பட்டது. ஆனாலும், மருத்துவ விவேஷமுடையது. ஆலயத்தைச் சூழவுள்ள புராதனமான பஞ்சகேணிகளாகிய நாககேணி, சம்புக்கேணி, பெண்கள் கேணி, மார்கழிப் பள்ளம், சமுத்திர தீர்த்தம் ஆகியவற்றில் தெற்காக வுள்ளது நாகதீர்த்தம். இதிற் குடவாளைஎனும் நீர்த்தாவரம் உண்டு. அதன் கிழங்கையும் அத்தீர்த்தத்தையும் மூலஸ்தானத்தின் விக்கிரகத்தின் பின்வளரும் புற்றுமண்ணையும் ஒன்றாகக்கரைத்து விசம்கடித்த இடத்திற் பூசதலும்; சிறிதளவைப்பருகுவதும் மரபு. உடனே விடம் இறங்கிவிடுகிறது. இது இன்றுவரை நம்பப்பட்டுவரும் மரபு.

வரணிப்பகுதியில் பழைய விஷகடி வைத்தியர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கும் நாகர் கோவிலுக்கும் தொடர்பு இருந்திருந்தல் வேண்டும். குறிப்பாக மாசேரிப் பகுதியிற் கந்தர் பழனியர் பரம்பரையினர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் போர்த்துக்கேயர் காலத்திலேயே யாழ்.குடாநாட்டிற் புகழ்பெற்றிருந்தமையை அறியமுடிகிறது. இவர்களிடம் மிகவும் பழைமையான, பரம்பரையாகப் பேணப்படும் ஏடுகள் உண்டு. இவர்களுடைய விஷகடி வைத்தியத்தில் "தூதன் குறிசொல்லுதல்" எங்கும் காணமுடியாத சிறப்புதூதன் சொல்லுபவற்றைவைத்துக் கொண்டே விடங்களுடைய தன்மைபற்றியும் உயிருக்கு ஆபத்தா? வரணியின் மரபுகைகள்..... 50 சி. கா. கைநாதன் J.P.

இல்லையா? என்பதைப்பற்றியும் நுட்பமாகக்கூறிவிடுவார்கள். இன்று அச்சந்ததியினரால் இம்மரபு அருகவிடப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது.

மேலும், வரணியில் மாசேரியிலுள்ள குருநாதர் ஆலயத்தின் வரலாற்றிற் பல நூற்றாண்டுகளின்முன் நாகப்பசுவாமி எனும் பெரும் சித்தர் இருந்துள்ளார். அவருடைய சமாதியை ஆலயத்தின் வடக்கே இன்றும் காணலாம். அவருடைய பெயர் நாகமரபைச் சுட்டுவதுடன் அவருடைய பரம்பரையினர் ஆண்கள் நாகம்பர் எனவும், பெண்கள் நாகம்மா எனவும் பெயரைத்தொடர்ந்து வைத்துக்கொள்கின்றனர். குருநாதர் ஆலயத்திலும் நாகவழிபாடு மிகவும் பழைமையானது. இவை எமக்கு நாகமரபையே சுட்டி நிற்கின்றன.

நாகர்கோயிற்பகுதியிற் பல தொல்லியல்ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு பல செய்திகளை வெளிக்கொண்டுவந்துள்ளனர். தொல்லியல் எச்சங்களாக மட்பாண்ட ஓடுகள், சில தட்டுமுட்டுச் சாமான்களின் எஞ்சிய பாகங்கள், கீச்சுக்கிட்டான்கள், நாணயங்கள், கலசங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. காற்றடிக்கும்போதும், மாரிகாலத்திலும் மண்ணரிக்கப்படும்போது பலவெளி வந்துதென்படுகின்றன. மேலும் கொட்டோடைப் பகுதியிற் பழையபாழடைந்த கட்டிடங்களின் அத்திவாரங்களுடன் இடிபாடுகளும் காணப்படுகின்றன. பெரும்பாலும் பெருங்கற்காலச் சான்றுகள்கிடைக்கின்றன. அண்மையில் திரு.வி. கனகராஜா அவர்களால் 7 கெண்டிகளுடன் கூடிய மட்கலம் கண்டெடுக்கப்பட்டு (படம்33) வரலாற்றாசிரியர் திரு. செ. கிருஷ்ணராஜா அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அது பெருங்கற்காலப் பகுதியிற் பண்பாட்டிற் குரியதென்பது அவர் கருத்து³⁴ இதைவிட நாகர்கோவிற் பகுதியிற் காணப்படும் பழைமைமிக்க துறைமுகமாகிய கௌத்தந்துறை விளங்குகின்றது. அங்கேயுள்ள பிள்ளையார் ஆலயத்தின் தேவைகருதித் தீர்த்தக்கிணறு வெட்டப்பட்டபோது கறுப்பு - சிவப்பு நிறக் களிமண்ணுடன் நெல்மணிகளும் கலந்துகட்டப்பெற்ற சுமார் 1½ மீற்றர் விட்டமுடைய கிணறு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இக்கிணற்றினை ஒத்த பல கிணறுகள் தமிழகத்திற் காவிரிப்பும் பட்டினத்திற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன என்பது வரலாற்றாய்வாளர் கருத்து.³⁵ மேலும் மாதோட்டம், ஒட்டிகுட்டான், வல்லிபுரம், பூநகரி போன்ற இடங்களிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. வரணியின் மரபுரிமைகள் ~~~~~ 51 ~~~~~ சி. கா. கமலநாதன் J.P.

எனினும், அவற்றுட் சில பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டிற்குரியதென்றும் கூறப்படுகின்றது. கௌத்தன்துறையிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது சோழர் காலக்கிணறாகும். வரணியிலும் இவ்வாறான ஒரு கிணறு இடைக் குறிச்சியில் மாவில் வயல்வெளியின் தென்கிழக்கு ஓரத்திற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

நாகர்கோயிற் பிராந்தியத்திற் கி.மு.6ம் நூற்றாண்டில் இருந்து கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான நாணயங்கள் பலவும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. அண்மையில் ஆ. தேவராஜன் என்பவர் நாகர்கோவில் இருந்து கி.மு.6ம் நூற்றாண்டிற்குரிய வெள்ளி உலோத்தாலான அச்சுக் குத்தப்பட்ட நாணயம் ஒன்றினைக்கண்டெடுத்து யாழ். பல்கலைக் கழகத்தில் ஒப்படைத்தார். மேலும், உரோம நாணயங்கள் பல்லவர்கால நாணயங்கள் சோழ - பாண்டிய நாணயங்கள், போர்த்துக்கேய-ஒல்லாந்த நாணயங்கள், என்பன பலவும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.³⁶ இவையாவும் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு முன்பிருந்தே நாகர்கோயிற் பிராந்தியம் வர்த்தகத்திற் சிறப்புற்றிருந்ததைக் காட்டுகிறது. இதற்கு அங்கிருந்த கௌத்தம் துறையென்பது பெரும் உதவியாயிற்று. இவ்வகையில் வரலாற்றுச் தொன்மைமிக்க நாகர்கோவிலுக்கு அண்மையிற் குடா நீரேரியுடன் இணைந்து காணப்படும் வரணிப் பிரதேசம் நாகர்கோவிற் பிராந்திய வரலாற்றுடன் இணைந்து சிறப்புப் பெற்றிருந்திருக்கவேண்டுமென்று கூறலாம்.

தற்போது வடமராட்சி கிழக்கிலுள்ள நாகர்கோவிலுக்கு அடுத்தாக உள்ள இடங்களும் வரலாற்றுச்சிறப்புடையனவாகும். மிகமுக்கியமாக வர்த்தகத்தொடர்பை எடுத்துக்காட்டுபவை. நாகர்கோவிலுக்குக் கிழக்காக உள்ள பிரதேசம் "குடாரப்பு" ஆகும். இவ்விடத்தின் உட்பக்கமாகத் தொண்டமானாற்றுக் குடாவில் அமைந்துள்ளது. இங்கு உப்பு விளைவிக்கப்பட்டு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கலாம். இப்பின்னணியிற் குடா + உப்பு = குடாஉப்பு என்பது காலப்போக்கிற் குடாரப்பு என வழங்கியிருக்கலாம்.³⁷ இதேபெயர் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் பழையபெயராகவுள்ளது. எனவே, வர்த்தகத் தொடர்பு இருந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இன்றுகூட இப்பகுதியில் மிகவும் நல்ல உப்புவிளைவது நாம் அறிந்த ஒன்று. வரணியிலிருந்து செல்லும் உப்பாறே இவ்விடம்வரை செல்வது குறிப்பிடத்தக்கது.

குடாரப்பிற்குக் கிழக்காகத் தற்போது பச்சிலைப்பள்ளிப் பகுதிக்குரியதாக உள்ளது செம்பியன்பற்றாகும். இது வங்களாவிரிகுடாக் கடற்கரையோரமாக உள்ளது. செம்பியன் என்பது சோழமன்னர்களின் சிறப்புப்பெயர்களில் ஒன்று என்பதை அவர்களது சாசனங்களால் அறியலாம். இப்பெயரின் தொடர்பான சின்னமாகச் செம்பியம், செம்பிய நல்லூர், செம்பகுடி முதலிய ஊர்கள் தமிழ்நாட்டிற் காணப்படுகின்றன.³⁸ இந்த அடிப்படையில் யாழ்ப்பாணத்தின் வடமராட்சி கிழக்கில் இப்பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஒரு காலத்தில் இது துறைமுகமாகவும், சோழப்படை ஒன்றுவந்து தங்கிய இடமாகவும் இருந்திருத்தல் கூடும். அதனால் இவ்விடம் செம்பியன்பற்று எனப்பெயர் பெற்றது. அக்காலத்திலே வடஇலங்கையிலிருந்து பொலநறுவைக்குச் செல்லும் பெருந்தெரு இவ்வூருக்கணித்தாய் அமைந்திருந்தகாரணத்தால் பொலநறுவைக்குக் செல்லும் படைகள் இத்துறையில் வந்திறங்கியிருக்கக்கூடும் எனவும், கருதப்படுகின்றது.³⁹ நாகர்கோவிலிலே சோழராட்சியிருந்ததிற்குத் தொல்லியல் ஆதாரம் கிடைப்பதால் நாம் இதனை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். வரணியிலும் சோழராட்சி சிறப்பாக விளங்கியமைக்குச்சான்றுகள் கிடைப்பது சோழரது ஆட்சியில் இப்பிரதேசங்கள் சம காலத்தில் முக்கியம்பெற்று விளங்கியிருக்கலாம் என்பதில் ஐயமில்லை.

இதேபோல் இதே கரையோரப்பிரதேசமான மருதங்கேணி, தாளையடி, மாமுனை என்பனவும் வரலாற்றுக்கு முக்கியத்துவம்பெற்ற இடங்களாகும். மேலும், வெற்றிலைக்கேணி, மண்டலாய் பிள்ளையார் உடுத்துறை என்பனவும், முக்கியமான துறைமுகங்களும் தென்கிழக்காசியா, தமிழகத்துடன் வர்த்தகத்தொடர்பு கொண்டிருந்தவையாகவும் விளங்கின. இதற்குப் பல தொல்லியற்சான்றுகள் துணைபுரிகின்றன. 1982, 83களிற் பேராசிரியர் சி. க. சிற்றம்பலம் வெற்றிலைக்கேணி, சுண்டிக்குளம் ஆகிய இடங்களில் மேற்கொண்ட தொல்லியல் மேலாய்வின்மூலம் புராதன, மத்திய நாணயங்கள் சிலகண்டெடுக்கப்பட்டன.⁴⁰

உடுத்துறையில் அண்மைக்காலத்திற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தொல்லியற்சான்றுகள் வரலாற்று முக்கியத்துவம்வாய்ந்தவை. இவ்விடம் பச்சிலைப்பள்ளிப் பிரதேசத்திற்குள் உள்ளடங்கியிருந்தாலும்; புவியியல் ரீதியிலும், பண்பாட்டு ரீதியிலும், தென்மராட்சியின் வரணியின் மரபுரிமைகள்.....

தொடர்ச்சியையும்; வடமராட்சிகிழக்கின் தொடர்ச்சியையும் உடையனவாய்க் காணமுடிகிறது. உடுத்துறையைச்சூழவுள்ள அயற்கிராமங்களாகிய தாளையடி, மருதங்கேணி போன்ற இடங்களிலும் உடுத்துறையிற் காணப்படுவதுபோன்ற தொல்லியற் சின்னங்களைக் காணமுடிகிறது. இவ்விடங்கள் வரலாற்றுப் பழைமைவாய்ந்த தொல்லியல் எச்சங்களைக்கொண்ட, முன்குறிப்பிட்ட நாகர்கோவில், முள்ளியான், சுண்டிக்குளம், வெற்றிலைக்கேணி போன்ற இடங்களுக்கு மிகக்கிட்ட இருப்பதால் அதன் தொடர்ச்சி, செல்வாக்கு என்பன இங்கும் ஏற்பட்டிருக்க இடமுண்டு. இதற்கு உடுத்துறையிலுள்ள வத்திராயன் கிராமம் சிறந்ததானதாகும். சிறியமணல் மேடுகளைக்கொண்ட இக்கிராமம் சிறுபற்றைக்காடுகளையும், நெருக்கமான பனை மரங்களையும் கொண்டுள்ளன. காற்று அதிகமாக உள்ள காலங்களில் அங்கு மண்ணின் மேற்படையிற் பலவகை மட்பாண்டச் சிதைவுகளைக் காலத்தால் முந்தியபுராதன நாணயம்தொட்டு, பிரித்தானியர் காலம் வரையிலான நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விடம் வல்லிபுரத்தையும்; கல்முனைதொட்டு மாதோட்டம் வரையிலான பூநகரியின் கடலோரப் பகுதிகளை நினைவுபடுத்தும் அளவிற்குப் பௌதிகத்தன்மையிலும், செறிவான தொல்பொருட்சான்றுகளிலும் ஒத்துக்காணப்படுகிறது. ⁴¹

வத்திராயனில் உள்ள ஓர் இடத்திற் பனங்குற்றியொன்று வேரோடு அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது நான்கடி ஆழத்தில் மிகச்சிறிய நந்தி விக்கிரகம் ஒன்று அக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த திரு. கமலநாதன் என்பவரார் கண்டெடுக்கப்பட்டது. ⁴² இவ்விடத்தினைத் திரு. ப. புஷ்பரட்ணம் அவர்கள் ஆய்வுசெய்தபோது மேற்படையில் 12ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய பாண்டியநாணயமும், அதையடுத்து கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய அராபிய மட்பாண்டங்களும் இவற்றுட் கலந்த நிலையிற் கி.பி 1முதல் கி.பி. 5 நூற்றாண்டுவரை பயன்பாட்டிலிருந்த உரோம மட்பாண்டங்களும் கிடைத்தன. இவற்றின் கீழ்ப்பகுதியில் மிகச்செறிவான நிலையில் பலதரப்பட்ட வடிவங்களில் அமைந்த மட்பாண்டஓடுகள் காணப்பட்டன. இச்சான்றுகள் மிகத்தொன்மையான காலத்திலிருந்து தொடர்ச்சியாக மக்கள் இவ்விடத்தில் வாழ்ந்ததை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இவ்வகையிலே வல்லிபுரம்தொட்டு சுண்டிக்குளம் ஈறாக எல்லைக் கரையோர இடங்களும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கும்போது இவற்றுடன் தொடர்புகொண்டிருந்த வரணியிலும் அவற்றின் செல்வாக்கு இருந்திருக்கும் என்பதற் சந்தேகமில்லை.

வரணிக் கோவிற்பற்றிலிருந்து தென்மேற்காக உள்ளது சாவகச் சேரியாகும். வரணி எல்லையிலிருந்து ஏறக்குறைய மூன்று மைல் தூரத்தில் உள்ளது. இவ்விடம் பழைமைவாய்ந்த தொல்லியல் மையம் என்பது; பேராசிரியர் ப. புஸ்பரட்ணம் அவர்களது அண்மைக்கால ஆய்வுகளுடாக வெளிக்கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. சாவகர்+சேரி என்பதே சாவகச்சேரியாயிற்று. சாவகம்>சாவகர். வரலாற்றேடுகள் சாவகம் என்பது யாவா, சுமாத்திரா ஆகிய இடங்கள் எனக்குறித்தன. பண்டைச்சரித்திர ஆசிரியர் தொலமி, யாவாவைச் 'சிறிய சாவகம்' என்றும், சுமாத்திராவை 'பெரிய சாவகம்' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். மலாயாக் குடாநாட்டுத் தீபகற்பங்கள் அனைத்தும் பண்டு "சாவகம்" என அழைக்கப்பட்டது. சாவக நாட்டிலே பண்டைத் தமிழர் கலாசாரம் நன்கு நிலையூறி இருந்தமையை மொழி, சமயம், கட்டிடம் முதலிய விடங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இத்தகைய தொடர்புகள் அரசியல், வணிகம் என்பவற்றால் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.⁴³

"தமிழகத்தோடு வணிகஞ்செய்த சாவகர் இரத்தினத் துவீபமென விளங்கிய ஈழத்தேயத்தையும் நன்கறிந்தவராய்; இங்கும் பண்டைக் காலத்தே பண்டமாற்றஞ் செய்துவந்திருத்தல் சாத்தியமே. அம்மக்களது குணாகுணங்களைச் செவ்வனே அறிந்த தமிழ்வேந்தரும், சிங்கள வேந்தரும் அவரைத் தம்படைவீரராய் அமைத்துக்கொண்டனர். யாழ்ப்பாணத்தை யாண்ட தமிழ் அரசராலே சாவகர் தென்மராட்சியிற் குடியேற்றப்பட்டிருந்தலுங்கூடும். தற்காலத் தமிழ் வழக்கிலே யாவுகர் எனப்படுவோர் இச்சாவகரேயாம் என்றார் குமாரசுவாமி (1918: 12). எனவே, முற்காலத்தில் (யாவகர்) சாவகர் வந்து குடியேறிச் சேரியாக வாழ்ந்த இடம் சாவகச்சேரியாயிற்று. சாவகச்சேரியிற் சாவகம் தொடர்பு பற்றி யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் (பக். 86) கூறும்போது "குலோத்துங்க சிங்கையாரியன் 13ஆம் நூற்றாண்டில் யாப்பகுவாவை அழித்தபொழுது சிறையாகப் பிடிபட்ட யாவகர்களே இங்கு வாழ்ந்தார்கள்" என்கிறது. இவர்களைச் சங்கிலிமன்னன் சாவாங்கோட்டையிலிருந்தும், சாவகச்சேரியிலிருந்தும் தூரத்தினான் என யாழ்ப்பாண வைபவமாலை (பக்.60) கூறுகின்றது. 13ஆம் நூற்றாண்டிற்கு சாவகமன்னன் சந்திரபானு வின் ஆட்சி வடஇலங்கையில் இருந்திருக்கின்றது. அதன் தொடர்பாகவே சாவகச்சேரி, சாவாங்கோட்டை, சாவகன் சீமா என்ற இடப்பெயர்கள் அமையலாயின.⁴⁴

சாவகச்சேரியில் இருமையங்களிற் பெருங்கற்காலப் பண்பாடு நிலவியிருக்கலாம் என்பதற்குரிய சிலசான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று தற்போதைய வாரிவனேஸ்வரர் ஆலயத்திற்குக் கிழக்காக உள்ள மணற்பகுதியிற் இருந்து கிடைத்தசான்றுகளாகும். இம்மணற்பகுதியிற் பிறதேவைக்காக மண் அள்ளப்பட்டபோது முழுமையான மட்பாண்டங்களும்; உரோம, சீனமதுச்சாடிகள் கண்ணாடிப்பொருட்கள் என்பன வெளிவந்தன. அப்பகுதியில் ஓர்இடம் ஆழமாக அகழப்பட்டபோது பல்வேறு வடிவங்களில் அமைந்த மண் பாணைகள், சட்டிகள், வட்டிகள் என்பவற்றின் உடைந்த பாகங்கள் வெளிவந்தன. இவற்றின் தடிப்பு, செய்முறை, அலங்காரத் தன்மை, தொழில்நுட்பம் என்பன இவற்றைப் பழைய பயன்பாட்டிற்குரிய தென்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இவற்றின் வடிவங்கள், அமைப்புக்கள், தடிப்புக்கள் என்பன கந்தரோடை, பூநகரி ஆகிய இடங்களிற் கிடைத்த மட்பாண்ட வகைகளை ஒத்தனவாக உள்ளன. இவ்வாறான மட்பாண்டங்கள் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற் பயன்படுத்தப்பட்டாலும், இவை சற்றுக்காலம் தாழ்த்தியும் புழக்கத்திலிருந்ததற்குச் சான்றுகளுண்டு. இதனால் இவற்றைமட்டும் ஆதாரமாகக் கொண்டு இங்கு பெருங்கற்காலப் பண்பாடு இருந்ததாகக் கூறுவது கடினம். ஆனால், இம்மட்பாண்டங்கள் காணப்பட்ட இடத்திற் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற் காணப்படும் மணிகள், கைவளையல்கள், கழிவிரும்புகள் என்பன கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் சில மட்பாண்டங்களின் வெளிப்புறத்திற் சில கிராபிடிசு குறியீடுகளும் (Graffiti Marks) ஒரு மட்பாண்டத்திற் பிராமி எழுத்தும் (Brahmi Script) கிடைத்துள்ளது. பெருங்கற்காலப் பண்பாடு நிலவிய இடங்களில் இவ்வாறானசான்றுகள் காணப்படுவதால், இவற்றினை ஆதாரமாகக் கொண்டு இங்கு பெருங்கற்காலப்பண்பாடு நிலவியிருக்கலாம் என ஊகிக்க இடமுண்டு.⁴⁵

மற்றொரு இடம் மேலே கூறிய தொல்லியல் மையத்திற்குச் சற்று வடக்காக, தற்போதைய விறுமர் ஆலயத்திற்கு அருகில் அமைந்துள்ளது. இங்கு ஏற்கனவே நீர் பாய்ந்தோடுவதற்கான வாய்க்கால் வெட்டப்பட்டபோது பலவடிவங்களில் அமைந்த மட்பாண்டங்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றைத் தற்போதும் இங்குள்ள வாய்க்கால்களின் இருமருங்கிலும் காணமுடிகிறது. இம்மட்பாண்டங்களுக்கும் முதல் தொல்லியல்மையத்திற்கிடைத்த மட்பாண்டங்களுக்கும் இடையே

நெருங்கிய ஒற்றுமைத்தன்மை காணப்படுகிறது. இங்கு ஓர் இடம் சற்று ஆழமாக அகழப்பட்டபோது ஒரு முழுமையான மண்சட்டியைப் பல சான்றுகளுடன் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அதனை ஆய்வுக்குட்படுத்திய போது அதற்குள் இரும்பிலான ஆணிகள், மணிகள், எலும்புத்துண்டுகள், சாம்பல் என்பன காணப்பட்டன. இச்சட்டி காணப்பட்ட இடத்தைச் சுற்றிப் பல மட்பாண்டங்கள் உடைந்த நிலையிற் காணப்பட்டன. பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டில் ஈமச்சின்னங்கள் அமைந்த இடங்களிற் சட்டிகளின் படையல்களாக இவ்வகைப் பொருட்கள் படைக்கப்படுவதுண்டு.⁴⁶ இதற்கு ஆணைக்கோட்டை அகழ்வாய்வு சிறந்தசான்றாகும்.⁴⁷ இங்கு கிடைத்த இப்படையற் பொருட்களைப் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்குரியதா? அல்லது காலம்தாழ்த்தி இம்மரபு இங்கு இருந்ததா? என்பதைத் தற்போது இச்சான்றை மட்டும் வைத்துக் கூறமுடியாது இருக்கிறது. எனினும் சாவகச்சேரியிற் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டம்சம் இல்லையென மறுக்கமுடியாது. இந்நிலையிலே வரணியிலும் இப்பண்பாட்டிற்குரிய ஆதாரம் கிடைப்பதால் இவற்றுக் கிடையே தொடர்பு இருந்திருக்க வேண்டும் எனலாம்.

சாவகச்சேரியின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தில் அங்குள்ள வாரிவனேஸ்வரர் ஆலயம் தனித்துவம் வாய்ந்ததாகும். இவ்வாலயம் தென்மராட்சியிற் பெரும் ஆலயமாக, பழைமைமிக்கதாக இருந்த தென்பது அச்சுற்றாடலிற் காணப்படும் கட்டட அழிபாடுகள், விக்கிரகங்கள், மற்றும் தொல்லியற்சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. போர்த்துக்கேயர் ஆட்சி நடைபெற்ற காலத்தில் அவர்களால் வடமாகாணத்திற் பல இந்துஆலயங்கள் அழிக்கப்பட்டு, அவற்றினருகிற் பல கிறிஸ்தவதேவாலயங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அவற்றிற் சாவகச்சேரியில் அமைக்கப்பட்ட தேவாலயம் மிகப்பெரியதாகக் காணப்பட்டது என்கிறார் பால்தேயஸ் அவர்கள். இந்துக்கோயில் ஒன்று அழிக்கப்பட்ட இடத்திலேயே இக்கோயில் கட்டப்பட்டதாக சுவாமிஞானப்பிரகாசர் (1921. 118) குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁴⁸ எனவே போர்த்துக்கேயராட்சியில் முன்பிருந்த பெரும்ஆலயம் இடிக்கப்பட்டது புலனாகின்றது.

தற்போதுள்ள வாரிவனேஸ்வரர் ஆயலத்திற்குக் கிழக்காக உள்ள மணற்பகுதியிற் கிடைத்த இருவிக்கிரகங்கள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றில் விநாயகர் விக்கிரகம் தொல்லியல் மேலாய்வின் போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. தனிச்செப்பினால் வார்க்கப்பட்ட வரணியின் மரபுரிமைகள்..... 57 சி. கா. கமலநாதன் J.P.

இவ்விக்கிரகம் 4 அங்குல உயரமும் 200 கிராம் நிறையும் உடைய சிறிய விக்கிரமாகும். இரட்டைத் தாமரை ஆசனத்தில் இருக்கும் நிலையில் அமைந்த இவ்விக்கிரகம்கூடிய தொழில்நுட்பத்தையும், கவர்ச்சித் தன்மையையும் கொண்டது. இதன் கலைமரபைக்கொண்டு இதன் காலத்தை 15ஆம் நூற்றாண்டெனக்கூறலாம்.⁴⁹ இதையொத்த இன்னொரு விநாயகர் விக்கிரகம் இதேஇடத்தில் இங்கு வாழும் திரு. சொக்கன் என்பவரால் கண்டெடுக்கப்பட்ட அதே கலைப்பாணியைப் பிரதிபலிக்கிறது. இங்கு கிடைத்த இன்னொரு விக்கிரகம் அனுமார். 4 அங்குல உயரமும், 150 கிராம் நிறையுடைய இவ்விக்கிரகம் இங்குள்ள விற்றுமர் ஆலயத்திற்கு முன்னுள்ள மரத்தின்கீழ்வைத்து வழிபடப்படுகிறது. இதன் காலம் எதுவெனக்கூறவது கடினமாயினும், கண்டெடுக்கப்பட்ட இடம், அதன் கலைமரபு என்பன இதைப் பழைய விக்கிரகம் என எண்ணத்தூண்டுகிறது.⁵⁰

தகஷணகைலாய புராணத்தில் வாரிவனேஸ்வரர் ஆலயத்தின் பெருமை பல நிலைகளிற்சிறப்பித்துக்கூறப்படுகிறது. ஆனால் இவ்வாலயம் எங்கே? எப்போது? யாரால் கட்டப்பட்டதென்ற கேள்விக்கான விடை புகைபடர்ந்த நிலையிலேயே உள்ளது. ஆனால், அண்மையில் இப்பகுதியில் நடைபெற்ற தொல்லியலாய்வுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கட்டட அழிபாடு, புராதனசிலைகள், அதன் வரலாற்றை வெளிச் சத்திற்குக் கொண்டுவந்துள்ளன. பல வருடங்களுக்குமுன் வயல் உழும்போது சிவலிங்கம் கண்டெடுக்கப்பட்டுக் கோயில் அமைக்கப்பட்டது.⁵¹ அது தற்போதைய கோவிலில் உள்ளது. மேலும் ஆயுடையுடன் கூடிய சிவலிங்கம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. சந்தைக்கும் இராசமானிகை வளவிற்கும் இடையிலுள்ள தற்போதைய நீதிமன்ற வளவிற்பழைய கிணறு மீண்டும் வெட்டப்பட்டபோது கண்டெடுக்கப்பட்டதாகும். இச்சிவலிங்கம் மாதோட்டத்திற் கண்டெடுக்கப்பட்ட பல்லவர் காலச் சிவலிங்கத்தைப்போல மிகப்பெரிதாகும். எட்டடி உயரமான இவ்லிங்கத்தில் 6 3/4 அடி உயரமான பாகம் மண்ணினுள் மறைக்கப்பட்டு 1 1/2 அடி உயரமான பாகம் மட்டும் வெளியே தெரியுமாறு வைக்கப்பட்டுள்ளது. கிணற்றிலிருந்து வெளியே எடுத்தபோது ஏற்பட்ட உடைவுகாரணமாக சிவலிங்கத்தின் மேற்பாகம் தற்போது ஒழுங்கற்றுக் காணப்படுகின்றது. கருங்கல்லில் வட்டவடிவில் செய்யப்பட்டுள்ள இதன் ஆயுடை 13/4 அடி உயரத்தையும், பத்தடி சுற்றளவையும் கொண்டுள்ளது. இவ்வாயுடையின் அழகுத்தன்மையும், தோற்றமும் வரணியின் மரபுரிமைகள்..... 58 சி. கா. கமலநாதன் J.P.

பிற்கால ஆலயையின் அமைப்பிலிருந்து வேறுபட்டதாகக் காணப்படுகிறது.

வாரிவணேஸ்வரர் ஆலயச் சுற்றாடலிற் பிறதேவைகளுக்காக நிலம் வெட்டப்பட்டபோது எதிர்பாராமல் நான்கு விக்கிரகங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. முதலில் நிலத்தை வெட்டியவர்கள் இவ்விக்கிரகங்களைக் கண்டபோதுவெறும் சுற்கள் எனக்கருதிச் சாதாரண அகழ்வு மூலம் வெளியே எடுத்ததினால் அவ்விக்கிரகங்களிற் பல உடைவுகளும், வெடிப்புக்களும் காணப்படுகின்றன. இவை தற்போது உள்ள ஆலயத்தின் முன்மண்டபத்திலும், பின்பு இவற்றுக்கெனக் கட்டப்பட்ட புதிய மண்டபங்களில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

இவற்றிற் கருங்கல்லில் நிற்கின்ற சமபக்க நிலையிற் செதுக்கப்பட்டுள்ள மனோன்மணி அம்மனுக்குரிய விக்கிரகம் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ் விக்கிரகம் 23/4 அடி உயரமுடையது. மற்றையது சந்தைப்பகுதியிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட 2½ அடி உயரமுடைய சூரியன் விக்கிரகம். அடுத்தது நாம் முன்புகூறிய சிவலிங்கமும் இதனுள் அடங்கும். மேலும் அம்மன் விக்கிரகமும் சிறப்பானது. அது தென்னிந்தியத் திராவிடக் கலைமரபுடன்கூடிய தொழில்நுட்பமும் கொண்டதாகும். கருங்கல்லில் முப்பரிமாண நிலையிற் செதுக்கப்பட்டுள்ள இவ்விக்கிரகம் பீடமற்ற நிலையில் நான்கடி உயரத்தையும், பீடத்துடன் 5½ அடி உயரத்தையும் கொண்டுள்ளது. இவையாவற்றையும் திரு.ப.புஷ்பரன் அவர்கள் விரிவாக ஆராய்ந்து கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.⁵² முக்கியமாக கலைமரபடிப்படையிலே விளக்கங்களையும், காலத்தையும் கூறியுள்ளார்.

இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட விக்கிரகங்களில் இன்னொன்றாகச் செப்பினால் வார்க்கப்பட்ட நாகவிக்கிரகம் சிறப்பானது. இவ்விக்கிரகம் தற்கால ஆலயங்களில் வைத்து வழிபடப்படும் விக்கிரகங்களில் இருந்து பலவகையில் வேறுபடுகிறது. பத்து அங்குல உயரத்தில் படமெடுத்த நிலையில் இவ்விக்கிரகத்தின் உடற்பகுதி ஆறு வளையங்களாகச் சுருண்ட நிலையில்வார்க்கப்பட்டுள்ளது. அகண்ட இதன் தலைப்பகுதியின் மேல் தாமரைக் தண்டொன்றும்; அதன் மேல் ஆறுஇதழ்கள் கொண்ட தாமரையும்; அதற்குமேல் தெய்வஉருவம் நிற்பதற்குரிய வட்ட வடிவிலான பீடமும் உள்ளது. மிகுந்த அழகும், பளபளப்புத் தன்மையும் வரணியின் மரபுகள்..... 59 சி. கா. காமநாதன் J.P.

கொண்ட இவ்விக்கிரகம் பிற்கால விக்கிரகங்களைப்போல் உடலின் உட்பக்கம் வெறும்கோதாக இல்லாது; உடல்உறுப்புக்கள் முழுவதும் தனிச் செப்பினால் வார்க்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்தில் முன்பு ஓர் ஆலயம் இருந்திருக்கலாம் எனக்கருதக்கூடிய செங்கட்டிகளும், கட்டட சிதைவுகளும் காணப்படுகின்றன. இவ்விடம் இராசமாளிகை வளவு எனவும் இதற்கு அருகிலுள்ள காணி இராசவளவு எனவும், அருகிலுள்ள வீதி இராஜவீதி எனவும் அழைக்கப்படுவது இங்கு சிறப்பாக நோக்கத் தக்கன.⁵³ இவ்விடத்தில்நாம் ஒன்றைக்கூறமுடியும். அதாவது சாவகச்சேரி யிலிருந்தும் ஒரு வீதி பழையகாலத்தில் வரணிக்குவந்தது. அது இராச பழந்தெரு என இன்றும் அழைக்கப்படுகிறது. ஆகவே வரணிக்கும் சாவகச்சேரிக்கும் முற்காலத்தில் தொடர்பு இருந்திருக்கவேண்டும்.

மேற்கூறப்பட்ட விக்கிரகங்களை வைத்து வாரிவனேஸ்வர ஆலயத்தின் தோற்றகாலத்தை நிச்சயப்படுத்துவது கஷ்டமாகவே தோன்றுகிறது. ஆனால், விக்கிரகங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்ட சுற்றாடலின் அமைவிடத்தை நோக்கும்போது இங்கிருந்த ஆலயத்திற்குத்தொன்மையான வரலாறு உண்டு எனக்கருத இடமுண்டு. இவ்வாலயத்திற்குக் கிழக்கு எல்லையாகக் கடற்கரைப்பகுதி அமைந்துள்ளது. இக்கடற்கரைக்கு ஒரு மைல் தெற்கே வரலாற்றுப் பழைமைவாய்ந்த கச்சாய்த் துறைமுகம், தென்கிழக்கே நாகதேவன்துறை (பூநகரி) மட்டுவில் நாடு (பூநகரி) முதலான பழைய துறைமுகப் பகுதிகளும் அமைந்துள்ளன. இத்துறை முகங்களோடு சாவகச்சேரிக்கு நெருங்கிய கடல்வழித்தொடர்பு இருந்த தென்பதை உறுதிப்படுத்தும் சான்றுகள் இவ்வாலயத்தின் கிழக்கெல்லையிற் கிடைத்துள்ளன. இவ்விடங்களில் ஆதிக்கடியிருப்புக் குரியசான்றுகள் மட்டுமின்றி 7ஆம், 8ஆம் நூற்றாண்டில் அரேபிய-சீனத்தொடர்புகளும் 10ஆம் 11ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்திய நாட்டுடனான தொடர்புகளும் இருந்ததற்குச் சான்றுகளும் உள்ளன.⁵⁴ இப்பிராந்தியத்திற்கு அயலிலுள்ள கச்சாய், கெற்பலி, கிளாலி, கேரதீவு, பூநகரி முதலான இடப்பெயர்கள்: சேர,சோழத்தொடர்பு இங்கிருந்த தற்குச்சான்றாகும். 12ஆம்நூற்றாண்டுக்குரிய திருவாலங்காட்டுச்சாசனம் சோழர் வடஇலங்கையில் வெற்றிகொண்ட இடங்களில் ஒன்றாக மட்டுவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இம்மட்டுவில்லைச் சிலர் சாவகச்சேரி மட்டுவில் எனவும்,⁵⁵ வேறுசிலர் பூநகரி மட்டுவில் நாடு எனவும் அடையாளம் கண்டுள்ளனர்.⁵⁶ அவ்விடம் எதுவானாலும் அது சாவகச்சேரிக்கு மிக அருகிலுள்ள இடங்களென்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. சோழர் வரணியின் மரபின்கள்..... 60 சி. கா. கமலநாதன் J.P.

காலத்தஞ்சாவூர் இலக்கியங்கள் என்ற நூலில் ஈழநாட்டுப் பூநகரியில் இருந்து தமிழ்நாட்டு ஆலயங்களுக்கு பூக்கள் இறக்குமதி செய்யப் பட்டதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.⁵⁷ அதேபோல் சாவகச்சேரிக்கு வாரிவனேஸ்வரர் ஆலயத்திற்கும், பூநகரியில் இருந்து பூகொண்டு வரப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது. இத்தகைய ஆதாரங்கள் சாவகச்சேரி வாரிவனேஸ்வரர் ஆலயம் அமைந்த பிரதேசத்திற்குத் தொன்மையான வரலாறு உண்டு என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன.

11ஆம் 12ஆம் நூற்றாண்டு காலப்பகுதி ஆலயங்கள் கடற்கரையை அண்டிய பகுதிகளிற் கடல்சார்ந்த வர்த்தகத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு கட்டப்பட்டதற்குப் போதிய ஆதாரங்கள் உண்டு. வாரிவனேஸ்வரர் ஆலயம் அமைந்த கிழக்குப் பிராந்தியம் கடல்சார்ந்த வர்த்தகத்துடன் தொடர்புடையது என்பதை அங்கு பரவலாகக் கிடைத்த 11ஆம், 12ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய நாணயங்களும், பிற தொல்பொருட் சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இவ்வாலயம் வாரிவனேஸ்வரம் என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுவதை நோக்கும்போது சோழர் ஆட்சியில் இலங்கையிற் கட்டப்பட்ட ராஜராஜ ஈஸ்வரம், திருவிராமீஸ்வரம் (மாதோட்டம்), உத்தமசோழ ஈஸ்வரம் (அதகட), பண்டிதசோழ ஈஸ்வரம் (மண்டல கிரி), வானவன் மாதேவிஈஸ்வரம் (பொலநறுவை), ரவிகுலமாணிக்க ஈஸ்வரம் (பதவியா), பாடல்பெற்ற திருக்கேதீஸ்வரம், திருக்கோணேஸ்வரம் ஆகிய ஆலயங்களின் பெயர்கள் நினைவுக்கு வருகிறது. சோழராட்சியிலிருந்து கோயிலுக்குச் சேவைசெய்யும் அந்தணர், தேவர் அடியார் முதலியோருக்கு நிலங்கள் மானியமாக அளிக்கப்பட்டு; அந்நிலங்கள் அவர்களின் பெயரால் அழைக்கப்படும் வழக்கம் தோன்றியதாகத் தெரிகிறது. இதைப்பொலநறுவைச் சிவாலயத்திலுள்ள அதிராஜேந்திர சோழனுடைய கல்வெட்டும்,⁵⁸ பாலமோட்டை சாசனமும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.⁵⁹ இதேபோற் சாவகச்சேரி வாரிவனேஸ்வரர் ஆலயத்திற்குச் சேவைசெய்யத் தேவருக்கு ஆதியில் மானியமாக வழங்கப் பட்ட காணிகள் இன்று கோயிற்குடியிருப்பு, தேவரடியார் வளவு என அழைக்கப்படுவது சிறப்பாக நோக்கத்தக்கன. இத்தகைய ஒரு காலப் பின்னணியோடு இவ்வாலயத்தின் தோற்ற காலத்தை ஆராய இடமுண்டு.

இவ்வாலயத்தைப்போல் இங்கு கிடைத்த விக்கிரகங்கள் மிகப் பழைமையானவையெனக் கூறுவது கடினமாகும். அம்மன், மனோன்மணி அம்மன் ஆகிய விக்கிரகங்கள் திருமுடியும், இடுப்பிலுள்ள சிங்கமும், வரணியின் மரபுரிமைகள்..... 61 சி. கா. கமலநாதன் J.P.

கச்சாணமும் பாதம்வரை நீண்டுள்ள பீதாம்பரத்தின் ஆடையமைப்பும், 14ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட விஜயநாயக்கர் கலைமரபை அப்படியே பிரதிபலிக்கின்றன. ஆனால் ஒடுங்கிய இடையும், திரண்ட மார்பகங்களும், தடித்த சுழுத்தாபரணங்களும், மகர குண்டலமும், முழங்கையுடன் இணைந்த மேற்கரங்களும் சோழக் கலைமரபை நினைவுபடுத்துகின்றன. மிகஉயர்ந்த சிவலிங்கமும், மிகுந்த கலை வேலைப்பாடுடைய வட்டவடிவில் அமைந்த ஆவுடையும் பாண்டியக் கலை மரபுடன் தொடர்புடையன.⁶⁰

இதனால் காலத்தை நிச்சயித்துக் கூறக்கூடிய கல்வெட்டுப் போன்ற ஆதாரங்கள் கிடைக்கப்பெறாத நிலையில் இவற்றின் காலத்தைத் திட்ட வட்டமாகக்கூறுவது கடினமாகும். ஆனால் இங்கு கிடைத்த அனைத்து விக்கிரகங்களும் 15ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாண அரசு காலத்தில் வழிபடப்பட்டவை என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கூறமுடியும். இவ்வாலயத்தின் பின்பகுதிகளில் ஒரே கருங்கல்லாலான 10 அடிக்கு மேலான, நீளமான பெரும்செக்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டமையையும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டும். இவ்வாறு பலவகையிலும் சிறப்புடைய சாவச்சேரிக்கும், அயலிலுள்ள வரணிக்கும் தொடர்பு இருந்திருக்கவேண்டும். இதற்கு இரு இடங்களிலும் சமகால வரலாற்று நிகழ்வுகள் செல்வாக்குச் செலுத்தியதை ஏனைய அத்தியாயங்களில் விரிவாகக் காணலாம்.

வரணிக்கு அண்மையில் இருமைல் தூரத்திலுள்ள மட்டுவில் தென்மேற்காக உள்ளது. இவ்விடமும் வரலாற்றுப் பழைமைமிக்கதாகும். சோழர் காலத்தில் இவ்விடம் "மட்டிவால்" என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டமை மூன்றாம் இராசராச சோழனின் திருவாலங்காட்டுக் கல்வெட்டொன்றினால் அறியப்படுகிறது.⁶¹ எனவே இப்பிரதேசத்திற்கு சோழர்கால வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையும் வரலாற்றுத் தொடர்புகளையும் வெளிப்படுத்தக்கூடியதாக ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படவேண்டியது அவசியமாகின்றது. இவ்வகையில் இப்பிரதேசத்தில் திரு.ப. புஸ்பரட்ணம் மேற்கொண்ட ஆய்வுகள் பல வரலாற்றுண்மைகளை வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளன. சாவகச்சேரிக்கு வடமேற்கே நான்கு மைல் தொலைவில் உள்ள மட்டுவில் என்னும் கிராமத்தில் கல்வத்தை என்னும் குறிச்சி உண்டு. இங்கு பழைமையான சிவன் ஆலய எச்சங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இது கல்வத்தை சிவன்கோவில் என அழைக்கப்படுகின்றது. குடாநீரேரிக்கு மிக அணித்தாக அமைந்த இவ்வாலயத்தைச் சுற்றிப் வரணியின் முழுகைகள்

பரந்த வயல் நிலங்களும், சிறிய பற்றைக்காடுகளும் உள்ளன. யாழ். குடாநீரேரியுடன் வரணி கல்வளைக்கோட்டைக்குத் தொடர்பு இருப்பதால், இப்பிரதேசமும் அவ்வாறு உள்ளதால் வரணிக்கும் இப்பிரதேசத்திற்கும் முன்பு தொடர்புகள் இருந்திருக்கவேண்டும் எனக் கருதலாம். தற்போது இவ்விடம் "கலுவம்" என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டாலும் இதன் பழைய பெயர் "கல்வத்தை" என்றே கூறப்படுகின்றது. குடாநீரோரிக்கு மேற்கே உள்ள வாதரவத்தை என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுவதனால் இவ்விடமும் கல்வத்தை என்ற பெயரால் நீண்டகாலமாக அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதுகிறோம். இங்குள்ள ஆலயம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்து காலத்திற்கு காலம் பலரால் புதுப்பித்துக்கட்டப்பட்டதற்கு உறுதியான ஆதாரங்கள் உண்டு. அதை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதாக ஆலயத்தில் கலை வடிவங்களும் அமைந்துள்ளன. ஆனால் ஆலயத்தின் தொடக்க காலத்தை நிச்சயப்படுத்தக்கூடிய ஆதாரம் எவையும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. ஆனால் ஆலயத்தின் தூண் அமைப்புக்களையும், கர்ப்பக் கிருகத்தையும், அந்தராடத்தையும் அலங்கரிக்கின்ற சிற்பங்களை நோக்குகின்றபோது அது பல்லவர்கால ஆலயமா என வியக்கும் அளவிற்கு பல்லவர்காலக் கலைமரபுடன் நெருங்கிய ஒற்றுமைத்தன்மை உடையதாக இருக்கின்றது. இது பல்லவர் கலைமரபின் செல்வாக்கா அல்லது பல்லவர் கலைமரபின் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியா எனத் தற்போது நிச்சயப்படுத்தக் கூறமுடியாதுள்ளது. ஆனால் பல்லவர் கலைமரபை நினைவுபடுத்தக் கூடிய ஆலயம் ஒன்று யாழ்ப்பாணத்திலும் உண்டு என்பதை இது நிலைநிறுத்துகிறது.⁶²

இவ்விடத்தில் இருந்த பழைய ஆலயம் போர்த்துக்கேயரால் இடிக்கப்பட்டு இருக்கவேண்டும். பின்பு மதச்சுதந்திரம் ஏற்பட்ட ஐரோப்பியர் ஆட்சியிற்குறிப்பாக: 18ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் புதிய ஆலயம் அமைக்கப்பட்டது. அதற்குள் பழைய ஆலய விக் கிரகங்களும் கட்டிடத் தொகுதிகளும் சேர்த்துக்கட்டப்பட்டிருக்கவேண்டுமெனக் கருதப்படுகிறது. தற்போதுள்ள ஆலயத்தின் அமைப்பை ஒத்ததாக இலங்கையில் தெவிருவரையில் ஆலயம் அமைப்பதை அவதானிக்கலாம். கல்வத்தைச் சிவன் கோவிலில் அதன் முழுமையான தோற்ற வடிவங்களும், தொண்மைக்காலக் கலைவடிவங்கள் சிலவும் இணைந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இவற்றுள் பல்லவர்காலக் கலைமரபை நினைவுபடுத்தக்கூடிய கலைவடிவங்கள் கற்பக்கிரகத்திலும், அந்தர் வரணியின் மரபரிமைகள் ~~~~~ 63 ~~~~~ சி. கா. கமலநாதன் J.P.

ஆலயத்திலும் காணமுடிகிறது. சிறப்பாகக் கூரைஅமைப்பு ஆறுபட்டங் களுடைய தூணின்அமைப்பு, பொதிகை அமைப்பு, சிற்பத்தொகுதி சுட்டிக் காட்டத்தக்கது.⁶³

தற்போதைய ஆலயத்திற்குச் சிலயார் தொலைவில் வடக்காக உள்ள ஓர் இடத்திற் பழையஆலயம் ஒன்று இருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்விடத்திற் செங்கட்டிகள், கட்டிடத்திற்குப் பயன் படுத்தப்பட்ட பொழிந்த கற்கள், பாணலிங்கம் என்பன மண்ணிற் புதையுண்டு காணப்பட்டன. இவ்இடத்தில் எடுக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படும் இரு சிலைகள் வழிபாட்டிற்குப் பயன்படுத்தப்படாத நிலையிற் கிணற்றுக்குள் போடப்பட்டிருந்தன.

சிலைகளில் ஒன்று சூரியனாகும். யாழ்ப்பாணத்திற் கிடைக்கும் முருகைக்கல்லில் வடிக்கப்பட்ட இச்சிலை மிகத்தேய்வடைந்த நிலையிற் காணப்படுகிறது. இதனால் இதன் கலை மரபு, கலைப்பாணி என்ப வற்றைத் தெளிவாகக் கூறமுடியாது இருக்கிறது. எனினும் 18ஆம் நூற்றாண்டிற் கட்டப்பட்ட தற்போதைய ஆலயத்தில் வைக்கப்படாத தில் இருந்து இதன்பழைமையை ஓரளவு உணரமுடிகிறது.

இரண்டாவது சிலை முருகன் ஆகும். முற்கூறப்பட்ட கல்வகை யில் இச்சிலை வடிக்கப்பட்டாலும் முருகனும், மயில்வாகனமும் ஓரளவுக்குச் தெளிவாகத் தெரிகிறது. இலங்கையில் முருகவழிபாடு பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுடன் தொடங்கியதைப் பூநகரி, கந்தரோடை, பொம்பரிப்பு போன்ற இடங்களிற் கிடைத்த சான்றுகள் உறுதிப்படுத்து கின்றன.

சாவகச்சேரிப் பிரதேசத்தைப் பொறுத்தவரை அதற்குத் தொன் மையான வரலாறு உண்டென்பதற்குச் சாவகச்சேரிக்குக் கிழக்காய் அமைந்த கடற்கரையோரப் பகுதியிலும், கச்சாய்ப் பகுதியிலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட ரோமநாணயங்களும், உரோம - அரேபிய மட்பாண்டங்களும் சான்றாகின்றன. இவ்வரலாற்றுச் சிறப்பு யாழ்ப்பாண அரசகாலத்திலும் நிலைத்திருந்ததை 15ஆம் நூற்றாண்டிற் சூரிய சிங்கள இலக்கியங்களில்வரும் சாவகக்கோட்டை, சாவகக்கிரி போன்ற பெயர்கள் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றன.

கல்வத்தைச் சிவன்கோவில் அமைந்த பகுதிக்கும் ஒரு தொன்மையான வரலாறு இருக்கலாமென்பதற்கும் இப்பிரதேசத்துடன் இணைந்த வரணி இயற்றாலைத் துறைமுகப்பகுதியிற் கிடைத்த 700 உரோம நாணயங்கள் சான்றாக உள்ளன. மேலும் 12ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய பல்லவராயன்பேட்டை சோழக்கல்வெட்டில்வரும் "மாட்டிவால்" என்ற இடம் கல்வத்தைச் சிவன்கோவில் அமைந்த மட்டுவிற் கிராமம் எனப் பேராசிரியர் இந்திரபாலா அடையாளம்கண்டதை இங்கு நினைவு கொள்ளலாம். இப்பின்னணியிற் பல்லவர்கால அல்லது சோழர்காலச் செல்வாக்கு இங்கு இருந்திருக்கலாமென எண்ணத்தோன்றுகிறது.

வரணிக்கு நேரே தெற்கேயுள்ளது கச்சாய் எனும் பிரதேசமாகும். இவ்விடமும் வரலாற்றுப் பழமை மிக்கதாகும். இங்கு காணப்படும் சச்சாய்த்துறைமுகம் தமிழரசர் காலத்திலும், டச்சக்காரர் காலத்திலும் முக்கியதுறைமுகமாக விளங்கியதற்கு ஆதாரமுண்டு. சுமாத்திராவிலே இந்தியக் குடியேற்றம் ஏற்பட்டபோது அங்கு "கச்சா" என ஓர் இடத்திற்குப் பெயர்வைத்தனர். கச்சியம்பதியே அம்மொழியில் கச்சா என்றாயிற்று. யாவாவிலும், சுமாத்திராவிலும் இருந்து சாவகர் வடஇலங்கையிலே வணிகநோக்குடன் குடியேறியபோது சாவச்சேரிப்பகுதியில் அவர்கள் குடியிருப்புக்கள் அமையலாயின. சாவகச்சேரியின் துறைமுகமாக அமைவது கச்சாய்த்துறைமுகமாகும். எனவே கச்சா என்ற இடத்தில் இருந்து வந்துகுடியேறியோர் தாம் குடியேறி வாழ்ந்த இடத்திற்கும் கச்சா என்ற பெயரை இட்டிருக்கலாம். அது பிற்காலத்தில் கச்சாய்யென நீண்டொலித்திருக்கவேண்டும்.⁶⁴

இப்பின்னணியில் வர்த்தக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த துறைமுகமாக இது விளங்கியதென்பதற்குத் திரு. ப. புஸ்பரட்ணம் அவர்கள் மேற்கொண்ட தொல்லியல் ஆய்வு பல சான்றுகளைத் தந்து நிற்கின்றன. தென்னாசியாவிற் பயன்படுத்தப்பட்ட காலத்தால் முந்திய நாணயங்கள் புராணஸ் என அழைக்கப்பட்டது. இந்தியாவில் இதன் தோற்றம் கி.மு. 1000 ஆகும் எனக்கணிப்பிட்டாலும் இலங்கையிற் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டுவரை பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளது.⁶⁵ இவ்வகை நாணயங்கள் சில கச்சாய்ப்பகுதியிற் கிடைத்துள்ளன.⁶⁶ மேலும் சங்ககாலத்தில் தமிழ்நாட்டிற்கும் இலங்கைக்குமிடையே நெருங்கிய வர்த்தக உறவு இருந்ததை இருநாட்டு இலக்கியங்களும், தொல்பொருட்சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இவ்வர்த்தக உறவு கி.மு. 3முதல் கி.பி. 3வரை நடைபெற்றதாகச் சங்ககாலம் பற்றிய காலக்கணிப்புக் கூறுகின்றது.⁶⁷ இவ்வர்த்தக உறவு தென்மராட்சியிலும் ஏற்பட்டதைக் கோயிற் குடியிருப்புப்பகுதிக்குக் கிழக்காக உள்ள பகுதியிற் கிடைத்த சங்ககாலப் பாண்டியர் நாணயங்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டுவரை இலட்சுமிநாணயங்கள் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வர்த்தகத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இந்நாணய வகையைக் கந்தரோடையில் அவதானித்த போல்ப் பீரிஸ் அவர்களே இவற்றிற்கு இலட்சுமிநாணயங்கள் எனப்பெயர் கொடுத்தார். இந்நாணயங்களின் பயன்பாடு தென்மராட்சியில் இருந்ததற்கு உசன் பகுதியிற் சில நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன.⁶⁸ மேலும் உசனில் ப. புல்பரட்ணம் அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வின்போது பாணை ஒன்றில் இருந்து நூற்றிற்குமேற்பட்ட முதலாம் விஜயபாகு, பராக்கிரமபாகு, லீலாவதி, தர்மஅசோக்தேவன் போன்ற மன்னர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்களைக் கண்டெடுத்தார். இதைவிட இப்பகுதிகளில் இருந்து சோழர்கால, யாழ்ப்பாண அரசர்கால, போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த, பிரித்தானிய நாணயங்களும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. (கச்சாய்க் கோட்டைப் பகுதி) இவையாவும் வரணியுடன் இருந்ததாக அதன் தென்பகுதியாக விளங்கிய பிரதேசங்கள் ஆதிகாலத்தில் இருந்து வர்த்தகப் போக்கில் மிகமுக்கியத்துவம் பெற்றிருந்ததைப் புலப்படுத்துகின்றது.

பண்டை நாளிற் கச்சாயை மையமாகக் கொண்ட பகுதியில் அன்னியர் குடியேற்றங்கள் நடைபெற்றதை அறியமுடிகின்றது. காலிங்கர், மலையகத்தார், கன்னார் முதலியோர் கச்சாயிற் குடியேறியதாக வையாபாடல் (செய்யுள் 44) கூறுகின்றது. ஒல்லாந்தர் தமது ஆட்சிக் காலத்திலே கச்சாய்த்துறையில் ஒரு கோட்டை கட்டியிருந்தாகவும் கூறப்படுகின்றது. கச்சாய்த் துறைக்கு அணித்தாகவுள்ள கோட்டைப் பிட்டி என்ற இடத்திலுள்ள அழிபாடுகள் இதற்குச்சான்று. துறைமுகப் பகுதியில் முன்னர் இருந்த கலங்கரைவிளக்கு அழிபாட்டையும் காணலாம். டச்சுக்காரர் காலத்தில் மரம், உப்பு, யானை முதலியன கச்சாய்த்துறைமுக வழியாகவும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. அன்று சிறப்போடு விளங்கிய வர்த்தகத்துறை இன்று மீன்பிடித்துறையாக விளங்குகின்றது.⁶⁹ ஒல்லாந்தர் காலத்திற் கச்சாய்ப் பகுதிக்கும், வரணிப் பகுதிக்கும் நெருங்கியதொடர்பு இருந்ததை அறிய முடிகின்றது. தமிழ்

மன்னர் காலத்தில் கச்சாய் பெரும்துறைமுகமாகப் பயன்பட்டு வந்துள்ளமையைச் செகராசசேகரமாலை என்ற சோதிட நூற்பாயிரமும் (செய்யுள்8) சான்று பகருகின்றது. வடமராட்சி, தென்மராட்சி மக்கள் ஏரியைத் தாண்டி பூநகரியை அடைவதற்கு பண்டைய காலத்தில் இது மிகவும் வசதியான ஒரு துறைமுகம். கேரஜீவுப் பாதை திறக்கப்பட்டபின் கச்சாய்த்துறைமுகம் கைவிடப்பட்ட ஒன்றாயிற்று.⁷⁰ தென்மராட்சியைப் பூநகரியுடன் இணைப்பதற்கு பண்டைய காலத்தில் முக்கியதுறையாக விளங்கியதென்பதை இங்கு குறிப்பிடக்கூடியது.

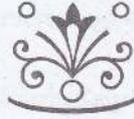
இந்நிலையிலே பூநகரியினுடைய வரலாற்று முக்கியத்துவம் கச்சாய்ஊடாக வரணிக்கும் ஏற்பட்டிருக்கலாமெனக் கூறலாம். திரு.ப.புல்பரட்ணம் அவர்கள் "பூநகரித் தொல்பொருள் ஆய்வு" எனும் நூல் ஊடாக இலங்கை வரலாற்றிற்கு பூநகரியின் பல்வேறு வரலாற்று முக்கியங்களை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அவர் வடமேற்கு இலங்கையின் முக்கியதொல்லியல் மையங்களில் வரணியையும் குறிப்பிட்டுள்ளது நோக்கத்தக்கதாகும்.⁷¹ பூநகரிப் பிராந்தியத்தில் நடைபெற்ற தொல்லியல் ஆய்வுடாகப் பூநகரியிற் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்கு முன்னரே இடைக்கற்கால மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான சான்றுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. முக்கியமாக; கல்முனை, மண்ணித்தலை, வெட்டுக்காடு போன்ற இடங்களில் இடைக்கால கல்லாயுதங்களும், ஏனைய சான்றுகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இதன் தொடர்ச்சியான பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டு ஆதாரங்கள் பலவற்றைக் கண்டெடுத்துள்ளார். தாழி அடக்கங்கள், கறுப்பு சிவப்பு மட்பாண்டங்கள், பலவகை மட்பாண்டங்கள், சுடுமண் உருவங்கள், கிராமிய உருவங்கள் படைத்த மட்பாண்டங்கள், பெருங்கற்கால மக்கள் பயன்படுத்திய இரும்பாயுதங்கள், மீன்பிடி ஊசிகள் அணிவகைகள், மணிவகைகள், வட்டில்கள், மண் விளக்குகள், கெண்டியுடன்கூடியபானை (வெட்டுக்காடு) வேற்சின்னம் போன்ற எண்ணிறைந்த பெருங்கற்கால சின்னங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவைபற்றி விரிவாக ஆய்வு செய்யப்பட்டு தகவல்களும் தரப்பட்டுள்ளது. மேலும் புராணஸ் நாயணங்கள், உரோம நாயணங்கள், உரோமமதுச்சாடிகள், மட்பாண்டங்கள், அரேபிய-சீன மட்பாண்டங்கள், பல்லவர் நாணயங்கள், பாண்டியர் நாணயங்கள் சோழர் நாணயங்கள் எனப் பலவும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை பூநகரிப் பிராந்தியத்தின் தொடர்ச்சியான வரலாற்றுத்தன்மையையும் பழைய காலத்தில் இருந்து நடைபெற்ற வர்த்தகப் போக்கின் சிறப்புக்களையும் காட்டுகின்றன.

சோழர் ஆட்சியிற் பூநகரி மிகவும் பிரசித்தம்பெற்றிருக்கிறது. இதற்கு முதலாம் இராஜராஜன் காலத்தில் இருந்து கிடைக்கும் சோழ நாணயங்கள், சோழர் தொடர்பையும், நிர்வாகத்தையும் காட்டும் இடப் பெயர்கள், மண்ணித்தலைச் சிவாலய அழிபாடுகள், கலைமரபுகள், விக்கிரகங்கள் போன்ற எண்ணிறைந்த ஆதாரங்களைக் கூறலாம். பல்வேறு புராதனக் கட்டிட அழிபாடுகளும் இப்பகுதியிற் காணப்படுகின்றன. தொடர்ந்து சிங்கள மன்னர் ஆட்சியிலும், ஐரேப்பியர் ஆட்சியிலும், யாழ்ப்பாணத்தரசர் காலத்திலும் பூநகரி வர்த்தகப்போக்கி னூடாகவும், ஏனைய வரலாற்றம்சங்கள் ரீதியிலும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்ததை அறியமுடிகிறது. இவை யாவும் திரு. ப. புஸ்பரட்ணம் அவர்களுடைய ஆய்விலே மிகவும் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

இவ்வகையிற் பல்வேறு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இப்பிரதேசத்திற்கும், அயலில் உள்ள கச்சாய், வரணிப் பிரதேசத்திற்கும் தொடர்பு இருந்திருக்கலாமென நாம் கூறலாம். வரணிக்கும் பூநகரிக்கும் இடையிலான தொடர்பை இருவகையிற் கூறலாம். ஒன்று வரணி, இயற்றாலை கல்வளைத்துறைமுகப்பகுதி. யாழ்க்குடா நீரேரி ஊடாக பூநகரியுடன் தொடர்பு கொண்டதற்கு ஆதாரம் உண்டு. இவை பின்வரும் அத்தியாயங்களில் விரிவாக விளக்கப்படும். இரண்டு வரணிப் பிரதேசம் தரையமைப்பு ரீதியாகக் கச்சாயுடன் தொடர்புகொண்டு கச்சாய்த்துறைமுகம் ஊடாகப் பூநகரிப் பிரதேசத்துடன் கொண்ட தொடர்பைக் கூறலாம்.

மேற்கண்டவாறு பல்வேறு நிலைகளிலே ஆய்வை மேற்கொள்ளும் போது அவை வரலாற்று வளர்ச்சியில் வரணியின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுவனவாகவே உள்ளன. இதை இன்னொரு வகையிற் கூறின், வரணியின் அயற்பிரதேசங்களினுடைய வரலாற்று முக்கியத்துவத்தினை எடுத்துக்கூறி; அதனுடாக வரலாற்றிலே வரணியின் கேந்திர ஸ்தானத்தை நிலைநிறுத்திக் கூறுதல் எனும் ஆய்வாக அமைகிறது. வரணியின் வடபகுதியில், கிழக்குப் பகுதியில் வல்லிபுரம் தொடக்கம் சுண்டிக்குளம் ஈறாக உள்ள பிரதேசத்தின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தினை எடுத்துக்கூறி; அவற்றிற்கும் வரணிக்குமிடையிலான தொடர்பு ஓரளவு கூறப்பட்டுள்ளது. மறுவளமாக, தென்மேற்குப் பிரதேசமாகிய மட்டுவிலில் ஆரம்பமாகிச் சாவகச்சேரி தெற்கே கச்சாய்ப் பிரதேசம் வரணியின் மரபுரிமைகள்..... 68 சி. கா. கமலநாதன் I.P.

பூநகரி போன்றவற்றின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் கூறப்பட்டு அவற்றிற்கும் வரணிக்கும் இடையிலான தொடர்பு ஓரளவு சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. மேற்கேயுள்ள அந்தணன் திடல்கூட பண்டைக் காலத்திற் பிராமணருடைய குடியேற்றத்தை எடுத்துக்கூறும் பழமை மிக்கது. கரணவாய்ப் பிரதேசம் தொண்டமானாற்றுடன் இணைந்து வரலாற்றுச் சிறப்புடையது. இவ்வாறு வரலாற்றுச் சிறப்புடைய பிரதேசங்களைச் சூழக்கொண்டு நடுவில் உள்ள வரணிப்பகுதி அவைகளின் வரலாற்றுப்போக்கின் அடிப்படையிற் பல்வேறு வரலாற்றுச் சிறப்புப் பெற்றுவிளங்குமென்றால் அதுமிகையன்று. ஏனைய அத்தியாயங்களில்வரும் பல்வேறு ஆய்வுகள் இப்பகுதியிற் சுட்டிக் காட்டப்பட்ட தொடர்பைவலியுறுத்தும் வகையில் அமையும் என்பதும் இங்கு குறிப்பிட்டுக் கூறவேண்டிய ஒன்றாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. மகாவம்சம், அத்தியாயம், 1.
2. Sinnathamby, J.R., 1968, 52-55.
3. Paranavithana, S., 1934 - 42, 229 -237
4. மணிமேகலை 8, 44 -70.
5. சிலப்பதிகாரம், 1, 21- 29.
6. Pieris, Paul, E, 1917, 40- 67.
7. சிற்றம்பலம், சி. க., விரிவுரைக் குறிப்புக்கள் 1997.5.7
8. குமாரசாமி, எஸ். டபிள்யூ., வடமாகாணத்திலுள்ள சில இடப்பெயர்களின் வரலாறு, 1918, பக் 8,9.
9. தணிகாசலம், கதிர்., தமிழர் வரலாறும் இலங்கை இடப் பெயராய்வும், சரவணாபதிப்பகம், 1992, பக். 206, 207.
10. கிருஷ்ணராசா, செ., கலந்துரையாடலின்போது கூறிய கருத்து, 1997. 10. 15
11. அ. ஜகந்நாதன், பொ., யாழ்ப்பாணத் தமிழரசர் வரலாறும் காலமும், யாழ். இலக்கிய வட்டம், 1987. ஆ. புஷ்பரட்ணம், ப., பூநகரி தொல் பொருளாய்வு, யாழ். பல்கலைக் கழக வெளியீடு, 1993.
12. Paranavithana, S., Vallipuram Gold plate of vasabha, Epigraphia Zeylanica, vol.IV No.29, 1940, p.230.
13. தணிகாசலம், கதிர்., மே. நூல், 1992, ப. 206, 207.கூ
14. Paranavithana, S., மே. க. க. பக் 229.
15. மேற்படி, பக். 230.
16. டானியல் ஜோன், எம். பி., "வல்லிபுரம் பொற்சாசனம் அதன் சரித்திரப் பிரயோசனம்", ஈழகேசரி, 1938.12.18.
17. Paranavithana, S., மே.கூ. க. பக். 231
18. மேற்படி, பக். 233
19. தமிழ் மாணவன், " வல்லிபுரக்கோவிற்பொற்சாசனம்", ஈழகேசரி, 6. 11. 1938.
20. Velluppillai, A., "Tamil and Ancient Jaffna and Vallipuram Gold plate" Journal of Tamil Studies, No. 19 -June 1981, p.6.
21. புஸ்பரட்ணம், ப., முதுகலைமாணிப் பட்டத்திற்காக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு, இலங்கைச் சிற்பங்களில் தென்னிந்தியக்கலையின் செல்வாக்கு, 1988, பக். 234.

22. இந்திரபாலா, கா., "யாழ்ப்பாணத்துக் கல்வெட்டுக்கள்" சிந்தனை, 1969.
23. சிற்றம்பலம், சி.க., "தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசம்" முத்தமிழ் விழாமலர் 1991, பக். 168, 169.
24. கிருஷ்ணராசா, செ., "பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம் ஒன்றின் வளர்ச்சி", வீரகேசரி, 01.08.1993, பக். 19
25. கிருஷ்ணராசா, செ., இவருடனான 'கலந்துரையாடலின்போது கூறியவை: 1997. 10. 15, யாழ். பல்கலைக்கழகம்
26. அ. எம்மால் 1994ல் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வுகள். ஆ. Ragupathy, P., Early Settlements in Jaffna An Archaeological Survey, Madras, 1987, P. 112.
27. இராசநாயகம், செ., யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம், ASIAN EDUCATIONAL SERVICES, NEW DELHI, 1986, P. 20, 21
28. புஸ்பரட்ணம், ப., விரிவுரைக் குறிப்புக்கள், 1993, யாழ். பல்கலைக்கழகம்.
29. சுப்பிரமணியம், த., நாகதம்பிரான் மான்மியம், ஸ்ரீகாந்தா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1963, பக். 13.
30. சிற்றம்பலம், சி.க., விரிவுரைகள், 1997, யாழ். பல்கலைக்கழகம்.
31. சுப்ரமணியம், த., மே. கூ. நூல், பக். 6.
32. மேற்படி, பக். 7, 8.
33. அ. மேற்படி, பக். 17, 18, 19.
ஆ. கனகராசா. பி., நாகர்கோவில் பூர்வீக நாகதம்பிரான் ஆலயம், நாகர்கோவில் நாகதம்பிரான் ஆலய பரிபாலனசபை வெளியீடு, 1994, பக். 9.
34. அ. மேற்படி பக். 13.
ஆ. உதயன் செய்தி, "ஏழு கொம்புகளுடன் கூடிய மட்கலம்", 01.11.1993
35. கனகராசா. வி., "புதிய கிணற்றுக்குள் புராதன கிணறு" உதயன் செய்தி, 26. 6. 1994.
36. கனகராசா. வி., மே. கூ. நூல், பக். 13, 14.
37. பாலசுந்தரம், இ., இலங்கை இடப்பெயராய்வு-2 (வடமராட்சி-தென்மராட்சி), வல்லிபுரம் இந்து கல்வி கலாசாரமன்ற வெளியீடு, 1989, பக். 132.

38. சோழராட்சியின்கீழ் இராமநாதபுர மாவட்டம் அடங்கியிருந்த போது அதன் தென்பகுதி "செம்பிநாடு" என வழங்கிற்று. (இராமநாதபுர மாவட்ட வரலாற்றுக்குறிப்புக்கள், 1984, பக்.9)
39. கணபதிப்பிள்ளை, சு., ஈழத்து வாழ்வும் வளமும், சென்னை, பாரி நிலையம், 1962, பக். 104.
40. சிற்றம்பலம், சி. சு., யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் அண்மைக் காலத் தொல்லியல் ஆய்வுகளும் ஆதிக்குடியிருப்புக்களும்" செந்தழல், திருநெல்வேலி, 1982, பக். 44 - 72.
41. புஸ்பரட்ணம், ப., எமக்களித்த விளக்கம், 1997.
42. புஸ்பரட்ணம், ப., "உடுத்துறை வக்கிராயனில் புராதன நன்நந்தி விக்கிரகம்"
ஈழநாதம்- வெள்ளிமஞ்சரி, 1994.11. 18
43. Wolters, O.W., Early Indonesian Commerce, A Study of the Origins of Srivijaya, New York, 1967.
44. இந்திரபாலா, கா., யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம், யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருளியற் கழகம், 1972, பக். 44-46.
45. இவ்விடத்தில் தொல்லியலாய்வை மேற்கொண்ட விரிவுரையாளர் ப. புஸ்பரட்ணம் அவர்கள் தந்த விளக்கம், 1997
46. மேற்படி, 1997
47. Ragupathy, P., மே, சு. நூ, 1987
48. பாலசுந்தரம், இ., மே, சு. நூல், 1989, பக் 102.
49. புஸ்பரட்ணம், ப., "புராதன இந்து விக்கிரகங்கள் சாவகச்சேரியில் மீட்பு" ஈழநாடு, யாழ்ப்பாணம், 1993.04. 18.
50. புஸ்பரட்ணம். ப., மே.சு. சு., 1997.
51. பாலசுந்தரம், இ., மே. சு. நூல், 1989, பக் 103.
52. புஸ்பரட்ணம், ப., " சாவகச்சேரி பிராந்தியம் கூறி நிற்கும் பண்டைய யாழ், அரசின் மகிமை, வீரகேசரிவார மலர் சஞ்சிகை 1, 1993.05. 23, கொழும்பு.
53. புஸ்பரட்ணம். ப., தந்த விளக்கம், 1997.
54. புஸ்பரட்ணம். ப., இவர் மேற்கொண்ட தொல்லியல் ஆய்வில் கிடைத்தவை, 1994.

55. புஸ்பரட்ணம்.ப., "சோழர் காலக் குடியேற்றங்கள் தோன்றிய பூநகரி இடப்பெயர்கள்". யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கலைப்பீட கல்விசார்ஆய்வரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரை, 25. 03. 1993, பக். 1-15.
56. Ray H.C., "History of Ceylon, Vol., pt. 11 Colombo, 1960, P.563.
57. புஸ்பரட்ணம், ப., விரிவுரைகள், 1997.
58. SII.vol.IV 1383
59. பத்மநாதன், சி., "தமிழ்ச் சாசனங்களும் ஈழவரலாற்று ஆராய்ச்சியும் "இளந்தென்றல், கொழும்பு, 1971.192, பக். 35
60. புஸ்பரட்ணம், ப., மே.கூ.க. 18. 04. 1993.
61. Epigra phica Indica, XXII; 86- 92, University of Ceylon, History of Ceylon, Vol. I. Part II . P. 483.
62. புஸ்பரட்ணம், ப., "பல்லவர் காலத்தையொத்த கல்வத்தைச் சிவன் கோவில்", வீரகேசரி வாரவெளியீடு, கொழும்பு, 16.10. 1994.
63. மேற்படி
64. பாலசுந்தரம், இ., மே. கூ. நூல், பக். 138
65. சிவசாமி, வி., "யாழ்ப்பாணக் காசுகள்" தெல்லிப்பழை, 1980.
66. புஸ்பரட்ணம், ப., விளக்கம், 1997.
67. காசிநாதன், நடன., தொல்லியல் நோக்கில், சென்னை, 1946.
68. புஸ்பரட்ணம், ப., கூறிய விளக்கங்கள், 1997.
69. பாலசுந்தரம், இ., மே. கூ. நூல், பக். 138.
70. Ragupathy, P., மே. கூ. நூல் ப. 114.
71. புஸ்பரட்ணம், ப., பூநகரி தொல்பொருளாய்வு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு 1993, பக். 13.

வரணியில் கிடைத்த தொல்லியல் சான்றுகளின் முக்கியத்துவமும், இடப்பெயர்களும்.

பெருங்கற்காலப் பண்பாடும் வரணியும்

இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்வதற்காகப் பெரியகற்களைப் பயன்படுத்திமையால் அக்காலத்தைப் பெருங்கற்காலம் என அழைத்தனர். (Megalithic culture). இச் சின்னங்களைத் தென்னாசியாவில் அமைத்தோர் தமது அன்றாட வாழ்க்கையில் இரும்பினாலான பொருட்களையும் பிரதானமாக உபயோகித்ததால் இக்காலம் இரும்புக் காலம் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது. எனவே, பெருங்கற்காலம் பற்றி ஆராயும்போது முன்னைய பழைய கற்காலம், இடைக்கற்காலம் புதிய கற்காலங்களைப் போலன்றி ஈமச் சின்னங்கள் பற்றிய ஆய்வும், இக்கால மனிதன் வாழ்ந்த குடியிருப்புக்கள் பற்றிய ஆய்வும் ஒரு முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றன. இப்பண்பாட்டின் பிரதான அம்சங்களாக ஈமச்சின்னங்கள், மக்கள் குடியிருந்த பகுதிகள் மட்டுமன்றிக் குளங்களும், வயல்களும் விளங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் முன்னைய காலத்தைப் போலன்றி நீர்ப்பாசனமூலம் விவசாயம் செய்தல் இக்காலத்தில் பரவலாகக் காணப்பட்டது. நீரைத்தேக்கிவைத்து மழையில்லாக் காலத்திற் பயிர்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சுவதற்கும் குளங்களும் இக்காலத்தில் அமைக்கப்பட்டன. இதனால் முன்னைய புதிய கற்காலத்தைப்போல மழையையே நம்பி இருந்து பயிர்களைச் செய்கைபண்ணவேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை. அத்தோடு நெல் ஒரு பிரதான தானியமாகவும் இக்காலத்திற் காணப்பட்டது.¹

தென்னிந்தியாவிலே இதன் தோற்றகாலம் கி.மு. 1000 ஆண்டளவு எனக் கூறப்படுகின்றது. இலங்கையிலும் கி.மு. 1000 இற்கும் கி.பி. 400 இற்கும் இடையில் நிலவியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இலங்கையின் இதன் தோற்றத்திற்குத் தென்னிந்திய பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டினை ஒத்ததாக அமைந்ததென்பதைத் தொல்லியலாளர் பலரும் ஏற்றுள்ளனர்.² இக்கால ஈமச்சின்ன அடக்கம் பற்றி அல்சின் தம்பதியினர் ஆறு வகையாகப் பிரித்துள்ளனர். அவையாவன:

1. தாழிகள்
2. ஈமப் பேழைகள்
3. கல் வட்டங்கள்

4. கல்லறைகள் அல்லது சுற்பதுக்கைகள்
5. குடைவரைக் குகைகள்
6. நிரையாக ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வரிசைகளில் அமைக்கப்பட்ட குத்துக்கற்கள்.

இவற்றை தீக்ஸ்சிற் முறையே கல்மேசைகள், குடைவரைக் குகைகள், குத்துக் கற்கள், தொப்பிக் கற்கள், குடைக்கற்கள், கல்லறைகள் எனப் பிரித்து இப்பிரிவிலுள்ள ஒவ்வொன்றையும் மேலும் மூன்று வகைகளாகப் பிரித்துள்ளார்.³ இவ்வாறான தென்னிந்தியப் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டு அடக்கமுறைகளிலே இலங்கையிற் கல்லறைகள் அனூராதபுர மாவட்டத்திலுள்ள திவுல்வேவ, ரம்பவேவ, கொக்காபே, குருகல்சின்னபோன்ற இடங்களிலும், குருநாகல் மாவட்டத்திலுள்ள பின்வேவ என்ற இடத்திலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. கல் மேசைகள் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலுள்ள கதிரவெளியிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. கல்வட்டங்கள், கல்லறைகள் ஆகியன வவுனியா மாவட்டத்திலுள்ள மாமடுவிலும் காணப்பட்டன. தாழிகள் புத்தள மாவட்டத்திலும், கதிர்காமம் போன்ற இடங்களிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன அத்துடன் நிலத்திற் குழிகளில் மக்களை அடக்கம் செய்வதற்கான சான்றுகள் ஆனைக்கோட்டையிலும், மகாதீர்த்தத்திலும் உள்ளன.⁴

இவ்வாறு பொதுப்படக்கூறினும் யாழ்.மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரை கல்லறை அடக்கமுறைகளைக் காணமுடியாது. பௌதிகச் சூழலுக்கேற்ப ஈமச்சின்ன அடக்கத்தின்போது தாழிகளும், குழிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. இதற்கு ஆதிச்ச நல்லூர் (தமிழகம்) பொம்பரிப்பு (புத்தளம்), மாந்தை, ஆனைக்கோட்டை ஆகிய இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள் சான்றாகும்.⁵ ஆயினும் அண்மைக் காலத்தில் வளர்ச்சியடைந்த ஆய்வின்போது பூநகரி, வல்லிபுரம், கந்தரோடை, களபூமி, நாகர்கோவில் போன்ற இடங்களிலே தாழி அடக்கமுறைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பூநகரியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள் பல பெருங்கற்காலச் சின்னங்களைத் தந்து நின்றமையை முன் அத்தியாயத்திற் கண்டோம். பெருங்கற்கால மக்கள் இறந்த ஒருவருக்கு மறுவாழ்வு உண்டென்ற நம்பிக்கையில் அடக்க முறைகளை மிகவும் செவ்வையாகச் செய்தனர். தமது வணக்கத் தலங்களைவிட இறந்தவரை அடக்கம் செய்வதிலேயே மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருந்தனர். இறந்த ஒருவரது உடலோடு அவர் வரணியின் மரபுகைகள்----- 75 ----- சி. கா. கமலநாதன் I.P.

வாழ்ந்த காலத்திற் பயன்படுத்திய பல பொருட்களும் சேர்த்து அடக்கம் செய்யப்பட்டன. இதனால் ஈமச்சின்னம் பற்றிய ஆய்வு அக்கால மக்களது பண்பாடுபற்றிய ஆய்வாக அமைகிறது. தென்னிந்தியாவில் இப்பண்பாட்டுடன்தான் அரசதோற்றம், கட்டமைப்புடைய சமூகம், நீர்ப்பாசன விவசாயம், இருப்பின் உபயோகம், கறுப்புச் சிவப்பு மட்பாண்டப் பயன்பாடு, பிராமி வரிவடிவம் என்பன தோன்றின. இப்பண்பாட்டின் முதிர்ச்சிநிலையே தென்னகத்தில் தமிழ்மொழி, சங்க இலக்கியம் என்பன வளர்ச்சியடையக் காரணமாகும்.⁶

இலங்கையில் இப்பண்பாடு தொடர்பாகக் கிடைத்துள்ள சான்றுகள் இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் (சிங்களவர்) வடஇந்தியாவில் இருந்துவந்த ஆரியர்களின் வழித்தோன்றல்கள் என்ற பாரம்பரியக் கருத்தை மாற்றியமைத்துள்ளன. இலங்கையில் நிலவிய இப்பண்பாட்டிற்கும், தென்னிந்தியப் பண்பாட்டிற்கும் இடையே பல்வேறு அம்சங்களில் நெருங்கிய ஒற்றுமைத்தன்மை காணப்படுகின்றது. இவற்றுள் அரிக்கமேட்டிற்கு நேரெதிரே அமைந்த பொம்பரிப்பும் ஒரே பிராந்திய மெனக் கருதும் அளவிற்கு நெருங்கிய ஒற்றுமைத்தன்மை காணப்படுகின்றது.⁷ தென்னிந்தியாவிற்கு பெருங்கற் காலப் பண்பாட்டின் பின்னணியில் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய மொழி வழிப் பண்பாடு தோன்றியதைப்போல இலங்கையிலும் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் பின்னணியில் தமிழ், சிங்களப் பண்பாடு தோன்றின.⁸

யாழ். குடாநாட்டிலே தென்மராட்சிப்பகுதியில் அண்மைக் கால ஆய்வுகள் இப்பிராந்தியத்திலும் பெருங்கற்காலப் பண்பாடு இருந்திருக்கலாமென ஊகிக்க இடமளிக்கிறது. மேலும், தென்மராட்சியின் கிழக்கெல்லையாக அமைந்த பூநகரியிலும், தென்மராட்சியின் தொடர்ச்சியாக அமைந்த அரியாலை, பூம்புகார் போன்ற இடங்களிலும், இதேபோன்று வல்லிபுரம், நாகர்கோவிற்கு பகுதியிலும் கிடைத்துள்ளன.⁹ இவற்றினைப்பற்றிய விளக்கங்கள் முன் அத்தியாயத்திற்கு கண்டோம்.

பொ. இரகுபதி மேற்குறிப்பிட்ட பின்னணியில் யாழ்ப்பாணத்தின் ஆதிக்குடியேற்றம் என்ற நூலில் தென்மராட்சியில் ஆதிக்குடியிருப்புகள் இருந்ததிற்கு வரணி, மந்துவிலிற் கிடைத்த தொல்லியற் சான்றுகளை ஆதாரம் காட்டியுள்ளார்.¹⁰ இவற்றைப் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்குரிய சான்றுகளாகக் கூறமுடியாவிட்டாலும், தொன்மை வரணியின் மரபுகள்..... 76 சி. கா. கமலநாதன் I.P.

யான குடியிருப்புகளுக்குரிய சான்றுகளாகக் கொள்ளத்தக்கன என அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். எமது அண்மைக்கால ஆய்வுகள் சில பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுச் சான்றுகளைக் காட்டுவனவாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தற்போது வரணியில் இருந்து குடத்தனைக்குச் செல்லும் வீதியிலே, மாசேரிப் பகுதியில் நுளம்பாய்க் குளத்திற்கு மேற்காக உள்ள பிரதேசத்திலே ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டபோது பல அரிய தொல்லியற்சான்றுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அவ்வேளை பல வேலைப்பாடு கொண்ட மட்பாண்ட விளிம்புகளுடன் கீச்சுக் கிட்டங்கள் (கழிவிரும்பு) (படம்13) மணிகள், சிப்பிகள், கண்ணாடிப் பொருட்கள் என்பனவும் இருக்கக் காணப்பட்டன. ஓர் இடம் தெரிவுசெய்யப்பட்டு தொல்லியலாய்வு முறையில் நான்கடி ஆழத்திற்கு மண் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டபோதும் துரவுப் பகுதியிற் கிடைத்தது போன்ற செறிவானசான்றுகள் இதில் கிடைக்கவில்லை. இந்த ஆய்வுக் குழியில் இருவகையான கலா சாரப் படைகளை இனம்காணமுடிந்தது. ஒரு படை மிகவும் கறுப்புநிற மண்ணும், மற்றைய படை ஓரளவு கறுப்புநிற மண்ணையும் கொண்டது. இரண்டாவது கலாசாரப் படையில் அலங்காரத் தன்மை கொண்ட கறுப்புச் சிவப்புநிற மட்பாண்ட ஓடுகளும், சீனமட்பாண்டங்களும் கலந்து காணப்பட்டன. இங்கு கிடைத்த மட்பாண்ட ஓடுகளின் விளிம்பு, வடிவமைப்பு, அலங்காரத் தன்மை என்பன கந்தரோடை, பூநகரி போன்ற இடங்களிற் கிடைத்த மட்பாண்ட ஓடுகளை ஒத்துள்ளன. சில மட்பாண்ட ஓடுகள் தடித்த விளிம்புகள், வட்டில்களுடைய அமைப்பைத் துல்லியமாகக் காட்டுகின்றன. ஆயினும் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்கேயுரிய கறுப்புச் சிவப்புநிற மட்பாண்ட ஓடுகள் எவையும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் துரவுப் பகுதியின் உள்ளே 4 அடி ஆழம் அளவில் குடைந்து ஆய்வு செய்தபோது பல மட்பாண்ட ஓடுகள் கிடைத்தன. அவற்றில் உடைந்த நிலையிற் கிடைத்த மட்பாண்ட ஓடொன்றில் "மா" ஒலிப் பெறுமானம் கொடுக்கும் பிராமிய எழுத்தும் சில குறியீடுகளும் கிடைத்துள்ளன. அவற்றை ப. புஸ்பரட்ணம் அவர்கள் விரிவான ஆய்வுக்குட்படுத்தினார். இதேபோன்ற சில பிராமிய வரிவடிவம் சாவகச்சேரியிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. பூநகரி, கந்தரோடை ஆகிய பிராந்தியங்களிலும் நிறையக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.¹¹

மேற்குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு 50 யார் வடக்காகச் சென்றிற மண்கொண்ட பெரும்பிட்டி உண்டு. அப்பிட்டி வடக்காக இருந்த பெரும்பள்ளத்தை மூடுவதற்குப் பிளவுசெய்து சமப்படுத்தப்பட்டபோது வரணியின் மரபுகைகள்..... 77 சி. கா. கமலநாதன் J.P.

5அடி ஆழம் அளவிற பல செங்கற்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. (படம் 16) அத்துடன் முருகைக் கற்களாலான பீலி அமைப்பின் உடைந்த பாகங்கள் எடுக்கப்பட்டன. (படம் 15) மேலும் பலவகை மட்பாண்ட அழிவுகளும் காணப்பட்டன. இங்கே காணப்பட்ட செங்கற்கள் 12 அங்குல நீளமுள்ள 8 அங்குல அகலமும் 2½ அங்குல உயரமும் கொண்டவை. இதேபோன்ற செங்கற்கள் வரணி இயற்றாலைக் கோட்டைப் பகுதியில் நிறையக் காணலாம். கந்தரோடையின் புராதன அழிபாடுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவையும் இதேபோன்ற செங்கற்களென செ. கிருஷ்ணராஜா குறிப்பிட்டார். மேலும் தற்போதைய வரணி மகாவித்தியாலயத்தின் கிழக்காக சிறிது தூரத்தில் கரம்பைக் குறிச்சிப்பகுதியில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. சிட்டிவேரம் ஆலயம் முதலில் இருந்ததாகக் காணப்படும் அவ்விடத்தே சின்னம்மன் ஆலயம் தற்போது காணப்படுகின்றது. மிகவும் அழிந்த நிலையிற் காணப்பட்ட அவ்விடத்தில் மூன்று அடி ஆழத்திற்குத் தோண்டப்பட்டது. அப்போது நிலத்தின்கீழே பல அடுக்குச் செங்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட பலமான நிலக்காறை கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட செங்கற்களும் முன் கூறப்பட்டவற்றை ஒத்தவையே. ஆயினும் இவற்றைக்கொண்டு காலம் கணிக்கமுடியாது இருக்கிறது. ஆனால் கல்வளைக் கோட்டைப் பகுதியில் ஐயனார் ஆலயச் சூழலில் கண்டெடுக்கப்பட்ட செங்கற்களிற் காணப்படும் பிராமிக் குறியீடுகள் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டைச் சுட்டி நிற்கின்றன. எனவே, கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் ஆரம்ப காலங்களுக்கு உரியவை இச் செங்கற்களென்பதை மறுக்கமுடியாது.

முன்பு நுளம்பாய்க் குளத்திற்கு அருகிற் செங்கற்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட இடத்திற்கு 30 யார் தூரம் வடக்காகப் பிறதேவைக்காக நிலம் வெட்டப்பட்டபோது 4அடி ஆழம் அளவில் கீச்சுக் கிட்டத்தின் செயற்கைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இதேபோல் இங்கு குறிப்பிட்ட பிட்டிக்கு நேர்க்கிழக்கே 10 யார் தூரத்தில் நுளம்பாய்க் குளவாய்க்கால் அருகில் அகழ்வு செய்தபோது முதலில் இப்பிரதேசத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது போன்ற பல மட்பாண்ட அழிவுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவை அனைத்தும் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுடன் ஒப்பிடக்கூடியது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பிரதேசம் இன்று சோழர் புலமென அழைக்கப்படுவதும் அதன் பழைமையை உணர்த்துகின்றது.

இவ்ஆய்வுப் பிரதேசத்தில் இருந்து நேர்க்கிழக்காகவும், தென்கிழக்காகவும் 300 யார் தூரத்தில் தொல்லியல் மையம் இருப்பது கண்டு

பிடிக்கப்பட்டது. செ. சதாசிவம் என்பவருடைய இரு வீட்டுப் பிரதேசங்களுமே அவை. சில வருடங்களுக்குமுன் முதலிற் கூறிய நேர்கிழக்காவுள்ள வீட்டில் பிறதேவைக்காகக் கிடங்கு வெட்டியபோது ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கப்பட்ட மட்பாண்டங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. வரலாற்றறிவு அவர்களுக்கு இல்லாததால் அவற்றை உடைத்து விட்டனர். ஆயினும் உடைந்த பாகங்களைச் சேகரித்து ஆய்வு செய்யப்பட்டபோது முதலில் ஆய்வு செய்யப்பட்ட பிரதேசங்களிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன.

முதல் ஆய்வுசெய்த பிரதேசத்தின் தென்கிழக்காகவுள்ள மற்றைய வீட்டிற் சில வருடங்களுக்கு முன் நீர்த்தேவைக்காகப் பெரும் துரவு தோண்டப்பட்டபோது 6 அடிக்குக்கூடிய ஆழத்திலே பல தொல்லியல் எச்சங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. அக்கிடங்கில் இருந்து பல மட்பாண்டங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டது. அவை மிகவும் தடிப்பானவையாகவும், மிகவும் கனதியானவையாகவும் இருந்தன. மேலும் ஏழுகெண்டியுடன் கூடிய பெரும் மட்பாணையொன்று கண்டெடுத்ததாகவும் கூறுவர். அதனுடன் மண்ணாலான அகல் விளக்குகளும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. (படம் 26) ஏழு கூருடன் கூடிய மட்பாண்டக் கெண்டி கண்டெடுக்கப்பட்டமை அண்மையில் நாகர் கோயிற் பகுதியில் இருந்து மீட்கப்பட்ட சிறிய ஏழு கூருடன் கூடிய மட்பாண்டக் கெண்டியை எமக்கு நினைவுபடுத்தியது. (படம் 33) எனவே அது பெருங்காலத்துக்குரியதெனவும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, அதனுடன் ஒப்பிட்டு அதைவிடப் பெரிதாக மாசேரியிற் கண்டெடுத்த இம்மட்கலம் எமக்குப் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டைச் சுட்டி நிற்கின்றது. இதேபோன்று எட்டுக் கெண்டிகளுடன் கூடிய மட்பாண்டத்தை பொ. இரகுபதி இயற்றாலைக் கோட்டைப் பகுதியிற் கண்டெடுத்ததாகத் தனது நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹²

மேலே கூறப்பட்ட கெண்டி எடுக்கப்பட்ட இடத்தில் ஆய்வை மேற்கொண்டபோது சில மட்பாண்ட விளிம்புகளைச் சேகரிக்க முடிந்தது. அவை மிகவும் தடிப்பானவையாகவும், அழுத்தமற்றவையாகவும் தென்படுகின்றன. வட்டில்களுடைய விளிம்பைப்போன்றும் உள்ளன. அவற்றிற் சிலவற்றின் வளைவைக் கொண்டு அதன் விட்டத்தைத் தீர்மானித்தபோது ஒரு அடி வரையிலான விட்டம் கொண்ட வாய்ப்பகுதியை உடைய பெரும் பாணைகள் இருந்துள்ளமையையும்

அறியமுடிகின்றது. இவற்றுடன் உடைந்த மண்ணாலான அகல் விளக்கின் மூக்குப் பகுதியின் ஒரு பாகம் கண்டெடுக்கப்பட்டது. (படம் 26) இது உடையாத நிலையிலேயே ஆரம்பத்தில் எடுக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டது. அதன் அமைப்பு படத்தில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது போல தற்போது வரணியிற் காணப்படும் காலத்தால் மிகவும் பழைமை வாய்ந்த வெண்கல விளக்குகளை ஒத்ததாகும். இவைபோன்ற அகல் விளக்குகள் பூநகரி போன்ற தொல்லியல் மையங்களிலும் பெருங்கற் காலப் பண்பாட்டுடன் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. நுளம்பாய்க்குள வாய்க் கால் பகுதிகளிலே மாரிகாலங்களிலே நீரினால் மண் அரித்து வரும்போது பல பழைமையான மணிகளையும், மட்பாண்ட ஓடுகளையும் கண்டெடுத்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டில் இருகாடும், தாழியடக்கமும் முக்கிய ஓர் அம்சமாகும். வரணிப்பகுதியிலும் தொன்மையான இருகாடொன்று இருந்ததென்பது 25 வருடங்களுக்கு முன் உறுதியாகியது. தற்போது வரணி வைத்தியசாலையின் முன்னுள்ள பத்து வீட்டுக் குடியேற்றத் திட்டப் பிரதேசமே அதுவாகும். அங்கே தற்போதுள்ள உரக்களஞ்சியக் கட்டடத்தொகுதிக்கான அடித்தளம் 1972 ஆம் ஆண்டில் வெட்டப்பட்டபோது நிலத்தில் 6 அடி ஆழத்திற்குக் கீழே பெரும் மயில் அல்லது புறா வடிவத்தாழி ஒன்று கண்டெடுக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. அப்போதைய ஈழநாடு வடமராட்சி நிருபர் ஜோ. ஜெயக்குமார் அதைப் பற்றியும் அதற்குள் இருந்த பொருட்களைப் பற்றியும் விபரங்களை வெளியிட்டதாகத் தகவல் கிடைத்துள்ளது.¹³ ஆயினும் அத்தாழி இன்று இல்லை. இவ்விடத்தில் மூடியுடன் கூடிய ஈமத்தாழி இருந்தமையினை உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர் ஆய்வாளர்கள். அண்மையில் இப்பிரதேசத்திற் குடியிருந்த மக்கள் நீர்த்தேவைக்காகத் துரவு தோண்டியபோது முன்பெடுத்தது போன்ற ஒரு தாழியைக் கண்டெடுத்ததாக அப்பகுதி மக்கள் கூறுகின்றார்கள். அதை எங்கே யாரிடம் கொடுத்தார்கள் என்பதை அறியமுடியவில்லை. கண்டெடுத்தது உண்மையென ஊரிலுள்ள பலர் கூறுகின்றனர். ஈமத்தாழிகளைப் பற்றி அறியாதிருந்தவர்களுகூட அதன் அமைப்பை விளக்கிக் கூறுவதில் இருந்து அது ஈமத்தாழிதான் என்பது உறுதியாகின்றது. இவ்விடம் பழைய காலத்தில் சுடுகாடு இருந்ததாகவும், சனத்தொகை அதிகரித்து அதனை வேறிடத்திற்கு மாற்றியதாகவும் கூறப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் விரிவான தொல்லியல் ஆய்வை

மேற்கொள்ளும்போது பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டம்சங்களை அறியலாமென்பதை மறுக்கமுடியாது.

வரணி இயற்றாலைப் பகுதியில் தற்போதைய காட்டுக் கந்தசாமியார் ஆலயத்திற்குக் கிழக்காகவுள்ள பெரிய குளத்திற்கு கண்மையில் சுவப்பிட்டி எனும் ஓர் இடப்பெயர் உண்டு. இவ்விடம் முன்பு பிரேதங்களைத் தாழ்க்கின்ற இடமென அவ்வூர் மக்களால் கூறப்படுகின்றது. இவை ஒருவேளை பெருங்கற்கால இடுகாட்டைக் குறித்து நிற்கின்றனவா எனக் கருதுவதற்கு இடமுண்டு. ஆயினும் அப்பகுதியிற் செய்யப்படும் விரிவான ஆய்வின்மூலமே எதையும் கூறமுடியும். சிலர் இவ்விடத்தை, தமிழரசர் காலத்தில் வரணிப் பகுதி மக்களை அழித்த கொள்ளைநோயின்போது மக்களைக் குவியலாக அடக்கம்செய்த இடமெனவும் குறிப்பிடுகின்றனர். வரணியில் அண்மைக் காலம்வரை தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பிரேதத்தைத் தகனம் செய்யாது நிலத்தில் புதைக்கின்ற வழக்கமே காணப்பட்டதை அறிய முடிகின்றது. அவ்விடங்கள் முன்பு இடுகாடுகளாக இருந்து பின் சுடுகாடுகளாக மாறின.

வரணி இடைக்குறிச்சிப் பிரிவிலே உள்ள மாவில் வயல் வெளியின் தென்கிழக்கு மூலையிலே மண்கிணறொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கப்பட்டுக் கட்டப்பட்ட சுட்ட செங்கல் வளையங்களைக் கொண்ட கிணறு அதுவாகும். அதன் சில பகுதிகள் 30 வருடங்களுக்கு முன்பு வீ. கந்தையாவினால் (பதிவாளர்) யாழ். அரும்பொருளகத்தில் ஒப்படைத்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.¹⁴ அவற்றுடன் கீச்சக்கிட்டங்களும், நெல்மணிகளும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இதேபோன்று சுடுமண் வளையங்களால் ஆக்கப்பட்ட கிணறுகள் மாதோட்டம், வல்லிபுரம், நாகர்கோயில், பூநகரி போன்ற பகுதிகளிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இவற்றில் நாகர்கோவில் தவிர்ந்த ஏனைய இடங்களில் எடுக்கப்பட்டவை பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுடன் தொடர்புடையவை என்பதை வரலாற்றாய்வாளர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். நாகர்கோவிலிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கிணறு சோழர் காலத்திற்குரியதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.¹⁵ எனவே, வரணியிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதை நேரிற்பார்த்துச் சரியான ஆய்வுக்குட்படுத்தும்போதே எக்காலத்துக்குரியதென நிர்ணயிக்கமுடியும். ஆயினும், சோழர் காலத்திற்கு முற்பட்டவை என்பதில் எச்சந்தேகமும் இல்லை.

வரணியில் இன்றும் இம்மண் கிணறமைப்பை நினைவூட்டும் வகையில் கொட்டிற்சூதல் அதாவது துரவுகளைத் தோண்டி அவற்றை இடிய விடாது பனங்கொட்டுகளை இணைத்துப் பாதுகாத்தல். மேலும் பனை மரத்தை அல்லது பாலை மரத்தைக் குடைந்து அதை நிலத்தின் அடியில் இறுக்கி நீர் எடுத்தல் போன்ற வழமைகளைக் காணலாம். இவை பின்பு கிணறு கட்டும் வேளையில் கிணறு இறக்குதல் என்ற வகையில் உள்ளத்தையும் அவதானிக்கலாம்.

பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற் குடியிருப்பு, வயல்கள், குளங்கள் என்பன முக்கிய மூன்று அம்சங்கள் ஆகும். இவ்வகையில் இன்று வரணியின் புனியியல் அமைப்பை நோக்கும்போது இப்பகுதியிற் பெருங்கற்காலப் பண்பாடு இருந்திருக்கிறது என்பதில் ஐயறவை ஏற்படுத்தாது. வரணிப் பிரதேசத்தில் எந்த ஒரு குடியிருப்பை எடுத்துக் கொண்டாலும், அதனைச் சூழ்வயல் நிலங்கள் காணப்படுகின்றன. பெரும்பாலும் எல்லா மக்களுமே தமது ஜீவனோபாயத்தைப் போக்கக் கூடிய வயல் நிலங்கள் இருந்து வருகின்றன. மழையை நம்பியிருக்காது செயற்கையாக அமைக்கப்பட்ட துரவுகளின் மூலம் நெற்பயிர்ச் செய்கை முன்பு நடைபெற்று வந்தமையை அறியமுடிகிறது. ஒவ்வொரு குறிச்சிக்குமே வயல்வெளிகள் இருப்பதை நாங்கள் அவதானிக்கலாம். மாசேரிக்கு மாசேரி வயல்வெளியும், பழுதனை வயல்வெளியும், வண்ணாந்தாழ்வு வயல்வெளியும் சூழ உள்ளன. இதே போன்று வரணி வடக்கிற்குக் கறுக்காய்-தம்பனை வயல்வெளி, சூழங்கிராய் வயல்வெளி, பழுதனை என்பன சூழ உள்ளன. இதேபோன்று இடைக்குறிச்சிக்கும் மாவில் வயல்வெளி; கரம்பைக் குறிச்சிக்கும் இடைக்குறிச்சிக்கும் பொதுவான மேற்கு வயல்வெளி என்பனவும் இயற்றாலைக்கு அதற்கு மேற்குப் பகுதியிலே அந்தணன் திடல் வரையிலான வயல்வெளியும் மேற்குவெளி என்பனவும் உள்ளன. மந்துவிலுக்கு கேலம் வயல்வெளியும், சின்ன எருவன், பெரிய எருவன் வயல்வெளியும் உள்ளன. இவை போக்கள் எருவனுக்கும் பொதுவானவை. குடமியன் நாவற்காட்டிற்குக் கிழக்குவெளி, தீணிக்கிராய், வெங்கிராயன் வயல்வெளிகளும் உள்ளன. இவ்வகையில் வரணிக்குடியிருப்புக்கள் அனைத்துமே வயல்வெளிகளாற் சூழப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

வரணிப் பகுதியிலுள்ள குளங்களின் எண்ணிக்கைபோன்று யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கும் காணமுடியாதெனத் திடமாகக் கூறலாம். அவ்வளவிற்கு ஒவ்வொரு குறிச்சியிலுமே எண்ணற்ற குளங்கள் வரணியின் மரபுரிமைகள்..... 82 சி. கா. கமலநாதன் J.P.

இருக்கின்றன. இவையாவும் பிற்காலத்தில் வெட்டப்பட்டவை அல்ல. மிகப் புராதன காலத்தில் இருந்தே தொடர்ந்து வருவதைத் தோம்பு களூடாக அறியமுடிகிறது. கால் நடைகளுக்காகவும், பயிர்ச்செய்கைக் காகவும், பிறநீர்த்தேவைக்காகவும் அவை பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஊர் மக்களுடைய கூட்டுமுயற்சியாலே இவை ஆழமாக்கப்படும். பல குளங்கள் எந்தக் கோடைகாலத்திலும் நீர்வற்றாத இயல்புடையவை. மாரிகாலத்திற் குடியிருப்பில் ஏற்படும் வெள்ளத்தைத் தொண்டமா னாறு உப்பாற்றுடன் சேர்க்கக்கூடிய வகையில் வாய்க்கால் வசதிகளைக் கொண்டனவாகவும் உள்ளன. ஒவ்வொரு ஆலயத்திற்கும் அருகிலும் ஒவ்வொரு குளங்கள் உண்டு. அவை சமூகத்தில் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்றவை. இங்கு காணப்படும் குளங்களுடைய பெயர்கள் தூய திராவிடப் பெயர்களைக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். சில வரலாற்றுச்சிறப்புக் கொண்டவை.

இன்று ஒவ்வொரு வீட்டுக்குமெனக் கிணறுகள் வெட்டப்பட்ட போதும் இன்றும் குளிப்பதற்குக் குளங்களையே நாடுதல் வரணிப் பிரதேச மக்களுடைய பண்பாட்டிற் பண்டுதொட்டு இருந்துவந்த மரபின் தொடர்ச்சி எனலாம். சில குளங்கள் சாதி அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்டு அவ்வவ் இனத்தவர் குளிப்பதற்கென இருந்தமையும் நோக்கமுடியும். சலவைத்தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தும் குளங்கள் வண்ணாதுறையென அழைக்கப்பட்டது. சில குளங்களிலே இன்றும் ஆவுரோஞ்சிக் கல்லைக் காணலாம். உதாரணமாகக் கொட்டிக்கான் கந்தசாமியார் ஆலயக் குளம் (படம் 12), சேவலப்பிட்டி கந்தசவாமியார் ஆலயக் குளம் என்பவற்றிற் காணப்படும் ஆவுரோஞ்சிக் கற்கள் மிகவும் பழைமைவாய்ந்தன. தமிழக சங்ககாலப் பண்பாட்டிலே ஆவுரோஞ்சிக்கல் முக்கிய ஓர் அம்சமாகும். சங்ககாலப் பண்பாடு பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியென்பது நாம் அறிந்த உண்மை. மேலும் சங்ககாலத்தில் இவை "கந்து" என்கின்ற சிவலிங்கங்களைக் குறித்த தென்றும் அறிஞர் கூறுவர். இவ்வகையிலே வரணிப் பிரதேசத்திற் காணப்படும் ஆவுரோஞ்சிக்கற்க்காலப் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சி எனலாம். அத்துடன் மேலே உதாரணத்திற் குறிப்பிட்ட கற்கள் லிங்கஅமைப்பைக் கொண்டு காணப்படுவது சிறப்பிற்குரியது. வரணியிற் காணப்படும் முக்கிய குளங்களின் பெயர்களைப் பின்னிணைப்பிற் கூண்டுகொள்ளலாம்.

வரணிப் பகுதியில் பழைய நாற்சார வீடுகளில் வேல்வைத்து வழிபட்ட மரபுகூட பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியே யாகும். மேலும் ஒருவர் மரணமடைந்தபின் மேற்கொள்ளப்பட்ட சடங்குகளில் இறந்தவர் பாவித்த அனைத்துப் பொருட்களையும் படைத்தல், மற்றும் உணவுமுறை யாவும் ஈமச்சின்ன அடக்க முறைகளை ஞாபகப்படுத்துகின்றது. மேலும் கிராமிய முறைசார்ந்த வழிபாட்டு மரபுகள் சங்ககாலப் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியாகவே வரணிப் பகுதியிலுள்ளது. அதுவும் ஒரு வகையிற் பெருங்காலப் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சி எனலாம். இவைபற்றிய சில விளக்கங்கள் பண்பாடு தொடர்பான அத்தியாயத்திற் குறிப்பிடப்படுவதைக் காணலாம்.

இயற்றாலைக் கோட்டைப் பகுதியிலுள்ள ஐயனார் இவ்வகையிற் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. கல்வளைப் பிள்ளையார் ஆலயத்திற்குப் பின்னால் வடமேற்காகக் காட்டுப் பகுதியில் உள்ளதே இவ் ஆலயம். இதை ஆலயம் எனக் கூறக்கூடிய எவ்வித கட்டடமும் இங்கில்லை. மாறாகச் சுற்றிவர உயர்ந்த மரங்களும் அதற்கு நடுவேயுள்ள வட்டமாக மண்ணால் அமைக்கப்பட்ட சிறு அரணுக்குள்ளே பதினாறு தெய்வங்களைக் குறிக்கும் கற்கள் உள்ளன. (படம் 5, 4, 6, 7, 8, 9, 10) இதன் அமைப்பும், தெய்வ விக்கிரகங்களும் யாழ்ப்பாணச் சமய வழிபாட்டிற் காணப்படாத புதுமையாகவுள்ளது. இங்கு தெய்வ உருவங்களாக உருவகிக்கப்பட்டமை சாதாரண வெறும் கற்களாகும். இக்கற்கள் சங்ககால இலக்கியத்திற் காணப்படும் நடுகற்களை நினைவுபடுத்து பவை. ஆனால் இக்கற்கள் இயற்கையமைப்போடு இல்லாது செயற்கைத் தன்மை பொருந்தியவை. தொழில் நுட்பமோ, கலை மரபோ பின்பற்றப் படாது சில உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வுருவங்கள் தெய்வீகத் தன்மைபெற்றுச் சாதாரண மனிதத்தன்மை கொண்டுள்ளன. உதாரணமாக: ஒரு கல்லில் மனித வடிவில் அமைந்த தலையும், கைகள் தோழுடன் இணைந்திருக்கக்கூடிய துவாரங்களும், இடுப்புவுரையான உடலும் காணப்படுகின்றது. (படம் 7) ஏனைய கற்களில் மனிதத் தன்மையும், மிருகங்களை ஒத்த உடல் உறுப்புத் தன்மையும் காணப் படுகின்றன. (படம் 9)

இவ்ஆலயத்திற்கு அருகிற் கற்களால் அமைக்கப்பட்ட மிகப் பெரிய ஆலயங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால், அவை பெறாத முக்கியத்துவத்தை இப்பிரதேச மக்களின் வழிபாட்டில் இவ்வாலயம்

பெறுகிறது. வருடந்தோறும் பெரிய விழாக்களும், முக்கிய தினங்களில் மதச்சடங்குகளும் நடைபெறுகின்றன. இத்தெய்வங்களுக்கு ஊறு விளைவிப்போர் தெய்வத்தால் தண்டிக்கப்பெறுவார் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடையேயுள்ளது. அவை தொடர்பான ஐதீகங்களும், மரபுக் கதைகளும் இங்கு வாழும் மக்களிடையே நிலவுகின்றது. வர்த்தகத் துறைமுகமெனக் கருதப்படும் கோட்டைப் பரப்பில் 700 உரோம நாணயங்களைக் கண்டெடுத்தமையால் மேலும் அப்பிராந்தியம் பழமைமிக்கதென்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. பெருங்கற்காலத்துடன் தொடர்புடைய மட்பாண்டங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டமையால் இப்பகுதியில் ஆதிகாலக் குடியிருப்பு இருந்திருக்கவேண்டுமென்பது உறுதியாகிறது. இங்கே முன்குறிப்பிட்ட நடுகல் வழிபாட்டைக் குறிக்கும் கற்களுடைய அமைப்பு பேராசிரியர் சி. க. சிற்றம்பலம் அவர்களால் ஈழத்து இந்துமத வரலாற்று நூலிற் கூறப்பட்ட யக்ஷ உருவங்களுடன் ஒப்பிடக்கூடியதாகவுள்ளது.¹⁶ மேலும் கல்வட்டங்களையும், நடுகல் வழிபாட்டையும் நினைவுறுத்துவதற் பெருங்காலப் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியைக் காட்டுகிறதெனவும் கூறிக்கொள்ளலாம்.

இவ்வகையில் வரணிப் பிரதேசத்தில் தொல்லியல் மேலாய்வுகளை மேற்கொண்டு பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்குரிய எச்சங்களெனப் பல ஆதாரங்களைக்கொண்டு கூறியபோதும் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டை நிலைநிறுத்துவதற்குரிய தகுந்த சான்றுகள் போதாதெனலாம். எனினும், வரணிப் பிரதேசத்தில் இச்சான்றுகளைக்கொண்டு கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தில் இருந்து இப்பாண்பாடு இருந்ததென்பதைத் திட்டவட்டமாகக் கூறலாம். அதுவும் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியாக இருந்திருக்கவேண்டும் என்பதையே சான்றுகள் புலப்படுத்துகின்றன. எதிர்காலத்தில் திட்டமிட்ட அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்படும் தொல்லியல் ஆய்வுகள் பல வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுமென்பதற்கு இவைகள் உந்துசக்தியாகும்.

சோழருள் தொடர்புடைய இப்பெயர்கள்

தென்னிந்தியாவிலே சங்க காலத்திற் சோழவம்சம் சிற்றரசர்களாக இருந்துவந்தனர். கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டிற் காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு பல்லவ வம்சம் புதிதாக எழுச்சியடைந்தபோது சேர, சோழ, பாண்டிய வம்சங்களின் ஆட்சி சிறப்படையத் தொடங்கியது. ஆரம்பத்திற் சிறிய நிலப்பகுதிகளில் ஆட்சிபுரிந்த சோழ வம்சம் காலப்போக்கில் பரந்த நிலப்பரப்பில்

ஆதிக்கம் செலுத்தத் தமக்குள்ளே பல போராட்டங்களை நடத்தின. இதன் விளைவால் 9ஆம் நூற்றாண்டிற் சோழவம்சம் ஒரு வலிமைமிக்க அரசாக எழுச்சியடைந்தது. இதற்கு முதலாம் ஆதித்த சோழன் (கி.பி. 846 - 881) தஞ்சையில் அடைந்த வெற்றி அத்திவாரம் அமைத்துக்கொடுத்தது.¹⁷ இதில் வெற்றியைத் தொடர்ந்து சோழருக்குப் போட்டியாக இருந்த பல்லவ, பாண்டியர், சேரவம்சங்கள் படிப்படியாக வீழ்ச்சியடையச் சோழர் தமது ஆதிக்கத்தைத் தமிழ்நாட்டில் நிலைநாட்டிக் கொண்டனர்.

தென்னிந்தியாவில் சோழஅரசு எழுச்சியடைந்தபோது அவ்அரசின் செல்வாக்கு இலங்கை வரலாற்றில் பல மாறுதல்களை ஏற்பட வழிவகுத்தது. இம் மாற்றங்களை இலங்கையில் ஆட்சிபுரிந்த சிங்கள மன்னர்கள் பலரும் விரும்பாததினாற் சோழருக்கெதிராகப் போரிட்ட தமிழ்நாட்டு வம்சங்களுக்கும், குறிப்பாகப் பாண்டிய வம்சத்திற்கு ஆதரவாகச் சிங்கள மன்னர்கள் படையுதவி அளித்தனர். சோழரைப் பரம்பரை எதிரியாகக் கருதுவது சிங்கள மன்னருடைய கொள்கை. இதற்கு எல்லாளன் துட்டகாமினி போராட்டம் கருவாக அமைந்தது. ஆகவே, எல்லாளன் காலத்தில் இருந்தே ஈழத்திற் சோழருடைய ஆதிக்கம் சிறிதுசிறிதாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இதே தொடர்ச்சியிற் பாண்டிய வம்சத்திற்குச் சிங்கள மன்னர் உதவியளித்தமை தமிழ்நாட்டிற் பாண்டிய வம்சத்தை வெற்றிகொண்ட சோழர் அவ்வெற்றியின் பின்னர் இலங்கைமீது படையெடுக்கக் கருவாகியது. முதலாம் பராந்தக சோழன் காலத்தில் (கி.பி. 907 - 953) ஆரம்பித்த இப்படையெடுப்பு மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்திலேயே (கி.பி. 1178 - 1218) முடிவுற்றது.¹⁸

முதலாம் பராந்தக சோழன் காலத்தில் சோழருக்கும் பாண்டியருக்குமிடையே நடந்த ஆதிக்கப்போராட்டத்தில் சோழர் மதுரையைக் கைப்பற்றியபோது அனுராதபுர மன்னன் ஐந்தாம் கஸபன் (கி.பி.939) பாண்டியருக்கு உதவியாக சர்க்க சேனாதிபதி தலைமையில் படையனுப்பி வைத்தான்.¹⁹ இப்போரில் பராந்தகசோழன் வெற்றியடைந்ததும் தோல்வியடைந்த பாண்டிய மன்னன்; தன்முடியையும், செல்வத்தையும் இலங்கையில் அடைக்கலமாக வைத்துவிட்டுத்தன் தாயினது நாடாகிய கேரளத்திற்குச் சென்றான். இம்முடியையும், செல்வத்தையும் பெறவிரும்பிய பராந்தக சோழன் இலங்கை மன்னனிடம் தூதனுப்பினான். அப்போது அனுராதபுரத்தில் ஆட்சி

செய்துகொண்டிருந்த நான்காம் உதய மன்னன் இவற்றைக் கொடுக்க மறுக்கவே முதலாம் பராந்தக சோழன் கி.பி. 949 அளவில் வடஇலங்கை மீது படையெடுத்து அனுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றினான். இவ்வெற்றியைப் பராந்தகனின் 38ஆவது ஆட்சியாண்டுக் கல்வட்டு "மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட கோப்பரகேசரி வர்மன்" எனச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது.²⁰ இவனுடைய படையெடுப்பின் நோக்கம் நிறைவேறாது போகவே தொடர்ந்து சுந்தரசோழன் (கி.பி.957-973) சில படையெடுப்பை மேற்கொண்டான். சுந்தரசோழனை அடுத்து ஆட்சிக்கு வந்த முதலாம் இராஜராஜசோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி.985-1014) இலங்கைமீது சோழர் மேற்கொண்ட படையெடுப்பு இலங்கை வரலாற்றின் பல வகையிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததொன்றாகும். அப்படையெடுப்பு அப்போது அனுராதபுரத்தில் ஆட்சிசெய்து கொண்டிருந்த ஐந்தாம் மகிந்தனைத் தோற்கடித்து கி.பி. 993இல் தலைநகரான அனுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றித் தமது மேலாதிக்கத்தின் கீழ்க்கொண்டுவரப்பட்டது. இப்படையெடுப்பு முதலாம் இராஜராஜ சோழன் தனது மகன் முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் தலைமையில் மேற்கொண்டமை இங்கு குறிப்பிடவேண்டியது.²¹

இவ்வெற்றியைத் தொடர்ந்து முதலாம் இராஜேந்திரசோழன் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி.1012-1044) மேற்கொள்ளப்பட்ட இன்னொரு படையெடுப்பால் 1017இல் முழுஇலங்கையும் சோழர் ஆட்சியின்கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது.²² முதலாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி. 1070-1120) தென்னிந்தியாவில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் இலங்கையில் சோழரது ஆதிக்கத்தைப் பலவீனமடையச் செய்தது. இதைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திய முதலாம் விஜயபாகு; சோழர் ஆட்சியில் இருந்த பொலநறுவையை 1070இல் கைப்பற்றிக் கொண்டான்.²³ இதனால் சிங்கள வம்சத்தின் ஆட்சி பொலநறுவையில் இடம்பெறத்தொடங்கியது. எனினும் சோழமன்னர்களது இலங்கை மீதான படையெடுப்புக்கள் உடனடியாக முற்றுப்பெற்றதாகக் கூறுவதற்கில்லை. பொலநறுவை மன்னர்களும் அனுராதபுர மன்னர்களைப்போல தென்னிந்தியாவில் ஏற்பட்ட வம்சப்போராட்டங்களில் சோழருக்கு எதிராகச் செயற்பட்டதால் தென்னிந்தியாவில் மீண்டும் தமது ஆதிக்கத்தைப் பயன்படுத்திய சோழமன்னர்கள் அவ்வப்போது இலங்கைமீது படையெடுத்தனர். இதற்கு முதலாம் குலோத்துங்கன்,²⁴ இரண்டாம் இராஜாதிராஜசோழன் (கி.பி.1163-1178)²⁵ மூன்றாம் குலோத்துங்கன்²⁶ (கி.பி.1178-1218) ஆகியோர் ஆட்சிக்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட இலங்கைமீதான படையெடுப்புக்கள் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

எனவே, ஏறத்தாழ இலங்கையின் 256 ஆண்டுகால அரசியல் வரலாற்றைத் தென்னிந்தியாவில் ஆட்சிபுரிந்த சோழவம்சத்துடன் தொடர்புபடுத்தி ஆராய்வதே பொருத்தமெனலாம். இக்காலப் பகுதிக்குள் இலங்கையில் ஏற்பட்ட சோழரின் 77 ஆண்டுகால (கி.பி.993-1070) நேரடி ஆட்சி பௌத்த சிங்கள வரலாற்றிற் குறிப்பிடத்தக்க மாறுதல்கள் ஏற்பட வழிவகுத்தன. அத்துடன் தமிழர்களுடைய மொழி, கலாசாரம், பண்பாடு, அரசியல், பொருளாதாரம் போன்ற பல்வேறு அம்சங்களும் வளர்ச்சிபெறவும் காலாகியது. முதலாம் இராஜராஜன் வடஇலங்கையை வெற்றிகொண்டதன்மூலம் 1300 ஆண்டுகள் இலங்கை மன்னர்களின் இராஜதானியாக விளங்கிய அனுராதபுரம் கைவிடப் பட்டு; புதிய தலைநகர் இராஜராஜனின் விருதுப்பெயரான 'ஜனநாத மங்கலம்' என்ற பெயருடன் பொலநறுவைக்கு மாற்றப்பட்டது.²⁷ இம்மாற்றத்தைத் தொடர்ந்து இலங்கை மும்முடிச் சோழ மண்டலம் என்ற பெயரிற் சோழரின் 9வது மண்டலமாகச் சோழநிர்வாகத்துடன் இணைக்கப்பட்டது.²⁸ மேலும் சோழருடைய நிர்வாகங்களான கோட்டம், வளநாடு, கூற்றம், ஐம்பதின்மேல் அகரம், சதுர்வேதி மங்கலம் போன்ற பலபிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. பல இந்துமத ஆலயங்கள் அமைக்கப்பட்டு அவற்றிற்குச் சோழமன்னர்களின் விருதுப்பெயர்கள் சூட்டப்பட்டன. இடங்களும் அவ்வாறு பெயர் பெற்றன. வேளைக் காரர், வலங்கை, இடங்கை, சிறுதனம், பிள்ளைத்தனம், வடுகன் முதலான படைப்பிரிவுகள் இருந்தன. பல வணிக கணங்கள் எழுச்சிபெற்றன. இவ்வாறு சோழர் ஆட்சியில் சோழமயமாக்கம் இலங்கையில் ஏற்பட்டது.²⁹

எமக்குத் தற்போது சோழர்களுடைய ஆட்சியில் இலங்கை சிறப்புற்றிருந்ததைக் காட்டக் கல்வெட்டுக்கள், ஆலய வழிபாடுகள், விக்கிரகங்கள், சோழ நாணயங்கள், இடப்பெயர்கள் போன்ற பல சான்றாகின்றன. இவற்றிலே இடப்பெயர்களும் முக்கியமான ஒரு பங்கை வகிக்கின்றது. இடப்பெயர்கள் ஒரு பிரதேசத்தின் வரலாற்றையும் அதன் தனித்துவத்தையும் அடையாளம் காண்பதற்கு முக்கிய சான்றா தாரங்களுள் ஒரு வகையினதாக விளங்குவது உண்டு³⁰ இவ்வகையில் வரணிப் பிரதேசத்திற் காணப்படும் இடப்பெயர்களும், சோழர் ஆட்சியில் வரணியும் உட்பட்டிருந்ததை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. மேலும், நாம் முன்பு கண்டது போல வரணியைச் சூழவுள்ள பிரதேசங்களிற் சோழர் ஆட்சி செறிவாக இருந்ததை அறிந்துள்ளோம். அவ்வகையில் வரணியிலும் சோழராட்சி இருந்திருக்க வேண்டும்.

வரணி மாசேரிப் பகுதியிலே சோழர்புலம், சோழன் மாசேரிவயல், வேளையார்புலம், விக்கிரமாகுளம், போன்றன இடபெயர்களாகக் காணப்படுகின்றது. தற்போது மாசேரியை ஊடறுத்துச் செல்லும் குடத்தனை வரணி வீதியில் இருமருங்கிலும் உள்ள பிரதேசம் சோழர் புலமென அழைக்கப்படுகிறது. மாசேரி எனும் சொல்லே சேரியெனும் பழைய திராவிடச் சொல்லைக்கொண்டு பெரும் ஊரெனப்பொருள் படுகிறது. தமிழரசர் காலத்தில் வரணிப்பகுதிக்கு அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டோர் வாழ்ந்த இடம் மாசேரி என அழைக்கப்பட்டது. அவர்களுக்கு அரசவரியைச் செலுத்துவோர் வாழ்ந்த இடம் "முத்து ஊட்டு" என அழைக்கப்பட்டு, பின்பு முத்தட்டு என மருவியிருக்கலாம். இது தற்போதைய கரம்பைக் குறிச்சிப் பகுதியில் அடங்கும். இவ்வாறு திரு. இ. பாலசுந்தரம் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்.³¹ எனவே, மாசேரி என்பது தமிழரசர் காலத்திற்கு முன்பே இருந்துவந்த ஓர் பெயர். சோழர் புலம் என்பது அதற்கு முன்பிருந்துள்ள பெயர். அது சோழர் ஆட்சி இருந்ததை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இவ்விடத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வின்போது ஆதிக்குடியிருப்பிருந்தமைக்கான மையம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமையும், இப்பகுதியிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட செங்கல். (12 அங்கு நீளம் 8 அங்குல அகலம் 2½ அங்குல உயரம்: படம்16) சோழர் காலத்திற்குரியதாகத் தெரிகின்றது.³² சோழர் நாணயங்கள் சிலவும் இப்பகுதியிற் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இச்சோழர் புலத்திற்கு வடக்காகச் சிறிது தூரத்திற்கு இதன் எல்லையில் வேளையார் புலமெனும் இடமுண்டு. இது உப்பாற்றிற்கு அண்மையிலுள்ளது. இப்பகுதியிலே விக்கிரமாகுளமும், பிள்ளையார் ஆலயமும் உண்டு.

வேளைக்காரர் என்பது சோழர் ஆட்சியில் மிகவும் முக்கியத்துவம்பெற்ற படைப்பிரிவாகும். இவர்கள் இலங்கையில் இருந்த சோழர் படைப்பிரிவுகளுள் ஒன்று என்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் உண்டு. இவ்வேளைக்காரர் ஒரு வலிமைமிக்க சமூகத்தினர் எனவும், வல்லமை படைத்தவரும், சமுதாயத்தில் உயர்நிலையில் வைக்கப்பட்ட வருமானக் கட்சியினர் என்றும், தனிப்பட்ட படைப்பிரிவு என்றும் வரலாற்றா சிரியர்களால் வேறுபட்ட விளக்கங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரி: "வேளைகாரப் படையினர் அரசன் தனது உயிரை விடுகின்ற சமயத்திலும் அவனுக்குக் கீழ்ப்பணிந்தவர்களாகச் சபதம் செய்து அதன்படியே செயற்படும் ஒருவகைப்படைப் வரணியின் மரபுகைகள்..... 89 சி. கா. காமநாதன் J.P.

பிரிவினர்" என்று விளக்கம் கொடுத்துள்ளார். மேலும் இலங்கையில் இவர்கள் சோழராட்சி வீழ்ச்சிபெற்றபின்பும் சிங்கள மன்னர் ஆட்சியில் முக்கிய ஒரு பாதுகாப்புப் படைப்பிரிவாக விளங்கியமையை அறியமுடிகிறது. இது அவர்களுடைய தனித்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுவதாகும். இப்படைப்பிரிவில் வருகர், வலங்கை, இடங்கை, பெருந்தனம், சிறுதனம், மலையாளர் போன்ற பல்வேறு பிரிவினரும் இருந்தனர். முதலாம் விஜயபாகு ஆட்சியில் அரசாங்கத்தையும், பௌத்தத்தையும் பாதுகாத்தவர்களாக இவர்கள் கொள்ளப்படுகின்றனர். இவரின் 33ஆவது ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டொன்று தலைநகரில் உள்ள தலதா மாளிகையைப் பாதுகாக்கின்ற பொறுப்பினை இவர்கள் ஏற்றிருந்த மையைக் கூறுகிறது. இந்து மதத்தையும் இவர்கள் பாதுகாத்தமைக்கு இவன் காலச்சாசனம் ஒன்று பிராமணப் பெண்ணொருவர் கற்குகையில் உள்ள ஆலயம் ஒன்றிற்கு அளித்த தானத்தைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை இவ்வேளைக்காரப் படைப்பிரிவினர் ஏற்றுக்கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. சிங்கள மன்னர் காலத்தில் அவர்களுக்குச் சார்பாக இப்படைப் பிரிவினர் செயற்பட்டாலும்கூட எல்லாக் காலங்களிலும் அவ்வாறு கீழ்ப்படிந்து நடந்தனர் என்றுகூறமுடியாது. ஒரு கட்டத்திற் சோழ நாட்டிற்கெதிராகப் படையெடுக்குமாறு சிங்கள மன்னர் கேட்டபோது அதனை மறுத்து; மாதோட்டம், மட்டிகாவட்ட தீர்த்தம் ஆகிய இடங்களிலிருந்து வேளைக்காரப் படைப்பிரிவினர் பொலநறுவைக் கெதிராகப் படையெடுத்துச் சென்றனர். நகரம் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டது. மன்னன் உறுகுணைக்குத் தப்பிச்சென்றான். இந்நிலைமை சோழர் காலத்திற்குப் பின்னரும் வேளைக்காரப் படைப்பிரிவினர் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தினை எடுத்துக்காட்டுகிறது.³³

இவ்வாறு முக்கியத்துவம்பெற்ற வேளைக்காரப்படைப் பிரிவினர் மாசேரிப் பகுதியில் தங்கியிருந்ததையே வேளையார்புலம் உணர்த்துகின்றது. இவ்விடம் சோழர் புலத்தின் எல்லையில் இருப்பதும், கடல் வழிப்போக்கிற்குரிய தொண்டமனாறு உப்பாற்றுக்கரையில் இருப்பதும் குறிப்பிட்டுக் கூறலாம். இப்பகுதிக்கு மேற்காக விக்கிரமா குலப் பிள்ளையார் ஆலயமும், தெற்காகச் சோழர் புலத்துள் ஆதியில் அமைந்த புராதன குருநாதர் ஆலயம் இருந்ததும் குறிப்பிட வேண்டியவை. இவ்விடத்துடன் இணைந்ததாக வெட்டுக்காடெனும் பெயரும் உள்ளது. இப்பெயர் பூநகரியிற் காணப்படுவதும் முக்கிய தொல்லியற் பிரதேசமென்பதும் குறிப்பிடக்கூடியது.³⁴

இவற்றைவிட வரணி வடக்கில் தற்போதுள்ள கறுக்காய் சித்தி விநாயகர் ஆலயம் 'சோழர்ப்புலம் மல்லிச்சன் வளவு' என அழைக்கப் படுகின்றது. மந்துவீற் பகுதியிலும் 'சோழர்ப்புலம்' என அழைக்கப்படும் இடம் உண்டு. இடைக்குறிச்சிப் பிரிவிலே பிரமன் கேணி, அரசன்கேணி, சோழர் புலமெனும் ஒரு வட்டத்திற்குள் அமையும் இடமும் காணப்படுகிறது. தற்போது வரணி கிறிஸ்தவ தேவாலயம் உள்ள பிரதேசம் 'மகாதேவன் கோயில் வளவு' என அழைக்கப்படுகிறது. மகாதேவன் கோயில் என்பது சோழர்கள் தாம் கட்டிய ஆலயத்திற்குத் தம்முடைய பெயருடன் பின்னொட்டாக இணைக்கும் பதமாகும். (இராஜராஜ மகாதேவன் கோயில்) ஒரு வேளை இப்பிரதேசத்திற் சோழர் கால ஆலயம் இருந்து பின் அழிவுக்குட்பட்டிருக்கலாமென எண்ணத்தோன்றுகின்றது. இக்குறிச்சியில் சோழர் காலத்தில் போர்ப்பிரியனுக்கு வழங்கும் பெயராகிய மல்லிச்சன் எனும் பெயரைக்கொண்ட வயல்கள் உண்டு. வரணிப் பகுதியிற் பரவலாகச் சோழர்கால நாணயங்கள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன³⁵ கருணாகரத் தொண்டமானுடைய உப்பு வாணிபம் வரணிப் பகுதியிலும் இருந்ததற்கு ஆதாரங்களுமுண்டு. நாகர் கோயிலில் சோழர்கால மண் கிணறு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது³⁶ போல் வரணி இடைக்குறிச்சியின் மாவில் வெளியின் தென்கிழக்கு மூலையில் ஓர் மண் கிணறு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.³⁷

எனவே, மேற்கண்டவாறு இடப்பெயர் ஆதாரங்களையும், சில தொல்லியல் ஆதாரங்களையும் கொண்டு வரணிப் பகுதியிற் சோழர் ஆட்சி இருந்ததெனக் கூறலாம். ஆயினும், இடப்பெயர்கள் சுட்டும் இடங்களில் விரிவான தொல்லியல் ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்ளும் போது சோழருடன் தொடர்புடைய மேலும் வரலாற்றுச் செய்திகள் எமக்குக் கிடைக்கலாமென்பது உறுதி.

யாழ்ப்பாணத்தமிழரசர் ஆட்சியுடன் தொடர்புடைய இடப்பெயர்கள்

13ஆம் நூற்றாண்டிலே உருப்பெற்ற யாழ்ப்பாண இராச்சியம் 17ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை நிலைபெற்றது. அது ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சிக்காலத்தில் வலுப்பெற்றுப் பிரபல்யம் அடைந்தது. பொலநறுவை அரசின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி ஈழத்து வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு

முனையானது. இக்காலத்திற் பொலநறுவை அரசு வீழ்ச்சியடைந்ததோடு சிங்கள இராஜதானிகள் பாதுகாப்புக்காகத் தம்பதெனியா, யாப்பகூவ, குருநாகல், கம்பளை, கண்டி, கோட்டை போன்ற இடங்களை நோக்கி நகர, வடபகுதியிற் சிங்கநகரை மையமாக வைத்து ஆரியச்சக்கரவர்த்தி களின் தலைமையிலே தோன்றிய யாழ்ப்பாண அரசு; ஈற்றில் போர் முனையிற் போர்த்துக்கேயரால் கி.பி. 1619இல் வீழ்ச்சியுறும்வரை ஒரு செல்வாக்குள்ள அரசாகத் திகழ்ந்தது.³⁸ இவ்வரசை கி.பி. 1450 - 1467 ஆகிய காலப்பகுதியைக் கொண்ட 17வருடங்கள் மாத்திரம் கோட்டை அரசு ஆட்சிசெய்தது. இச்சந்தர்ப்பத்தினைத் தவிர ஏனைய காலகட்டங்களில் இவ்வரசு சுதந்திரமாக இயங்கியது கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டில் ஈழத்திலுள்ள மிகப் பலம்வாய்ந்த அரசாகவும் காணப்பட்டதைக் கூறும் கே.எம்.,டி.சில்வா இக்கால கட்டத்தில் மேற்கே புத்தளப் பகுதிவரை பரந்து ஈழம் முழுவதையும் தனக்குக்கீழ்க் கொண்டு வருவதற்குரிய வாய்ப்பினை இது பெற்றிருந்த நிலையிலே; தென்னிந்திய விஜய நகரப் பேரரசின் தலையீடு இத்தகைய வாய்ப்பைத் தந்தது எனவும் கூறியுள்ளார். இத்துடன் இத்தகைய நிலையானது தெற்கே இவ்வரசு தனது செல்வாக்கைப் பரப்புவதற்குப் பதிலாக வடக்கேயிருந்து தென்னிந்தியத் தலையீட்டிற்கு உள்ளாகும் நிலைமையும் ஏற்படுத்திய தெனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.³⁹

இவ்வாறான யாழ்ப்பாண அரசில் விஜய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி தொடக்கம் (செகராசசேகரன்) தொடக்கம் சங்கிலிக் குமாரன் அல்லது இரண்டாம் சங்கிலி (பரராச சேகரன்) ஆட்சிக்காலம் வரை பல அரசர்கள் ஆட்சி செய்தனர்.⁴⁰ இவர்களின் ஆட்சி வன்னிப் பிரதேசம் வரை விஸ்தரித்திருந்த காலத்தில் வரணிப் பகுதியில் அவர்களின் ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்தல் வேண்டும். மாப்பாணன் போன்ற பெயர்களுடைய சிற்றரசர்கள் வரணியில் ஆட்சிசெய்திருக்கவேண்டும். மாப்பாணர் என்ற பெயரைக்கொண்ட பல இடப்பெயர்கள் வரணியில் உள்ளன. மாசேரியிலுள்ள நல்லமாப்பாண வளவு, நல்லபதிராயன் சீமா, திருநாட்பாகு தேவன்வயல், சிங்ககோன்புலம், இலங்கை நாராசை சேநாதிராயன் வயல் (குடமியன் பிரிவு) மேலும் மந்துவிற்பகுதியிலுள்ள மாப்பாண என முடியும் பல பெயர்களும் சான்றாகும். இவை வன்னியருடன் தொடர்பு கொண்டனவா என விரிவான ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டியவையாகும்.

தமிழரசர் காலத்தில் வரணிப்பகுதி ஒரு வர்த்தகத் தொடர் பாடலுக்குரிய ஒரு பகுதியாக இருந்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில், தமிழரசர் ஆட்சிக்கு முன்னைய காலங்களில் இருந்தே சாவகச்சேரியையும், வரணியையும் கோப்பாயையும் வரணியையும்; இணைத்து வரணியூடாக வன்னியுடன் தொடர்புகொள்ளும் இராச பழம்தெரு ஒன்று இருந்ததை அறியமுடிகிறது. இது 33 அடி அகலத்திற்குக் கூடியதாகும். இவ்வீதியின் சில பகுதிகளை இன்றும் வரணியிற் காணலாம். தமிழரசர் காலத்திலும் வன்னிப் பகுதியில் இருந்து யானையும், இப்பகுதியூடாக ஊர்காவற்றுறைத் துறைமுகத்திற்குக் கொண்டுசென்றிருக்கவேண்டும். இதை நினைவுறுத்தும்வகையில் இடைக்குறிச்சியின் தென்கிழக்கு மூலையில் ஆனைவிமுந்தான் வெங்கிராயன் எனும் வயற்பிரதேசம் உண்டு.⁴¹ யாழ்ப்பாணத்தில் ஆனைகள் கட்டப்பட்ட இடம் ஆனைப்பந்தியென அழைக்கப்பட்டது போல் இவ்விடங்களிலும் யானைகள் நிறைய வயல்வெளியைத் தாக்கியதால் அப்பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

யாழ்ப்பாண அரசின் முக்கிய மன்னனான சங்கிலியுடன் தொடர் புடைய பல பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. அவை வரணியிற் சங்கிலி மன்னனின் ஆட்சி சிறப்புற்றிருந்ததற்கு ஆதாரங்களாகும். வரணி வடக்குப் பிரிவில் தற்போதைய கொடிகாமம் பருத்தித்துறை வீதியின் மேற்காகவுள்ள மிக உயர்ந்த திடற் பகுதி சங்கிலியாதிடல், சங்கிலியா தோப்பு, சங்கிலியா வளவு என அழைக்கப்படும் இடங்களாக உள்ளன. இதன் மேற்குப்பக்கம் நெல்வயல்வெளிகளையும், தம்பனைக் கடலும் உள்ளது.⁴² இச்சங்கிலியா திடலில் நின்று பார்க்கும்போது வயல் வெளிகளின் மறுகரையில் இடம்பெறும் நடமாட்டங்களைத் துல்லியமாக அவதானிக்கலாம். இப்பிட்டியான பிரதேசம் கிழக்கே மாசேரிப் பகுதியிலுள்ள பங்குனிப் பிட்டிவரை நீண்டு செல்கிறது. கிழக்குப் பகுதியின் தெற்கு வடக்குப்பாகம், கிழக்குப் பாகம் வயல் களாலும், குளங்களாலும், சூழப்பட்டுள்ளது. இப்பிரதேசத்தில் தோட்டங்கள் செய்யப்படுகின்றன. (திடற் பகுதி) அங்கே முருகைக் கற்களால் அடுக்கிக் கட்டப்பட்ட மிகவும் நன்றீரையுடைய எக்காலத் திலும் வற்றாதநீர் வளத்தையுடைய மிகப்பழைய கிணறுகள் உண்டு. இவற்றைப்போன்று இயற்றாலைக் கோட்டைப் பகுதியிலும் காணப் படுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்கிலியா திடலிற் காணப்படும் மண்வகை வரணியில் வேறெங்கும் காணமுடியாது. செந்நிறம் தொண்டதாகவும் செங்கற்கள் உருத்தப்பட்ட மண்போன்றும் உள்ளது. எந்தப் பெரும் மழை பெய்தாலும் சிறிது நேரத்தில் மழை பெய்ததற்கான அடையாளமே தெரியாது. இவ்விடத்திலே பல மட்பாண்டங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.⁴³ இவ்வாறான பல்வேறு புவிபியல் அம்சத்தைக் கொண்டுள்ளமை இப்பகுதியில் மண்ணாலான ஒரு கோட்டை இருந்திருக்கவேண்டுமென்பதைக் காட்டுகிறது. இப்புவிபியல் அம்சத்தை வைத்தே பண்டிதர் ஆ. சின்னத்தம்பி தனது நூலிலே விஜயன் ஐதீகத்துடன் இவ்விடத்தை இணைத்துள்ளார். ஆயினும் அது தக்க சான்றன்று விமர்சனப் போக்கிற்குள்ளாகும் கருத்து.⁴⁴ இப்பகுதியில் மிக விரிவாகச் செய்யப்படும் தொல்லியல் ஆய்வே எது உண்மையென்பதை நிச்சயப்படுத்தும்.

பழைய தோம்புகளில்வரும் மேற்குறிப்பிட்ட பெயர்களைக் கொண்டு இவ்விடம் சங்கிலியனுடைய ஒரு கோட்டையாக விளங்கிய தென்பதை எவரும் மறுக்கமுடியாது. சங்கிலியன் தொடர்பைக் காட்டும் இடமாக சங்கிலியன் வயல்வெளி எனக் குடமியன் பகுதியில் உண்டு. செகராசசேகரன் எனும் சங்கிலியன் நல்லூரை ஆண்டபோது இலங்கையிற் போர்த்துக்கேயர் ஆட்சி ஏற்பட்டது. இவன் போர்த்துக்கேயர் நடவடிக்கையை எதிர்த்துவந்தான். கி.பி. 1543ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயருடைய பண்டங்கள் நிரம்பிய மரக்கலம் ஒன்று யாழ்ப்பாணக் கரையில் ஒதுங்கியது. சங்கிலி வழமையாக மன்னர்கள் செய்வதுபோன்று அதில் நிரம்பியிருந்த பொருட்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். ஆயினும் போர்த்துக்கேயர் சங்கிலியுடன் தொடர்புகொண்டு அதற்கிடான பெறுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டனர். இதனைத் தொடர்ந்து முதலாவது சங்கிலிக்கும் போர்த்துக்கேயருக்குமிடையிலான தொடர்பில் முக்கிய சம்பவம் மன்னார்ப் பகுதியில் மதம் மீறியோர்மீது சங்கிலியார் மேற்கொண்ட நடவடிக்கையாகும். இது கி.பி 1544ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. தென்னிந்தியாவில் மதநடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட பிரான்ஸ்சில் சவேரியார் எனும் துறவியின் சீடரொருவன் மன்னாரில் மத நடவடிக்கையென்ற பேரிற் போர்த்துக்கேய ஆக்கிரமிப்பிற்குத் துணைசெய்கிறார் என்ற செய்தி சங்கிலி மன்னனுக்குக் கிடைத்தது. மன்னன் பெரும்படையுடன் சென்று மதம் மாறியவர்களை மீண்டும்

இந்து சமயத்திற்கு மாறும்படி ஆணையிட்டார். அதற்கு அவர்கள் உடன்படாதுபோகவே, 600-700 வரையான மதம் மாறியோரையும், மதப்பிரச்சாரம் செய்த குருவையும், மன்னனின் அரசில் நிர்வாகியாக இருந்த உரசிங்கம் அல்லது இளம் சிங்கம் என்பவனையும் கொன்றான். இவ்வாறான காரணங்களைக் கொண்டும் மேலும் சில காரணங்களைக் கொண்டும், கி.பி 1560ஆம் ஆண்டில் பாரிய அளவில் திட்டமிடப்பட்ட படையெடுப்பு அக்காலத்தில் இராஜபிரதிநிதியாக இருந்த கொன்ஸ்தாந்தினோ த பிரசன்சா என்பவரின் தலைமையில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இப்படையெடுப்பின்போது நல்லூர் இராஜதானி கைப்பற்றப்பட்டது. போர்த்துக்கேயப் படைகள் இராஜதானியை முற்றுகையிட்டபோது சங்கிலி மன்னன் இராவோடிர்வாகத் தனது கோப்பாய் அரசனுக்குத் தப்பியோடினான். அங்கும் போர்த்துக்கேயப் படைகள் பல தொடரவே அரசன் மேலும் பின்வாங்கிச் சென்றான். கோப்பாயிற் பல பிரதானிகள் தலைகள் அரசனால் துண்டிக்கப் பட்டிருந்ததெனவும், அவை அரசனுக்குத் துரோகம் விழைவித்தவர் களின் தலைகளாக இருக்கலாமெனவும் கூறப்படுகின்றது.⁴⁵

அரசன் பின்வாங்கியவேளை குடா நீரேரியைக் கடந்து வரணியிற் சங்கிலியா திடலில் இருந்த அரண் பகுதிக்குத் தப்பி வந்திருக்கவேண்டும். இதனைச் சவாயி ஞானப்பிரகாசரும் தமது நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ளதாக ரகுபதி கூறுகின்றார்.⁴⁶ வரணி சங்கிலியா திடலில் மன்னன் ஒளித்திருந்த காலத்திற் போர்த்துக்கேயருக்குச் சிலர் சொடுத்த தகவலின்படி அவர்கள் மன்னனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர் மன்னன் தந்திரமாக யுத்தம் செய்து தப்பி பச்சிலைப்பள்ளிவரை பின்வாங்கிச் சென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. மன்னன் அவ்விடத்தைப் போர்க்கவசமாகப் பயன்படுத்தித் தப்பிச் சென்றதால் "சன்னாரிக்காடு"⁴⁷ என அழைக்கப்பட்டது.

அவ்விடம் தற்போது சங்கிலியா திடலின் அண்மையில் வடக்கே யுள்ள பெரும் பரப்பாகும். மேலும் அவ்விடத்தில் போர்த்துக்கேயப் படைகள் சங்கிலியனைச் சுற்றிக் காத்து நின்றதால் 'காத்துநின்ற சீமா' எனவும் ஓர் இடம் அழைக்கப்படுகின்றது. இவ்வகையிலே யாழ்ப்பாண அரசர்களுடைய தொடர்பு வரணியுடன் இருந்தமைக்கு இடப் பெயர்களை நாம் எடுத்துக்கூறமுடிகிறது.

கல்வளைக்கோட்டை

இப்பகுதி மிகவும் பழைமை வாய்ந்த இடமாகும். தாவளை இயற்றாலையின் மேற்குப் பகுதியில் உண்டு. கல்வளை என்பது கல்லால் ஆக்கப்பட்ட கோட்டை என்பதைக் குறிக்கும். கல்-கல்லையும், வளை என்பது ஓர் ஓளிவிடம் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். வளையினுடைய சொல்லில் இருந்து வந்ததுதான் 'வளாகம்' எனும் தமிழ்ச் சொல். வளையகம், வளாகம் என மாறியது. தற்போதுள்ள இன்னொரு பேச்சு வழக்கின் பாவிப்பிலும் எலிவளை, முயல்வளை போன்றவற்றில் வளையெனும் சொல் பாவிக்கப்படுவதுண்டு. யாழ்ப்பாணத்தில் வளையென்னும் முடிவைக்கொண்ட சில இடப்பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.⁴⁸ பழைய யாழ்ப்பாண வழக்கில் வேலிகளால் சூழப்பட்ட குடிமனைகளை இவ்வாறு கருதியிருக்கலாம். (வளவு) இக்கல்வளை என்ற இடத்திற் கல்வளைப் பிள்ளையார் எனும் ஆலயம் உண்டு. அதற்குப் பின்னாக வரலாற்றுப் பழைமை மிக்க புராதன கோட்டை அழிபாடுகள் காணப்படுகின்றன. பிள்ளையார் ஆலயத்தைக் கோட்டை வாசற் பிள்ளையார் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. பழைய தோம்புகளிலுள்ள கல்வளை எனும் பெயர் தற்போது மருவி தல்வளை எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.

கல்வளைப் பிள்ளையார் ஆலயத்தின் பின்பெரும் கோட்டையின் அழிபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே இந்த இடம் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரினால் ஒருமுறை பரிசோதனை செய்யப்பட்டது. அந்தக் காலத்திற்கூட மக்கள் வண்டிற் கணக்காக இப்பகுதியில் இருந்த செங்கற்களை அகற்றிக்கொண்டிருந்ததை அவர் அவதானித்ததாகக் கூறியுள்ளார். இந்த இடத்திற்குத் தோம்புகளிலும், உறுதிகளிலும் கல்வளைக் கோட்டை என்றே உள்ளது. ஆனால், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் இவ்விடத்தை தல்வளை என்று மாற்றி எழுதியுள்ளார்.⁴⁹ இக்கோட்டைக் கட்டடப் பகுதி அதிகமான இடிபாடுகளுடன் காணப்படுகிறது. ஏறக்குறைய 20 ஏக்கர் நிலப்பரப்பிற்குக்கூடிய பிரதேசமாகும். இக்கோட்டையின் உட்பகுதிகளிற் பட்டம் வெட்டப்பட்ட பல முருகைக்கற்கள் இருந்தன. அவற்றுள் பல பிற்காலத்தில் கல்வளைக் கோட்டை ஆலயம் கட்டப்பட்டபோது அதற்குப் பயன்படுத்தப் பட்டன. எனினும் தற்போது எம்மால் அப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப் பட்ட ஆய்வில் ஒரு வாசற்படிக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பட்டங்கள் வெட்டப்பட்ட பெரும் முருகைக்கல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.⁵⁰

இக்கோட்டைப் பிரதேசத்தைச் சுற்றி ஏறக்குறைய 12 அடி அகலம் வரையான பெரும் செங்கல் மதில் இருந்துள்ளது. அவை தற்போது அழிந்த நிலையில் எச்சங்களுடன் காணப்படுகின்றது. இச்செங்கட்டிகள் 15 அங்குல நீளமும், 10 அங்குல அகலமும், 3 அங்குல உயரமும் கொண்டது. இக்கோட்டையைச் சுற்றியிருந்த செங்கட்டிச் சுவர் நீள்சதுரமாக அப்பிட்டியைச் சுற்றியிருந்தமை அவதானிக்கப்பட்டது. இப்பிரதேசத் தினுள் தற்போது மரக்கறிப் பயிர்ச்செய்கை நடைபெறுகிறது. (படம் 3) இக்கோட்டைக்குள் மிகப்பழைய முருகைக் கல்லாலான பாழடைந்த கிணறு காணப்படுகிறது. (படம் 25) இக்கோட்டையின் மேற்குப் பக்கமாகச் சிறு பறுகுக் காடுகளும், சுண்டல்களும் உள்ளன. அதற்கு அப்பாலே உப்பாற்றுக் குடா ஏரி உள்ளது. வடக்குப் பக்கச் செங்கற் சுவர் குறைவான நீளமுள்ளது. அவற்றின் மேற்பகுதிகள் அகற்றப்பட்டு விட்டன. தென்மேற்குப் பகுதியிலே சிறு பற்றைகளுள் செங்கற் சுவரை ஓரளவு சீராக அவதானிக்கமுடிகிறது. கிழக்குப் பக்கமும், தெற்குப் பக்கமும் கமக்காரர்கள் செங்கட்டிகளை அகற்றிவிட்டார்கள். பலர் வேறு தேவைகளுக்கு ஏற்றிச்சென்றுவிட்டனர். கோட்டையின் கிழக்குப் பக்கமாகப் பிள்ளையார் ஆலயத்தின் வடக்காக ஒரு சிறிய நீளமான குளம் ஒன்று உண்டு. இது அகழியாகவோ, அல்லது கோட்டைக்குள் வசித்தவர்களுக்கு நன்னீரைக் கொடுக்கும் ஓர் இடமாகவோ இருந்திருக்கலாம். இந்தப் பக்கத்தில் முருகைக்கல் அத்திவாரமும், செங்கட்டியாற் கட்டப்பட்ட ஒரு பகுதியும், சிமெந்தினால் மூடப்பட்டாத ஒரு பெரிய கிணற்றின் பகுதியும் காணப்படுகின்றது.

இக்கோட்டையின் பிரதான வாசல் கிழக்குப் பக்கமாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். நுழைவிற்குக் கிழக்குப் பக்கமும் ஒரு நல்ல திசைபெற்ற பாரம்பரியம் உண்டு. மேலும் கிழக்குப் பக்கமாகவுள்ள கோட்டை வாசற் பிள்ளையார் ஆலயம் கிழக்கேதான் பிரதானவாசல் இருந்ததென்பதை நிரூபிக்கின்றது. அத்துடன் குடிமனைகளுள்ள பிரதேசமும் கிழக்காகவேயுள்ளது. கோட்டையின் ஏனைய பகுதிகள் சதுப்பு நிலமாகவும், ஏரியைப் பார்த்தபடியும் இருக்கின்றன.⁵¹ தற்போது கோட்டையின் செங்கற்சுவர் ஓரத்தில் தெற்குப்பகுதியிற் புராதன வழிபாட்டு மரபை எடுத்துக்காட்டும் ஐயனார் ஆலயம் உண்டு. அங்கே நடுகல் வழிபாட்டு அம்சங்களைக் காணலாம். அங்கே பழையமையான வழிபாட்டு மரபுகள் நடைபெறுவதுண்டு. கோட்டையின் வடகிழக்கே வீரபத்திரர் ஆலயம் உண்டு. மேலும் தெற்குக் கரையில் அண்ணமார், வரணியின் ஸ்ரீபிரமுகள்..... 97 சி. கா. கமலநாதன் J.P.

நாச்சிமார், முனி, ஊத்தை குடியன், காளி, காலகண்டன், காளமுனி போன்ற கிராமியத் தெய்வங்களுக்கும் மரங்களின்மீடும், கொட்டில் களிலும் ஆலயம் அமைத்து வழிபடப்படுகிறது. இத்தெய்வங்களுக்கு மிருகபலியும் நடைபெற்று வந்திருக்கிறது. இந்தத் தெய்வங்களுக்குக் காணிக்கையாகக் கோழிகள், சேவல்கள் கொண்டுவந்து அந்தப் பறுகுக் காடுகளுள் விடுவதுமுண்டு. இங்கே நடைபெறும் ஐயனார், அண்ணமார், நாச்சிமார் வணக்கமும், அவற்றுக்கென வைக்கப்பட்டுள்ள சுற்களும், சங்ககாலப் பண்பாட்டை அப்படியே எடுத்துக்காட்டுகின்றன. (படம் 4, 5, 6, 7, 8, 9, 19, 24) அண்ணமாருக்குப் பிழாக்களிலேயே படையல் நடைபெறுகின்றது. அண்ணமார் என்பது முற்காலத்தில் யுத்த வீரர்களாய் இருந்தவர்களாகும். நாச்சிமாரென்பது 7 பெண்களைக் குறிப்பிடுவதாகும். தமது கணவன்மார் வீரத்துடன் இறந்தபின் தாங்கள் தங்களை அழித்துக்கொள்ளும் உடன்கட்டையேறிய ஏழு பெண்களை வணங்குவதே இதுவாகும். எனவே, இப்பகுதியில் இருக்கும் இவ்வழிபாடுகள் கோட்டைக்குள் இருந்த வீரர்களை நினைவுபடுத்தி; அவர்கள் வாழ்க்கையை நினைவுபடுத்தி வழிபடுவதற்காக இருந்திருக்கலாம்.

இப்பகுதி மண் நரைக்களியாகவோ அல்லது சுண்ணாம்பும் உப்பும் சேர்ந்த களியாகவோ உள்ளது. கோட்டைக்குள் இருக்கும் ஓரளவு செந்நிறமுடைய மண்நில நீர் ஒருவிதமான உருசியை உடையது. அதாவது உப்பு கசப்பு, அமிலத்தன்மை ஆகிய ருசிகள் கலந்த நீராகும். கோட்டைக்குத் தெற்கே வயல் நிலங்களுண்டு. அதனுடன் அண்டிய மேற்குப்பகுதி மேய்ச்சல் நிலத்திற்குரிய தரவைப் பகுதியாகவுள்ளது. அவ்விடத்தில் தற்போது சிறு பற்றைகள் முளைத்துள்ளன. அதனுடன் குடாநீரேரி ஆரம்பமாகின்றன. கோட்டையின் வடகிழக்கே வீரபத்திரனார் ஆலயத்திற்கு அண்மையில் 'திரவியப்பிட்டி' எனும் ஓர் இடம் உண்டு. இவ்விடத்தில் இராஜ திரவியங்கள் புதைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதாக ஐதீகம் நிலவுகிறது. அதன்படி அவ்விடம் சிலரால் தோண்டப்பட்டதைக் காணமுடிகிறது.

இவ்வாறான அமைப்பையும், சுற்றாடல் பிரதேசத்தினையும் கொண்ட கல்வளைக் கோட்டையினுள் மேலும் பல குறிப்பிடக்கூடிய தொல்லியற் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. இப்பகுதி விவசாயிகள் விவசாயத்திற்கான நிலத்தைக் கிளறியபோது அவை மீட்கப்பட்டன.

கி.பி 1984ஆம் ஆண்டு ஒரு தொகை உரோமக் காசுகள் பெறமுடிந்ததென பொ. இரகுபதி அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁵² அண்மையில் எம்மால் தொல்லியல் ஆய்வு நோக்கில் அப்பிரதேசத்திற்குச் சென்றபோது திரு.சின்னத்தம்பி என்பவரிடம் இருந்து 700 உரோம நாணயங்கள் மீட்கப்பட்டுள்ளன.⁵³ இவை மேற்குறிப்பிட்டவரால் கோட்டைப் பகுதியில் விவசாயம் செய்தபோது நிலத்தை வெட்டிய வேளை தாமரை மொட்டு வடிவத்தையுடைய மட்பாத்திரத்தில் இவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவை வலன்ரைன், கொன்ஸ்ரைன், ஆர், கே. டி.எஸ் ஆகிய மன்னர்களது காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும்.⁵⁴ இவை கி.மு. 1ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் உரோமப் பேரரசில் ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்களால் வெளியிடப்பட்டவையாகும். இந்நாணயங்கள் (படம்14) பிற்காலத்தில் ஒருவர் இங்கு கொண்டு வந்திருக்கலாமென வாதிடலாம். ஆனால், இவைபோன்ற நாணயங்கள் கோட்டைக்கு வெளியே இக்கிராமத்திற் பரவலாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருப்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

மேலும் கோட்டைப்பகுதியிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருட்களாக 8 மூக்குகளுள்ள மண்ணாலான பெரிய கெண்டி⁵⁵ (மாதிரிப் படம் 33) கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. மேலும் இதேபோன்ற கெண்டி வரணி-மாசேரி- சோழர்புலப்பகுதியிலும், நாகர்கோயிலிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இவை பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்குரியன என்பது வரலாற்றாசிரியர் கருத்து.⁵⁶ மேலும், இப்பகுதியில் மட்பாண்ட ஓடுகள், கூசாக்களின் உடைந்த பாகங்கள் போன்றனவும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. மேலும் முழுமையாகக் கண்டெடுக்கப்பட்ட பெரும் செங்கட்டிகளிற் குறியீடுகள், பிராமிய எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் மூன்று செங்கட்டிகளிற் பிராமிய எழுத்துக்கள் சாசன வடிவில் தெளிவாக எழுதப்பட்டுள்ளன. இவ்வெழுத்துக்கள் தொல்வரிவடிவ அமைப்பில் கி.மு.1ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிந்தியவையாகும். இச்செங்கட்டிகள் கோட்டையின் தெற்காகவுள்ள நடுகல் வழிபாட்டைக் காட்டுகின்ற ஆலயத்திற் கீழ்மேடைக்கு அடுக்கப்பட்டிருந்தவையாகும். இவற்றின் வடிவமைப்பு, அளவு கோட்டைப் பகுதியிற் காணப்படும் செங்கட்டிகளினை ஒத்துள்ளது. இதனால் அரண்பகுதியில் இருந்து இவை ஆலயத்திற்குக் கொண்டுவந்திருக்க வாய்ப்புண்டு. ஆயினும், அரண்பகுதியிற் காணப்படும் செங்கட்டிகள் எதிலும் இதுவரை குறியீடுகளோ; பிராமிய எழுத்துக்களோ; அடையாளம் காணப்படவில்லையென்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.⁵⁷

கோட்டைப் பகுதியில் மேற்கொண்ட தொல்லியல் மேலாய்வின் போது சிலவகை மட்பாண்ட ஓடுகள், சுடுமண் அகல் விளக்கு, கெண்டி கள், கூசாக்களின் உடைந்த பாகங்கள் கிடைத்ததாக முன் குறிப்பிட்டோம். இவை வடஇலங்கையின் புராதன வரலாற்று மையங்களில் கிடைத்தவற்றுடன் ஒப்பிட்டு ஆராயத்தக்கன. இவ்விடத்தில் திட்டமிட்ட அகழ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுமானால் மேலும் பல தொல்லியற் சின்னங்கள் வெளிவரலாம். காலத்தைக் கணிக்கக்கூடிய பிராமிச் சாசனங்கள், நாணயங்களைக்கொண்ட இங்கு; கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தில் இருந்தாவது மக்கள் குடியிருப்புகள் இருந்ததெனக் கூறலாம். இதன் அமைவிடம் வரலாற்றுத் தொன்மைமிக்க நாகர் கோயில், வல்லிபுரம், சண்டிக்குளம், பூநகரி ஆகிய இடங்களுக்கு மிகஅண்மையில் இருப்பதால் அதையொத்த நாகரிகம் இங்கும் இருந்திருக்கலாம்.

இக்கோட்டைப் பிரதேசம் ஒரு வர்த்தக மையமாக இருந்திருக்க வேண்டும். இதற்கு உரோம நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டமையும், (படம் 30) நீர்வழித்தொடர்புடைய இடத்தில் அமைந்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதன் மேற்காகவுள்ள குடா நீரேரி நாவற்குழிப் பகுதி ஊடாகப் பூநகரிக் கடலுடன் தொடர்புகொண்டிருந்தது. இதேபோன்று தொண்டமானாறு கடலேரியுடனும் தொடர்புகொண்டு காங்கேசன்துறைவரை பரந்தது. மேலும் வடக்கேயமைந்த பரவைக் கடலூடாக நாகர்கோயில் வரையும் கடல்வழித்தொடர்புகொண்டிருந்தது (படம் 2) பண்டைக் காலத்தில் இவ்வாறு இருந்தது. பின் கவனிப்பாரற்ற தன்மையாலும், புவியியல் அம்சங்களாலும் கோடைகாலங்களில் ஓரளவு நீர்வற்றத் தொடங்கியது. இதன் நிலையையே இன்று காண்கிறோம். இவ்வாறான பரந்த கடல்வழித் தொடர்பு ஆதிகாலத்தில் துறைமுகமாக அல்லது வர்த்தக மையமாக இது இருந்திருக்கவேண்டும். மேலும் இவ்மையப் பகுதியில் இருந்து வலிகாமம், வடமராட்சி, தென்மராட்சி என்பவற்றை இணைத்து வரணியூடாகக் கண்டிவரை "இராச பழம்தெரு" எனும் வீதி சென்றமையை அறியமுடிகிறது. இது 33 அடிக்கு மேற்பட்ட அகலம் கொண்டது. இது யாழ்கோட்டைப் பகுதிக் கடல்வழியாக மட்டுமன்று தரைவழியாகவும் வர்த்தகத்தை மேற்கொள்ளும் மையமாக விளங்கியிருக்கவேண்டுமென்பது தெளிவாகிறது. மேலும், பூநகரிப் பகுதியுடனும், காங்கேசன்துறைவரையான நீரேரிப் பிரதேசத்திற்குந்தரோடையுடனும் தொடர்பை ஏற்படுத்த இவ்விடம் வாய்ப்பாக இருந்திருக்கும். பூநகரியும், கந்தரோடையும் வரலாற்றுப் பழைமைமிக்க பெருங்கற்கால மக்கள் இருந்தமைக்குச் செறிந்த சான்றுகளைத்தரும்

பிரதேசம். அவ்வகையில் அப்பிரதேச வரலாற்றுடன் கல்வளைக் கோட்டைப் பிரதேசமும் தொடர்புகொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது புலனாகிறது.

இலங்கைக்கும் உரோமபுரிக்குமிடையிலான வர்த்தகத் தொடர்பு கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தின் ஆரம்பத்தில் இருந்ததொன்றாகும். அதற்கு முன்பே மூன்று நூற்றாண்டுவரை இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியத்தில் உரோமருடைய வர்த்தகமுயற்சி மிகவும் வளர்ச்சிகண்டிருந்தது.⁵⁸ இலங்கையின் புராதன துறைமுகங்கள், வர்த்தக மையங்கள் என்பன அக்காலத்திலே உரோம நாட்டுடனான வர்த்தக உறவாற் சிறப்புப் பெற்றிருந்ததிற்குச் சான்றுகளுண்டு. நாகர்கோயில், பூநகரி, கச்சாய், உசன், கந்தரோடை, வல்லிபுரம் போன்ற பகுதிகளிலே உரோம நாணயம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. உரோம மட்பாண்டங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இதேபோற் கல்வளைக் கோட்டைப் பகுதியிலும் 700 நாணயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை இவ்விடம் முன்பு துறைமுகமாக இருந்திருக்கவேண்டுமென்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. இவ்வகையில் இக்கோட்டைப் பிராந்தியம் ஒரு வர்த்தக மையமாகவும், ஆதிக்குடியிருப்புப் பிரதேசமாகவும், கடல்வழித் தொடர்புகளைக்கொண்ட பிரதேசமாகவும் விளங்கி; வரணியின் வரலாற்றில் மணிமுடியாக மிளிர்கிறது.

வன்னியருள் தொடர்புடைய இடப்பெயர்கள்

வன்னியர் எனப்படும் சமூகம்; தமிழகத்தின் வடபிரிவிற் பரந்து காணப்பட்டதுடன் படைத்தலைவராகவும், குறுநில மன்னராகவும் சுயாட்சியும் செய்து வந்தவர்களாகும். சோழப் பேரரசரின் படையமைப்பில் வன்னியர் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தனர். முதலாம் இராஜராஜன் ஈழநாட்டைக் கைப்பற்றியதை அடுத்து; வன்னியர் சோழப்படைகளோடு ஈழநாட்டைக் கைப்பற்றியதை அடுத்து; வன்னியர் ஈழத்திற்கு வந்தனர். சோழப் பெருமன்னரின் ஆவணங்களில் வன்னியர் பற்றியும், வன்னியப் பற்றுக்கள் பற்றியும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இராணுவத்திற்குச் சேவகம்புரிகின்ற வன்னியப் படைக்கு ஜீவிதமாகக் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களே வன்னியப் பற்றெனக் கூறப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.⁵⁹ சோழராட்சியில் ஈழம் வந்த வன்னியர்கள், சோழர்களது வீழ்ச்சியின் பின்பும் சிங்கள மன்னர் காலத்திலும் சிறப்புப்பெற்றிருந்ததை வரலாற்றுச் சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன. வேளைக்காரருக்குக்

கொடுக்கப்பட்ட படைப்பற்றுக்கள் வன்னிமைகள் உருப்பெறுவதற்கு வழியமைத்தன. பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின்பின்; திருமலை, மட்டக்களப்பு, புத்தளம் போன்ற இடங்களில் வன்னியர்கள் மிகவும் சிறப்புற்றிருந்தனர்.⁶⁰ இது நிற்க.

யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் என வழங்கிய வடஇலங்கையில் நிறை பெற்ற தமிழரசிலே (கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டின் பின்) பல வன்னிமைகளிருந்தன. இவற்றை வன்னிபம், வன்னியனாரென்ற பட்டங்களைப் பெற்றிருந்த குறுநில மன்னர் ஆண்டு வந்தனர். யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டிலுள்ள வலிகாமம், தென்மராட்சி, பச்சிலைப்பள்ளி என்ற மாகாணங்களுடன்; வன்னி நாட்டையும் யாழ்ப்பாண அரசு உள்ளடக்கியிருந்ததென்றும், மன்னாரிலிருந்து திருகோணமலைவரை அவ்வன்னி பரந்திருந்ததென்றும் குவைறோஸ் சுவாமியார் கூறுகிறார். வேறோர் இடத்திற் கோட்டை அரசின் எல்லைகளை வரையறுத்துக் கூறுமிடத்து யாழ்ப்பாணத்துப் பட்டினத்துக்குரிய வன்னி நாட்டின் எல்லை சிலாபம் வரை பரந்திருந்ததென்றும் இவர் எடுத்துரைக்கிறார்.⁶¹

யாழ்ப்பாண அரசின் அளவினைப்பற்றிக் குவைறோஸ் சுவாமியார் சொல்வன ஒல்லாந்தத் தேசாதிபதி "பாஸ்கடன்ஸ்" சொல்வனவற்றைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றன. யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தைப்பற்றி அத்தேசாதிபதி பின்வருமாறு கூறுகின்றார். "இந்நான்கு மாகாணங்களும் 13 தீவுகளும் யாழ்ப்பாணப் பட்டினமென்று வழங்கிவந்தன. இவற்றோடு வன்னியும் அவ்வரசைச் சேர்ந்திருந்தது. யாழ்ப்பாண மன்னர் வன்னியைக் கைப்பற்றித் திறைபெற்று வந்தனர். அதேபோலப் போர்த்துக்கேயரும் வன்னியரிடமிருந்து திறைபெற்றனர். மேற்கிலே கற்பிட்டியிலிருந்து பூநகரிப் பக்கமாகவுள்ள கல்முனைவரை காணப்படும் செட்டிகுளம், மாதோட்டம் முதலான இடங்களை அடக்கிக் கிழக்கிலே திருகோணமலைவரை வன்னி பரந்து காணப்படுகிறது. இவ்வரசினைச் சியங்கேரி (சங்கிலி) என்ற அரசன் 42 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆட்சிபுரிந்தான்" எனக் குறிப்பிடுகிறார்.⁶²

இவ்வாறு தமிழரசர் காலத்திலே சிறப்புற்றிருந்த யாழ்ப்பாணத்திலே தென்மராட்சிப் பிரிவில் வரணியிலும் தமிழரசர் ஆணையை ஏற்று வன்னியர் ஆட்சி சிறப்புற்றிருந்தது. இதனை எமக்குப் வரணியின் மரபரிமைகள்..... 102..... சி. கா. கமலநாதன் J.P.

பழைய தோம்புகள் ஊடாக அறியப்படும் வன்னியர்களைக் குறிக்கும் இடப்பெயர்கள் தக்கசான்றுகளாகும். இவற்றுள் சில வன்னியர் அல்லாத தமிழரசர்களது அதிகாரிகளின் ஆட்சியைக் குறிப்பனவா என்பது விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டியதாகும்.

வரணியில் வன்னியர் தொடர்புக்கு வையாபாடலும் சில தகவல்களைத் தருகின்றன. யாழ்ப்பாண வைபவமாலையானது வன்னியில் இரு தடவைகளாக வன்னியரின் குடியேற்றம் ஏற்பட்டதென்று சொல்கின்றது. இவற்றுள் முதற்குடியேற்றம் குளக்கோட்டன் காலத்தில் ஏற்பட்டதெனவும், இரண்டாம் குடியேற்றம் பாண்டிய நாட்டால் வந்த 59 வன்னியரின் வருகையோடு ஏற்பட்டதென்றும் அந்நூல்கூறும். தமிழரசர் காலத்தில் ஏற்பட்ட இரண்டாம் குடியேற்றம் பற்றியே வையாபாடல்கூறுகின்றதெனக் கொள்ளலாம்.

தமிழகத்தின் வடபாகத்திலிருந்து வடஇலங்கையிற் குடியேறிய வர்களாக, அத்திமாப்பாணன், மழுவராயன், திசை விளங்கு மழுவராயன், சேது வந்த மழுவராயன், கறுத்தவாகு, சிங்கமாப்பாணன், இராசசிங்க மாப்பாணன், இளஞ்சிங்க மாப்பாணன், நல்லவாகு மெய்தேவன், வீரசோதையன், திடவீரசிங்கமாப்பாணன், அனுராசபுர வீரமழுவராயன், கிளைகாத்தவன், முடிகாத்தவன், சிங்கவாகு, யாப்பையினார், மூக்கையினார், கோப்பையினார், ஊனம்ச்சியனார், தொவ்வானிசோனர், திசைவென்றோன், வக்கிரன்மயிடன், கறுத்தவராய சிங்கமுகன், முடியிட்டான், அங்கசிங்கன், காஞ்சுகட்டையன், காலிங்கன், தில்லை மூவாயிரர், சுவதிட்டராயன், கங்கை வளநாட்டான், காவேரியடைந்தான், முல்லைமடப்பள்ளி, குமாரமடப்பள்ளி, சங்குமடப்பள்ளி, சருகு மடப்பள்ளி, அகம்படியராகிய இவர்களும் ஆரிய வங்கிஷ பிராமணர்களுங் கூடிவந்து ஓடமேறிக் கடல்கடந்து இலங்கை நாட்டிலே யாழ்ப்பாணத்தில் வந்திறங்கியிருந்தார்கள் என வையாபாடல்கூறுகிறது.⁶³

இவ்வாறு வந்தவர்கள் குடியேறிய வரலாறும் வையாவில் பின்கண்டபடி கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது அத்திமாப்பாணன் மழுவராயன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அதிபதியானார்கள். வில்வராயன் நல்லூரிலே இருந்தான். கடடையர் காலிங்கன் சாவகச்சேரியிலிருந்தான்.

தில்லை மூவாயிரர்கிளையான் வெங்கடாசலம் விருதுஞானி வரணி நாட்டிலேயிருந்தான். முக்கியன் திருவாசன் வெடியரசன் என்பான் பூநகரி என்றும் நாட்டுக்கதிபதியானான். சங்கமர்கள் 60 பேரும் வீரமயேசுரரும் கெருடாவிலில் இருந்தார்கள் எனக்கூறுகிறது. இதில் வரணி ஒரு நாடாக வன்னியர் ஆட்சியில் இருந்தமை புலனாகும்.⁶⁴

வன்னியர் செல்வாக்கை காட்டும் இடப்பெயர்களாக மாசேரியிலுள்ள நல்ல மாப்பாண வளவு என்பதும், இடைக்குறிச்சிப் பிரிவிலுள்ள இலையுருபாகுதேவன் தோட்டம், குடமியன் பிரிவிலுள்ள சேனாதிராயன்புலம், திருநாட்பாகுதேவன் வயல், பராக்கிரமபாகுதேவன் சீமா, இலங்கை தாராணசசேனாதிராயன் சீமா என்பதும், நாவற்காடு, வரணி வடக்கு பிரிவிலுள்ள நல்லபதிராயன் சீமா என்பதும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இவற்றிற் சில அந்நாட்களிற் பிரசித்திபெற்றிருந்த தமிழ்த் தலைவர்கள் நாமங்களாகவும் அமைதல் கூடும். இந்நாமங்கள் வேறு பல இடங்களில் இருப்பதும் இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. உதாரணமாக:

சேனாதிராயன் சீமா - வீமன் காமம்

இலங்கை நாராயணச் சேனாதிராயன் சீமா - மயிலிட்டி

பதிராயன் சீமா - துன்னாலை⁶⁵

போன்றவை அவையாகும்.

இவ்வகையிலே வரணியானது தமிழரசர் காலத்திலும், அதனுடன் இணைந்த வன்னியர் காலத்திலும் சிறப்புற்றிருந்திருக்கிறது. அக்காலத்திலே வன்னிய அதிகாரிகள், தமிழரச அதிகாரிகள் பரவலாக வரணியில் இருந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் இருந்த பகுதிகள் அவர்கள் பெயரைக் கொண்டு அழைக்கப்படலாயிற்று எனக்கூறலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

01. சிற்றம்பலம், சி.க., பண்டைய தமிழகம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம், 1991, பக். 8,9
02. புஸ்பரட்ணம், ப., பூநகரி தொல்பொருளாய்வு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1993, பக். 15
03. சிற்றம்பலம், சி.க., மே.கூ.நூல், 1991, பக். 70
04. சிற்றம்பலம், சி.க., இலங்கையில் ஆதிக்குடியேற்றம் பற்றிய விரிவுரைகள், 1997.
05. புஸ்பரட்ணம், ப., மே.கூ.நூல், பக். 16
06. இரகுபதி, பொ., பெருங்கற்கால யாழ்ப்பாணம், தெல்லிப்பளை, 1981.
07. Sittampalam, S.K., The Megalithic Culture in Sri Lanka, Poona, 1980.
08. மேற்படி.
09. புஸ்பரட்ணம், ப., கலந்துரையாடலின்போது கூறிய தகவல்கள், 1994.
10. Ragupathy, P., Early Settlements in Jaffna An Archeological Survey, Madras, Sudaran Graphics, 1987, P. 107,114.
11. புஸ்பரட்ணம், ப., மேற்கூறப்பட்ட தகவல், 1994.
12. இரகுபதி, பொ., மேற்கூறிய நூல், பக். 107-109.
13. கிருஷ்ணராசா, செ., ஜெயக்குமார், ஜோ.சுழநாடு, 1972 தகவல், 1997.10.15
14. சிவப்பிரகாசம், வீ., (ஓய்வு பெற்ற அதிபர்), இடைக்குறிச்சி, வரணி, தகவல், 1997.10.15
15. கனகராசா, வி., நாகர்கோயில் பூர்வீக நாகதம்பிரான் ஆலயம், ஆலய பரிபாலனசபை வெளியீடு, 1994, பக்.13,14
16. சிற்றம்பலம், சி.க., ஈழத்து இந்துசமய வரலாறு, பாகம் 1, (கி.பி. 500 வரை), யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1996
17. Nilakantasastri. K.A., The Colas, Madras 1958, P. 110-116
- 18 புஸ்பரட்ணம், ப., மே.கூ.நூல், 1993, பக். 60
19. Paranavitana. S.,(ed), History of Ceylon, Vol. 1, Pt. I. Colombo, 1959,P. 345.
20. Slt., 553 of 1920
21. Paranavitana, S., மே.கூ.நூல், 1959, பக். 349

22. மேற்படி, பக். 350
23. Paranavitana, S. (ed). History of Ceylon, Vol.1, Pt II, Colombo, 1960, P. 427
24. சதாசிவபண்டாரத்தார். தி.வை.பிற்காலச் சோழர் வரலாறு, அண்ணாமலை, 1974, பக். 297
25. மேற்படி, பக். 383
26. மேற்படி, பக். 402
27. SII. Vol.IV., NO. 1388
28. சதாசிவபண்டாரத்தார், தி.வை., மு.கூ.நூல், பக். 472
29. புஸ்பரட்ணம், ப., மு.கூ.நூல், 1993, பக். 59-67
30. மேற்படி, பக். 69
31. பாலசுந்தரம், இ., இலங்கை இடப்பெயர் ஆய்வு - 2 (வடமராட்சி - தென்மராட்சி), வல்லிபுர இந்து கல்வி கலாசார மன்ற வெளியீடு, 1989, பக். 135
32. கிருஷ்ணராசா, செ., தகவல், 1997.05.23
33. அருந்தவராசா, க., விரிவுரை விளக்கமும் குறிப்புக்களும் 1997.06.27 யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
34. புஸ்பரட்ணம், ப., மே.கூ.நூல், 1993, பக். 19,25
35. புஸ்பரட்ணம், ப., இவரிடம் வரணியில் கிடைத்த சோழர் நாணயங்கள் ஒப்படைப்பு, 1994
36. கனகராசா, வி., மே.கூ.நூல், 1994, பக்.13,14.
37. சிவப்பிரகாசம், வீ., மு.கூ.கா.
38. சிற்றம்பலம், சி.க., (பதிப்பாளியர்), யாழ்ப்பாண இராச்சியம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1992, பக். 111
39. Silva, K.M.de., A. History of ESri Lanka, (New Delhi) 1981, .P.85
40. சிற்றம்பலம், சி.க., மே.கூ.நூல், 1992, பக். XXXV
41. பாலசுந்தரம், இ., மே.கூ.நூல், 1989, பக். 134
42. இரகுபதி, பொ., மே.கூ.நூல். 1987, பக். 111
43. மேற்படி
44. சின்னத்தம்பி, ஆ., ஈழநாட்டு ஆராய்ச்சி வரலாறு 1994, பக். 90-95
45. சிற்றம்பலம், சி.க., மே.கூ.நூல், பக். 70,71
46. இரகுபதி, பொ., மே.கூ.நூல், 1987, பக். 111
47. கதிரவேற்பிள்ளை. நா., தமிழ்மொழியகராதி, 1928
48. இரகுபதி, பொ., மே.கூ.நூல், பக். 107

49. மேற்படி.
50. புஸ்பரட்ணம், ப., இவருடனான களஆய்வு, 1994
51. இரகுபதி, பொ., மே.கூ.நூல், பக். 107
52. மேற்படி, பக். 108
53. புஸ்பரட்ணம், ப., களஆய்வு, 1994
54. இரகுபதி, பொ., மே.கூ.நூல், பக். 110
55. மேற்படி
56. கிருஷ்ணராசா, செ., கருத்துரை 1997, 08.12
57. புஸ்பரட்ணம், ப., இவ்விடத்தில் ஆய்வை மேற்கொண்டு கூறியவை, 1994.
58. சத்தியசீலன்.ச., "இலங்கையும் இந்து சமுத்திர வர்த்தகமும்", (கி.மு. 2 நூ) பத்ம - கி.பி. 13 வரை, சிந்தனை, தொகுதி 1, இதழ் 2.1976 பக். 48
59. பத்மநாதன் சி., வன்னியர், பேராதனை, 1970 பக். 21
60. மேற்படி, பக். 34-38
61. மேற்படி பக். 53
62. மேற்படி பக். 53, 54
63. ஞானப்பிரகாசர் சுவாமி., யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம், தமிழர் உகம், 1928, பக். 45
64. மேற்படி
65. மேற்படி பக். 45, 46

பண்பாடும் வரணிப் பிரதேச இடப்பெயர்களும்

பண்பாடு என்பது பண்படு எனும் அடியாகத் தோன்றிய ஒரு சொற்பிரயோகம். பண் என்பது செம்மைப்படுத்தலென்ப பொருள்படும். ஆகவே, மனித வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்துவதே பண்பாடாகும். பண்பாடு மனிதவாழ்வில் ஆணிவேர் எனலாம். பண்பாடு என்ற பதமானது இன்று மிகவும் விசாலமான பொருளில் வழங்கப்பட்டு வருவதைக் காணலாம். குறிப்பிட்ட மக்களினங்கள் வெளித்தொடர்பு களற்ற நிலையில் நீண்டகாலமாகவே விருத்தியடையாத அல்லது பழைமைமிக்க வாழ்க்கைமுறையினைப் பாதுகாத்து வருவதனைப் பண்பாடு என்ற பதம் குறித்து நிற்கிறது. பழைமையினைப் பாரம்பரியமாகப் பாதுகாத்து வருதல் பண்பாடாகுமென்பது சமூகவியல் அடிப்படையிலமைந்த ஒரு வரைவிலக்கணமாகும்.

தொல்லியல் ரீதியாகப் பண்பாடு என்ற பதமானது உணர்த்தி நிற்கும் பொருளை நோக்குவோமாயின் அது வேறுபட்ட இன்னொரு பொருளைக் கொடுப்பதாக அமையும். அதாவது மனிதன் தோற்றம் பெற்றகாலம் முதல் அவன் நாகரிகம் அடையும் வரையிலுள்ள காலத்தில் வாழ்ந்த வாழ்க்கைமுறையின் தனித்துவமான கட்டங்களை உணர்த்து வதற்குப் பண்பாடென்ற பதம் உணர்த்தப்படுகிறது. அந்தவகையில் அவன் மிருகங்களுடன் மிருகமாக வாழ்ந்த வாழ்க்கைமுறை; வேட்டையாடி அலைந்து திரிந்த வாழ்க்கைமுறை; விலங்குகளின் உதவிகொண்டு நிலையான பயிர்ச்செய்கை முறையைத் தெரிந்து வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறை; அதன்பின்னர் உலோகங்களைக் கண்டு வாழ்ந்த வாழ்க்கைமுறை ஆகிய வாழ்க்கைமுறைகளைப் பரிணாம வளர்ச்சி ரீதியாக வரையறை செய்வதற்குப் பண்பாடு என்ற பதம் இன்று பிரயோகிக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

தொழில்நுட்பவியல் ஆசிரியர்கள் இப்பண்பாடு என்ற பதத்தினை இன்னோர் முறையாக உபயோகிப்பதைக் காணலாம். அதாவது மனிதன் கருவிகளை உபயோகித்ததன் அடிப்படையில் அவனது வாழ்க்கை முறையின் முயற்சியைத் தனித்துவப்படுத்திக்காட்டப் பண்பாடென்ற பதம் உபயோகிக்கப்படுகிறது. அதாவது கற்காலப் பண்பாடு, செம்புக்

காலப்பண்பாடு, இருப்புக் காலப்பண்பாடு எனவும், கற்காலப் பண்பாடு மேலும், பழைய, புதிய, இடைக் கற்காலப் பண்பாடுகள் எனவும், பெருங்கற்காலப் பண்பாடெனவும் தனித்துவமான வகையில் தொழில் நுட்பவியல் ரீதியாக அம்மனிதனது வாழ்க்கைமுறையினை அடையாளம் காணமுயற்சித்துள்ளனர்.¹

இவ்வாறு பல விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டனும் நாம் பொதுவாகப் பண்பாடென்ற ரீதியில் மனிதனிடம் அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, சமயம், ஒழுக்கம், பழக்கவழக்கம் போன்ற பல்வேறு திறமைகளின் ஒழுங்கமைப்பைக் காண்கிறோம். இவ்வகையிலே வரணிப் பிரதேச மக்களுடைய பண்பாட்டு விழுமியம் தொடர்பாக இடப்பெயர் ஆய்வு என்ற ரீதியில் மதஅடிப்படையிலான பெயர்கள், தொழிலடிப்படையிலான பெயர்கள் போன்ற பிரிப்பினூடாக வரலாற்றடிப்படையிலே சில அம்சங்களை இப்பகுதியினூடாக அறிந்துகொள்ள முனைகிறோம்.

மதஅடிப்படையிலான இடப்பெயரும் வரலாறும்

"குருக்கள் குடியிருப்பு"

வரணி, கரம்பைக்குறிச்சிக் கிராம சேவையாளர் பிரிவின் மேற்குப் பக்கமாகத் தற்போதுள்ளது. கொடிகாமம், பருத்தித்துறை பிரதான வீதிக்கு மேற்காகவுள்ளது. இவ்விடம் மிகவும் பழையமையானதும், பல மரபுகளைப் பேணுவதுமாகும். வரணிப் பண்பாட்டில் மணிமுடியாகவும் திகழும் இடமாகும். "குடியிருப்பு" என்பது பழந்தமிழ்ச் சொல்லாகும். இது எமக்குப் பெருங்கற்காலத்தை நினைவூட்டுவது. இவ்விடத்தில் மிகவும் பழைய காலத்திலிருந்தே பல சைவக்குருக்கள்மார் இருந்து வருவதால் அவ்விடம் இப்பெயரைப் பெற்றது. இது மருவிச் சிலர் "குருக்கோடிருப்பு" என அழைப்பதுமுண்டு. இவ்விடத்திற்குத் தற்போது அம்மா கடைச்சந்தி எனும் இடத்திலிருந்தும், வரணிச் சந்தைக்கு அருகாமையிலிருந்தும் சிறியவீதி; செல்கின்றது. இரண்டாவதாகக் குறிப்பிட்ட வீதி கரம்பான் பிள்ளையார், தில்லையம்பலப் பிள்ளையார் ஆலயங்களுக்கும் சென்று வடமராட்சியுடன் இணைக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இங்கு இருக்கும் குருக்கள்மார் எக்காலத்திலும் சிவபூசை செய்வதிலிருந்தும் தவறாதவர்கள். அத்துடன் யாழ்ப்பாணத்திலேயே இவர்களுக்கு ஒரு தனித்துவமுண்டு. அதாவது சைவக்கிரியைகள்

இருவகைப்படும். அவையாவன: பூர்வக்கிரியை, அபரக்கிரியை என்பன வாகும். இவற்றிற் பூர்வம் என்பது மனித வாழ்க்கையில் ஆலயக் கிரியை, திருமணக்கிரியை போன்ற மங்கலக் கிரியைகளாகும். இவை இம்மைப் பயனையும் அதனுடாக மறுமைப் பயனையும் அளிப்பவை. அபரக் கிரியை என்பது ஓர் இந்து இறந்தபின் செய்யப்படும் கிரியையாகும். இதற் பல பிரிவுகளுண்டு. இறந்தபின் இறந்தவரது உடலை சிவாக்கினியால் தகனம் செய்தலும்; அவரது ஆத்மாசாந்தியடை வதற்கும், அவர் மோட்சம் பெறுவதற்காகவும் செய்யப்படுபவையாகும். இவற்றிற்கான கிரியைகளைச் செய்பவர்கள் பிராமணர்களல்ல; சைவக் குருக்களையாகும். யாழ்ப்பாணத்திலே ஆதிசாலத்திலிருந்து வரணியிலேயே இவர்கள் இருந்து இக்கிரியைகளைச் செய்துவந்துள்ளனர். பின் திருமணத் தொடர்புகளால் வசதிகருதி கரணவாய், கல்வியங்காடு, நாயன்மார்கட்டு போன்ற பல பகுதிகளுக்கும் சென்று குடியேறினர். அண்மைக் காலங்களுக்கு முன் வன்னிப்பகுதிக்கும் இக்கிரியை சம்பந்தமாக இவர்களை அழைத்துச் செல்லப்பட்டதையறிகிறோம். இவ்வகையிலே இந்துப் பண்பாடு தொடர்பாக இவர்கள் வரணிப் பண்பாட்டில் மிளிர்ந்தார்கள்.

இவ்விடத்திலே ஏறக்குறைய 5ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு 200க்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள் இருந்ததை அறியமுடிகின்றது. பிற்பட்ட காலங்களில் வேறுபகுதிகளுக்கும் தென்னிந்தியாவுக்கும் இடம்பெயர்ந்ததால் எண்ணிக்கை குறைவடைந்ததனை அவதானிக்க முடிகிறது. இக்குருக்கள்மார் முன்னைய காலங்களில் நாற்சார வீட்டினை மண்ணாற் கட்டி, அதில் ஒரு பகுதியை மடாலயமாகப் பாவித்து, வேல் வைத்து, மற்றும் சிவலிங்க பூசைசெய்து வந்ததுடன் புராணம் படித்தல், அன்னதானம் கொடுத்தல் என்பனவும் நடாத்திவந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.² கி.பி. 16ஆம், 17ஆம் நூற்றாண்டுகள் அளவில் பூர்வபூர் தில்லைநாததம்பிரானால் இப்பகுதிக்குருக்கள்மாருக்கும், வேதாரணியத் திற்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டமை வரணி வரலாற்றிற் பொன்னேழுத்துக் களாற் பொறிக்கப்படவேண்டியவை. அத்தொடர்பு ஏற்படுவதற்கு முன்பே இப்பகுதி சைவக்குருக்கள்மார் பருத்தித்துறை போன்ற துறைமுகங்களுடாகக் கோடியக்கரை சென்று வேதாரணியத்திலிருந்து சிதம்பரம் சென்று தரிசனம் செய்துவருவது மரபாக இருந்ததை அறிய முடிகின்றது. கூடுதலாகச் சிதம்பரத்தில் திருவாதிரைத் திருவிழாவைத் தரிசிக்கப் பல வரணிச் சைவர்களையும் அழைத்துச்செல்வது மரபாக இருந்துள்ளது. இது தமிழகத்திற்கும், வரணிக்கும் இருந்த தலயாத்திரைத் தொடர்புகள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

இப்பகுதியில் இருந்த குருக்கள் பரம்பரையினரில் மிகவும் சித்துக்கள் நிறைந்தவர்களும் இருந்திருக்கிறார்கள். இப்பகுதியில் இன்றும் உள்ள "குருக்கள் மடம்" என்ற இடத்தில் மிகப்பழைய வீடு ஒன்று இருந்தமைக்கான அடையாளமும், பழைய மட்பாண்டங்களும் காணப்படுகின்றன. அவ்வீட்டின் அருகில் ஒருமடம் இருந்ததாகவும், அவை இரண்டினுடைய அழிபாடும் அவையெனக் கூறப்படுகிறது. அம்மடத்தில் "மட்டங்கக் குருக்கள்" என்பவர் இருந்ததாகவும், அவர் மந்திரங்களிலும் தந்திரங்களிலும் யோக்கலையிலும் சிறப்புற்ற சித்தருமாகும். அவர் சொன்னது நடக்கும் என்று கூறப்படுகிறது. அவருடைய நிழல் நிலத்தில் படாததன் காரணமாகவே மட்டங்கக் குருக்களென அழைக்கப்பட்டார். அவர் செய்த அற்புதங்கள் சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிடுவது சிறப்பாகும். அவர் பருத்தித்துறை துறைமுகத் திற்குச் சென்று கீழே ஒரு நாலுமுழ வேட்டியை விரித்து அதிலேதான் இருந்துகொண்டு மேலே ஒரு நாலு முழவேட்டியையும் விரித்து, நீர் மேலாக வேதாரணியம் சென்று; பூசைகள் தரிசனங்கள் செய்து சிதம்பரம் சென்றும் திரும்பு வதாகக் கூறப்படுகிறது. இந்நிகழ்வுக் கதை குருக்கள் பரம்பரையால் பேணப்பட்டு இன்றும் கூறப்பட்டு வருகிறது.³

இன்னொரு அற்புதமாக ஒருமுறை மாலைவேளையில் அனுட்டானம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது மடம் தீப்பற்றி எரிந்தது. அப்போது மக்கள்வந்து அவரிடம் கூற அனுட்டானத்தைக் குறையில் விட்டுச் செல்லாத நிலையில் மந்திர சக்தியால் முக்கிய பொருட்கள் தீப்பற்றிவிடக்கூடாதென வேண்டுகல் செய்து தன்னுடைய அனுட்டானத்தைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டுச் சென்று; தனது முக்கிய ஏடுகளையும், பொருட்களையும் எடுத்துவிட்டு, ஏனைய பொருட்களை மீண்டும் தீக்கு இரையாகவிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. மடம் இருந்தபகுதி மண்; ஏனைய மண்களைவிட மிகவும் கருமையாக இருப்பதனால் இது உண்மையாக இருக்கலாமென நினைக்கத் தோன்றுகிறது. அந்தமடத்திற் பல பொருட்கள் புதைபொருட்களாக மாறியிருக்கவேண்டும். ஏனெனில், தங்கத்தாலான திருவாசி ஒன்று எடுக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

குருக்கள் குடியிருப்பெனப் பெயர் வருவதற்கு இன்னொரு ஐதீகமும் கூறப்படுகிறது. பல நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் இப்பகுதிக்கு ஒரு ஞானி வந்ததாகவும், குருக்கள்மாருக்கென இன்றும் இருக்கின்ற பழைய "குருக்கள் குளத்திற்கு" அதிகாலையில் நீராடச் சென்றபோது குளத்தின் நாலா பகுதிகளிலும் இருந்த வீடுகளிலும் இருந்து குருக்கள்மார் சிவபூசை செய்கின்ற மணியோசை கேட்டபோது உடனே அந்த ஞானி

இப்பகுதியை "குருக்கள் குடியிருப்பு" எனச் சிறப்பாக அழைத்து ஆசிரிவதித்துக் கூறியதாகவும் கூறப்படுகிறது. இவ்ஐதிகத்திலே ஓர் உண்மையை நாம் அவதானிக்கலாம். அதாவது இந்தநூலியார் வருகைக்கு முன்பே இவ்விடத்தில் குருக்கள்மார் பலர் நிறைந்து வாழ்ந்தனர் என்பதே அதுவாகும்.

இக்குருக்கள் குடியிருப்பிற்கும், தமிழகத்தின் வேதாரணியத்திற்கும், சிதம்பரத்திற்கும் இருந்துவந்த நெடுங்கால உறவில் வேதாரணியத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்பு இப்பகுதிக் குருக்கள்மாருடைய கைக்கு மாறியமை மிகவும் சிறப்பான வரலாற்று நிகழ்வாகும். அது வரணி மக்களையும், பொதுவாக யாழ்ப்பாண மக்களையும் தமிழகத்துடனான உறவு கொள்ளவில் இறுக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

இலங்கைக்கு கி.பி. 1505ஆம் ஆண்டளவில் ஐரோப்பிய இனத்தவராகிய போர்த்துக்கேயர் புயலால் அல்லற்பட்டுக் காலித்துறைமுகத்தில் வந்திறங்கினர். படிப்படியாக இலங்கையின் தென்மேற்குப் பகுதியில் இருந்துவந்த கோட்டை இராசதானியையும்; பின்னர் வடபகுதியில் இருந்துவந்த யாழ்ப்பாண அரசையும் படிப்படியாகக் கைப்பற்றினர். கி.பி. 1543இல் போர்த்துக்கேயரின் பண்டங்கள் நிரம்பிய கலம் ஒன்று யாழ்ப்பாணக் கரையில் ஒதுங்கியது. சங்கிலி மன்னர்கள் செய்வது போன்று அதில் நிரம்பியுள்ள பொருட்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். இதேபோல் இன்னொரு நிகழ்வாக கி.பி. 1544 இல் மன்னார்ப் பகுதியில் மதம் மாறியோர் மீது சங்கிலியனால் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கை யாகும். இவ்வாறான நிகழ்வுகள் போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாண அரசைக் கைப்பற்ற வழிவகுத்தன.⁵ கி.பி 1560களின் பின் சங்கிலியின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாண அரசு படிப்படியாக போர்த்துக்கேயர் கைக்கு மாறியது. போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதும் சைவசமயக் கோயில்கள் பலவற்றை இடித்துவிட்டார்கள். இதைப்பற்றி குவைரோ சுவாமிகள் தனது "The Temporal and Spritual Conquest of Ceylon" என்ற நூலிற் போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணம் சென்றபோது அங்கிருந்து சிறியதும் பெரியதுமான 500 ஆலயங்கள்வரை இடித்தனரெனக் கூறப்படுகிறது.⁶ இவற்றில் தென்மராட்சியின் வரணிப் பகுதியிலும் ஆலயங்கள் இடிக்கப்பட்டமை சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

அத்துடன் இவர்கள் கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்பும் நோக்குடன் சைவமக்களது அனுட்டானங்களையும் சமய மரபுகளையும் தடை செய்தனர். ஆலயவழிபாடு மறுக்கப்பட்டது மட்டுமல்ல;

சைவசின்னங்கள், வாழையிலையிற் சாப்பிடுதல் போன்றன்கூட மறுக்கப்பட்டது. அவ்வேளையிலேயே சைவமக்கள் விரதகாலங்களில் வாழையிலையிற் சாப்பிட்டுவிட்டு அதனைக் கூரையினுள் சொருகும் மரபு ஏற்பட்டது. இம்மரபின் எச்சமாக இன்றும் புதிர் சாப்பிடுதல் போன்ற விசேட காலங்களில் வாழையிலையைக் கூரையிற் சொருகும் நிலையை வரணியிற் காணலாம். போர்த்துக்கேயர் தமது ஆட்சியைப் பலப்படுத்துவதற்காகக் கரையோரப் பகுதிகளிலும், உட்பகுதிகளிலும் படைமுகாம்களை அமைத்து அங்கிருந்து நாட்டை மேற்பார்வை செய்தார்கள். இப்படியாக அவர்கள் வாடியமைத்த இடங்களிற் சிலவாக பேதுருமுனை (பருத்தித்துறை), நாகர்கோயில், வரணி ஆகிய இடங்களும் அடங்குமென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

போர்த்துக்கேயப் படைவீரர்கள் தங்கள் முகாங்களுக்குத் தேவையான உணவு வகைகளை ஊராரிடமே சூறையாடத் தொடங்கினர். ஊராரின் ஆடு, மாடுகளைத் தம் உணவுக்கென்று கண்டபடி தினமும் கொன்றுவந்தனர். இதைக் கண்ணுற்ற மக்கள் கொதிப் படைந்தனர்; பலர் இடம்பெயர்ந்தனர். அல்லல்களுக்கு மத்தியிலும் சகிப்புத் தன்மையுடன் இருந்த மக்கள், பிரஜைகள் குழுக்களை அமைத்து வடபகுதிப் போர்த்துக்கேயப் பிரதம தளபதியிடம் தமது கஷ்டங்களை எடுத்துக்கூறினர். போர்வீரர்களின் அட்டகாசங்களையும் எடுத்துக் கூறினர். பின்னர் யாழ்ப்பாண மக்களுக்கும், போர்த்துக்கேய அரசிற்கு மிடையில் ஓர் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

இவ்வொப்பந்தத்தின்படி ஒவ்வொரு ஊரிலுமுள்ள படைமுகாம் களுக்குத் தினமும் இரு மாடுகளையும், அரிசி மற்றும் காய்கறிகளையும் உணவுக்காக இலவசமாக வழங்கவேண்டும். மக்கள் தமது மாடுகளுக்குத் தமது சாதி அடிப்படையில் குறியீடுகளை இடவேண்டும். எல்லாச் சாதியினரும் மாடுகளின் கன்னத்திற் சிலுவைக் குறியிடவேண்டுமென்றும் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டது. சிலுவைக் குறிபோடாத மாடுகளைக் கட்டாக்காலி மாடுகளெனக் கருதி படைவீரர்கள் பிடிக்கலாம். இந்த ஏற்பாடு ஊர்மக்களுக்கு ஓரளவு ஆறுதலைக் கொடுத்தது. ஆனால் சைவசமயத்தினர் மாடுகளை உணவாகத் தற்பணம் செய்வது பாவச் செயலென்று கருதினர். கோவதையை எதிர்த்தனர்.⁷

அக்காலத்தில் நல்லூரில் இருந்த சைவப் பெரியாராகிய ஞானப்பிரகாசர் சைவசமயக் கோட்பாட்டைப் பல ஊர் மாணவர்களுக்கும் புகட்டி வந்தார். இவரின் மாணவனாக வரணியைப் வரணியின் மரபிமைகள்..... 113..... சி. கா. கமநாதன் J.P.

பிறப்பிடமாகக் கொண்ட தில்லைநாதரும் விளங்கினார். எந்நாளும் சிவபூசை செய்யும் ஆசாரசீலராகவும் விளங்கினார். குருவின் உபதேசப்படி இவரும் போர்த்துக்கேயரது ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்தார். ஞானப்பிரகாசர் கோவதைக்கு அஞ்சி இந்தியாவிற்கு தப்பித்துச்செல்ல, தாம் உணவு கொடுக்கும் தினம் வருவதற்கு முதல் நாளிரவு பருத்தித்துறை துறைமுகத்தில் இருந்து இரவோடிவரவாக இந்தியாவிற்குப் பயணமாகி விட்டார். இங்கு நாம் ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்டலாம். அதாவது யாழ்ப்பாண அரசு காலத்திலேயே நல்லூருக்கும் வரணிக்குமிடையில் ஒரு கல்விப் பாரம்பரியத் தொடர்பு இருந்திருக்கிறது என்பதே அதுவாகும்.

தில்லைநாதர் தம்பிரான் கட்டுமரம் ஒன்றில் ஏறித் தமிழ் நாட்டிலுள்ள கோடிக்கரைத் துறைமுகம் சென்றார். அங்கிருந்து தெற்கேயுள்ள வேதாரணியத்திற்குச் சென்றுவிட்டார். வேதாரணியம் ஆனது திருமுறைக் காடெனவும் அழைக்கப்படும். இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் எனும் நான்கு வேதபுருஷர்களும் பன்னெடும் காலம் இங்குள்ள இறைவனைப் பூசித்து வழிபாடுசெய்த காரணத்தால் இப்பெயரைப் பெற்றது. இது வேதவணம் எனவும். அழைக்கப்படும். இந்தியாவிலுள்ள சப்தவிடங்கல் தலங்களில் இதுவும் ஒன்று. இந்தப் பதிமிகமிகப் பழைமை வாய்ந்தது. சமய குரவர்களாகிய அப்பர்சுவாமிகள் கதவு திறக்கவும், சம்பந்தர் சுவாமிகள் அதனை அடைக்கவும் பாடல் பாடிய தலம் சுந்தரரும் இதனைப் பாடித்துதித்துள்ளார். இதன் பல்வேறு சிறப்புக்களை இத்தல வரலாறு கூறும் நூலிற் காணலாம்.⁸ மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்பவற்றால் மிகவும் சிறப்புப்பெற்றது. இக்கோயிலில் ஆதியிற் படிக சுயம்புஇலிங்கமே ஆதிமூலவராக இருந்தார். இக்கோயிலை அடைந்த தில்லைநாதர் அதன் அருகில் ஒரு சிறியகுடிசை அமைத்து அதில் இருந்த வண்ணம் இறைவனுக்குத் தொண்டாற்றுவதில் காலத்தைக் கடத்தினார். அக்கோயிலில் தினமும் பூசை செய்வதற்குவரும் பூசுகர் அவருக்கு உணவு வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தார். இவர் கி.பி. 1621ஆம் ஆண்டு அளவில் இந்தியா சென்றதாகக் கூறப்படுகிறது. இன்னொரு கணிப்பின்படி கி.பி. 1552 எனக்கூறப்படுகிறது. ஆகவே, இவ்வூண்டைச் சரியான மூலங்களை வைத்து ஆய்வுக்கு உட்படுத்த வேண்டியதாகும்.⁹

இறைபக்தி கொண்ட தில்லைநாதர் யோகக்கலை, வைத்தியம் முதலிய கலைகளையும், முன்னர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகளிடம் பயின்றிருந்தார். அத்துடன் தவறாத சிவபூசை செய்யும் சீலராகவும், வரணியின் மரபுகைகள்..... 114..... சி. கா. கமலநாதன் J.P.

விளங்கினார். இதனால் சிறிதுகாலம் செல்லப் பல சித்துக்கள் செய்யவும் அவரால் முடிந்தது. இவ்வாறு இவர் இருக்கும்போது அங்குள்ள வீரகத்தி விநாயகரையும் சிறப்பாக வழிபட்டு வந்தவராவார். இவ்வாறு பல தொண்டுகள் செய்துகொண்டிருக்கும் காலத்தில் அர்த்தோதயம், மகோதய காலங்களிலும்; ஆடி அமாவாசை காலங்களிலும்; இத்தலத்திலுள்ள வேதநதிக்குத் தீர்த்தம் ஆடவருதல் குறிப்பிடத்தக்கது. இது ஆதிசேது தீர்த்தம் என அழைக்கப்படுவதும் சிறப்பு வாய்ந்தது. இவ்வாறு ஒரு தினம் மராட்டிய மன்னனாகிய முதலாம் சரபோஜி மகாராஜன் அங்கு தீர்த்தம் ஆடவந்திருந்தான். தீர்த்தம் ஆடியபின் கோயிலில் உள்ளவர்களுக்கு பல தானங்கள் கொடுத்தார். அவ்வேளையில் தில்லைநாயகத் தம்பிரான் கோவிலடியிற் பல தொண்டுகள் செய்து கொண்டிருந்தார். மன்னன் அவரை ஒரு பொருட்டாகக் கணிக்கவில்லை. தானம் கொடுக்காது சென்றுவிட்டான். அன்றிரவு தில்லைநாயகத் தம்பிரான் கனவில் வல்லவாம்பிகா சமேதராக வீரகத்தி விநாயகர் பிரசன்னமாகி "ஓ பக்தா நீ அஞ்சவேண்டாம், உனக்குக் கிருபை செய்கிறேன். இப்பொழுது நான் அரண்மனைக்குச் செல்லுகின்றேன்" என்று கூறிமறைந்தருளினார். இது இவ்வாறு இருக்க அன்றைய தினம் சரபோஜி மன்னனுடைய கனவிலே வீரகத்தி விநாயகர் பெரும் யானையாக விஸ்ப்ரபம் எடுத்து மன்னனின் மார்பில் அஞ்சும்படியாக உட்கார்ந்து கொம்பினால் அவனுடைய கழுத்தைத் தாக்கிக் காலால் மிதித்தது. அத்துடன் "நீ எனது தொண்டனை அவமரியாதை செய்ததால் உன்னை நான் தண்டிக்கப்போகிறேன்" எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். மேலும் தன்னுடைய தொண்டனுக்கு உரிமையும் காணியும் கொடுக்கும்படி கூறிவிட்டு மறைந்துவிட்டார். மன்னன் திகைத்தெழுந்து நடந்தவற்றை மந்திரிமாருக்குக் கூறி, அங்கு தன்னாற் புறக்கணிக்கப்பட்டது யார் என்று அறிந்து வருமாறு கூறினார். தில்லைநாயகத் தம்பிரான் தான் அவர் என்பதை அவர்கள் எடுத்துக்கூறினார்கள். உடனே பரிவாரங்களுடன் அங்கே எழுந்தருளி அவரைப் பணிந்து தன்னை மன்னிக்குமாறு வேண்டினான்.

இவ்வேளையில் திருத்துறைப்பூண்டி ஜமீன்தார் மூலம் தில்லைநாயகத் தம்பிரான் புகழை அறிந்திருந்த மன்னன் தனக்கு நெடுநாட்களாக இருந்த மனக்குறையை வெளிப்படுத்தினான். அதாவது தஞ்சாவூரை ஆட்சிசெய்த இம்மன்னனுடைய மகளுக்கு ராஜ வைத்தியர் களாலேயே நீக்கமுடியாத அந்நோயைக் குணப்படுத்தித்தருமாறு வேண்டினான். தில்லைநாயகத் தம்பிரானும் சம்மதித்து அரண்மனைக்கு எழுந்தருளி; மூன்று இரவுகள் அரண்மனையிலே தங்கியிருந்து மன்னர் வரணியின் மரபரிமைகள்..... 115..... சி. கா. சுமரநாதன் J.P.

மகளின் நோயை அறவே மாற்றிவிட்டார். இதனால் பெரும்மகிழ்ச்சியடைந்த மன்னன் அவரை வணங்க எண்ணினான். ஆனால் ஒரு மானிடனை அரசன் மற்றவர்கள்காண வணங்குவதா என்று சிறு கர்வம் எழுந்ததால் அவ்விதம் செய்யவில்லை. ஆனால் தில்லைநாயகத் தம்பிரான் துயில்கொள்ளும் வேளையிற் பிறர்காணாதவண்ணம் வீழ்ந்து வணங்குவது என்று மன்னன் தீர்மானித்தான். அன்றிரவு தம்பிரான் துயில் கொள்ளும் அறைக்கு மன்னன் வந்தான். தரையில் வீழ்ந்து வணங்கினான். அப்போது ஐந்து தலை நாகபாம்பு ஒன்று தில்லைநாயகத் தம்பிரான் உறங்கும் கட்டிலின் கீழ் இருப்பதைக் கண்ட அரசன் அவறிவிட்டான்.

சித்துக்களும் இறைபலமும் கொண்ட மகான்முன் அரசன் எம்மாத்திரம் என்று அரசனுக்கு உணர்த்தவே இறைவன் இச்செயலைச் செய்தார்போலும். தில்லைநாயகத் தம்பிரான் உறக்கத்தில் இருந்து விழித்தெழுந்தார். அரசனும் தன் செருக்கை உணர்ந்து மனம் நொந்தான். பாம்பு மறைந்துவிட்டது. பயமும் பக்தியும் வரப்பெற்ற அரசன் தனது பிழைகளை மீண்டும் மன்னிக்குமாறு நடுநடுங்கி வேண்டிக்கொண்டான். மகளின் நோயைக் குணப்படுத்தியதற்குக் கைமாறாக வேண்டியதைக் கேளுங்களென்று இரந்து வேண்டிக்கொண்டான்.¹⁰

தில்லைநாயகத் தம்பிரான் உலக பாசங்களை வெறுத்தவர். தனது சொந்த ஊரான வரணியிலே நிலபுலங்களைவிட்டுவிட்டு வந்தவர். தனது சொந்த நலனுக்காகச் செல்வத்தைச் சேர்க்க விரும்பவில்லை. வேதாரணியேஸ்வரர் கோயிலைச் சிறப்பாக அமைக்கவேண்டினார். நீலகிரிமலையில் இருந்து யானைகள்மூலம் கற்கள் கொண்டுவரப்பட்டுக் கோயில் சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டது. அத்துடன் இக்கோயிலைச் சிறப்பாகப் பரிபாலிக்க அதனைச் சூழவுள்ள 49 கிராமங்களையும், 2400 ஏக்கர் விஸ்தீரணமான கோடிக்கரை உப்பளத்தையும் இக்கோயிலுக்கு நன்கொடையாகவும், அதனைப் பரிபாலிக்கும் பொறுப்பு தில்லைநாயகருக்கும் உரியதென செப்புச் சாசனத்தில் நாகர மொழியில் பொறித்துக் கொடுத்தான். அத்துடன் இக்கோயிலை நிர்வகிக்க "வரணி ஆதீனம்" ஒன்றையும் நிறுவி அதனை நடாத்தும் முழுப்பொறுப்பும் அவரிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டது. இதன் பின்பே அவர் சிறப்பாகத் தில்லைநாயகத் தம்பிரான் என அழைக்கப்பட்டார். மேலும் இக்கிராமத்துள் இருந்த பல்வேறு கோயில்கள் 27ஐயும், அவற்றின் நிலபுலங்களையும் இப்பெரிய வேதாரணீஸ்வரர் நிர்வாகத்தின்கீழ்க் கொண்டுவரவும் ஆணை பிறப்பித்தான். கோயிலின் பரிபாலனத்தை கையேற்ற தில்லைநாயகத்தம்பிரான் வரணியின் மரபுரிமைகள்..... 116..... சி. சா. கமலநாதன் I.P.

பெரிய கோயிலில் ஆறுகாலப் பூசைகள் நடைபெற வழிசெய்தார். தினமும் 72படி அரிசி சாதம் சகல பூசைக்கும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டுமென்று நடைமுறைப்படுத்தியுள்ளார். மகோற்சவம் நடத்தத் தேவையான வாகனங்கள், சப்பறம், சகடைகள் பெரிய சிறிய தேர்கள் நிறுவப்பட்டன. இத்தேர்களிற் சிலவற்றை இழுக்க ஆறுவடம் தேவையாக இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.¹¹

1975ஆம் ஆண்டுத் தகவலின்படி இவ்வாலயத்தின் 49 கிராமங்களில் 13051 ஏக்கர் 7 செண்டு நஞ்சை புஞ்சை நிலங்கள் உள்ளன. தமிழ்நாட்டிலேயே மிகவும் அதிகமான நிலப்பரப்புள்ள ஆலயம் இதுதான் என்று கூறலாம். 49 கிராமங்களின் பெயர்களாக:

01. நாலுவேதபதி
02. புஸ்பவனம்
03. தேத்தாக்குடி வடக்குச் சேத்தி
04. செம்போடை
05. செட்டிபுலம்
06. கரியாப்பட்டினம்
07. சுத்திரிப்புலம்
08. செண்பகராயநல்லூர்
09. தென்னம்புலம்
10. மருதூர் வடக்குச் சேத்தி
11. வடமழை, மணற்காடு
12. வேதாரணியபுரம்
13. மகாராஜபுரம் மேல்பரிதி
14. மகாராஜபுரம் கீழ்ப்பதி
15. பெரிய குத்தகை
16. ஜாம்புவானோடை
17. தில்லைவிளாகம்
18. வாய்மேடு
19. குன்னலூர்
20. தகட்டுர்
21. எக்கல்
22. மருதூர் தெற்குச் சேத்தி
23. பன்னாள்

24. கடினல் வயல்
25. ஆதனூர்
26. கோயில்தாழ்வு
27. அண்டாக்காடு
28. கரும்பம்புலம்
29. ஆயக்காரப்புலம் மூன்றாவது சேத்தி
30. ஆயக்காரப்புலம் Iவது சேத்தி
31. குரவப்புலம்
32. தேத்தாக்குடி தெற்குச் சேத்தி
33. மறை ஞாஜநல்லூர்
34. வடகட்டனை
35. பள்ளினேர் மொழியாள்புரம்
36. நெய்விளக்கு
37. தோப்புத்துறை
38. வேதாரணியப்பட்டினம் (தலைமையிடம்)
39. அகஸ்தியம் பள்ளி
40. கோடியக்காடு
41. கோடியக்கரை
42. எட்டுக்குடி
43. நடுவிக்காடு
44. திருவாரூர்
45. தாமரைப்புலம்
46. கொள்ளுக்காடு
47. சின்னமனை
48. அண்டகத்துறை
49. மகாராஜபுரம் கீழ்ப்பரிதி

மேற்கண்ட சொத்துக்களில் இருந்து ஏறக்குறைய 8645 கலம் நெல்லும், இவை இந்திய ரூபாய் பெறுமதியில் (1012385) ரொக்கமாகச் சுமார் 25000 தஸ்திக் மோசினி, உப்பளம் போன்ற அரசு நன்கொடை மூலம் சுமார் 38000/=வும் வருமானம் கிடைக்கிறது. சொத்துக்களில் இருந்தும் இதரவகையில் ஆண்டு ஒன்றுக்குச் சுமார் 250000/= வருமானம் கிடைத்து வருகிறது. இவை அனைத்தும் 1975ஆம் ஆண்டுத் தரவுகளாகும்.

இவ்வாலயத்தின் உபஆலயங்களாக (கிராமத்தில் உள்ளவை) கோடியக்காடு ஸ்ரீஅமிர்தகடேஸ்வரர் ஆலயம், அகஸ்தியம் பள்ளி ஸ்ரீஅக்கினிபுரீஸ்வரர், வேதாரணியம் ஸ்ரீகளஞ்சியப்பிள்ளையார் ஆலயம், வேதாரணியம் அபிஷேகக் கட்டளை மடத்திலுள்ள ஸ்ரீஉடையவர் ஆலயம், வேதாரணியம் ஸ்ரீதில்லைநாயகத்தம்பிரான் ஆலயம், ஏரிக்கரை ஸ்ரீவித்தியேஸ்வரர் ஆலயம், தோப்புத்துறை ஸ்ரீவரதராஜேஸ்வரர் ஆலயம், தோப்புத்துறை ஸ்ரீகைலாசநாதர் ஆலயம், தோப்புத்துறை ஸ்ரீவனதுர்க்கை அம்மன் ஆலயம், கரியார்ப்பட்டினம் ஸ்ரீகைலாசநாதர் ஆலயம், சின்னாவுடையார் கோயில் ஸ்ரீஆத்மநாத சுவாமி ஆலயம், கரிசுவயல் ஸ்ரீசிதம்பரேஸ்வரர் ஆலயம், மேலும், எட்டுக்குடி ஸ்ரீசப்பிரமணியர்சுவாமி கோயில், துளசியா பட்டினம் ஓளவையார் கோயில், முத்துமாரி அம்மன்கோயில், முனீஸ்வரன் கோயில், குளகர்கோயில், அச்சம் தீர்த்த பிள்ளையார்கோயில், குண்ணலூர் தியாகப் பெருமாள் கோயில் போன்றன அடங்கும்.

இரு அறக்கட்டளைகளும் இணைந்துள்ளன.

01. வேதாமிர்தக்கரை அன்னசஸ்திரம் - வேதாரணியம்
02. கைலாசநகர அன்னசஸ்திரம் - கரியார்ப்பட்டினம்

மேற்கண்ட இரு அறக்கட்டளைகளுக்கும் சின்னாவுடையார் கோயில் ஸ்ரீஆத்மநாதன் சுவாமி பகையறா ஆலயத்திற்கும் தனித்தனியே சொத்துக்கள் இருந்துவருகின்றன. அவைகளின் வருமானங்கள் அவைகளின் தேவைகளுக்கு மட்டுமே செலவழிக்கப்பட்டு, பிரத்தியேகமாக வரவு செலவுக் கணக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன.

மேற்குறிப்பிட்ட விபரங்களில் தில்லைநாயகத் தம்பிரான் காலத்திற் வருமானப் பெறுமதிகளே வேறுபட்டு இருந்திருக்குமெனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.¹²

முற்காலத்தில் இலங்கையின் வடபகுதியில் உள்ளவர்கள்; குறிப்பாக வரணி, நாகர்கோயில், கரவெட்டிப் பகுதி மக்கள் பருத்தித் துறை, வல்வெட்டித்துறை ஆகிய துறைகளில் இருந்து பாய்க்கப்பலிற் பிரயாணம்செய்து இக்கோயிலுக்குப் போய்வந்தனர். கோயிலில் பக்தர்கள் கூட்டம் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. இதனால் பக்தர்கள் குறிப்பாக வெளியூர்களில் இருந்தும், யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் இருந்தும் வருபவர்கள் தங்கிச் செல்லவசதிகள் ஆரம்பத்தில் இல்லாதிருந்தது.

இக்குறையை நிவர்த்திசெய்யக் கோயிலின் நிதியத்தில் இருந்து வீதிகளின் மருங்கில் மடங்களையும், தெப்பக்குளத்தையும் கட்டினார். தில்லை நாயகத்தம்பிரான் இவற்றுட் சிலவாக அபிஷேகக்கட்டளை மடம், சோமவார மடம், வெள்ளிக்கிழமை மடம், மாணிக்கவாசகர் மடம், ஆதிரை மடம், பிரதோச மடம், கைலாசநாத மடம், குருபூசை மடம், பசுமடம், சங்கீதமடம், வேதபாடசாலை போன்றவை குறிப்பிடத் தக்கன. இவ்வாறு அமைந்தவற்றுள் ஒரு மடத்திற்குத் தான்பிறந்த ஊரின் பெயரில் "வரணிமடம்" என்று பெயரும் இட்டார். வரணியைச் சேர்ந்த சைவசமயத்தவர் எவரும் இக்கோயில் தரிசனத்திற்குச் சென்றால் அவர்கள் எவ்வளவு காலமும் கோயிற் கணக்கில் இம்மடத்தில் தங்கியிருக்கலாம். கோயிலை நிர்வகிப்பவர்கள் அவர்களுக்குத் தற்பை இடுவித்துக் குறிப்பாகக் காலைப் பூசையில் அவர்களைப் பங்குகொள்ள வைக்கவேண்டுமென்றும் விசேட ஏற்பாடுகளைச் செய்துள்ளார். இந்தமுறை இன்றும் நடைமுறையில் இருந்துவருகிறது.¹³

தில்லைநாயகத்தம்பிரான் அயராது தொண்டுசெய்துவந்த பொழுதிலும் வயோதிபம் அவரது கடமைகளைச் செய்யச் சிரமத்தைக் கொடுத்தது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சொந்த ஊரான வரணிக்கு வந்தார். உறவினர் அவரைச் சிறப்பாக வரவேற்றார்கள். அவர்களிற் சிலரைத் தம்முடன் வரும்படிகேட்டார். எவரும் தாம் பிறந்த ஊரைவிட்டுப் போக விரும்பவில்லை. இதனால் குருக்கள் குடியிருப்பில் இருக்கும் குருக்கள்மாரே இதற்குத் தகுந்தவர்களெனத் தீர்மானித்து அவர்களிற் சிலரைத் தம்முடன் அழைத்துச் சென்றார். குருக்கள்மாருடன் சென்ற தம்பிரான் தான் இல்லாத காலத்தில் தேவஸ்தானத்தையும், அதன் கீழுள்ள 27 கோயில்களையும், மற்றும் நிலபுலங்களையும் "வரணி ஆதீனம்" மூலம் பரிபாலனம் செய்யவேண்டுமென்றும் உயில் எழுதிவைத்தார். தன்பொறுப்புக்களைச் சிறிதுசிறிதாக குருக்கள்மாரிடம் கையளித்தார். பின் தமிழ்நாட்டின் ஏனைய திருக்கோயில்கள், பாடல்பெற்ற தலங்கள் முதலியவற்றைத் தரிசித்துவரச் சென்றார். ஈற்றில் சிதம்பரம் கோயிலை அடைந்தார்.

அங்கு சில நாட்கள் தங்கியிருந்து வழிபடும்பொழுது அக்கோயிலுக்கு வெளியூர்களில் இருந்துவரும் பக்தர்கள் தங்குவதற்கும், ஸ்நானம் செய்வதற்கும் நீர்வசதி இல்லாது இருப்பதையும் கண்டுகொண்டார். இதை நிவர்த்தி செய்யும்பொருட்டு வேதாரணியேஸ்வரக் கோயிலின் நிர்வாகத்தின்கீழ் இயங்கும் வண்ணம் எட்டுச் சாரங்களைக் கொண்ட

ஒரு பெரிய மடத்தைக் கட்டுவித்தார். அம்மடத்திற்கு "வரணிமடம்" என்று பெயரும் இட்டு, மடத்துள் ஒரு பிள்ளையார் கோயிலையும் கட்டுவித்தார். இதனை நிர்வகிக்கக் குஞ்சத்தம்பிக்குருக்கள் என்பவரை நியமித்தார். இவரின் சந்ததியினர் தொடர்ந்து பரிபாலித்து தற்போது திரு.வி.வேதமணவாள பண்டார சந்நிதி அவர்கள் மேற்பார்வை செய்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.¹⁴ தில்லைநாயகத்தம்பிரான் மேலும் இம்மடத்திற்கு முன்னால் தனது குருவின் நினைவாக ஞானப்பிரகாச குளத்தையும் வெட்டுவித்தார். இவை இன்றும் சிரம்பரக் கோயிலின் முன்றலில் இருக்கின்றன.

இம்மடத்தின் பின்னாற்றான் நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் பெருமான் நிறுவிய அச்சக்கூடம் முன்பு இருந்தது. அதன் அருகாமையில் அவர் ஆரம்பித்த சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை இயங்கிவருகிறது. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர்களால் கட்டப்பட்ட மானாபூரிமடம், சிவபுரிமடம், புண்ணியநாச்சி மடம், சங்கானை மடம் போன்றன சிலவாகும். வரணி மடம் ஸ்தாபித்த ஆரம்பகாலத்தில் இருந்து பல வருடங்களாகச் சிதம்பரம் கோயிலின் சாயரட்சைப் பூசை (மாலைப் பூசை) செலவை இம்மடமே ஏற்றுவந்ததும் இங்கு குறிப்பிடல் வேண்டும். இதற்காக யாழ்ப்பாணம் வரணியில் பல வருமானம் பெறக்கூடிய காணிகள் தர்மவான்களால் தர்மசாதனம் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவை ஏறக்குறைய 2000 பரப்பிற்கு மேற்பட்டவையாகும். இவற்றின் வருமானங்கள் ஆரம்பகாலங்களில் அனுப்பப்பட்டபோதும் பிற்பட்ட காலங்களில் நாட்டுமுறைக் கொள்கைகளினால் அவ்வருமானத்தை அங்கு அனுப்பமுடியாது போய்விட்டது. இன்று வரணியில் உள்ள சிலர் தமக்குரிய காணிகளாகச் சிதம்பரக் காணிகளை உறுதி முடித்துள்ளமை மனவருத்தத்துடன் சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

தில்லைநாயகத்தம்பிரான் சிதம்பரத்தில் இருந்து திரும்பியபின் முழுநிர்வாகப் பொறுப்பையும் சைவக் குருமாரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு வேதாரணியக் கோயிலின் கிழக்குப் பக்கமாக அரைமைல் தொலைவிற்கு சென்று ஆரம்பத்தில் வரணியில் இருந்து எப்படி வந்தாரோ அதே நிலையில் முற்றும் துறந்த முனிவராகி நிஷ்டையிற் சிலகாலம் இருந்து; இவர் சமாதி அடைந்த ஆண்டு 1632ஆம் ஆண்டு எனச் சைவக்குருக்கள் மாரால் பேணப்பட்டு வந்த பழைய தோம்புகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. இவர் 80 வருடங்கள் வேதாரணியத்தை நிர்வகித்ததாக அறியமுடிகிறது.

இதன்படி 1552கள் அளவில் இவர் வேதாரணியம் சென்றார் என்பது உறுதியாகிறது.

இவர் சமாதியடைந்த இடத்தில் அவரின் பின்பு நிர்வகித்துவரும் குருக்கள்மார் கோயில் கட்டியுள்ளார்கள். இக்கோயிலுக்கு "உடையவர் கோயில்" என்று பெயர்கூட்டினர். அவரைப் போன்ற விக்கிரகத்தை உருவாக்கிப் பிரதிஷ்டை செய்தனர். அதற்குத் தினமும் காலையும், மாலையும் பூசை நடைபெறுகின்றது. பிற்பட்ட காலங்களில் வேதாரணியக் கோயிலுக்கு அல்லது அதனை அண்மிய கோயிலுக்குப் பாரிய மாற்றங்களைச் செய்ய நினைக்கையில் "உடையவர்கோயில்" சென்று அவர் ஆசியுடன்தான் செய்வார்கள். இவ்வழப்பம் தற்போதும் காணப்படுகிறது.

வரணி குருக்கள் குடியிருப்புக் குருக்கள்மார் வரணி ஆதீனத்தின் தர்மகர்த்தாக்களாக வந்து அமர்ந்து வேதாரணியத்தைப் பரிபாலித்து வரும்போது அவர்களைச் சிறப்பாகப் பண்டார சந்நிதிகள் என அழைத்தனர். தமிழ்நாட்டிலுள்ள முக்கிய பதினெட்டு ஆதீனங்களில் வரணி ஆதீனமும் சிறப்பு வாய்ந்தது. வேதாரணியத்தின் பொறுப்பில் இருந்த 49 கிராமங்களையும் சேர்ந்த பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் வசித்தனர். இவர்களிடம் ஏற்படும் சண்டை சச்சரவுகள், பிணக்குகள் யாவும் ஆதீன தர்மகர்த்தாவாலேயே தீர்த்து வைக்கப்பட்டன. இவை 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் வரையும் சிறப்பாக நீடித்ததை அறியலாம். கொலைக் குற்றத்தை விசாரிப்பது மட்டும் நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. தர்மகர்த்தாவிற்கு மக்கள் பெரும் மதிப்புக் கொடுத்து, பயபக்தியுடன் நடந்து கொண்டார்கள். அவருடைய சொல்லைத் தட்டாமற் செயற்படும் நிலையே பலகாலம் இருந்து வந்திருக்கிறது.

குருக்கள் குடியிருப்பில் இருந்து வேதாரணியம் சென்று பரம்பரையாக வரணி ஆதீன முகாமைத்துவத்தை ஏற்றுத் தர்மகர்த்தாக்களாக (பண்டார சந்நிதி) விளங்கியவர்களது பெயர் விபரம் பின்வருமாறு: -

01. தில்லைநாயகத்தம்பிரான்	- 80 வருடங்கள்
02. முருகேசத்தம்பிரான்	- 20 வருடங்கள்
03. சட்டநாதத்தம்பிரான்	- 19 வருடங்கள்
04. சட்டையப்ப பண்டார சந்நிதி	- 22 வருடங்கள்
05. திருஞானசம்பந்த பண்டார சந்நிதி	- 18 வருடங்கள்

06. அரிவானந்த பண்டாரசந்நிதி	- 17 வருடங்கள்
07. ஜெவ்வந்திநாத பண்டார சந்நிதி	- 15 வருடங்கள்
08. கைலாசநாத பண்டார சந்நிதி	- 26 வருடங்கள்
09. விஷ்வநாத பண்டார சந்நிதி	- 13 வருடங்கள்
10. கந்தப்ப பண்டார சந்நிதி	- 12 வருடங்கள்
11. கதிர்கா பண்டார சந்நிதி	- 14 வருடங்கள்
12. நமசிவாய பண்டார சந்நிதி	- 16 வருடங்கள்
13. சாமிநாத பண்டார சந்நிதி	- 19 வருடங்கள்
14. விஷ்வநாத பண்டார சந்நிதி	- 30 வருடங்கள்
15. ஜெவ்வாந்திநாத பண்டார சந்நிதி	- 02 வருடங்கள்
16. குமாரசாமி பண்டார சந்நிதி	- 12 வருடங்கள்
17. சுப்பிரமணிய பண்டார சந்நிதி	- 14 வருடங்கள்
18. க. பொன்னையா பண்டார சந்நிதி	- 05 வருடங்கள்
19. வே. கனகசபைப் பண்டார சந்நிதி	- 10 வருடங்கள்

இவ்விபரங்களையே குருக்கள் குடியிருப்பு குருக்கள்மாரால் பேணப்பட்ட மிகப்பழைய தோம்பு ஆவணங்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது.¹⁵ இவர்களைவிட வட்டார கணக்குப்பிள்ளை, பெருங்கணக்குப் பிள்ளை, செயலாளர், வரிசேகரிப்பாளர் எனப் பல்வேறு நிர்வாக அதிகாரிகளாக விளங்கிய பல பண்டாரசந்நிதிகள் இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. ஆரம்பகாலங்களில் வரணி குருக்கள் குடியிருப்புப் பகுதியில் இருந்து வேதாரணியம் வரணி ஆதினத்திற்கு பண்டார சந்நிதியைத் தேர்ந்தெடுத்தல் முக்கியமான பத்து வீட்டாருக்கு அதிகாரம் இருந்ததை அறியமுடிகிறது. பிற்பட்ட காலங்களில் இக்குருக்கள் பரம்பரையினர் வடமராட்சி கரணவாய்ப் பகுதியில் குடியேறியமையாலும், திருமணத் தொடர்புகளாலும் வரணி ஆதினத்திற்குப் பண்டார சந்நிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை கரணவாய்ப் பகுதிச் சில குருக்கள்மாருக்கும் உரித்துடையதாயிற்று. இன்று வரணியிலும் கரணவாயிலும் இருக்கும் குருக்கள்மார் ஒன்றுசேர்ந்து தெரிவுசெய்யும் சபையே வரணி ஆதினத்தை நடாத்தி வருகின்றது.

ஸ்ரீவேதாணியேஸ்வரச் சுவாமி திருக்கோயில் ஆதியில் வடபாதி மங்கலம் திரு.வ.சோ.தியாகராஜமுதலியார் அவர்களின் முன்னோர்களின் பரிபாலனத்தில் இருந்து வந்திருக்கின்றது. அதுவே பின்பு தஞ்சாவூரை ஆட்சிசெய்த மராட்டிய மன்னான பிரதாப சிம்மமகாராஜா வரணியின் மரபரிமைகள்..... 123..... சி. கா. கமலநாதன் J.P.

வின் மகன் அமிர்த சிம்மமகாராஜா, அவரது புத்திரன் சிவாஜிபோஜி மகாராஜன் அவரது புத்திரன் சரவோஜி மகாராஜா ஆகும். இச்சரபோஜி மகாராஜாவே தில்லைநாயகத் தம்பிரானுக்குச் செப்புச் சாசனம்மூலம் வேதாரணியப் பொறுப்பை உறுதிசெய்து கொடுத்தார். இவ்வாறு பின் வரணி ஆதினக் குருக்கள் குடியினருக்கு உரிமை ஆகியிருக்கும் காலத்தில் 20ஆம் நூற்றாண்டுகளின் ஆரம்பமளவில் வடபாதி மங்கலத்தார் தமக்கே வேதாரணியத்தின் உரிமை உண்டெனக்கூறி தஞ்சை நீதிமன்றத்தில் வழக்குத்தொடுத்தார்கள். இது 1913ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. வழக்கு இலக்கம் 6 ஆகும். அவ்வேளை வடபாதி மங்கலத்தாருக்கு எதிரிகளாக இருந்த 31 வரணியைச் சேர்ந்த பண்டார சந்நிதிகளுக்கே வேதாரணிய உரிமை எனத் தீர்ப்பாகியது.¹⁶ இவ்வழக்கில் சரபோஜி மகாராஜன் அளித்த செப்புச் சாசனமும், தில்லைநாயகத் தம்பிரான் எழுதிக்கொடுத்த உயிலும் முக்கிய சான்றுகளாகும். இச்செப்புச் சாசனமானது வேதாரணியேஸ்வரர் தலத்திலுள்ள அம்பாள் சந்நிதியின் வடக்குப் புறச்சுவரில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆலயப் புனரமைப்புக்காகச் சுவர் இடித்தபோது கண்டெடுக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இது நாகர மொழியில் அமைந்ததாகும். இவ்வாலயச் சுவரிலே மேலும் வரணியைச் சேர்ந்தவர்களும், பல்வேறு பண்டார சந்நிதிகளும் செய்த திருப்பணி தொடர்பான கல்வெட்டுக்களும் தமிழகத்தில் ஆட்சிக்குவந்த பல்வேறு மன்னர்களும் ஆலயத்திற்கு, திருப்பணி செய்த விபரங்களைக் குறிக்கும் கல்வெட்டுக்களும் காணப்படுகின்றன. செப்புச்சாசனம் தஞ்சை நீதிமன்றத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டு அரும்பொருட் காட்சியகத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. அவற்றின் பிரதி எவையையும் எம்மாற் பெறமுடியவில்லை. அவை வரலாற்றில் மறைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மேலும் ஆங்கிலேயர்கள் ஆட்சியில் இவ்வாலயத்தில் இருந்த பல்வேறு கல்வெட்டுக்கள் அவர்களால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு "நீலகிரி" அலுவலகத்தில் எல்லாவற்றையும் வைத்துக்கொண்டனர். அவை பல பின்பு சிதைவடைந்து சிலவற்றையே பெறமுடிந்தது. அவற்றை வாசித்தபோது ஈழத்தைச் சேர்ந்த சிங்களவரான "கிரிதண்ட நாயக்கா" ஆயிரம் பொற்காசுகளை வேதாரணியத்திற்குக் கொடுத்துள்ளான் என்பதை அறியமுடிகிறது.¹⁷ எனவே ஈழத்தவர் வரலாற்றில் வேதாரணியம் பலவகையிலும் முக்கியத்துவம் பெற்றதை அறிய முடிகின்றது.

தஞ்சை நீதிமன்றத்தில் பண்டார சந்திதிகளுக்குச் சார்பாக வழக்குத் தீர்ப்பானதால் வடபாதி மங்கலத்தைச் சேர்ந்த திரு. சோமசுந்தர முதலியார் இராமசுப்பமுதலியார் என்பவர்கள் மீண்டும் பண்டார சந்திதிகளுக்கு எதிராக கி.பி. 1919ஆம் ஆண்டில் சென்னை மேல்நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்தார்கள். வழக்கு இலக்கம் 121,122 என்பனவாகும். அப்போது நீதியரசர்களாக இருந்தவர்கள் திரு. பிலிப்ஸ் திரு. வெங்கட சுப்போராயர் என்பவர்களாகும். முதலிமாருக்குச் சார்பாக வழக்காடியவர்கள் திரு. ஏ. கிருஷ்ணசாமிஐயர், ஈ. வினாயகரகு, என். எஸ். ஸ்ரீநிவாசஐயர் என்பவர்களும், வரணி ஆதினக்காரர்களுக்குச் சார்பாக எஸ்.முத்தையா முதலியார் வாதாடியதாகவும் கூறப்படுகிறது. வரணி ஆதினத்தின் எதிரிகளால் (முதலிமாரால்) வழக்குத் தாக்கல் செய்யப் பட்ட 31 பேர்விபரம் வருமாறு:-

01. சிவப்பிரகாச பண்டாரம் (மைனர்)
02. ரகுநாத பண்டாரம்
03. நமசிவாய பண்டாரம்
04. சடாசிவ பண்டாரம்
05. விஷ்வநாத பண்டாரம்
06. தின்னையா பண்டாரம்
07. குமாரசாமி பண்டாரம்
08. சட்டநாதபண்டாரம்
09. சுப்பிரமணிய பண்டாரம்
10. முத்துக்குமார பண்டாரம்
11. செல்லையா பண்டாரம்
12. ஞானப்பிரகாச பண்டாரம்
13. கதிர்காம பண்டாரம்
14. சுப்பிரமணிய பண்டாரம்
15. கைலாச பண்டாரம் (மைனர்)
16. ஜெவந்திநாத பண்டாரம் அல்லது நமசிவாய பண்டாரம் (மைனர்)
17. சின்னப்ப பண்டாரம்
18. விஜயவள்ளி அம்மாள்
19. செல்லையா (மைனர்)
20. கனகசபை (மைனர்)
21. சோழபண்டாரம் அல்லது சுப்பிரமணிய பண்டாரம்

மேற்குறிப்பிட்டவர்கள் இலக்கம் 121இன்படி அமையும், இலக்கம் 122இன்படி.

01. நமசிவாய பண்டாரம்
02. சாசிவபண்டாரம்
03. விஷ்வநாத பண்டாரம்
04. சின்னையா பண்டாரம்
05. குமாரசாமிப்பண்டாரம்
06. சட்டநாத பண்டாரம்
07. முத்துக்குமார பண்டாரம்
08. செல்லையா பண்டாரம்
09. கதிர்காம பண்டாரம்
10. சோமு பண்டாரம் அல்லது சுப்பிரமணிய பண்டாரம்

இவ்வாறு இரு இலக்கங்களின்படியும் இவர்களுக்கு எதிராக வழக்கு நடந்து கொண்டிருக்கும்போது யாழ்ப்பாணத்தில் புகழ் பெற்றவரான பிரிட்டிஷ் மகாராணியால் பாராட்டப் பெற்றவரான சேர்.பொன். இராமநாதனை வரணி ஆதீனத்தார் அணுகித் தமது நிலைகளை எடுத்துக்கூறித் தமக்குச் சார்பாக வாதாடும்படி வேண்டிக் கொண்டார்கள். சைவப்பெருவள்ளலாகிய அவரும் உடனே சம்மதம் தெரிவித்துச் சென்னை உயர்நீதிமன்றம் சென்று வழக்காடினார். தகுந்த ஆதாரங்கள் காட்டி வரணி ஆதீனத்திற்கே வேதாரணியம் உரிமை என்பதை எப்போதும் எவரும் மறுக்கமுடியாதவாறு நிலைநிறுத்தினார். சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் ஆரம்பத்தில் சில ஆண்டுகள் நீதிவிசாரணைகள் நடந்து இறுதியில் சேர்.பொன்.இராமநாதனுடைய தலையீட்டினால் கோயிலின் நிர்வாகம் வரணி ஆதீனசபையினரிடம் தான் இருக்கவேண்டுமென 1923இல் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது.¹⁸

அதன் பிரகாரம் வரணி ஆதீன சபையினரின் பிரதிநிதிகளே தொடர்ந்து பரம்பரைத் தர்மகர்த்தாக்களாகப் பணியாற்றி வந்தனர். அரசு, வெளியார் எவர் தலையீடும் இல்லாமற் சர்வ சதந்திரமாக ஏகபோக உரிமைகளுடன் இந்த ஏராளமான சொத்துக்களையுடைய ஆலயத்தைப் பரம்பரைத் தர்மகர்த்தா ஒருவரே நிர்வகித்து வந்ததில் நாளடைவில் நிர்வாகத்தில் பல ஒழுங்கீனங்கள் தலைகாட்ட ஆரம்பித்தன. இதனைச் சாட்டாக வைத்து நிர்வாகத்தில் அரசு தலையிட

வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. 1949ஆம் வருடத்தில் இந்த ஆலயம் 1926ஆம் வருடத்தில் இந்திய இந்துசமய அறநிலைய சட்டம் பிரிவு 65இன் கீழ் அறிக்கையிடப்பட்டு (Notify) பரம்பரைத் தர்மகர்த்தா அவர்களின் ஆதிக்கத்தையும் அதிகாரங்களையும் கட்டுப்படுத்தி நிர்வாக அதிகாரி ஒருவரை ஐந்தாண்டு காலத்திற்கு நியமித்து நிர்வாகத்தைச் சீர்செய்ய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இந்த ஐந்தாண்டின் இறுதியில் மீண்டும் முன்போலவே நிர்வாகத்தைத் தன்னிடம் ஒப்புவிக்க வேண்டுமென பரம்பரைத் தர்மகர்த்தா அவர்கள் நீதிமன்றத்தில் வழக்காடினார். அதன்பிரகாரம் 1953ஆம் ஆண்டு சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் 1923ஆம் வருடத்திய தீர்ப்பை அனுசரித்து நிர்வாக ஏற்பாடு ஒன்றை அமைத்து அதன்படி பரம்பரைத் தர்மகர்த்தா அவர்கள் செயற்பட வேண்டுமெனத் தீர்ப்பாகியது. அதன்படி ஒ.ஏ. 81/56 எண்ணுள்ள 07.07.1957 தேதிய நிர்வாக ஏற்பாடு அமைக்கப்பட்டது. இதன்படி இந்துசமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை அதிகாரி ஒருவர் பரம்பரைத் தர்மகர்த்தாவிற்கு உதவியாகப் பணியாற்றி வரவேண்டுமென்கிற நிலை உருவாகியது. மேற்படி ஏற்பாட்டில் நடைமுறையில் காணப்பட்ட சில குறைபாடுகளை நிவர்த்திசெய்து திருத்தப்பட்ட நிர்வாக ஏற்பாடு ஒன்று 1963 இல் அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. (ஒ.ஏ. 60 திகதி 06.04.1963) அதன் பிரகாரம் நிர்வாகம் இந்துசமய அறநிலைய இலாகா நிர்வாக அதிகாரி ஒருவரின் உதவியுடன் பரம்பரைத் தர்மகர்த்தா அவர்களால் நடைபெற்று வருகிறது.¹⁹

வேதாரணியத் தலத்தின்மீது யாழ்ப்பாணத்துச் சைவப்புலவர்களில் ஒருவரான சின்னத்தம்பிப்புலவர் "மறைசை" அந்தாதி என்று சிறு நூலை இயற்றியமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.²⁰ இவ்வகையில் வரணிக்குருக்கள் குடியிருப்பிற்கும் தமிழகத்தின் வேதாரணியம் அதனூடாக சிதம்பரம் மற்றும் பல பகுதிகளுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பை அறியமுடிகிறது. இத்தொடர்பு வரணியையும் தமிழகத்தையும் இணைக்கும் ஒரு பாலமாக இருந்தது மட்டுமன்றி; யாழ்ப்பாண நாட்டு மக்களை இணைப்பதாக இருந்தமை குறிப்பிட்டுக்கூறக்கூடியது. இந்நிலையிலே வரணிக்குருக்கள் குடியிருப்பு ஈழத்து வரலாற்றில் தனிச்சிறப்பைப் பெறுகின்றதென்றால் அது மிகையன்று.

சைவக்குடியிருப்பு

இவ்விடம் வரணி வடக்கின் மேற்குப் பகுதியில் உண்டு. சைவ அர்ச்சகர்கள் பலர் குடியிருப்பதால் இவ்விடத்திற்கு இப்பெயர் உண்டாயிற்று. இவர்களும்குடும்பமிகப் பழைய காலத்தில் இருந்து வரணியில் இருந்து வருகின்றனர். குருக்கள் குடியிருப்புக் குருக்கள்மாருக்கும் இவர்களுக்குமுள்ள வித்தியாசமாகக் குருக்கள் குடியிருப்பு குருக்கள்மார் அபரக் கிரியைகளைச் சிறப்பாகச் செய்பவர்களென்பதை முன்பு கண்டோம். ஆனால் சைவக்குடியிருப்பில் இருப்பவர்கள் அபரக் கிரியைகள் எதனையும் செய்வதில்லை. மாறா இவர்கள் ஆலயங்களில் பூசை செய்தல், மாலை கட்டிக் கொடுத்தல், ஆலயங்களில் திருவிழாக் களின்போதும் விசேட தினங்களின்போதும் சாத்துப்படி செய்தல், பிராமணர்களுக்கு உதவியாக இருத்தல் போன்ற பணிகளைச் செய்து வருகிறார்கள். இன்றும் அந்நிலையிலேயே அவர்கள் காணப்படுகிறார்கள். இவ்வகையிலேயே வரணிப் பண்பாட்டில் அவர்கள் சிறப்புப் பெறுகிறார்கள்.

ஆலயப் பெயர்களும் வரலாறும்

சிட்டிவேரம் கண்ணகை அம்மன் ஆலயம்

வரணிப் பகுதியில் மிகவும் புராதனம்மிக்க தலமாக இது விளங்குகின்றது. பணைமரம் தோன்றிய காலத்திலேயே தோன்றி விட்டதாக அருளாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். சித்தர்கள் வேதித்த இடமாதலால் சிட்டிவேரம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இப்பெயர் பிற்காலத்தில் மருவி சுட்டிபுரம் என அழைக்கப்படுகின்றது. இது அம்பாளின் திருவருளோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில் "புரம்" என்ற முடிபைக் கொண்டமையும் இடங்களெல்லாம் பிரசித்திபெற்ற இடங்களாக விளங்குவதனை அவதானிக்கலாம். உதாரணமாக இந்தியாவிலே காஞ்சிபுரம், சமயபுரம், திருவனந்தபுரம், தோணிபுரம் (சீர்காழி) என்றவாறு இருப்பதையும்; இலங்கையிலே சந்திரபுரம் (மட்டுவில்), அநுராதபுரம் புலஸ்திபுரம் (பொலன்னறுவை), துர்க்காபுரம் (தெல்லிப்பழை) என்றவாறு விளங்குவதனை சான்றாகக் கூறலாம். பழைய தோம்புகளை ஆராய்ந்தபோது ஆலயம் அமைந்துள்ள பிரதேசம் "எய்ப்பன்றிக்காடு" என்று இருப்பதனையும் நோக்கமுடியும். இன்று சுட்டிபுரம் என்ற பெயரே பிரசித்தி பெற்றுள்ளது.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கருத்துப்படி சிட்டிவேரம் என்பதிலுள்ள வேரம் என்பது சிங்களப் பெயரடி எனவும்; அது வணக்கஸ்தலத்தைக்

குறிக்குமெனவும் குறிப்பிடுகிறார்.²¹ ஆகவே சிங்கள மன்னர் ஆட்சிக் காலத்தில் இவ்வாயலம் அமைந்திருக்க வேண்டுமென்பது அவர் கருத்து.

தமிழ் அகராதியின்படி சிட்டி+வேரம் எனப் பிரித்து நோக்கும் போது சிட்டியென்பது ஒழுங்கு, கட்டளை, தூதுகவற்றுச் செப்பு, படைப்பு என்ற பொருளைத் தருகிறது. வேரம் என்பது சரீரம், சலஞ்சாதித்தல், சோம்பு, மஞ்சள், முகில் என்பவற்றைக் குறிக்கிறது.²² இவற்றைக்கொண்டு ஆலய மூலஸ்தானத்திலே இருக்கும் நிலையிலே கண்ணகை அம்மனின் செப்பால் செய்யப்பட்ட நிலை காணப்படுகின்ற மையால் தூதுகாவற்றுச் செப்புச் சரீரம் கொண்ட கண்ணகை உறையும் இடம் என்றபெயரில் இப்பெயர் இடம்பெற்றிருக்கலாமெனக் கருதமுடியும்.

இவ்வாலயமானது சிவபூமி என அழைக்கப்படும் ஈழவள நாட்டிலே சைவமும் தமிழும் மேலோங்கி விளங்கும் தென்மராட்சிப் பகுதியிலே கிழக்காகக் கொடிகாமம் சந்தியிலிருந்து பருத்தித்துறை செல்கின்ற வீதியில் மூன்று மைல் தூரத்திலே வரணி எனும் பழைமை பேணுகின்ற வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பகுதியில் வீதிக்கு மேற்காக சோலைகள் சூழ்ந்த இடத்தில் அமைந்துள்ளது. வரணிப் பகுதி முழுவதற்கும் பொதுவான பெரிய சக்தி ஆலயமாக விளங்குகின்றது.

மூர்த்தி, தீர்த்தம், தலம் என்பவை ஒருங்கே அமையப்பெற்ற சிறப்பைப் பெறுகின்றது.

மூர்த்தி → சிட்டிவேரம் கண்ணகை அம்பாள் என்பதாகும்.

தலம் → வரணி, சிட்டிவேரம் (சிட்டிபுரம்) என்பதாகும்.

தீர்த்தம் → தும்புருவில்

தலவிருட்சம் → பாலை என்பதாகும்.

இது ஆலயத்தின் மேற்காக எல்லாப் பக்கமும் வயலால் சூழப்பட்டு தும்புருவில் பிள்ளையார் கோவிலிற்கு அண்மையிலுள்ள திருக்குளமாகும். முன்பு ஒரு காலம் தும்புரு என்ற முனிவர் இக்குளத்தில் நீராடி அம்பாளைப் பூசித்தாகக் கூறப்படுகின்றது. இக்குளத்தில் மேலும் பல சித்தர்களும் யோகிகளும் நீராடி அம்பாளைப் பூசித்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. அவர்களிற்கு இப்போதும் திருவிழா நிறைவுபெற்று பைரவர்சாந்தி நடைபெறும்போதும் படையல்கள் பாரம்பரிய

முறைப்படி செய்யப்படுகின்றன. இக்குளத்தில் வெண்தாமரை, செந்தாமரை, நீலோற்பலம், செங்கழுநீர் போன்றவையும் மேலும் பல மூலிகை அம்சங்களும் உள்ளன. இத்தீர்த்தத்திற்கு அருகாமையில் வடக்காகப் பிள்ளையார்கோவில் உள்ளது. இதன் தலவிருட்சம் அரசாகும். அத்துடன் மருதமரங்களும் சூழவுள்ளன. இப்பிள்ளையார் மேற்குநோக்கி அமைந்துள்ளார். ஆலய தர்மகர்த்தா இராமநாதன் குடும்பத் தினர் பல லட்சம் ரூபா செலவுசெய்து கிழக்கு நோக்கி ஆலயம் அமைக்க அடித்தளமிட்டனர். ஆனால் பிள்ளையார் அதனை விரும்பாது தடுத்துவிட்டார். எனவே மீண்டும் மேற்குநோக்கி புதிய ஆலயம் அமைக்கப்பட்டு கும்பாபிஷேகமும் செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஈழத்திலே கண்ணகை வழிபாட்டிற்குத் தனித்துவமான இடமுண்டு. இவ்வழிபாடு தாய் நாடாகிய தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்ததாகவே வரலாற்றுச் சான்றுகள் கூறுகின்றன. அந்த வகையிலே கண்ணகி பாண்டிநாட்டிலே மன்னனிடம் நீதிகேட்டு சிலம்பை உடைத்து உண்மையை நிலைநாட்டி மதுரையை எரித்தார். நல்லவர் தப்பினார்; தீயவர் தீயுள்மாய்ந்தனர். இவ்வேளையில் கண்ணகி கடும் சீற்றம் கொண்டிருந்தார். அது தணிவதற்காக கடல் கடந்து ஈழம் வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. அவ்வாறு வந்த கண்ணகைத்தாய் பத்து இடங்களிலே விசேடமாகத் தங்கியிருந்ததாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. அவற்றிலே முதலாவதாகக் கந்தரோடைக்கு அண்மையில் அங்கணமைக் கடவை என்ற இடத்தில் அமர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. அக்காலத்தில் தென்மராட்சியில் விசேடமாக மட்டுவில் பன்றித்தலைச்சி கண்ணகை அம்மன் ஆலயம் (3ஆம் இடம்), இலஞ்சியாரணம்பதி கண்ணகை கோவில் (சோலையம்மன் 4ஆவது இடம்), வரணி சிட்டிவேரம் கண்ணகை (5ஆவது இடம்), கச்சாய் கண்ணகை (6ஆவது இடம்), மிருகவில் கொட்டிகை கண்ணகை (7ஆவது இடம்) என்றவாறு இருந்து பத்தாவதாக முல்லைத்தீவு நந்திக்கடற்கரையில் உறைந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. அதுவே தற்போது வற்றாப்பளை என அழைக்கப் படுகின்றது.²⁰ (பத்தாம்பளை என்பது மருவி இவ்வாறு கூறப்படுகிறது) இவ்வாறு இருந்த பின்பு தாயார் சேரநாடு சென்று கைலாயக்கிரியை அடைந்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது. கண்ணகை உறைந்த பத்து இடங்களிலும் பிரசித்திபெற்ற ஆலயங்கள் எழுச்சியடைந்தன. இவை பற்றிய விபரங்கள் 10 செப்பேடுகளில் இருந்ததாகவும் அவை வேற்று மதத்தவரினால் அழிக்கப்பட்டதாகவும் ஆதாரங்கள் கூறுகின்றன.

ஈழத்தின் கண்ணகைத்தாய் உறைந்த பத்து இடங்களை உற்று நோக்கினால் சோலைகளும், பொய்கைகளும், தாமரைக் குளங்களும் வயல் நிலங்களும் சூழ்ந்த எழில் கொஞ்சும் இடங்களாக விளங்குவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. அவை கண்ணகைத்தாயின் அகோரத்தைத் தணிவிப்பதாக அமைந்தன. தன்னைக் குளிர்ச்சிப்படுத்தியதால் இந்த இடங்களிலே எல்லாவகையான விளைச்சல்களும் நிறையக்கிடைத்து வளம் பெருகிய இடங்களாக விளங்கிவருவதைக் காண்கின்றோம். இவ்வாறான இடங்களில் உறைந்ததாய் ஒருகையில் தாமரை மலரும் மறுகரத்தில் நெற்கதிர்களையும் தாங்கியவாறு காட்சியளித்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இக்காட்சி கண்ணகைத்தாய் எமக்குத் தேவையான எல்லாவளங்களையும் போகங்களையும் தருகின்றார் என்பதை தத்துவார்த்தமாகக் குறித்து நிற்கின்றது என்பர்.

மேற்படி அம்சத்தினைச் சிட்டிவேரம் மூலமூர்த்தியில் காணலாம். தாய் உறைந்துள்ளது 5ஆவது இடமாகையால் திருவைந்தெழுத்து வடிவாகிய நாயகியாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. மூலமூர்த்தியை நோக்கும்போது வலது பாதத்தை மடித்து இடது பாதத்தினைத் தொங்க விட்ட நிலையில் அமர்ந்த மூர்த்தியாக சுகாசன நிலையில் விளங்குகின்றார். வலது கரத்தில் தாமரை மலரும் இடது கரத்தில் வரதமுத்திரையையும் கொண்டு விளங்குகின்றார். எனவே போகமூர்த்தி அம்சத்தில் இருப்பதைக் காணலாம். எனவேதான் திருவிழாவை மிகவும் பொருள், நிதி செலவு செய்து பிரமாண்டமாகச் செய்யும்போது அதனைவிடப் பன்மடங்கு செல்வத்தை அவர் வாரிவழங்குவதைக் காலம் காலமாகக் காண்கின்றோம்.

இவ்வாறு கண்ணகைத்தாய் உறைந்து அருளாட்சி செய்த இடங்களிற்கு இன்னொரு வகையிலும் சிறப்பு ஏற்பட்டதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. அதாவது தமிழ்நாட்டிலே சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகைக்கு விழா எடுத்தான். அதற்காக எல்லாத் தேசத்தவரும் அழைக்கப்பட்டனர். அந்தவேளை இலங்கையிலிருந்து முதலாம் கஜபாகு மன்னனும் சென்றிருந்தான். அவன் விழா முடிந்து இலங்கை திரும்பியபோது கண்ணகையின் சிலையையும் சிலம்பையும் எடுத்துவந்து கண்ணகை உறைந்த 10 இடங்களிலே வைத்து வழிபாடு செய்து பின்பு தனது தலைநகருக்குக் கொண்டு சென்று சிங்கள மக்கள் மத்தியிலே பத்தினி வழிபாட்டினை அறிமுகப்படுத்தினார். இன்றும் சிங்கள மக்கள் மிகவும் பயபக்தியுடன் கண்ணகை வழிபாட்டினைச் செய்து வருகின்றனர்.²⁷

சிட்டிவேரத்திலும் முதலாம் கஜபாகு மன்னன் விசேட வழிபாடுகளைச் செய்திருக்கின்றான். வரணிப் பகுதியில் எம்மால் செய்யப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வுகளின்போது ஜம்புகோளப்பட்டினத்திலிருந்து அநுராதபுரத்திற்கு ஒரு வீதி சென்றது அறியப்படுகின்றது. அது சிட்டிவேரம் அம்பாளிற்கு வடக்காக வரணிப் பகுதியூடாக சென்றமை அறியப்படுகின்றது. இதன் அகலம் 33 அடியாக இருந்துள்ளது. இது "ராஜவீதி" என்று அழைக்கப்பட்டதை தோம்புகளுடாக அறிய முடிகிறது. இதுவே பழைய கண்டிவீதி என்றும் கூறுவர். இந்த வகையிலும் சிட்டிவேரம்பதி வரலாற்றுப் பழமைமிக்கதாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

தற்போது இருக்கும் ஆலயத்திற்கு ஈசான மூலையண்டியதாக (வடகிழக்கே) வரணி மகா வித்தியாலயத்திற்குக் கிழக்காக சின்னம்மன் ஆலயம் என அழைக்கப்படும் ஓரிடம் உண்டு. அந்த இடத்தில் செய்யப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வுகளின்போது ஒரு அடி அகலமும் ஒன்றரையடி நீளமும் கொண்ட ஏராளமான செங்கற்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. வரலாற்றாசிரியர்கள் அதனை வரலாற்றுக்கு முற்பட்டவை என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். அதேபோன்ற செங்கற்கள் கந்தரோடையில் செய்யப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வுகளின்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளமை இங்கு குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடியதாகும். இந்த சின்னம்மன் ஆலயச் சூழலிலேதான் சுட்டிபுரம் அம்பாளைப் பரம்பரையாகப் பூசித்து வந்த முன்னைய ஞானியர் பரம்பரையினர் இருந்ததையும் அறிய முடிகின்றது. தற்போது மூலஸ்தானத்திலிருக்கும் அம்பாள் விக்கிரகம் முன்பு ஞானியர் பரம்பரையினரால் சின்னம்மன் ஆலயப் பகுதியில் வைத்து பூசிக்கப்பட்டு வந்ததாகவும் ஒவ்வொரு திங்கட்கிழமைகளிலும் வில்லு வண்டிலில் கொண்டுவந்து தற்போது கோயில் இருக்கும் சோலைக்குள் வைத்து வழிபாடுகள் செய்துவிட்டு; பின்பு சின்னம்மன் ஆலயத்திற்குக் கொண்டு சென்று பாதுகாப்பாக வைத்திருந்ததாகவும் அம்மரபினர் கூறுகின்றனர். காலஞ்செல்லத் தற்போது கோயில் உள்ள சோலைப் பகுதியிலே செங்கல், சதை, சண்ணாம்பு என்பவற்றைக் கொண்டு ஒரு கோயிலை அமைத்து நிரந்தரமாக அம்பாளின் விக்கிரகத்தை அங்கே வைத்து வழிபாடுகள் செய்து வரப்பட்டதாகக் கூறுகின்றனர். அந்தப் பழைய செங்கல் கட்டடத்தின் எச்சங்கள் தற்போதும் உள்ளதைக் காணலாம்.

பொங்கல் வழிபாட்டு முறைகள்

சிட்டிவேரம் கண்ணகை அம்பாள் ஆலயத்தில் அலங்கார உற்சவமே நடைபெற்று வருகின்றது. இது வைகாசி மாத விசாகப் பொங்கலுடன் ஆரம்பமாகின்றது. வற்றாப்பளை விசாகப் பொங்கலுடன் ஆரம்பமாகின்றது. வற்றாப்பளை அம்பாள் ஆலயத்தில் பொங்கல் நடைபெறும். அதேவேளை இங்கும் பொங்கல் நடைபெறுகின்றது. இந்தப் பொங்கலானது ஆகமமுறைசாராத வகையில் பாரம்பரியச் சடங்குகளுடன் பின்னிப் பிணைந்து பக்தி சிரத்தையுடன் செய்யப்பட்டு வருகின்றது.

பொங்கலிற்கு முன்பாக 15 நாட்களிற்கு முன் ஊர்ப்பொது அபிஷேகம் ஒன்று செய்யப்படும். இந்த ஊர் அபிஷேகம் நடைபெறுவதற்கு முதலில் இவ்வாலயத்துடன் தொடர்புடைய வீரபத்திரர் கோயிலிற்கு மடைபோடப்பட்டு வழிவெட்டி பரிகலங்கள் விடப்படும். அங்கிருந்து தேவதைகள் அம்பாளின் ஆலயத்திற்கு வருவதாக நம்பப்படுகின்றது. இந்த ஊர் அபிஷேகம் நடைபெறுகின்றபோது அன்னதானம் நடைபெறுவதில்லை. முன்னோர்களின் கருத்துப்படி திருவிழாவுக்கு முன்பாக தேவதைகளை அகற்றுவதற்கு வசதியாகவே ஊர் அபிஷேகம் செய்யப்படுகிறது என்பர்.

பொங்கலிற்கு முன்பாகப் பண்டமெடுக்கும் நிகழ்வு நடைபெறும். அம்பாள் ஆலயத்திற்குத் தெற்காக எருவன்பகுதியில் அமைந்துள்ள கொட்டிகை முருகன் ஆலயத்திலிருந்தே பண்டம் எடுத்தல் நடைபெறும். மேற்படி முருகன் ஆலயத்தின் வாசலில் நிற்கின்ற வேப்ப மரத்தின் கீழே வைத்துப் பண்டமெடுக்கப்படும். முன்னைய காலங்களிலே ஏழிற்கு மேற்பட்ட வண்டில்களில் சந்தையிலிருந்து பண்டப்பொருட்கள் அங்கு கொண்டுவரப்படும். மூன்று மண்ணாலான வளந்துகளும் வைக்கப்படும். கலையாடுபவர்களாகச் சிலருடைய விபரம் கிடைத்துள்ளது. கிட்ணர், விநாயகர், சின்னக்குட்டி (மணியப்பா), பொன்னப்பா, பூசாரி சின்னத்தம்பி போன்றோர் முன்னைய காலங்களில் முறையாகச் செய்து வந்துள்ளனர். தற்போது கந்தையா - சிதம்பரப் பிள்ளை இத்தெய்வீகப் பணியைச் செய்துவருகின்றார். இவர்களிற்கென்று விசேடமான ஆடையும் சலங்கைகளும் உண்டு. அவற்றைக் கட்டி பறைமுழங்கப் பிள்ளையாருக்கும் முருகனுக்கும் தேங்காய் உடைத்து கற்பூரம் ஏற்றிச் சலவைத் தொழிலாளியிடம் தூய வெள்ளைச் சேலை வாங்கித் தூபம்காட்டித் தெய்வங்களை வேண்டி நேர்ந்து கொள்வார். வேம்பின் இருகரைகளிலும் வெள்ளைச் சேலை

விரிக்கப்பட்டு வண்டிலிலிருக்கும் பொருட்கள் இறக்கி வைக்கப்படும். இதன் பின்னர் நான்கு சூலங்கள் நேரப்படும் முதலாவது அம்பாளிற் குரியது (ஐமுகச்சூலம்) ஏனையவை முறையே வீரபத்திரர், பைரவர், முனிஸ்வரர் என்றவாறு அமையும். இதன்பின் பறைமுழங்கப் பூசை இடம்பெறும். கலையாடுபவர் உருக்கொண்டு சூழ்நிலைக்கும் தெய்வங்களிற்குப் பல தேசிக்காய்கள், பச்சையரிசி எறிந்து திருப்திப்படுத்துவார். வேப்பம் பத்திரத்தினால் எல்லா வண்டில்களிற்கும் தண்ணீர் தெளித்துத் தூபம் காட்டிப் புனிதப்படுத்துவார். இதன்பின் பறையடிப்பவர் மேல் காடேறியை ஏற்றி உருக்கொள்ளச் செய்து காடேறி விழுத்துதல் நடைபெறும். அதனைத் தொடர்ந்து பூசைமுடிய பண்டமெடுக்கப் பட்டுக் கோவிலடியை நோக்கிப் புறப்படும். பண்டம்வரும் வீதியோரங்களில் நிறைகுடங்கள் வைத்து அடியவர்கள் அம்பாளை வரவேற்பார்கள். அம்பாள் திருநடனம் புரிந்து அருள் வழங்குவார். நிறைகுட நீர் சூலத்திற்கு அபிஷேகம் செய்யப்படும். தும்புருவில் பிள்ளையார் கோவிலை அடைந்ததும் தேங்காய் உடைத்து மூன்று தேசிக்காய்கள் வைத்துக் கற்பூரம் ஏற்றி வழிபாடுகள் நடைபெறும். விநாயகரின் அனுமதிபெற்றுப் பண்டம் ஆலயத்தினை நோக்கிச்செல்லும் ஆலய முகப்பில் வண்டில்கள் அம்பாளைப் பார்த்தபடி நிற்கப் பண்டம் இறக்கப்பட்டு உள்வீதி வலம்வந்து ஆலய மண்டபத்தில் வைப்பர். இந்நிகழ்வு திங்கட்கிழமை இரவு நடைபெறும்.

செவ்வாய் காலையில் அபிஷேகம் நடைபெற்று வாசலில் சூலங்கள் நேர்ந்து நாட்டப்படும். தெய்வங்களிற்குரிய ஆயுதங்களான பிரம்பு, சிலம்பு, வாள், கத்தி, தண்டம் என்பனவும் வேப்பம்பத்திரி, சலங்கையும் வைக்கப்படும். பூசை நடைபெற்று மூன்று வளர்ந்து நேரப்படும் (கணபதி, கண்ணகை, வைரவர்) வாசலில் வைத்துப் பொங்கல் நடைபெறும். நிருத்த மண்டபத்தின் இருபுறமும் மடை போடப்படும் ஏழு துலங்கங்கள் முக்கியமாக வைக்கப்படும். இதனை விடப் பரிசுலங்களிற்குரிய மடைகளும் தனித்தனியே இடம்பெறும். பொங்கல் படைக்கப்பட்ட பின்பு மூலஸ்தான பூசை நடைபெறும். சூலங்களிற்கு பூசை இடம்பெறும். அத்துடன் காடேறிவிழுத்தலும் இடம்பெறும். மேலும், தீக்குளித்தலும் நடைபெறும்.

பின்பு ஆலயத்தின் கிழக்காகச் சென்று வழிவெட்டும் இடத்தில் சூலங்களை நாட்டி மேலும் கீழுமாக இரு வெள்ளைச் சேலைகள் பிடிக்க ஏழு உருண்டைகள், பழவகைகள் வைக்கப்படும். பின்பு பூசைநடை பெறும். ஏழு இளநீர்கள் வைத்து வழிவெட்டப்படும். தேசிக்காய், பச்சை வரணியிள் மரபுரிமைகள்

அரிசி எறிந்து பரிகலங்கள் திருப்திப்படுத்தப்படும். இதன் பின்பு கோயில் குருக்கள் மடைகலைத்து சண்டேஸ்வர பூசையுடன் விபூதிப் பிரசாதம் வழங்கப்படும்.

வழிபாடுகள்

சிட்டிவேரம் கண்ணகை அம்பாள் ஆலயத்தில் ஆரம்ப காலங்களில் ஞானியார் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆகமமுறை சாராத வகையில் பக்தி மார்க்கமாகப் பூசைகள் வழிபாடுகளைச் செய்து வந்தனர். திங்கட்கிழமைகளிலே அம்பாளுக்கு விசேட வழிபாடுகள் இடம்பெற்று வந்தன. பொங்கலைத் தொடர்ந்து 15ஆம் நாள் வைகாசி விசாகம் வந்த முதற்திங்கட்கிழமையில் ஊர்மக்கள் எல்லோரும் பொங்கலிடத் திருவிழா ஆரம்பமாகும். இதற்கு முன்புவரும் சனிக் கிழமை பொது அன்னதானம் ஒன்று இடம்பெறும். 14 நாட்கள் திருவிழா நடைபெறுகிறது. 8ஆம் திருவிழா வேட்டையாகவும் 12 சப்பறமாகவும் 13 தேராகவும், 14 தீர்த்தமாகவும் விளங்குகிறது. தீர்த்தத் திருவிழாவன்று அம்பாள் தும்புருவில் குளத்திற்கு எழுந்தருளி தீர்த்த மாடிய பின்பு பிள்ளையாரை நோக்கி எழுந்தருளி இழைப்பாறுவார். இதனைத் தொடர்ந்துவரும் வெள்ளிக்கிழமையில் பைரவர் மடை இடம்பெறும். அன்றையதினம் முன்னைய காலங்களில் அம்பாளைப் பூசித்துவந்த சித்தர்களிற்கும் முனிவர்களுக்கும் படையல்கள் செய்யப் படுவது சிறப்பிற்குரிய அம்சமாகும்.

பங்குனித் திங்கள் உற்சவமும் காலம் காலமாக விசேடமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. அம்பாளிற்கு விசேட அபிஷேகம், குளிர்த்தி போடுதல், அம்பாள் வீதிவலம் வருதல் என்பன இடம்பெறுகின்றன. அம்பாளின் சோலை முழுவதும் பெரும் திரளான அடியவர்கள் நீர்க்கஞ்சி உண்டு மகிழ்வார்.

ஒவ்வொருநாளும் இரண்டு காலப் பூசைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. நவராத்திரி விழா சும்பம் வைத்துச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டுவருகிறது. மாணம்பூத் திருவிழா, வாழைவெட்டு, சுவாமி வெளிவீதியுலா வருதல் என்பனவும் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. தொடர்ந்து கேதாரகௌரி விரதம் 21 தினங்களும் விசேட அபிஷேக பூசைகளுடன் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. பெருமளவு அடியவர்கள் கௌரிக்காப்பு வேண்டி அணிந்து கொள்கின்றனர். மேலும் கந்தசஷ்டி, பிள்ளையார் கதை, அபிராமிப்பட்டர் விழா, ஆடிப்பூரம், வரலக்ஷ்மி வரணியிள் மரபரிமைகள்

விரதம், பெளர்ணமிகள் தோறும் திருவாசக முற்றோதல், அமாவாசை தோறும் அபிராமி அந்தாதி ஓதுதல், தைப்பூசம், தைப்பொங்கல், சித்திரை வருடப்பிறப்பு, பெரியபுராணப் படிப்பு என்பனவும் முறையாக நடைபெறுகின்றன.

இவ்வாலயத்தில் புராதனகாலம் தொடக்கம் கோவலன் கண்ணகி கதைபடிக்கப்பட்டு வந்தமை ஆதாரபூர்வமாக அறியப்படுகின்றது. இதற்கென ஆலயத்தில் புராதன ஏடு பராமரிக்கப்பட்டுப் பூசிக்கப் பட்டது. அதனுடைய காப்புச் செய்யுளைக் கொண்டு பார்க்கும்போது வடமராட்சி கிழக்கு குடாரப்புவைச் சேர்ந்த கந்தர்-வெற்றி வேலுகவிராயர் என்பவர் அதனை இயற்றி இருந்தமை ஆதாரபூர்வமாக அறியப்படுகின்றது. அந்தப் பழைய ஏடு பின்பு 15.05.1955இல் புதிய ஏடாக எழுதிப் பாதுகாக்கப்பட்டது. தற்போது இந்த ஏடு மிகவும் பழுதான நிலையில் உள்ளது.

இந்த ஏடு தரும் தகவலின்படி இவ்வாலயத்தைச் சூழ 7 ஆலயங்கள் காவலாக அம்பாளுடன் இணைந்து அருளாட்சி செய்வதாக அறியப்படுகிறது அவையாவன,

01. வரணி இயற்றாலை வீரபத்திரர் கோவில்
02. குடமியன் சடை பைரவர் கோயில்
03. நாவற்காடு மதனை பைரவர் கோயில்
04. நாவற்காடு ஐயன் கோயில்
05. எருவன் பிள்ளையார் கோயில்
06. குடமியன் விற்றுமர் கோயில்
07. வரணி வடக்கு மாசேரி புராதன குருநாதர் கோயில்

என்பவை அவையாகும். இவ்வாலயங்களும் பரம்பரை மரபுகளைப் பேணிவருகின்றன. இவற்றிலே குடமியன் சடைபைரவரில் அம்பாளின் தேர்த்திருவிழாவன்றே பொங்கல் நடைபெறுவதும் பலியிடப்படுவது வழமையாக உள்ளது. இவ்வாறான பரிவார கோவில்கள் புடைசூழ அம்பாள் அருளாட்சி செய்வது மிகவும் சிறப்பிற்குரியதாகும். முதலில் அம்பாளிற்குப் பொங்கல் ஆரம்பித்து பின்பு எல்லா ஆலயங்களிலும் நடைபெற்றுப் பூர்த்தியாக ஆனிமாதக் கடைசி வெள்ளிக்கிழமை குருநாதர் கோயில் பொங்கலுடன் பொங்கல் வழிபாடுகள் நிறைவுபெற்று ஞாயிற்றுக்கிழமை ஐயன்கோயிற் பொங்கலுடன் பரிகலங்கள் மற்றும் தேவதைகள் கதிர்காமத்திற்குச் வரணியின் மரபுரிமைகள்..... 136..... சி. கா. காமநாதன் J.P.

சென்று தீர்த்தமாடுவதாகப் புராதனகாலம் தொடக்கம் மரபாக இருந்து வருகிறது. திருவிழாக் காலங்களிலேயே கோவலன் கண்ணகி கதை படிக்கப்பட்டுத் தீர்த்தத்தன்று முடிவுற்றதையும் அறியமுடிகிறது.

அம்பாளின் அடியவர்கள் பல்வேறு நேர்த்திகளை வைத்து அவற்றை நிறைவேற்றித் தாயாரின் அருளைப் பெறுவர். கண்மடல் கொடுத்தல், கற்பூரச்சட்டி எடுத்தல், காவடி எடுத்தல், தீக்குளித்தல், அங்கப் பிரதட்சணை செய்தல், அடியளித்தல், அன்னதானம் வழங்குதல், ஸ்நபன, சங்காபிஷேகம் செய்தல் என்பன நடைபெறுகின்றன. புதிய கும்பாபிஷேகத்தைத் தொடர்ந்து அம்பாளிற்கு அதிகமான அபிஷேகங்கள் இடம்பெறுவது தாயாரின் திருவருளேயாகும்.

தேர்த்திருவிழாவன்று அம்பாள் பச்சைசாத்திப் பன்னீர் மழை சொரிய ஆனந்தக் கூத்தாடிவரும் காட்சி மிகவும் அற்புதமானதாகும். அதனைத் தொடர்ந்து இடம்பெறும் பிராயச்சித்த அபிஷேகம் மிகவும் மகிமையுடையதாகும். குடம்குடமாகப் பால் அபிஷேகம் செய்யப் படுவதும் பால் ஆறாக ஓடுவதும் அற்புதக் காட்சியாகும். அப்போது டாக்டர் சீர்காழி கோவிந்தராஜன் பாடிய "பட்டிப் பசுவினங்க ளெல்லாம் பாலாபிஷேகம் செய்யும் கண்ணகையே" என்ற அடிகள்தான் நினைவில்வரும். 1996ஆம் ஆண்டு அம்பாள் அடியேனுக்கு வழங்கிய திருவாக்குப்படி தேர்க்கொட்டகையின் அமைவிடப் பிழையையும், தேர்த்திருவிழாவில் குழப்பங்கள் ஏற்படாது இருப்பதற்கும் இவ்வபிஷேகத்தினைத் தவறாது செய்யவேண்டும் என்பது எல்லோரும் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டியதாகும்.

அம்பாளின் ஆலயத்திலே ஆரம்பகாலங்களில் சித்தர்கள் பூசித்தனர். பின்பு பூசாரிமார் பூசைகளைச் செய்தனர். 1942 தொடக்கம் வரணி குருக்கள் குடியிருப்பைச் சேர்ந்த சைவக்குருமார்கள் நித்திய, நைமித்தியங்களைச் செய்து வந்தனர். சிவஸ்ரீ பொன்னையாக்குருக்கள் - ஐயாத்துரைக் குருக்கள் நீண்டகாலமாக நித்திய பூசை, திருவிழாக்கள் என்பவற்றைச் செய்து வந்துள்ளார். அவரைத் தொடர்ந்து தற்போது இருக்கும் சிவஸ்ரீ இ. குமாரசாமிக்குருக்கள் பிரதம குருவாக இருந்து நித்திய, நைமித்தியங்களை ஆகமமுறைப்படி முறையாகப் பக்தி பூர்வமாகச் செய்துவருகின்றார். இவருடைய பூசைச் சிறப்புக்களால் ஆலயம் படிப்படியாக பெருவளர்ச்சி கண்டுள்ளது. இவர் இவ்வாலயத்திலேயே பூசகராக இருந்து குருப்பட்டம் இங்கேயே பெற்றுக் வரணியின் மரபரிமைகள்..... 137 சி. கா. கமறாதன் I.P.

கொண்டவர் என்பது சிறப்பிற்குரியது. மேலும் அவருக்கு உதவியாக இருக்கும் ஐங்கரன் ஐயாவும் ஏனைய அர்ச்சகர்களும் இவ்வாலய வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருக்கின்றனர்.

அற்புதங்கள்

இவ்வாலயத்துடன் தொடர்புடைய பல அற்புதங்களும் ஐதீகங்களும் உள்ளன. முன்னொரு காலத்தில் ஞானியார் பரம்பரையில் வந்த வரணி கரம்பைக் குறிச்சியில் வசிக்கும் கந்தர் என்பவர் கண்ணகையை வழிபடுவதில் பக்தி சிரத்தையுடையவராவார். அவர் சின்னம்மன் ஆலயம் இருந்த இடத்தில் வழிபாடுகள் செய்துவந்தார். அவர் ஒருநாள் தற்போது ஆலயம் உள்ள எய்ப்பன்றிக் காட்டுச் சூழலில் பனம்பழம் எடுக்கச் சென்றிருந்தார். கடகம் நிறையப் பனம்பழம் எடுத்துவிட்டு தூக்கமுடியாது நின்றார். அவ்வேளை இயற்கை நிறைந்த அந்தச் சுற்றாடலில் தலைநரை கோலமுடைய வெள்ளைச் சேலையுடுத்த மூதாட்டி ஒருவர் வந்து பனம்பழக் கடகத்தினைத் தூக்கி உதவினார். பின்பு திரும்பிப் பார்த்தபோது அவரைக் காணவில்லை கந்தர் அதிசயத்துடனும் பயத்துடனும் வீடுசென்று நடந்ததைக் கூறினார். அன்றிரவு கந்தரின் தாய்க்கு அம்பாள் கனவில் தோன்றி தன்னுடைய ஆதிகால இடம் சோலை சூழ்ந்த அப்பதியே என்றும் தன்னை அங்கே வைத்து வழிபடுமாறும் கூறினாராம். விடிந்ததும் கந்தர் இந்த விடயத்தினை ஊர்மக்களுக்குக்கூறி எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து தற்போது ஆலயமுள்ள இடத்தில் பிரமாண்டமான நாவல் மரத்தின்கீழே அம்பாளை வைத்துப் பொங்கலிட்டு வழிபாடுகளைச் செய்தனர். பின்பு எல்லோரும் சேர்ந்து மண்ணால் ஒரு கோயில் அமைத்தனர். தலவிருட்ச மாகப் பாலைமரம் விளங்குகின்றது அருட்கவி. சீ. விநாசித்தம்பிப் புலவருக்கு அவ்விருட்சத்திலேயே தாயார் தனது அருட்காட்சியைக் காட்டியருளினார்.

கந்தருடைய ஞானியார் பரம்பரையினர் தொடர்ந்து பூசைகளைச் செய்தனர். இவர்கள் இந்தியாவினுடைய தமிழகத்துடன் தொடர்புடையவர்களாகும். அவர்கள் 1941ஆம் ஆண்டுவரை பரம்பரையாக இவ்வாலயத்தினைப் பரிபாலித்து வந்தமை அறியப்படுகின்றது.

இன்னொரு அற்புதக் கதையும் உண்டு. ஒருவர் இந்த ஆலயச் சூழலில் வழிபாடு செய்துவிட்டுத் தனியாக அமர்ந்திருந்தபோது வயது முதிர்ந்த மூதாட்டி ஒருவர் தனது தலையிலே அதிகமான பேன்

இருப்பதாகவும் அவற்றை எடுத்துத் தருமாறும் கூறினாராம். அங்கே நின்றவர் தலையைப் பார்த்தபோது பேன் தெரியவில்லை. ஆயிரக் கணக்கான கண்கள் தலைக்குள் இருப்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்து பேனைக் காணவில்லை தலையெல்லாம் கண்ணாய் இருக்கின்றதே என்று கூறினாராம். அம்மூதாட்டி சிரித்துக்கொண்டே திடீரென மறைந்து விட்டார். இது கண்ணகையின் திருவிளையாடலாகும்.

இந்த ஆலயத்திலே பொய்ச் சத்தியம் செய்த சிலர் கண்பார்வை இழந்து குருடர்களாகத் திரிந்ததைப் பலரும் அறிவர். மேலும் போராளிகள், இராணுவத்தினர் பலரும் அம்பாளுடன் முரண்பட்டுத் தண்டனைகளை அனுபவித்துள்ளனர். அம்பாள் ஆலயத்தில் சண்டையிட்டவர்கள் பலவித தாக்கங்களைப் பெற்றதுடன் அழிவடைந்து முள்ளனர். முக்கியமாக ஒழுக்கத்தைக் காக்கும் தேவியாக அம்பாள் விளங்கி வந்திருப்பதை அறியமுடிகின்றது. பிழைவிடுபவர்களைத் தண்டித்து நல்வழிப்படுத்தி வைத்துள்ளார்.

ஆலய பரிபாலனம்

ஞானியர் பரம்பரையினராலேயே இவ்வாலயம் நீண்டகாலமாகப் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. பிற்காலத்தில் அவர்களின் விருப்பத்தின் பேரில் பரிபாலனம் கைமாறியுள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது. கி.பி.1812ஆம் ஆண்டளவில் விநாயகர் குமரர் என்பவர் தமது முன்னோர் மண்ணால் அமைத்த கோவிலை செங்கற்களால் புனருத்தாரணம் செய்து பரிபாலித்தார். கி.பி. 1930களின் பின்பு கிட்டினர் - விநாயகர் என்பவருடைய தலைமையில் ஊர்ப்பொதுவாக கற்றளி வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. பொழிகல்லால் சிறப்பாகக் கோயில் அமைக்கப்பட்டு 1938ஆம் ஆண்டளவில் கருவறை, அர்த்தமண்டபம், மகா மண்டபம், நிருத்த மண்டபம் என்பன ஆகமமுறைப்படி கற்றளியாக்கப்பட்டு பூர்த்திசெய்யப்பட்டது. இவை ஊர்ப்பொது உபயமாக எல்லா அடியவர்களின் நிதியையும் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது என்பதைக் கருவறையின் பின்கவரில் உள்ள கல்வெட்டு உறுதிப்படுத்துகின்றது. 1938-06-13இல் முதலாவது சும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றுள்ளது. மூலஸ்தானப் பண்டிகை ஆரம்பத்தில் பத்மமாகவே அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

விநாயகர் பரிபாலித்துவரும்போது அவரது தாயார் அல்வாயில் இருந்தமை அறியப்படுகிறது. விநாயகர் இறக்க அவருடைய மகன் வரணியின் மரபுகள்..... 139..... சி. கா. கண்ணதன் J.P.

கிருஷ்ணபிள்ளை சிறுவனாக இருந்ததால் ஆலய பரிபாலனம் வரணி இயற்றாலைகளைச் சேர்ந்த வேதாரணியர் சிதம்பரநாதன் (மணியப்பா) அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. (1946) இவர் மிகுதிக் கட்டட வேலைகளைச் செய்து கோயிலைப் பரிபாலித்து வந்தார். சிதம்பர நாதனின் பின்பு சட்டநாயகம் - குலநாயகம் (குலம் விதானையார்) என்பவரிடம் பரிபாலனம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. (கி.பி 1983) அவரே முகாமையாளராக இருந்து கோயிலைப் பரிபாலித்தார். கோயிலில் இருந்த சில பிரச்சினைகளைத் தமது மதிநுட்பத்தால் தீர்த்து வைத்தார். இவருடைய காலத்தில் விநாயகர் சந்நிதி, வசந்தமண்டபம், தம்ப மண்டபம், தரிசனமண்டபம், மடைப்பள்ளி, களஞ்சியம் என்பன அமைக்கப்பட்டன.

மணியப்பா காலத்திலே திருவிழா உபயகாரர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து அம்பாளிற்குப் புதிய சித்திரத்தேர் அமைக்கத் தீர்மானித்தனர். 1947இல் யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த சிற்பக் கலாநிதி ஸ்தபதி செல்லையா கந்தசாமி குழுவினரால் தேர்த் திருப்பணி வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. குலம்விதானையாரும், ஆசிரியர்களும் வேலுப்பிள்ளையும் தேர் அமைப்பதற்கு முன்னின்று செயற்பட்டனர். 1980-05-26இல் புதிய சித்திரத்தேர் வெள்ளோட்டம் இடம்பெற்றது.²⁴ தொடர்ந்து தேர் நிறுத்துவதற்குத் தேர்முட்டியும் அமைக்கப்பட்டது. குலம் விதானையார் இறக்கவே அவருடைய தங்கை திருமதி அன்னலட்சுமிப் பிள்ளை - சண்முகநாதன் ஆலய பரிபாலனத்தைப் பொறுப்பேற்றார். அவர் தனியொருவரால் ஆலயத் திருப்பணிகளை முன்னெடுத்துச் செல்ல முடியாது என்பதாலும் ஆலயத்தின் வளர்ச்சிகருதியும் திருவிழா உபயகாரர்கள் எல்லோரையும் ஒன்றுசேர்ந்து 09-06-2001இல் பொதுக் கூட்டம் ஒன்றை நடாத்தினார். அப்போது பரிபாலனசபை ஒன்று அம்பாளின் திருவருளுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

- தலைவர் - திருமதி அன்னலட்சுமிப்பிள்ளை சண்முகநாதன்
 செயலாளர் - திரு. வல்லிபுரம் சின்னத்தம்பி
 பொருளாளர் - திரு. முத்தையா விவேகானந்தம்
 உபதலைவர் - திரு. இராசையா இரத்தினம்
 உபசெயலாளர் - திரு. சுப்பிரமணியம் நடேசபிள்ளை

இவர்களுடன் திருவிழா உபயகாரரிலிருந்து நிர்வாகசபை உறுப்பினர் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். இவ்வாலயம் தென்மராட்சியில் வரணியின் மரபுகள்..... 140..... சி. கா. கமலநாதன் J.P.

யாத்திரீகஸ்தலமாக அரசாங்கத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளதால் தென்மராட்சி உதவி அரசாங்க அதிபரின் ஆலோசனைகளுடன் பரிபாலனசபை மேலும் வலுவூட்டையதாக்கப்பட்டு சீர்ப்படுத்தப்பட்டது. பரிபாலனசபையானது ஆண்டுதோறும் பொதுக்கூட்டம் நடாத்தி நிர்வாகத் தெரிவுகளை மேற்கொண்டு ஆலயத்தினைச் சிறப்பாக வளர்த்து வருகின்றது. இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டது. இல: HA/5/JA/1180 திகதி 22-12-2003

புதிய திருப்பணி வரலாறுகள்

அம்பாளினுடைய திருவருளால் ஆலயம் புதுப்பொலிவு பெறுவதற்குக் காலம் கனிந்தது. குலம் விதானையார் முகாமையாளராக இருந்தகாலத்தில் சில திருப்பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. வசந்த மண்டபம், தம்பமண்டபம், மடைப்பள்ளி, களஞ்சியம் என்பவை செய்யப்பட்டன. மேலும் விநாயகர் பரிவார சந்நிதியும் அமைக்கப்பட்டன. ஆனால் இதன்பின்பு திருப்பணிகள் தொடர்ந்து நடைபெறவில்லை இந்தவேளையிலே அடியேனின் குருவாகிய அளவையூர் அருட்கவி சீ. விநாயகத்தம்பிப்புவர் அவர்களிடம் நாம் சென்றிருந்த வேளை அங்கே அவர் பிள்ளையாருடைய ஆலயம் பிழையான இடத்தில் அமைந்துள்ளது என்று குறிப்பிட்டார். அதமஸ்தானத்தில் இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார். ஆலய பரிபாலகர்களிடம் இதனைத் தெரிவித்து அதனைச் சரியான இடத்தில் அமைக்கவேண்டும் என்றும் தெரிவித்தார் ஆனால் நாம் குலம் விதானையார் என்ன கூறுகின்றாரோ தெரியாதென்று இதனைத் தெரிவிக்கவில்லை. ஆனால் குரு அவர்கள் மேலும் இரண்டு தடவைகளுக்கு மேல் இதைப்பற்றி எடுத்துக் கூறியிருந்தார். எனவே இறுதியாக அம்பாளை வேண்டுதல் செய்தபின்பு குலம் விதானையார் அவர்களிடம் அருட்கவி ஐயா கூறியதைத் தெரிவித்தோம். அவர் அதனைத் தட்டிக்கழிக்காது அராலியூர் சிற்பாசாரியார் ஸ்தபதி நவரத்தினம் அவர்களிடம் தெரிவித்து அளந்து பார்ப்போம் என்று முடிவெடுக்கப்பட்டது. இதன் பிரகாரம் அளக்கப்பட்டபோது அருட்கவி ஐயா கூறியது போன்ற குறிப்பிட்ட சில அடி தூரம் விநாயகர் சந்நிதானம் பின்னோக்கிச் செல்லவேண்டியிருந்தது. அருட்கவி ஐயா அவர்கள் கோயிலுக்குவராமலே அளவெட்டியில் இருந்துகொண்டு இந்த உண்மைகளை வெளிப்படுத்தியமை அற்புதமாகவே கருதப்படுகின்றது. அத்துடன் அருட்கவி ஐயா அவர்கள் இன்னொரு விடயத்தைக் கூறியிருந்தமை அதிசயமானது. அதாவது பிள்ளையார் ஆலயத்தைக் கட்டியிருந்து உரிய இடத்தில் விடுகின்ற வழிகளையும் கூறியமையாகும்.

சிற்பாசாரியவர்கள் கட்டி இழுப்பதற்குச் சம்மதித்தார் ஆனால் ஆலயம் சரிந்தால் அதனை இடித்துப் புதிதாகக் கட்ட வேண்டியவரும் எனக்கூறியிருந்தார். அம்பாளனுடைய திருவருளை வேண்டித் தற்போது பொருளாளராக உள்ள திரு.வ.சின்னத்தம்பி தலைமையில் பல அம்பாளின் தொண்டர்கள் ஒன்றிணைந்து பிள்ளையார் சந்நிதானத்தின் அடித்தளம் வரை சுற்றி மண்அகழ்ந்து பின்புறம் வரவேண்டிய தூரம் அளவிற்குக் கிடங்கு எடுக்கப்பட்டு விநாயகரையும் அம்பாளையும் வேண்டி விநாயகர் சந்நிதானத்தைக் கட்டியிழுத்தனர். என்னே அதிசயம் அருட்கவிஐயா கூறியதுபோல உரிய இடத்தில் பிள்ளையார் சந்நிதானம் வந்துநின்றது. தொண்டர்கள் ஆனந்தம் அடைந்தார்கள். அம்பாளின் திருவளை நினைத்துப் பக்திப்பரவசம் அடைந்தனர். இதன்பின்பு ஆலயம் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது. இடப்பெயர்வால் ஆலயவளர்ச்சி சிறிதுகாலம் தடைப்பட்டுப் போனதும் மக்கள் (2002) மீளக்குடியமர்ந்த பின்பு ஆலயம் புதுப்பொலிவு பெறத்தொடங்கியது.

ஆலய நிர்வாகத்திற்காகப் புதிய பரிபாலனசபை அமைந்தபோது திருவிழா உபயகாரர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஆலயத் திருப்பணிகளைச் செய்வதென்று முடிவெடுத்துக் கொண்டனர். தொடர்ந்து அம்பாளிற்குக் கும்பாபிஷேகம் ஒன்றைச் சிறப்பாக நடாத்துவது என்று உறுதியெடுத்துக் கொண்டனர். ஆலயத் திருப்பணிகளைச் செய்வதற்கு அராலியூர் ஸ்தபதி நவரத்தினம் குழுவினர் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டனர். அவர்களும் பக்திபூர்வமாக பூரணமாக அம்பாளின் ஆலயக் கட்டட வேலைகளைச் செய்வதற்கு உறுதியூண்டனர். அம்பாளினுடைய உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் உள்ள தொண்டர்கள் பெருமளவு நிதியை வாரி வழங்கினர். மற்றும் ஊர்மக்கள் கல், மணல், உழவு இயந்திரம் சரீர உதவி என்றவாறு பல பங்களிப்பைச் செய்தார்கள்.

சிற்பாசாரி அவர்கள் பிள்ளையார் சந்நிதானத்திலே பண்டிகை அமைந்திருப்பதால் அம்பாளினுடைய கருவறைக்கு மேலும் பண்டிகை அமைக்கவேண்டுமென்று ஆலோசனை கூறினார். ஆலயத் தொண்டர் களுக்கும் அது விருப்பமாக இருந்தது. ஆனால் ஆலயத்தின் கருவறைக்கு மேல் முன்பு பத்மமே இருந்துவந்துள்ளது. இதனால் அளவையூர் அருட்கவி விநாசித்தம்பி ஐயா அவர்கள் ஆலயத்திற்கு அழைத்து வரப்பட்டார்கள். அவர் ஆலயத்திற்கு வந்தபோது அம்பாள் பாலை மரத்தில் அவருக்குக் காட்சி கொடுத்தார். அதுவே தலவிருட்சம் என்றும் அதனைப் பத்திரமாகப் பேணிவழிபட்டு வரவேண்டும் என்றும் வரணியின் மரபுகைகள்----- 142----- சி. கா. காரநாதன் J.P.

எடுத்துக்கூறினார். மேலும் ஆலயத்தில் செய்யவேண்டிய மாற்றங்களையும் திருமடம் அமைக்கவேண்டிய இடத்தையும் சரியாக எடுத்துக் கொடுத்தார். அவருடைய ஆசிர்வாதத்துடன் ஆலயத் திருப்பணிகள் ஆரம்பிப்பதற்குத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதற்கு முன்பாக அம்பாளைப் பாலஸ்தாபனம் செய்யவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. விமானம் தூவிதளமாக அமைக்கவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

சித்திரை மாதம் 14ஆம் நாள் புதன்கிழமை (27.04.2005) பார்த்திப வருடத்தில் அதிகாலை 5.00 மணி தொடக்கம் 6.19 மணி வரையுள்ள அனுச நட்சத்திர சுபமுகூர்த்தத்தில் பாலஸ்தாபன கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. பாலஸ்தாபனம் பிரதமகுரு சிவஸ்ரீ இ. குமாரசாமிக்குருக்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது. அன்றையதினம் குருக்கள் சிற்பாசாரி பரிபாலனசபையினர் உள்மக்கள் எல்லோரும் ஒரு சங்கல்பம் செய்து கொண்டார்கள். அதாவது அடுத்த வருடம் சித்திரை மாதமளவில் அதாவது ஒரு வருடத்தில் கும்பாபிஷேகம் செய்தல் வேண்டும் என்பதே அதுவாகும். அதற்கு அம்பாளினுடைய திருவருளையும் வேண்டிக் கொண்டனர். இதேவேளை ஆலயத்தில் உள்ள தவறுகளையும் பூசைகளில் அறியாதுவிட்ட தவறுகளையும் நீக்கி திருப்பணி சிறப்பாக நடைபெறுவதற்காகப் பெரியபுராணம் படித்தல் வேண்டும் என்பதை வடமராட்சி கிழக்கு குடாரப்பு திருவருட் சித்தர் செல்லையா - செகராச சேகரம். (புண்ணையடி சாஸ்திரியார்) கூறியதிற்கேற்ப அன்றைய தினமே அவரால் அந்தப் புண்ணிய கைங்கரியம் தொடங்கப்பட்டது. பெரிய புராணம் பூர்த்தியடைந்து 63 தனியடியார்களுக்கும் 9 தொகையடியார்களுக்கும் சேக்கிழாருக்கும் திருவமுது படைத்து வழிபாடுகள் செய்யப்பட்டு அன்னதானம் கொடுக்கப்பட்ட பின்பு திருப்பணிகள் மிகவேகமாக நடைபெற்றன.

1938ஆம் ஆண்டு உணர்ப் பொதுமக்களால் நிறைவுசெய்யப்பட்ட கருவறைக் கற்றளி தளத்திலிருந்து பண்டிகை அமைக்கப்பட்டது. துவி, தளம் கொண்ட பண்டிகை நிர்மாணிக்கப்பட்டது. அத்துடன் முருகன் சந்நிதானம், சண்டேஸ்வரர் சந்நிதானம், வைரவர் சந்நிதானம், யாகசாலை மணிக்கூட்டுக்கோபுரம், நந்தி பலிபீடம், ஆகமசாலை, வெளியில் பரிவார சந்நிதி என்பன புதிதாக அமைக்கப்பட்டன. அத்துடன் உள்வீதி சுற்றுக் கொட்டகையும் வில்வளைவுடன் சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டன. உள்வீதி சுற்றுமதிலும் நிர்மாணிக்கப்பட்டன. பண்டிகைகளுக்குரிய சிற்பங்கள் தென்னிந்தியாவின் சீர்காழி குழுவின வரணியின் மரபிமைகள்..... 143..... சி. கா. கமலநாதன் J.P.

ரால் செய்யப்பட்டன. கூரைவேலை மந்துவில் கௌதமி மரக்காலை உரிமையாளர் திரு க. ஜெகபாலன் குழுவினரால் செய்யப்பட்டது. இவ்வேலைகளெல்லாம் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்பு மகாகும்பாபிஷேகம் செய்வதற்கு அம்பாள் திருவருள் வேண்டப்பட்டது. திருப்பணிகளுக்கு அடியவர்கள் பல்வேறு வகையிலும் பேர் உதவிகளை வழங்கினார்கள்.

"புல்லினால் வருடம் கோடி புதுமணலால் நூறுகோடி
துல்லிய செங்கல்லாலே தூய முந்நூறு கோடி
அல்லியங் கோதே கேளாய் அரும்தரும் ஆலயங்கள்
கல்லினால் செய்த பேர்கள் கையை விட்டகலார்தாமே"

என்ற அருளாளர் வாக்கிற்கேற்ப உண்மையை உணர்ந்து திருவருளை அறிந்து பலரும் திருப்பணிக்கு உதவிபுரிந்ததால் ஒருவருட்காலத்திற்குள்ளே கோவில் திருப்பணிகளை நிறைவுசெய்யப்பட்டு கும்பாபிஷேகம் நடைபெறத் திருவருள் கைகூடியது.

அம்பாளினுடைய மகாகும்பாபிஷேகம் வியய வருஷம் சித்திரைத் திங்கள் 21ஆம் நாள் (04-05-2006) வியாழக்கிழமை காலை 6.45இற்கும் 7.55இற்கும் இடையில் பூர்வ சப்தமீத் திதியும், பூச நட்சத்திரமும் அமிர்த சித்தயோகமும் கூடியவேளையில் நடைபெற்றது. இதனை சிவஸ்ரீ இ.குமாரசுவாமிக்குருக்கள் பிரதம குருவாக இருந்து நவகுண்டபக்ஷமாக நடாத்தி வைத்தமை சிறப்பிற்குரியது. தொடர்ந்து 45 தினங்கள் மண்டலாபிஷேகம் நடைபெற்றது. அடியார்களே திரவியங்களைச் சேர்த்து உத்தமோ உத்தமமான முறையில் விரிவாகச் செய்யப்பட்ட மிகச் சிறப்பான கும்பாபிஷேகம் என்று அருளாளர்களால் கூறப்பட்டுள்ளது. மண்டலாபிஷேகமன்று பிரதம குருக்களிற்கு "ஸ்ரீ சக்திக் கிரியா குருமணி" என்று பட்டம் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார். மேலும் அராலியூர் கங்கை கலாலய ஸ்தபதி கு.நவரத்தினம் அவர்களிற்கு "சாஸ்த்திரோத்தம சிற்ப செம்மல்" எனும் பட்டம் வழங்கி 11ஆம் திருவிழா உபயகாரர் சார்பில் ஆலய வளர்ச்சிக்கு மூலகர்த்தாவாக விளங்கிய பொருளாளர் திரு.வ.சின்னத்தம்பியால் தங்கப்பதக்கம் சூட்டிக் கௌரவிக்கப்பட்டார். அத்துடன் ஏனைய கலைஞர்களும் சிவாச்சாரியார்கள், அர்ச்சகர்களும் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்டனர்.

திருவிழாச் சிறப்பு

முன்னைய காலத்தில் சிட்டிவேரம் அம்பாள் ஆலயம் சோலை களுக்கு மத்தியில் ஓர் சிறிய ஆலயமாக விளங்கியபோதும் சிறப்பாக நடைபெறும் திருவிழாக்களின் மகிமையால் இந்த ஆலயத்தை உலகத்தவர் எல்லோரும் நன்கறிவர். இலங்கையினுடைய பல பாகங்களில் இருந்தும் குறிப்பாக தென்மராட்சி, வடமராட்சி, யாழ்ப்பாணம், வலிகாமம், தீவகம், வன்னிப்பிரதேசம், மட்டக்களப்பு போன்ற பல பகுதிகளிலிருந்தும் இந்த ஆலயத் திருவிழாவைப் பார்ப்பதற்குப் பல அடியவர்கள் வந்து திரண்டு கொள்வது அற்புதம் மிக்கதாகும். திருவிழா என்ற போர்வையிலே கலைஞர்களை ஊக்குவிப்பதும் கௌரவிப்பதும் சுட்டிபுரம் அம்பாள் ஆலயத்திற்கு உள்ள தனிச்சிறப்பாகும்.

திருவிழாக்கள் ஒன்றை விஞ்சியதாக மற்றொன்று இருக்கக்கூடிய வகையிலே போட்டி அடிப்படையில் நடைபெறுவது சிறப்பிற்குரியது. பெரும்பாலும் 3ஆம் திருவிழாவிலிருந்து இந்தப் போட்டி தொடங்கி விடும். அதன்பின் வருகின்ற திருவிழா உபயகாரர்கள் முதல் நடந்த திருவிழாவைவிடத் தங்களுடைய திருவிழாவைச் சிறப்பாக நடத்த வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் விசேடமாகப் பல ஒழுங்கமைப்புக் களைச் செய்வார்கள். இலங்கையிலே இருக்கின்ற தலைசிறந்த நாதஸ்வர/தவில் மேதைகள் எல்லோரும் அழைத்து வரப்பட்டுக் கச்சேரி வைப்பது சிறப்பிற்குரியது. அம்பாளினுடைய ஆலய வாசலிலிருந்து முன்னால் இருக்கின்ற வீதிவரை மேடைகள் அமைக்கப்பட்டு அங்கு நாதஸ்வரக் கச்சேரி இடம்பெறுவது கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும். ரசிகர்கள் தாளம்போட்டுத் தலையசைத்துக் கச்சேரியை இரசிப்பது எங்கும் காணமுடியாத சிறப்பு நாகராளிராகம் இசைகின்றபோது சோலை களினுள் இருக்கும் நாகபாம்புகள் வெளியே வந்து ஆடிக்களிப்பதும் எல்லோரும் காணக்கூடிய மகிமையுடையதாகும். 10ஆம் திருவிழா அளவிலே திருவிழாப்போட்டி உச்சநிலையை அடைந்து விடுவதையும் அறியமுடிகின்றது. இந்தியாவில் இருந்துகூட தவில், நாதஸ்வர விற்பன்னர்கள் இங்கே அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். சேதுராமன், பொன்னுச்சாமி குழுவினர்களுடைய வருகை அவற்றிலே மிக முக்கியமாகக் கூறக்கூடியது, தில்லானா மோகனாம்பாள் படத்தில் இவர்கள் இசைத்தமை முக்கியமாகக் கூறக்கூடியதாகும். இவ்வாறான புகழ்பெற்ற கலை மேதைகள் எமது ஆலயத்திற்கு அழைத்துவரப்பட்டுக் கௌரவிக்கப்பட்ட நிகழ்வுகளும் நடந்திருக்கின்றன.²⁵

முன்னைய காலத்தில் பல சிகரங்கள் கட்டப்பட்டு, மணவறைகள், சுப்பறம், அன்னப்பட்சிகள் கட்டப்பட்டு மின்விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் திருவிழா நடைபெறும்போது இந்திரலோகமே பூமிக்கு வந்தது போன்ற சிறப்பைக் காணலாம். 14இற்கு மேற்பட்ட சிகரங்கள் கட்டப்பட்டதை அறிகின்றோம். சோலையினுள்ளே மேடைகள் அமைக்கப்பட்டு ஒரேநேரத்தில் ஐந்து இடங்களில் சின்னமேளம் ஆடுகின்ற காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும். கொடிகாமம் வரை சிகரங்கள் கட்டப்பட்டு வீதியின் இருமருங்கிலும் மின்விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குவதும் சிறப்பிற்குரியதாகும். ஒருமுறை திருவிழாப் போட்டி உச்சத்தைத் தொட்டுவிட்டது. 10ஆம் திருவிழாவை விட 11ஆம் திருவிழா ஏதோவொருவகையில் சிறப்படைய வேண்டும் என்று உபயகர்ர்கள் கருதினார்கள் அதனால் சிகரத்திலே முழுப் பலாப் பழங்கள் பலவற்றை மேற்றோலை உரித்துவிட்டுக் கட்டிவிட்டார்கள். அதேபோன்று மிளகாய்ப் பழங்களை மணிமாலைகள் போன்று நிறையக் கட்டிவிட்டார்கள். இதனால் வெப்பம் அதிகரித்ததோ என்னவோ அவ்வருடம் அம்பாள் திருவருளால் பெரும்மழை பொழிந்தது. கரும்கோடை காலத்திலும் வீதி எங்கும் வெள்ளம் நின்றதாகப் பெரியவர்கள் கூறுவார்கள்.

தவில் மேதைகளிலே தட்சணாமூர்த்தி குழுவினர், சின்னராசா குழுவினர், கைதடிப் பழனி குழுவினர், அளவெட்டி குமரகுபரர் குழுவினர், பத்மநாதன் குழுவினர், பஞ்சாமி குழுவினர், (சாவகச்சேரி) கானமூர்த்தி பஞ்சமூர்த்தி குழுவினர் என்று பிரசித்திபெற்ற சகல தவில் நாதஸ்வர மேதைகளும் அழைத்து வரப்படுவார்கள். இவர்களுக்குச் சிறந்த விருந்தோம்பல் செய்யப்படுவது சிறப்புடையது. அதுபற்றி அவர்களே புகழ்ந்து கூறியிருக்கின்றார்கள். சின்னமணி குழுவினருடைய வில்லுப்பாட்டும் அதிகமாக இடம்பெற்று வந்திருக்கிறது.

கச்சேரிகள் மற்றும் கலைநிகழ்வுகள் எல்லாம் நிறைவுபெற்று அதிகாலையிலே சுவாமி வீதிவலம் வருதல் இடம்பெறும். அந்த வேளையிலே வீதிகளில் அவுட்வானவேடிக்கைகள் இடம்பெறுதல் இன்னுமொரு சிறப்பாகும். நவாலியூரிலே தயாரிக்கப்பட்ட பல்வேறு வானவேடிக்கைகள் இடம்பெறும். அவற்றிலே காப்பம் கலக்கி என்று சொல்லப்படும் அவுட் ஆனது மிகப்பயங்கரமான சத்தமுடையது. இங்கிருந்து கண்டாவளை வரை அதனுடைய சத்தம்கேட்கும் என்று கூறப்படுகின்றது. இந்த மத்தாப்பு வான வேடிக்கைகளின்போது

வானத்தில் பிள்ளையார், முருகன், அம்பாள் போன்றவருடைய உருவம் தோன்றுதல் சிறப்புடையதாகும்.

இந்தத் திருவிழாக்கள் எல்லாவற்றிலும் தனித்துவம் மிக்கதானதாக தென்னிந்திய இசைமேதை டாக்டர் சீர்காழி கோவிந்தராஜன் அவர்கள் அம்பாளின் ஆலயத்திற்கு வருகைதந்த நிகழ்வு விளங்குகின்றது. ஈழவளநாட்டிலேயே முதல்முறையாக அம்பாள் ஆலயத்திற்கே அவர் வருகைதந்தமை மகிமை மிக்கதாகும். 10ஆம் திருவிழா உபயகாரர்கள் இந்த ஒழுங்கமைப்பைச் செய்திருந்தார்கள். சீர்காழி இலங்கைக்குவந்த வரலாறு திருவருள் சிறப்புக்கள் காட்டுகின்ற ஒன்றாகும். 1977ஆம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பல தடவைகள் அவரை இங்கு அழைத்து வருவதற்கு முயற்சிகள் கைகூடி இருந்தபோதும் 1977களிலேயே அது சாத்தியமானது. ஒருமுறை ஏனைய திருவிழாக்கள் எல்லாவற்றையும் விடப் 10ஆம் திருவிழாவைச் சிறந்ததாக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்தார்கள். இந்தியாவில் இருந்து சே. சின்னமௌலானக் குழுவினர்கள் அல்லது வேறு தவில் மேதைகளை அழைத்துவரவேண்டும் என்று கருதி; இணுவில் நாதஸ்வர மேதை புண்ணியமுர்த்தி அவர்களை அணுகினார். ஆனால் அவர் ஏன் "சீர்காழியை அழைத்து வந்து கச்சேரி வைப்பித்தல் நன்று சிறப்புடையது என்று கூறினார்" அதைக் கருத்திற்கொண்டு உபயகாரர்கள் அவருடன் கூடப்படித்த கார்த்திகேசு மாஸ்ரரை அணுகினார்கள். ஆனால் அவரோ தன்னைவிட வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்த வீரபாகுவே அதிக தொடர்புடையவர் என்று கூறிவிட்டார். அப்போது 10ஆம் திருவிழாவினுடைய பிரதிநிதியாகத் திருவாளர் வீரகத்தி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் விளங்கினார்கள். இவர் ஏறக்குறைய 40 வருடம்வரை தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று இருந்திருக்கின்றார். அவர் வரணியில் வாரித்தம்பி அவர்களைக்கூட அழைத்துக்கொண்டு வீரபாகுவிடம் சென்று சீர்காழியை அழைத்துவருவதில் முயற்சி செய்தனர். ஆனால் அந்த வருடம் அது கைகூடவில்லை. அப்போது ஸ்ரீமாவே பண்டாரநாயக்க அவர்களுடைய அரசாங்கம் இருந்ததால் இந்தியாவிலிருந்து கலைஞர்களை அழைத்து வருவதற்குத் தடையிருந்தது. ஆனால் 1977இல் J.R ஜெயவர்த்தனா அவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்ததால் மீண்டும் சீர்காழியை அழைத்து வருவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. வீரபாகு, சிவப்பிரகாசம், வாரித்தம்பி, கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோர் J.R. ஜெயவர்த்தனாவைச் சந்தித்து விசாவுக்கான அனுமதி கோரினார். ஆனால் அவர் முதலில் மறுத்துவிட்டபோதும் அம்பாளினுடைய திருவருளால் பின்பு சம்மதித்தார். ஏறக்குறைய 26 வருடங்களாக இந்தியக் கலைஞர்களை இலங்கைக்கு அழைத்து வருவதில் இருந்த தடை உடைத்தெறியப்பட்டமை அம்பாளின் மகிமையேயாகும்.

இந்தவேளையிலே அம்பாளின் வைகாசி மாதம் திருவிழாவிற்கு முன்பு திருகோணமலை திருக்கோணேஸ்வர ஆலயத்திற்குச் சித்திரை மாதமளவிலே வருவதற்குச் சீர்காழி கோவிந்தராஜன் அவர்கள் சம்மதித் திருந்தார். இதையறிந்துகொண்ட சிட்டிவேரம் 10ஆம் திருவிழா தலைமைப் பிரதிநிதியான வீ. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் அம்பாளை மனமுருகி வேண்டுகல் செய்தார். இலங்கையிலே சுட்டிபுரம் அம்பாள் ஆலயத்திற் கே சீர்காழி முதலில் வரவேண்டும் என்ற பேரவா அவரிடம் இருந்தது. அம்பாளும் அதை விரும்பினார் போலும். இதனால் ஒரு அற்புதத்தை அந்தவேளையிலே அம்பாள் நிகழ்த்தியிருந்தார். திருக்கோணேஸ்வரத்திலே இசைக் கச்சேரி வைப்பதற்குச் சகல ஒழுங்கு களையும் செய்திருந்தனர். சீர்காழி அவர்களும் திருச்சி விமான நிலையத்தில் இலங்கைக்கு வருவதற்குத் தயாராகிக் கொண்டு இருந்தார் அப்போது சென்னையிலிருந்து திருச்சிக்கு வந்து; பின்பு விமானம் இலங்கைக்குப் புறப்படுவது முறையாக இருந்தது. அவ்வாறு திருச்சியிலே வந்து விமானம் இறங்குகின்றவேளை ஒரு கழுகுப் பறவை அதன் காற்றாடிகளுள் சிக்கி சூழலும் நாடாவை (பேல்ற்றை) அறுத்துவிட்டது. இதனால் விமானம் மீண்டும் இலங்கைக்குப் புறப்படமுடியாதநிலை ஏற்பட்டது. பொறியியலாளர்களை அழைத்துத் திருத்தவேண்டி யிருந்தது. இவ்வாறு விமானத்தடை ஏற்பட்டதை அறிந்த சீர்காழி அவர்கள் கச்சேரிக்கு வருவதை நிறுத்தினார். அடுத்துவரும் நாட்களில் அவரை வருமாறு அழைத்தபோது அவர் திருமுருக கிருபானந்த வாரியாரிடம் கைவிசேடம் வாங்கச்செல்லவேண்டியிருந்ததால் மறுத்து விட்டார். திருகோணமலைக் கச்சேரியை ஒழுங்கு செய்தவர்களை வந்து வழங்கிய பணத்தை மீண்டும் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு அறிவித்திருந்தார். இவ்வாறு திருகோணமலை இசைக் கச்சேரி தடைப்பட்டுப்போனமை சுட்டிபுரம் அம்பாளின் திருவருளே என்று எல்லோரும் மெச்சினார்கள். பக்திப் பரவசமடைந்தார்கள்.

1977 வைகாசி புதன்கிழமை 10ஆம் திருவிழாவிற்கு சீர்காழி அவர்களின் இசைக் கச்சேரி ஒழுங்குசெய்யப்பட்டது. அவர் திங்கட் கிழமை அளவிலே இங்கே வருகைத்திருந்தார். பலாலி விமான நிலையத்தில் அவர் வந்து இறங்கினார். அவரை அழைத்துச் செல்வதற்கு 14 கார்களிலே திருவிழா உபயகாரர்களும் பெரியோர்களும் சென்றனர். சீர்காழி அவர்கள் விமான நிலையத்தால் இறங்குகின்றபோது மகிழ்ச்சி யால் ஆரவாரம் செய்தார்கள். அப்போது சீர்காழி அவர்கள் இருவருடம் கஸ்டப்பட்ட கணபதிப்பிள்ளை எங்கே முன்வருமாறு அழைத்தார்.

திங்கட்கிழமை இரவு 8.00 மணியளவிலே அவருடைய வருகை இடம்பெற்றது. இசைமேதை அவர்களை யாருடைய காரிலே ஏற்றுவது என்று போட்டியிருந்தது. அப்போது மீசாலை வடக்கு திரு.தில்லைநாதன் அவர்களுடைய காரில் சீர்காழி குழுவினர் ஏறிக் கொண்டனர். முதலிலே செல்வச்சந்தி ஆலயத்திற்கு அவர்கள் சென்று அங்கே முருகனை வழிபட்டனர். அங்கே சீர்காழி அவர்கள் சில தேவாரப் பதிகங்களைப் பாடினார். அங்கு வழிபாடுகளை முடித்துக்கொண்டு திருக்கலாபதி அவர்களின் காரில் சீர்காழி ஏற்றப்பட்டார். அங்கிருந்து வல்வெட்டித் துறை திரு. வீரபாகு அவர்களுடைய இல்லத்தையடைந்தனர். அங்கேயே சீர்காழி அவர்கள் தங்கிக் கொண்டார்கள். அப்போது சங்கீதக்காரர்கள் பலர் சென்று அவரை வணங்கி ஆசீர்வாதம் பெற்றுக்கொண்டனர்.

சிட்டிவேரம் அம்பாள் ஆலயத்தில் தென்மேற்கு மூலையிலே தும்புருவில் பிள்ளையாரைப் பார்த்தபடி விசாலமான மேடை அமைக்கப்பட்டது. வயல்வெளி முழுவதும் இரசிகர்கள் வெள்ளம் அலைபுரண்டது. கொடிகாமத்திலிருந்து துவிச்சக்கரவண்டிகளை ஓடமுடியாத அளவிற்கு மக்கள் வெள்ளம் திரண்டதாக அப்போது நேரிற் கண்டவர்கள் கூறுகின்றார்கள். மிகவிரிவான ஒளி, ஒலி அமைப்புக்களும் செய்யப்பட்டிருந்தன. நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பொலிஸார் பாது காப்புக்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர். நூற்றுக்கணக்கான தொண்டர்கள் கச்சேரி ஒழுங்குகள் குலைந்து போகாதவாறு கண்ணும் கருத்துமாகச் செயற்பட்டனர். முதலிலே மேளக்கச்சேரி இடம்பெற்றது. 9.00 மணியளவிலே இசைமேதை சீர்காழி கோவிந்தராஜனுடைய இசைக்கச்சேரி ஆரம்பமானது பஞ்சபுராணம் ஒதிக்கலைஞர்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்பு கச்சேரி ஆரம்பமானது.

10ஆம் திருவிழா உபயகாரர்கள் சார்பாக அப்போது கோட்டக் கல்வி அதிகாரியாக இருந்த திருவாளர் சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார்கள். சீர்காழி அவர்களும் இணுவில் இசைமேதை வீரமணி ஐயாவும் சேர்ந்து இயற்றியிருந்த,

"சுட்டிபுரம் வாழும் சிவ சுந்தரியே கண்ணகியே
சுட்டியுந்தன் கால் பிடித்தேன் கருணைக் கண்ணால் பாருமம்மா
கருணைக் கண்ணால் பாருமம்மா

(சுட்டிபுரம்)

பட்டிப்பசுவினங்க ளெல்லாம் பாலாபிசேகம் செய்யும்
மெட்டிக் கொஞ்சம் பாதமலர் மேதினியில் பாராயம்மா

(சுட்டிபுரம்)

பாடிப் பாடிப் பக்தி செய்து பரவசம் ஆனேனம்மா
 நாடி விழிநீர் சொரிய நானுருகி நின்றேனம்மா
 தேவியுனைச் சரணடைந்தேன் தேவியே கண்ணகியே
 ஏரிலெங்கும் ஏடிலங்கும் ஏழிசைத் தமிழிலங்கும்"

(சுட்டிபுரம்)

என்ற பாடலைப் பாடியபோது வானத்திலிருந்து சிறிது மழை பொழியத் தொடங்கியது. மக்கள் ஒதுங்குவதற்கு இடமின்றித் திகைத்தனர். ஆனால் சீர்காழி அவர்கள் அடுத்த பாட்டைப் பாடுகின்றபோது மழை நின்றுவிட்டது. அம்பாள் ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழிந்தார் என்று சீர்காழி அவர்கள் திருவாக்காகக் கூறினார். பக்திப் பாடல்களும் கீர்த்தனைகள் மற்றும் தத்துவப் பாடல்கள் என்று பல பாடல்களைப் பாடினார். அதிகாலை 6.00 மணிவரை கச்சேரி இடம்பெற்றது.

கச்சேரி நிறைவிலே சீர்காழி அவர்கள் பின்வருமாறு கூறினார். இலங்கையிலே எவ்வளவோ தடைகளை உடைத்து இந்த இசைக்கச்சேரி நடைபெற்று இருக்கின்றது. அதற்கு அன்புத் தம்பி ஒருவர் இங்கே முழுமூச்சாகச் செயற்பட்டார். அவரை நாம் எல்லோரும் இனி சீர்காழி கணபதிப்பிள்ளை என்று அழைப்போம் என்று கூறினார். அதனால் 10ஆம் திருவிழா உபயகாரர் பிரதிநிதியாக இருந்த திரு. வீரகத்தி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் இன்றும் செல்லமாக சீர்காழி கணபதிப்பிள்ளை என்றே அழைக்கப்பட்டு வருவதைக் காணலாம். அவருடைய விடாமுயற்சியால் வரணி மண் பெருமை பெற்றுக்கொண்டது. இந்தக் கச்சேரியின் இறுதியிலே இயற்றாலையைச் சேர்ந்த திரு. த. இராமச்சந்திரனுடைய நன்றியுரை இடம்பெற்றது. அம்பாளின் திருவருளால் எந்தவிதப் பிரச்சனைகளும் இன்றி கச்சேரி இனிதே நிறைவேறியது. இந்தக் கச்சேரி இனிதே இடம்பெறுவதற்கு வல்வெட்டித்துறை திரு. வீரபாகு அவர்களதும், வரணி திரு. வாரித்தம்பி அவர்களுடைய முயற்சிகளும் மிகமுக்கியமானவை என்பதையும் மறக்க முடியாது.

அம்பாளின் தெற்கு வெளிவீதியிலே ஒரு கலாமண்டபம் அமைக்கப்பட்டுக் காலங்காலமாக கலைநிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்று வந்தமை சிறப்பிற்குரியதாகும். இந்தக் கட்டடத்தை முன்னின்று அமைப்பித்தவர் அமரர் ச. யோகராசா (ஓய்வுபெற்ற வங்கியாளர்) அவர்களாகும். அம்பாளின் திருவிழாவின் நிறைவு நாளான தீர்த்தத் திருவிழா அன்று இரவு விடியும்வரை நாடகம் இடம்பெறுதல் முக்கியமானதாகும். அரிச்சந்திர மயானகாண்டம், நல்லதங்காள் நாடகம், காத்தவராஜன்

கூத்து, கோவலன் கண்ணகி நாடகம், இராமாயண நாடகம், சத்தியவான் சாவித்திரி நாடகம், மகாபாரத நாடகம், பூதத்தம்பி நாடகம், பண்டார வன்னியன் நாடகம் என்று பல்வேறு நாடகங்கள் அரங்கேறியிருக்கின்றன. இதன்மூலம் பல கலைஞர்கள் வெளியுலகிற்கு அறிமுகமாகி இருக்கின்றனர். இவ்வாறு யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலேயே கலை வளர்ச்சிக்குப் புகழ்மிக்க ஆலயமாக சிட்டிவேரம் அம்பாள் ஆலயம் விளங்குகின்றது. அத்துடன் கலைஞர்களைக் கௌரவிப்பதும் சிறப்பம்சமாக இருக்கின்றது.

அறநெறிப் பாடசாலை

வரணிப் பகுதிப் பிள்ளைகளின் அறநெறிக் கல்வியை வளர்த்து உயர்ந்த சைவத்தமிழ் ஒழுக்கத்தையும் பண்பாடுகளையும் பேணவழி செய்யவேண்டுமென்ற உயர்ந்த நோக்கத்துடன் அம்பாளின் திருவருள் உத்தரவுடன் 21-01-2000ஆம் ஆண்டு தைப்பூச நன்னாளின் சைவப்புலவர் சி.கா. கமலநாதன் அவர்களால் இப்பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதற்கு அதிபராக அவரே விளங்கிவருகின்றார். காப்பாளராக சிவ்ஸ்ரீ இ.குமாரசுவாமிக் குருக்களே இருந்து வருகிறார். இப்பாடசாலை இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தில் 12-03-2007இல் பதிவப்பட்டது. பதிவு இலக்கம் HA/7/56/14/155 என்பதாகும். திணைக்களமும், அரசு பரீட்சைத் திணைக்களமும் நடாத்தும் பரீட்சைகளில் மாணவர்கள் தோற்றி சிறந்தபெறுபேறுகளைப் பெற்றுவருகின்றனர். பண்ணிசை, கூட்டுப்பிரார்த்தனைகளிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். அரசினதும் பரிபாலனசபையினுடையதும் உதவியுடன் அறநெறிப் பாடசாலைக்கென ஆலயத்தின் தென்கிழக்கு மூலையில் புதிய கட்டடம் அமைக்கப்பட்டு வருவது இதன் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக அமைகிறது.

சிமிழ் கண்ணகை அம்மன் ஆலயம்

சிமிழ் எனப்பெயர் வந்ததற்கான காரணம் சரியாக அறியமுடியவில்லை. சிமிழ் என்பதற்குச் செப்பு எனவும் ஒருபொருள் உண்டு. சிமிழ்த்தல் என்பது கட்டல், பிடித்தல் என்ற பொருளும் கொண்டது.²⁸ இவற்றைக் கொண்டு நோக்கும்போது இவ்வாயலத்தின் பெயர் எதற்குப் பொருத்தமென அறியமுடியவில்லை. ஒருவேளை சிங்களச் சொற்களில் இதற்குப் பொருள் இருக்குமோ தெரியவில்லை. இவ்வாலயம் சிட்டிவேரம் அம்மன் ஆலயத்துடன் தொடர்புடையது. அது உருவாகிய காலத்திலேயே இதுவும் உருவாகியதாகக் கூறப்படுகிறது. சிட்டிவேரம் வரணியிற் மரபுரிமைகள்..... 151..... சி. கா. கமலநாதன் J.P.

போன்றே இதுவும் இயற்கைச் சோலைகளால் சூழப்பட்டுள்ளது. சிட்டிவேரத்தினுடைய திருவிழாக் காலத்திலே இங்கும் திருவிழா நடைபெறும். இவ்வாயலம் சிங்கள மன்னருடன் மக்களுடன் ஏதாவது தொடர்பு கொண்டிருந்ததா என்பது ஆராயப்பட வேண்டியது. ஏனெனில் இதனைச் சூழவுள்ள பகுதி காணிகள் சிலவற்றிற்குப் "பத்தினித் திடல்" எனும் பெயர் பல காலம் இருந்து வருகிறது. ஆரம்பத்தில் வரணி வடக்குப் பிரிவில் இருந்து தற்போது மாசேரிக் கிராம சேவையாளர் பகுதியாகப் பிரிக்கப்பட்ட பகுதியுள்ளும் இவ்வாலயத்திற்குத் தென்கிழக் காசுச் சிறிது தூரத்தில் பத்தினித்திடல் எனப்பெருநிலப்பரப்பு அழைக்கப் படுவதும் இக்கருத்தை முன்வைக்கக் காரணமாகிறது. சிங்கள மக்களிடையே கண்ணகியை "பத்தினித் தெய்யோ" என அழைக்கும் மரபு இருந்தமை சுட்டிக்காட்டலாம்.

சிட்டிவேரம் மற்றும் இக்கண்ணகை அம்மன் ஆலயத்திலும் மக்கள் தமக்கேற்படும் கண்ணோய், சின்னமுத்து மற்றும் அம்மாள் வந்தத்தங்கள் என அழைக்கப்படும் மிகக் கொடூர நோய்களுக்கு இவ்வாலயங்களில் நேத்தி செய்து வழிபாடு செய்வது சிறப்பாக நோக்கத் தக்கது. ஐந்துநூற்றாண்டுகளின்முன் வரணி மக்களைத் தாக்கியழித்த தாக்கக் கருதப்படும் பெரும் கொள்ளைநோய் ஏற்பட்டபோது அதிலிருந்து தப்புவதற்காக ஊர்மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு காராம்பசு வாகனத்தைச் செய்து இவ்வாலயத்திற்குக் கொடுத்தமையை எம்மால் அறிய முடிகிறது.²⁹

பொற்பத்தங்கேனி வீரகத்தி விநாயகர் ஆலயம்

அல்லது நாவலடிப்பிள்ளையார்

இவ்வாலயம் மாசேரி எனும் கிராம சேவையாளர் பிரிவில் அடங்குகின்றது. வரணியில் ஓர் பிரசித்திபெற்ற விநாயகர் ஆலயம் பொற்பத்தை எனும் தாவரங்கள் நிறையக் காணப்பட்டதாலும் அதனுடன் சேர்ந்து ஓர் பழையமையான குளம் இருந்ததாலும் அங்கே அமைந்த இவ்வாலயத்திற்கு இப்பெயர் உண்டாகியதாக அறியமுடிகின்றது. ஆலயத்தின் பழைய பெயர் இதுவேயாகும். பழைய தோம்புகளிலும் இவ்வாறே உள்ளது. பின்பு பல காலங்களின் பின் நாவல்மரங்கள் நிறையக் காணப்பட்டதால் நாவலடிப் பிள்ளையார் எனப் பலராலும் அழைக்கப்படலாயிற்று. இத்தலம் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம், தலவிருஷ்ச விஷேசமுடையதாகவுள்ளது.

இவ்வாலயத்திற்கும் தமிழகத்தில் உள்ள தஞ்சை மாவட்டத்திலமையும் வேதாரணியம் தலத்திற்கும் தொடர்பிருப்பதை அறிய முடிகின்றது. பண்டைய காலம் தொடக்கம் வர்த்தகம், தலயாத்திரை என்ற வகையில் வரணிக்கும் இந்தியாவுக்கும் தொடர்புகள் இருந்து வந்ததை பலநிலைகளில் எம்மால் அறியமுடிகிறது. சைவமக்களாகிய இவ்வூரவர் வல்லிபுரம், பருத்தித்துறை, வல்வெட்டித்துறை போன்ற துறைமுகங்களிலிருந்து தமிழகத்தின் கோடியக்கரைக்குச் சென்று வேதாரண்யத்திலிருந்து சிதம்பரம் சென்று வந்ததை அறிய முடிகின்றது. அவ்வாறு சென்று வரும்போது புராண வரலாறுகளின்படி சப்தவிடங்க தலங்களில் ஒன்றான வேதாரண்யத்தில் உள்ள வீரகத்தி விநாயகர் இராமனுடைய வீரகத்தி தோஷத்தை நீக்கிப் பெருமை பெற்றவராகக் கூறப்பட்டுள்ளது.³⁰ அதனால் அவ்விநாயகரை அங்கு செல்லும் அடியவர் பெருவிருப்புடன் சிறப்பான வழிபாடுகள் செய்து வந்தனர். அவ்வாறான வர்களில் வரணியூர் மக்களும் அடங்குவர். அவர்கள் மனதில் தாமும் இவ்விநாயகரை என்றும் வழிபடக்கருதி விநாயகர் விக்கிரகத்தை அவ்வாலயத்திலிருந்து எடுத்துவந்து தமதுாரில் பிரதிஷ்டை செய்யக் கருதினார். அவ்வாறு கொண்டு வரப்பட்டவைகளில் ஒன்றே மாசேரியம் பதியில் பொற்பத்தங்கேணி எனும் வயல், குளம், காடு, குடிமக்கள் எல்லாம் ஒருங்கே வாய்க்கப்பெற்ற இடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்தனர். அங்குள்ளது போன்றே வீரகத்தி விநாயகர் எனும் நாமமும் அமையலாயிற்று. இவ்விக்கிரகத்தைக் கொண்டு வந்தவேளை வேதாரண்யத்தின் தலவிருட்சமான வன்னி மரத்தையும் கொண்டு வந்து நாட்டியதாகக் கூறப்படுகின்றது.³¹ இன்றும் ஆலயத்தில் காலம் கணிக்க முடியாத மிகவும் பழைய பெரிய வன்னிமரம் இருந்து வருவதை நாம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. பொற்பத்தங்கேணி எனும் பழைய குளமே தீர்த்தம் வேதாரண்யத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டதாகக் கருதப்படும் சிறிய விநாயகர் விக்கிரம் இன்றும் மூலஸ்தானத்தில் காணப்படுகிறது. இவ்வாலயம் ஆரம்பத்தில் செங்கற்களாற் கட்டப்பட்டு சைவகுருமாரால் பூசை செய்யப்பட்டதாகவும் பின்பு கற்றளியாக்கப்பட்டு பிராமணர் பூசை செய்வதாகவும் உள்ளது. இதற்கெனப் பல நிலங்கள் இவ்வூரில் உண்டு.

விக்கிரம குளப்பிள்ளையார்

இவ்வாலயம் சிறியது ஆயினும் கீர்த்தி பெரியது. பழைமையானது மாசேரியில் வேளையார் புலத்திற்கு அண்மையில் (அதனுள்) தொண்டமானாறுடன் கலக்கும் செம்பியன்பற்று, மருதங்கேணியீறாகப் பாயும் உப்பாற்றங்கரையில் உள்ளது. இப்பெயர் எமக்கு சோழர் வரலாற்றுடன்

தொடர்பானதாக இருக்கலாம் என்பதைச் சிந்திக்க வைக்கிறது. குளத்தின் கரையிலும் வேளையர் புலத்தின் அண்மையிலுமுள்ளது. அதனை மேலும் வலுவூட்டையதாக்குகின்றது. விக்கிரமாதித்தன் என்பவன் சோழர் வரலாற்றில் முதலாம் குலோத்துங்கனுடைய காலத்துடன் (கி.பி. 1070 - 1120) தொடர்புடையவன். இவனுக்கும் இலங்கைக்குமான தொடர்புகள் பற்றி சான்றுகள் இல்லை என்றும்; இருப்பினும் தொண்டைமான் தலைமையில் யாழ்ப்பாணத்தில் உப்பு வாணிபம் செய்யவந்த படைப் பிரிவு இவ்வுப்பாற்றங்கரையில் விளையும் உப்பினை அள்ளுவதற்காக வந்து தங்கியிருந்தவேளை³² தமது வழிபாட்டிற்காகத் தற்காலிகமாக விக்கிரமாதித்தன் பெயரில் பிள்ளையாரை வழிபட்டிருக்கலாம் எனவும்; பின்பு அவர்கள் செல்ல அவ்வூர் மக்களால் வழிபடப்பட்டிருக்கலாம் எனவும் கருதவைக்கின்றது. தற்காலிகமாக வழிபாட்டிற்கென அமைத்த தால் பாரிய கட்டடங்களை அமைக்காதுவிட்டிருக்கலாம் எனவும் கொள்ளலாம்.

மேலும் இவ்விநாயகர் சுயம்பு மூர்த்தியாகவே விநாயகர் உருவமுடைய கல்லை ஆதியிலிருந்து மக்கள் வழிபட்டு வருகின்றனர். இவ்வூர் மக்கள் மாடுகளுக்கு ஏற்படும் நோய்களை நீக்க விநாயகருக்கு நேர்த்தி வைத்து வழிபாடுகள் செய்வது மரபாக உள்ளதைச் சிறப்பாகக் காணலாம். தற்போது இவ்வாலயம் சிறிதளவு கற்றளியாக்கப்பட்டுள்ளது.

புராதன குருநாதர் கோயில் அமைவிடம்

தென்மராட்சியின் வரணிப் பிரதேசத்தில் வரணி வடக்கு மாசேரி (கிராம சேவையாளர் பிரிவு 1/341) கிழக்காகக் காட்டுக் கரையிலே அமைந்திருக்கின்றது. இவ்வாலயம் இலங்கையிலே சோழராட்சி ஏற்பட்ட காலங்களிற்கு முன்பிருந்தே இருந்து வருவதாகக் கூறப்படுகின்றது. கைலாயத்திலிருந்து இரண்டு இடங்கள் இலங்கைக்கு வந்ததாகவும் அவற்றிலேயொன்று சமாதியடைந்த இடம் காங்கேசன் துறை என்றும் மற்றையது மாசேரியில் சமாதியடைந்தது என்றும் கர்ண பரம்பரைக் கதையூடாக முதாதையினர் கூறுகின்றனர். ஆகாரம் (கந்தர் சின்னக்குட்டி முன்னைநாள் பரம்பரைப் பூசகரும் தர்மகர்த்தாவும்) இவ்வாறு சமாதியடைந்த இரண்டு இடங்களிலும் குருநாதர் கோயில்கள் தோற்றம் பெற்றதாகக் கூறப்படுகின்றது.³³

இவ்வாலயம் தற்போது இருக்கின்ற இடம் மூன்றாவது இடமாக இருக்கின்றது. ஆதியில் இருந்த இடம் மாசேரியிலே இவ்வாலய

தர்மகர்த்தா, பூசகருடைய பரம்பரைக் காணிப் பிரதேசத்திலிருந்தது என்பதைத் தொல்லியல் சான்றுகளும் ஏனைய ஆதாரங்களும் உறுதிப் படுத்துகின்றன. முன்னைய காலங்களிலே முதலாவது இடத்தில் கோயிலிருந்த வேளை அவ்விடத்துக் காணிப் பெயர்கள் வேளையார் புலம், நுளம்பாய்க்குளம் போன்ற சோழப் பெயர்களை தாங்கியிருப்பதைக் காணலாம். அந்தக் காலத்திலே கோயிலின் மூர்த்திகரம் கூடுதலாக இருந்தது. பரிவாரத் தெய்வங்களும் உக்கிரமானவை இதனால் பெண்களிற்குப் பெரும்பாடு போன்ற பயங்கரமான வருத்தங்கள் ஏற்படுவதுண்டு அதனால் சந்திவிருத்தி தடைப்பட்டுப்போனது.

இவ்வாலயத்தை மயிலிபட்டி பரம்பரையினரே தொடர்ந்து தர்மகர்த்தாவாகவும் பூசகர்களாகவும் இருந்து நடாத்தி வந்தார்கள். அவ்வாறு இருந்து வரும் போது அந்த மரபில் வந்த சில நூற்றாண்டுகளிற்கு முன்பு வாழ்ந்த மயிலிப் பேத்தி என்பவர் குருநாதரிடம் நேர்த்தி வைத்து வேண்டுகல் செய்தபோது குருநாதர் கலை வந்தவேளை முதலில் கோயில் இருந்த இடத்தில் இருந்து 700 யார் வடக்காக ஓர் இடத்திலே போய் அமர்ந்து கொண்டார். ஆனால் சில காலம் செல்ல குடிகள் பெருக்க மடையவே அங்கும் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டதால் மக்கள் குருநாதரை வேண்ட ஒரு வருட ஆணிப் பொங்கலின்போது வளர்ந்து நேருகின்ற வேளை குருநாதர் கலை கொள்பவர் (வேலர்) அதனைக்கொண்டு கிழக்காக வயல்வெளிகளிற்கூடாக ஓடிச்சென்றார். தற்போது கோயிலுள்ள பிரதேசம் அக்காலத்திலே காடாக இருந்தது. தானைகள், பொற்பத்தை, தில்லை போன்றவை சூழ்ந்திருந்தன. அதற்குள்ளே வளர்ந்து கொண்டு சென்றவர் புகுந்து கொண்டார். பின்னாலே அடியவர்கள் துரத்திச் சென்றார்கள். இப்போது ஆலயம் உள்ள இடத்திலே அந்தக் காலத்திலே மிகப் பெரிய விழுதுடன் கூடிய ஆலமரம் நின்றதாகக் கூறப்படுகிறது. அதற்குக் கீழேதான் குருநாதர் அமரப் போவதாகத் தெரிவித்தார். அந்த ஆலமரத்திற்குக் கீழேயே பொங்கிப் படைத்து வழிபாடுகள் செய்தனர். அந்தக் காலத்திலிருந்து அங்கேயே கோயில் இருந்து வருகின்றது. இந்தநிகழ்வு 500 வருடங்களிற்கு முற்பட்டது என்றே கூறப்படுகிறது.

இந்த ஆலயத்தில் மயிலிபட்டி பரம்பரையில் வந்தவர்களே தொடர்ந்து தர்மகர்த்தாவாகவும் பிரதம பூசகர்களாகவும் இருந்து வருகிறார்கள். தற்போது சைவப்புலவர் சிவத்திரு. கார்த்திகேசன் கமலநாதன் அவர்களும் இவருக்கு முன்பு இவருடைய அப்பப்பா அமரர் கந்தர் சின்னக்குட்டி அவர்கள் பூசகர்களாக இருந்தார்கள். அவருக்கு

முன்பு அவருடைய சந்ததியினர் இருந்திருக்கிறார்கள். இவ்வாலயத்திலே மயிலிபட்டியில் வந்த ஆண் சந்ததியினர் பிரதம பூசகர்களாகவும் தர்மகர்த்தாவாகவும் இருந்து வருகின்றனர். பெண் சந்ததியினர் சிவகலை கொள்பவர்களாக (ஆட்டப்பூசாரி) இருந்து வருவார்கள். இது குருநாதருடைய ஒரு அற்புதமாகக் கருதுவர். ஆண் சந்ததியினருக்கு ஆசௌசம் வந்தால் பெண் சந்ததியினருக்கு ஆசௌசம் வராது பெண் சந்ததியினருக்கு ஆசௌசம் வரும்போது ஆண் சந்ததியினருக்கு அது சேராது இதனால் பூசை ஒழுங்குகள் ஒரு காலமும் தவறுவதில்லை.

பூசை முறைகள்

ஆகம முறைகள் சாராத வகையில் நீண்டகாலப் பாரம்பரியங்களையும் மரபுகளையும் பேணி இன்று வரை பூசைகள் நடைபெற்று வருகிறது. பரம்பரை பரம்பரையாகப் பின்பற்றப்படும் பத்ததி ஒழுங்கின்படி பூசைகள் நடைபெறுகின்றன. அவற்றிலே சிறிதுகூட மாற்றங்கள் செய்வதற்குக் குருநாதர் அனுமதிப்பதில்லை. குருநாதரை மூலமூர்த்தியாகக் கொண்டு 25 வரையிலான பரிவாரத் தெய்வங்கள் பூசிக்கப்படுகின்றன. முன்னைய காலங்களில் ஒவ்வொரு வெள்ளிக் கிழமைகளிலும் அபிஷேகம், விளக்குவைத்தல், மற்றும் பூசைகள் நடைபெறும். அமரர் கந்தர் சின்னக்குட்டி பூசகராக இருந்த காலங்களில் ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் அமுது பொங்கிப் படைக்கும் முறைமை கொண்டு வரப்பட்டது. ஒவ்வொரு மாதமும் ஒவ்வொரு குடும்பத்தினருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்டது. இந்தமுறை சித்திரை மாதம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதனைவிட விசேட பூசைக்காலங்களாக தைப்பொங்கல், தைப்பூசம், சித்திரை வருடப்பிறப்பு, ஆனிமாத மகா பொங்கல் உற்சவம் (வேள்வி) ஆடி அமாவாசைப் பூசை, கார்த்திகைப் பரணிப்பூசை, திருக்கார்த்திகை விளக்கீட்டுப் பூசை, கந்தசஷ்டி என்பன சிறப்பானவையாகும்.

மகா பொங்கல் அல்லது வேள்விப் பூசை முறைகள்

புராதன காலத்தில் இருந்து மரபுகளில் எந்த மாற்றமும் செய்யாது பொங்கல் நடைபெற்று வருவது முக்கிய அம்சமாகும். இங்கேயிருக்கின்ற பொங்கல் மரபுகள் அம்சங்கள் சங்ககாலத்திலிருந்தது போன்ற படையல் அம்சங்கள் என்பதை இன்றும் காணலாம். ஒவ்வொரு வருடமும் ஆனி மாத உத்தராயணகால ஆனிமாத இறுதி வெள்ளிக்கிழமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பொங்கல் உற்சவம் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. இறுதி வெள்ளியிலே பொங்கல் வைப்பதற்கு பழைய மரபு ஒன்று உண்டு.

உத்தராயண காலத்தில் தையில் தொடங்கி ஆனி வரை நடைபெறுகிறது. ஆனிமாதம் இறுதி நாளாகும். எங்களிற்கு ஒருவருடம் தேவர்களிற்கு ஒரு நாளாகும். உத்தராயண காலத்தைப் பகல் வேளை என்று தட்சணாய காலத்தை இரவுவேளை என்றும் கூறுவர். தேவர்கள் நித்திரைக்குப் போவதற்கு முன்பு அவர்களிற்கு வேண்டிய உணவைக் கொடுத்து வருகின்ற ஒரு காலப்பகுதி ஆனி மாதமாகக் கருதப்படுகின்றது. எனவே இந்த மாதத்தில் பொங்கல்கள் இங்கு செய்யப்படுகின்றது. தென்மராட்சி யிலேயுள்ள ஆகமமுறை சாராத கிராமியத் தெய்வங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் தை மாதத்திலிருந்து பொங்கலைச் செய்ய ஆரம்பித்து விடுவர். முக்கிய மாகக் கண்ணகியின் வைகாசி விசாகம் பொங்கலுடன் அனேகமாக எல்லா ஆலயங்களிலும் பொங்கல் தொடங்கிவிடும். அவ்வாறு பொங்கல் வருகின்றபோது குருநாதர்கோயில் பொங்கலே பூர்த்தியாக நடைபெறும். குருநாதர்கோயில் பொங்கல் சனிக்கிழமை நிறைவுபெற அடுத்தநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை அதற்கு அண்மையிலே தென்கிழக்கு மூலையில் இருக்கின்ற ஐயனார்கோயிலில் பொங்கல் நடைபெற்றுப் பரிவாரத் தெய்வங்களெல்லாம் கதிர்காமத்திற்குத் தீர்த்தமாடச் சென்று விடும் என்பது பாரம்பரிய ஐதீகம். குருநாதர் தந்தை சிவனுக்கு உபதேசித்த பெருங்குருவான பெருமான் என்பதால் அவருக்கு எல்லாத் தெய்வங்களும் அடங்கிவிடுகின்றன. எனவேதான், குருநாதர்கோயில் பொங்கலிலே தென்மராட்சியிலிருக்கின்ற எல்லாக் கிராமியத் தெய்வங் களும் திருப்திப்படுத்தப்பட்டுக் கதிர்காமத்திற்கு அனுப்பப்படுகின்றன என்பது நம்பிக்கை. அதுவே உண்மை என்பது அருளாளர் கருத்து. இதனாலேதான் குருநாதர்கோயில் பொங்கல் ஆனிமாத இறுதியில் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அதனை மாற்றம் செய்வதற்கு எந்தக் காலத்திலும் குருநாதர் சம்மதிப்பதில்லை.

பொங்கலிற்கு முதல் நிகழ்வாக விளக்கு வைத்தல் நடைபெறும். முன்னைய காலங்களில் ஆனிமாத இறுதி வெள்ளியைக் குறித்துக் கொண்டு 15 நாட்களிற்கு முன்பாகவரும் வெள்ளிக்கிழமை விளக்கு வைத்தல் நடைபெற்றுவந்தது. விளக்கு வைக்கின்ற அன்று பிரதம பூசகரும் சிவகலை கொள்பவரும் கட்டாயமாக நின்றல்வேண்டும். அன்றைய தினம் குருநாத மூலமூர்த்திக்கு அடங்கி உள்ளேயிருந்த தெய்வங்களெல்லாம் வெளியிலே அவற்றுக்குரிய இடங்களில் எழுந்தருளச் செய்யப்படும். எல்லாத் தெய்வங்களிற்கும் விளக்கு வைக்கப் படும். அபிஷேகம் செய்து விபூதி, சந்தனம், குங்குமம் பட்டும் சாத்தி பூ வைத்து இந்த நிகழ்வு நடைபெறும். விளக்கு வைத்தல் மாலை வேளை

5.00 மணிக்குப் பின் செய்ய வேண்டும் என்பது நியதி இதன் பின்பு பிரதம பூசகரும் சிவகலை கொள்பவரும் பொங்கல் நன்றாக நடைபெறுவதற்கான சங்கற்பம் செய்து குருநாதருடையதும் பரிவாரத் தெய்வங்களதும் அனுமதியைப் பெற்றுக்கொள்வர். பின்பு இருவரும் ஆதியில் குருநாதர் கோயிலிருந்த இடத்திலேயுள்ள திருமடத்திற்கு வந்து அங்கேயுள்ள புராதன பெட்டகத்திற்குள்ளே இருந்து பழைய குத்துவிளக்கை எடுத்து விளக்கேற்றி வழிபாடுகள் செய்யப்படும். இதன் பின்பு பண்டமெடுக்கும் வரை அந்த விளக்கு ஏற்றப்படும். விளக்கு வைத்தவர்கள் வேறு எங்கும் போகாது நின்றல் வேண்டும். பண்டநாள் வரும்வரை தொடர்ந்து விசேட பூசைகள் செய்ய வேண்டும். இந்த விளக்கு வைத்தல் நடைபெற்ற பின்பு ஊரிலும் மற்றும் அயற்பிரதேசங்களிலும் நன்மைக் காரியங்கள் எதுவும் செய்வதில்லை. (திருமணம், பூப்புனித நீராட்டுவிழா) விளக்கு வைத்த செய்தி கட்டாடி, பறைமேளம் அடிப்பவர்களிற்கு சிறுதட்சணை கொடுத்து செய்தி அறிவிக்கப்படும்.

அடுத்த நாள் சனிக்கிழமை அதிகாலையிலே பூசகர் நீராடி அனுஷ்டானம் செய்த பின்பு காத்தவராயருக்குரிய தண்டத்தை எடுத்து அபிஷேகம் செய்து பிள்ளையார், குருநாதர் மற்றும் பரிவாரத் தெய்வங்களிற்கும் பூசைகள் செய்து தண்டப்பூசை ஆரம்பமாகும். அப்போது தண்டலுக்குக் கொண்டு செல்வதற்கான சாக்குகளுட்க்கு, வீபூதி, சந்தனம், குங்குமம் சாத்திமலர் வைத்துப் பூசைகள் செய்யப்படும். அன்று அதிகாலை ஊரிலிருக்கும் ஆண்கள் எல்லோரும் மடத்தில் ஒன்று கூடுவார்கள். பூசை நிறைவு பெற்றபின் எல்லோருக்கும் விபூதி மற்றும் பிரசாதங்கள் வழங்கப்பட்டு தண்டுவதற்கான சாக்குகள் வழங்கப்படும். தண்டமும் முதலாவது சாக்கும் பிரதான பூசகர் கொண்டு செல்வார். ஏனையவற்றை மற்றவர்கள் கொண்டு செல்வர். வலமாகப் புறப்பட்டுப் பிரதம பூசகர் தண்டலை ஆரம்பிப்பார். ஏனையவர்கள் தண்டுவதற்குப் போகும் திசைகள், ஊர்கள் அறிவிக்கப்படும் அதன்படி வழிவழியாகச் சென்று தண்டல் இடம்பெறும். இந்தத் தண்டல் நிகழ்வு விளக்கு வைத்த செய்தியை ஊருக்கு அறிவிப்பதாகவும் அமையும். அத்துடன் படையல் செய்வதற்கு ஊர்மக்கள் எல்லோருடைய பொருட்களும் சேரவேண்டும் என்பது புராதன காலத்திலிருந்து வருகின்ற வழக்கமாகும். இன்றைய நிதி வசதியுள்ள நவீன காலத்திலும் இந்த முறையைவிட முடியாததுள்ளது. சில இல்லங்களிலே தண்டுவதற்குப் போகும் வேளை ஒருவரும் இல்லாது போனால் அவர்கள் பின்பு மடத்திற்குக் கொண்டு வந்து தருவார்கள். அவ்வளவிற்குப் பயபக்தியுடன் செய்யப்படும். தண்டலின்போது நெல், ஓடியல், தேங்காய், செத்தல்மிளகாய், பணம் என்பவற்றை மக்கள்

கொடுப்பார்கள். சில இல்லங்களிலே ஒரு மூட்டை நெல்லைக்கூட வழங்கும் அதிசயம் உண்டு. முன்னைய காலங்களில் கொடிகாமம் வரை தண்டல் நடைபெற்றதைக் காணலாம். அதற்காகவே 15 நாட்களிற்கு முன் விளக்குவைக்கப்பட்டது என்று கூறப்படுகிறது. பிற்காலத்தில் ஆளுதவி குறைந்துவிட்டதால் விளக்கு வைத்தல் பொங்கல் வெள்ளிக்கு (எட்டு நாட்களிற்கு முன்பு) விளக்கு வைத்தல் நடைபெற்று வருகிறது. தண்டல் இடம்பெறும் இடங்களாக இடைக்குறிஞ்சி, வரணி வடக்கு, குருக்கள் குடியிருப்பு, நாவற்காடு, குடமியன், மிருசவில், இயற் நாலை, எருவன், கொடிகாமம் என இடம்பெறும். இவ்வாறு தண்டப் பட்ட பொருட்கள் எல்லாம் மடத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டு நெல் அவித்து அரிசியாக்கப்பட்டு அதிலிருந்து செய்யப்படும் சோறே படைய விற்குப் பயன்படுத்தப்படும். ஓடியல் மாவாக்கப்பட்டு படையலுக்குரிய ஓடியல் புட்டுத்தயாராக்கப்படும்.

வியாழக்கிழமை அதிகாலை பண்டமெடுப்பதற்குச் சந்தைக்குச் செல்வதற்கான பூசைகள் ஆரம்பமாகும். பிரதம பூசகரும் சிவகலைப் பூசகரும் நீராடி அனுஷ்டானங்கள் செய்து பூசத்திகளை முடித்தபின் பண்டமரவடி இடத்தில் விளக்கேற்றி விநாயக பூசையுடன் ஏனைய பூசைகள் ஆரம்பமாகும். பெட்டகத்திற்குள்ளேயிருந்து புராதன திரிகுலமும் வெள்ளிப்பிரம்பும் எடுக்கப்பட்டு அபிஷேகம் செய்து விபூதி, சந்தனம், பட்டு, புல்பங்கள் சாத்திப் பூசைகள் நடைபெறும். குருநாதரைத் துதிசெய்து பிரதம பூசகரால் திரிகுலமும் பிரம்பும் நேரப்படும். (10 திக்குகளிலும்) பண்டமெடுப்பதற்கான பையும் (விபூதி, சந்தனம்) பண்ப்பையும் வைத்து அதற்குப் பூசை நடைபெறும். பாரம்பரிய முறைப்படி மாட்டு வண்டியிலேயே பண்டம் எடுப்பதற்குச் சந்தைக்குச் செல்லவேண்டும். பிரதம பூசகர் குலம் நேர்ந்து கொடுத்தபின் சிவகலை கொள்பவர் நேர்ந்து அவரே குலத்தை வண்டிலுக்கு எடுத்துச் செல்வார். பண்டப்பையைப் பிரதம பூசகரே கொண்டு செல்வார். முன்னைய காலங்களில் சாவகச்சேரி சந்தையிலிருந்து பண்டம் எடுத்து வரப்படுவது வழமை. அவ்வாறு வரும்போது தென்மராட்சியிலுள்ள அனேகமான தெய்வங்கள் எல்லாம் பண்டத்துடன் கூடவே வந்துவிடும் என்பது முன்னோர் திருவாக்கு. ஆனால் பின்பு இடம்பெற்ற யுத்தங்களால் சாவகச்சேரிச் சந்தை செயலிழந்ததன் காரணமாகக் கொடிகாமத்திலிருந்து பண்டம் எடுக்கப்படுகின்றது. பண்டம் எடுக்கின்றபோது வண்டியிலிருக்க வேண்டிய பிரதான பொருட்கள் கற்பூரம், வெற்றிலை, பாக்கு, பலாப்பழம், மாம்பழம், தேசிக்காய், நீர்த்துக்காய், அபிஷேகப் பொருட்கள், ஊதுபத்தி, வளந்துப்பாணை என்பனவாகும்.

சந்தையிலிருந்து பண்டப் பொருட்கள் ஏற்றியபின் கொடிகாமம் காளி கோவிலில் வழிபாடுகளை மேற்கொண்டு பண்டம் புறப்படும். சுட்டிபுரம் ஆலயத்தில் ஓய்வெடுத்த பின்பு மாலையிலே தும்புருவில் தீர்த்தமாடி அம்பாளை வழிபட்ட பின்பு மாலை 5.00 மணியளவில் பண்டம் புறப்படும். வரணியிலிருந்து குடத்தனை வீதிக்குத் திரும்புகின்ற இடத்தில் உள்ள கதிரப்பேரன் வைரவரடியில் பறைமேள வாத்தியகாரர் களிற்ரு விபூதி கொடுத்து ஏனைய நிற்கின்ற அடியவர்களிற்கு விபூதி கொடுக்கப்பட்டுப் பிரதம பூசகரால் சூலம் நேர்ந்து பூமியில் குற்றப்படும். கற்பூரம் ஏற்றி வழிபாடுகள் நடைபெறும். பண்டப்பையும் நேரப்படும். இதன்பின் சிவகலை எடுக்கப்பட்டு தேசிக்காய் எறியப்பட்டு சூலம் எடுத்துச் செல்லப்படும். பண்டப்பையைப் பிரதம பூசகர் கையிலே கொண்டு செல்வார். இதற்குப் பின்னாலே வண்டிகள் வரும். இவ்வாறு செல்கின்றபோது வழியில் இருக்கின்ற எல்லாக் கோயில்களிலும் நின்று கற்பூரம் ஏற்றி எல்லாத் தெய்வங்களையும் கூடவே அழைத்துச் செல்வார்கள். பண்ட மரவடியை அடைந்தபின் சிவகலை கொள் பவருக்கு அபிஷேகம் செய்யப்படும். அவருடன் வந்த தேவதைகளை யெல்லாம் ஆங்காங்கே இருக்கின்ற விருட்சங்களில் எழுந்தருளச் செய்வார். இதன் பின்பு பெட்டக அறையினுள்ளே பிரதம பூசகரால் தண்ணி எறியப்பட்டு, பின் பண்டப்பொருட்கள் பண்டமரவடி திருமடத்தில் இறக்கி வைக்கப்படும். பின்பு விசேடபூசைகள் நடைபெற்று எல்லோ ருக்கும் அன்னதானம் வழங்கப்படும். பறைமேளமும் திரும்ப எடுத்துச் செல்லமுடியாது. அதனால் பண்டப்பொருட்களுடனேயே வைக்க வேண்டும். முன்னொரு காலத்திலே பறைமேளத்தை வைத்தபின்பு அதனை எடுத்துச்செல்ல முற்பட்டவேளை நாகபாம்பு ஒன்று வந்து அதன் மேலே ஏறியிருந்ததால் எல்லோரும் பயபக்தி யடைந்து அதன்பின் மேளத்தை எடுத்துச் செல்வது கிடையாது.

அடுத்த நாள் வெள்ளிக்கிழமை பூசகர்கள் அதிகாலை அளவில் ஆலயம் செல்வார்கள். அங்கே விசேட அபிஷேகங்கள், பூசைகள், நடை பெறும். மாலை 4.00 மணியளவில் அவர்கள் பண்டமரவடியை அடைந்து பண்டமெடுப்பதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்வார்கள். பழங்கள், வெற்றிலை சகலவற்றினுடைய காம்புகள் நீக்கித் துப்புரவு செய்யப்படும். அதன்பின் பண்டமரவடியிலே இருபக்கங்களும் ஓலைப்பாய் போடப்பட்டு வெள்ளை விரித்துப் பண்டமெடுப்பதற்கான பொருட்கள் வைக்கப்படும். பழங்களிற்கு வெள்ளைத்துணி சுற்றப்படும். இரவு 9.00 மணியளவில் பண்டமெடுப்பதற்கான ஆயத்தங்கள் நடைபெறும். பூசகர்கள் நீராடி அனுஷ்டானம் பார்த்து பூத சுத்தி செய்து பொங்கலிற்

கென்று அணியப்படும் விசேடமான செந்நிற ஆடை நேர்ந்து கட்டப் படும். அதேபோல விசேடமான உருத்திராட்சம் அணிதல், காப்புக் கட்டுதல், உறுதி எடுத்தல் என்பன நடைபெறும். அதன் பின் விசேட பூசைகள் நடைபெறும். அடுத்து பறைமேளம் அடிப்பவருக்குக் காவல் செய்யப்படும். இதன்பின் சிவகலை எழுந்தருளல் இடம்பெறும். பரிகலங்களுக்குரிய ஆயுதங்களும் எடுக்கப்பட்டு அந்தந்தத் தெய்வங் களிற்குமுரிய கலைகளும் எடுக்கப்படும். பின்பு கோழி, ஆடு என்பன நேரப்படும். அதன்பின் நீரெறிதல், பச்சையரிசி, தேசிக்காய் என்பவற்றின் மூலம் பரிகலங்கள் வழியனுப்பப்படும். தீவெட்டி, பறை முழங்க பண்டம் ஆலயத்தை நோக்கிப் புறப்படும். ஊரவர்கள் பண்டப் பொருட் களைத் தலையில் சுமந்து வருவார்கள். செல்கின்ற வழியிலே இருக்கின்ற பல ஆலயங்களிலே சுற்பூரம் ஏற்றப்பட்டு அந்தந்த ஆலயங்களின் தேவதைகள் அழைத்துச் செல்லப்படும் நிகழ்வு இடம்பெறும். பிரதான மாகப் புளிச்சலடி வைரவர் ஆலயப் பொங்கலும் அன்றே நடைபெறும். அவர்கள் அவ்வாலயத்திற்குரிய படையலைச் செய்துவிட்டு குருநாதர் வரவை எதிர்பார்த்து நிற்பார்கள். குருநாதர் வைரவர் ஆலயம் சென்ற வுடன் திரை நீக்கப்பட்டுப் பூசை நடைபெறும். குருநாதர் தண்ணீர் எறிந்து வைரவரையும்சுட அழைத்துச் செல்வார். இவ்வாறு சென்று ஆலயத்தைப் பண்டம் அடையும். காண்டாமணி ஒலிக்க பண்டப் பொருட்கள் ஆலயத்தை வலம் வந்து இறக்கப்படும். சூலம் ஐயனிற்கு முன்பாக நாட்டப்படும் ஆஞ்சநேயருக்கு விசேட மடை போடப்படும்.

இரவிரவாக அடியவர்கள் பிரசாதத் தயாரிப்பு வேலைகளில் ஈடுபடுவார்கள். தெய்வங்களிற்குச் சாத்துப்படி செய்யப்பட்டுத் தொடர்ந்து கும்பம் வைத்தல், வெள்ளை விரித்தல், துலங்கம் வைத்தல் (வெற்றிலை) மடைபரவல் என்பன இடம்பெறும். அதிகாலை 4.00 மணியளவில் வளந்து நேரல் இடம்பெறும். பாரம்பரிய முறைப்படி ஐந்து மண்பானைகள் வளந்தாக வைக்கப்படும். அதனைவிட ஏனைய வளந்துகள் நிறையஉண்டு. படையலுக்குரிய சோறுகள் பல கடகங் களிலே எடுக்கப்படும். அத்துடன் குரக்கன் பிட்டு, ஓடியல் பிட்டு, எள்ளுப்பாகு, வாழைக்காய், பூசணிக்காய், கத்தரிக்காய், பழவகைகள், மோதகம், வடை, பருப்பு, தயிர் போன்றன எல்லாம் படையலிலே பிரதானம்பெறும். எல்லாத் தேவதைகளிற்கும் தனித்தனியாகப் படைய லுண்டு. காலையிலே பிரதம பூசகர் நீராடி அனுஷ்டானம் பார்த்த பின்பே படையலைத் தொடங்க முடியும். முதலில் வளந்துப் பானைகள் உரிய ஆலயங்களிற்கு எடுத்து வரப்படும். பின்பு படையற் பொருட்களும் வரணியின் மரபரிமைகள்..... 161..... சி. கா. கமலநாதன் J.P.

அந்தந்த தேவதைகளிற்கு அண்மையில் கொண்டு வரப்படும், இதன்பின் படையல் நடைபெறும். சில தெய்வங்களிற்கு அமுதும் சில தெய்வங்களிற்கு சோறும் படைக்கப்படும். காவடி, பாற்செம்பு, நேர்த்திக் கடன்களையும் அடியவர்கள் செய்வார்கள். படையலின் பூர்த்தி கத்தி மடையுடன் முடியும். எல்லாத் தெய்வங்களிற்கும் பொதுவான மேடையில் பிரதம பூசகரால் குலம் நேர்ந்து குத்தப்பட்டு ஸ்ரீலக்ஷ்மி குருநாத நாகப்பர்சுவாமி சமாதியில் அபிடேகம் பூசை இடம்பெற்று அங்கிருந்து வேப்பம் பத்திரம், அலரி புஸ்பங்கள் எடுத்துவரப்பட்டு அவரின் ஆசிபெற்றுக் கத்தி மடையிலே அவை இடப்படும். பின்பு வழிவெட்டுகின்ற கத்தி நேரப்படும். இதனைத் தொடர்ந்தே சோறு படையல் இடம்பெறும். இதன்பின் விசேட பூசைகள் இடம்பெறும். பூசைநிறைவு பெற்றதும் சிவகலை கொள்பவருக்கு அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு அவரை குருநாதராகப் பாவித்துப் பூசைகள் நடைபெறும். பின்பு அவர் சிவகலை எடுத்துக் கலையாடுவார். மயிலிப்பட்டி சந்ததிக்குரிய 5 பெண்களும், 16 ஆண்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள். அவர்களை வரிசையாகவிட்டுத் தண்ணீர் தெளித்து விபூதி, சந்தனம் அணிவித்து வேல் பெருமானை எழுந்தருளச் செய்து முன்னிலையிலே விடப்படும். அதன் பின் ஏனைய தெய்வங்களிற்குரிய ஆயுதங்கள் எடுத்து ஒவ்வொருவரிடமும் கொடுக்கப்படும். பின் வேல் முன்னேவர ஏனைய பரிவாரத் தெய்வங்கள் பின்னேவர சமாதிக்குச் சென்று வழிபாடுகள் இடம்பெறும். பின்பு ஆலயத்தை வலமாக வருவர் பின்பு கத்திமடை இடத்தில் ஆயுதங்கள் வைக்கப்பட்டு கோழி, ஆடு என்பன நேரப்படும். பின்னையாருக்கும் குருநாதருக்கும் திரைச்சீலை இடப்பட்டபின் ஏனைய பரிவாரத் தெய்வங்களிற்கு பலி கொடுக்கப்படும். கோழிகள் பலியாகக் கொடுக்கப்படும் இதனைவிட 2 இளநீர் ஒரு நீற்றுக்காய் (நரைக்காய்) வெட்டப்படும். தொடர்ந்து கோயிலிற்கு கிழக்காக காட்டுக்கு நடுவே பரிகல வெட்டைக்குச் சென்று குலம் நேர்ந்து குற்றப்படும். சோற்றுப் படையல் இடம்பெறும். கற்பூரம் ஏற்றியபின் படையலில் கடேறிக்கு ஒரு கோழி பலிகொடுக்கப்படும். தேசிக்காய், பச்சை அரிசி எறிந்து பரிகலங்களை வழியனுப்பி 2 இளநீர் ஒரு நீற்றுக்காய் வெட்டப்படும். இதன்பின் குருநாதர் குலத்தையும் பிரம்பையும் எறிந்துவிட்டு கதிர்காமத்தை நோக்கி ஓடிச்செல்வார். பரிகலன்களும் கூடவே செல்லும். கலையாடுபவர் உணர்வற்று இருக்க அடியவர்கள் அவரை ஆலயத்திற்குத்தூக்கி வருவார்கள். தொடர்ந்து ஆஞ்சநேயர் கலையெடுக்கப்படும். அதன்பின் சண்டேஸ்வரர் பூசையுடன் பொங்கல் விழா

நிறைவுபெறும். அதன்பின் மாகேஸ்வரபூசை அடியவர்களிற்கு இடம்பெறும். பொங்கல் நடை பெற்று அடுத்துவரும் வெள்ளிக்கிழமை எட்டாம் மடை நடைபெறும்.

சமாதீச் சிறப்பு

இவ்வாலயம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி குருநாத நாகப்ப சுவாமி சமாதியைக் கொண்டு அமைந்திருப்பது சிறப்பையும் மகிமையையும் பெறுகின்றது. இற்றைக்கு 300 வருடங்களிற்கு முன்பு நாகப்பா என்ற பெயரில் இவர் மயிலிபட்டி சந்ததியில் வாழ்ந்தவராவார். சிவகலையாடுகின்ற பூசகராக இருந்தவர். நிறைந்த சித்துக்களையுடையவர். பல நோய்களை மாற்று கின்ற சித்துமிக்கவர். யார் என்ன நினைக்கிறார்களோ அதைச் சொல்லக் கூடியவர். ஈழத்திலே இருந்த 18 சித்தர் வரிசையில் இவரும் இடம்பெறு கின்றார். இவர் சில வேளைகளிலே தரையிலே இருப்பார். திடீரென்று பார்த்தால் பணயிலே இருப்பார். கையை விட்டுப் பணயிலிருந்து ஆடுவார். இவ்வாறு பல சித்துக்களைச் செய்து வந்தவர். பொங்கல் முடிந்தால் குலத்தையும் பிரம்பையும் வழிவெட்டுகின்ற இடத்திலே போட்டுவிட்டுக் கதிர்காமத்தை நோக்கி ஓடுவாராம். யார் துரத்தியும் இவரைப் பிடிக்க முடியாது. பின்பு மூன்றாம் நாள் கதிர்காமத்திலே நிற்பார். எவ்வாறு போகின்றார் என்று யாருக்கும் தெரியாது. இவ்வாறு எண்ணிறைந்த அற்புதங்கள் இவர் செய்தமையைக் கர்ண பரம்பரை யாகப் பெரியவர்கள் கூறிவருகின்றனர். இவர் தனது இறுதிக் காலத்திலே ஆணி மாதப் பொங்கலின்போது தான் கார்த்திகை விளக்கீடு அன்று சமாதியடைந்து விடுவேன் என முன்பே கூறிவிட்டார். அத்துடன் பொங்கலின்போது கோயிலிற்கருகில் தண்ணைச் சமாதி செய்யுமாறு இடமும் காட்டியுள்ளார். தான் சமாதியடையும்போது எவரும் அழக் கூடாது என்றும் கூறியுள்ளார். அதேபோல கார்த்திகை விளக்கீட்டிற்கு முதல் நாளாகிய பரணி அன்று அன்னதானம் அளித்துக் குருநாதருக்குப் பூசை முடிந்த பின்பு உற்றார், உறவினர்கள், அடியவர்கள் எல்லோருக்கும் தனது கைகளினாலே அன்னதானம் வழங்கினார். அடுத்த நாள் திருக்கார்த்திகை அன்று குருநாதருக்குப் பூசை முடித்துக் கொண்டு சாணகத்தால் தரையை மெழுகச் சொல்லி அந்த இடத்திலே நிஷ்டையிலே இருக்க உற்றார், உறவினர், சேர்ந்திருந்து சிவபுராணம் மற்றும் முருகனின் பாடலைப்பாட அவருடைய சிரசுவெடித்து ஆத்மா குருநாதருடன் கலந்தது. இதன்பின் அடியவர்கள் ஆலயத்திற்கு அண்மையிலே மிக அதிகமாக நீர் நின்றதால் சமாதி செய்வும் வழி தெரியாது திகைப்படைந்து கோயிலிருந்து 500 யார் வடக்காக நீர் இல்லாத உயர்ந்த கட்டுவரம்பிலே அவரைச் சமாதி செய்தார்கள். அந்த

இடத்திலே தற்போது சிவலிங்கம் போன்று மிக உயர்ந்த வெண்ணிறப் புற்று எழுந்துள்ளது. நாகபாம்புகள் பல குடிக்கொண்டுள்ளன அக்காலத்திலே வைக்கப்பட்ட செவ்வலரி இன்றும் நிற்கிறது. வேம்பும் கூடவே நிற்கின்றது. திருக்கார்த்திகைத் திருநாளே அவருடைய குருபூசைத் தினமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இவருடைய சமாதி தற்போது ஆலயத்திலே அவர் முன்பு காட்டிய இடத்தில் அமைந்திருப்பது சிறப்பிற்குரியது.

ஆஞ்சநேயர் இருக்கும் தலவிருட்சமான பூவரசிற்கு நேரே வடக்காக 11 அடி தூரத்திற்கப்பால் நாகப்பசுவாமி தன்னைச் சமாதி செய்யச் சொல்லிய இடமாகும். ஆனால் தூரத்திலே கொண்டுபோய் சமாதி செய்ததுடன் பிற்காலத்திலே அதனைக் கவனிக்காதும்விட்டனர். குறிப்பாகச் சின்னக்குட்டிப் பூசாரியார் இருபது வருடங்களிற்கு மேலே அதனைக் கவனிக்கவில்லை. இதனால் அவரது குடும்பம் உட்பட சந்ததியினர் எல்லோருமே மோசமான பாதிப்புக்களைச் சந்தித்தனர். அதிலே உச்சமாக அமரர் கா. செந்தூர்ச் செல்வனுடைய இழப்பு அமைந்தது. தம்பியின் இழப்பால் திகைப்படைந்த தற்போதைய பிரதம பூசகர் சிவத்திரு. சி.கா.கமலநாதன் கோயிலில் பூசை செய்வதில் வெறுப்பேற் பட்டுப் பூசைகளைவிட்டு விடுவோம் என முடிவு செய்திருந்தார். இவ்வேளை அவருக்கு நாகப்பசுவாமி தரிசனத்தில் காட்சி கொடுத்து கையிலே பிடித்து இழுத்து கோயில் மூலஸ்தானத்தைச்சுற்றி வலமாக அழைத்துச் சென்று தன்னைச் சமாதி செய்யச் சொல்லிய இடத்தைக் காட்டி "இதிலேயே என்னைச் சமாதி செய்யுமாறு கூறினேன். ஆனால் உங்கடை ஆக்கள் என்னைத் தூரத்திலே கொண்டுபோய் வைத்து விட்டார்கள். நான் இதனால் கவலையடைந்து நாகநாதன் இருக்கும் திருக்கேதீஸ்வரத்திற்குப் போய் ஆலவிருட்சத்தின் கீழே தலவிருக்கிறேன். நீ அங்கே வந்து என்னை அழைத்து வந்து இவ்விடத்தில் சமாதி செய்து சிவலிங்கத்தை வைத்து வழிபடு உன் சந்ததியைக் காத்துக் தருகின்றேன் இல்லாது போனால் உன் சந்ததியைக் காத்துத் தரமுடியாது" எனக் கூறி இரண்டு கைகளையும் விரித்துக் காட்டினார். பின்பு மறைந்துவிட்டார். இதன்பின் சிவத்திரு. கா. கமலநாதன் அண்ணன் திரு. ச. பொன்னம் பலத்தையும் திரு. கா. ராஜ்மோகனையும் கூட்டிக்கொண்டு காரில் திருக் கேதீஸ்வரம் சென்று நாகநாதனையும் கௌரியம்பாளையும் வழிபட்டு பாலாவி தீர்த்தமும் எடுத்துக்கொண்டு பாலாவிக்குச் செல்லும் வழியில் நிற்கும் ஆலவிருட்சத்தின் கீழ் வழிபாடுகள் செய்து நாகப்பசுவாமியைப் பக்தியுடன் அழைத்துவந்து கொண்டிருக்கும்போது பூசகர் கமலநாதனின் ஆத்மிக குரு அளவையூர் சீ. விநாசித்தம்பிப்புலவர் மகாசமாதியடைந்

திருந்தார். எனவே அளவெட்டி சென்று நாகவரத நாராயணர் தேவஸ்தானத்தில் அவருடைய சமாதியை வைத்து பாலாவித் தீர்த்தம் சொரிந்து வழிபாடு செய்தபின்பு அடுத்த நாள் 12.12.2005 (கார்த்திகை 25 திங்கட்கிழமை) அன்று ஸ்ரீலக்ஷ்மி குருநாத நாகப்பசுவாமிக்கு கோயிலடியில் சமாதி வைக்கப்பட்டது. கைதடிப் பிள்ளையார் கோவிலடியில் இருந்து எடுத்துவரப்பட்ட சிற்பி செதுக்காமல் தானாகவே முக்கோண வடிவாக அமைந்த லிங்கம் வைத்து வழிபடப்பட்டது. இச்சமாதியின் கீழ் திருக்கேதீஸ்வர ஆலடியில் இருந்து எடுத்து வரப்பட்ட ஆலம் கிளை, விழுது, திருமண் என்பன வைக்கப்பட்டன. சின்னக்குட்டிப் பூசாரியார் காலத்தில் கோவிலடியில் சிறிய பூவரசின்கீழ் வைத்து வழிபடப்பட்டு பின்பு மண்ணுள் புதைபுண்ட சங்கு 03.02.2006 (வெள்ளிக்கிழமை தை-2) இல் கிடைத்தது. இதனைச் சின்னநாகப்பசுவாமி என்று சமாதியுடன் வைத்துப் பூசைசெய்யப்பட்டது. (பெரிய நாகப்பாவின்பேரன்)

நாகப்பசுவாமியின் இன்னொரு தரிசனத்தின்படி மூலஸ்தானத்திலிருந்து 108 அடியில் வாசலை அமைத்து அதிலிருந்து வடக்காகச் செல்லும் வரம்பைக் கட்டிப் பழைய சமாதியுடன் தொடர்புபடுத்தி விடுமாறும் கூறியிருந்தார். பெரிய நாகப்பசுவாமி சமாதியடைவதற்கு முன்பு தனது மகள் இருவர் கருவுற்றிருந்த வேளை ஒரு மகளிற்குப் பெண் பிள்ளை பிறக்கும் என்று கூறி அதற்குக் கற்பகம் என்று பெயர் வைக்கு மாறு கூறினார். அடுத்த மகளிற்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்கு நாகப்பர் என்று தனது பெயரை வைக்குமாறு கூறி சித்தையும் கொடுத்திருந்தார். அதன்படி பிறந்தவரே பின்பு சிவகலைப் பூசகராக இருந்தார். அவரைச் சின்ன நாகப்பர் என்று அழைத்தனர். அவரும் சமாதியடையும் போது தனது பேரனுக்கு அண்மையிலே சமாதி செய்யுமாறு கூறியிருந்தார். அதன்படி பெரிய நாகப்பர் சமாதிக்குத் தெற்காக 40m தூரத்தில் சின்ன நாகப்பசுவாமியின் சமாதி செய்யப்பட்டுப் பெரிய நாகப்பசுவாமியின் செவ்வலரியிலிருந்து ஒருகிளை வெட்டி நாட்டப்பட்டது. அது இன்றும் தழைத்துப் பெரிய விருட்சமாகக் காணப்படுகிறது. இப்பழைய சமாதி களிற்குப் பெரும் பொங்கலன்று விசேட அபிடேகம், பூசைகள் இடம்பெறுகின்றன.

சின்னநாகப்பர் சிவகலை கொள்ளாத காலத்தில் அவரது அண்ணன் முறையான கந்தர் (முடியில் கடுக்காய் போன்ற திரட்சியுடையவர்) சிவகலை கொண்டு பொங்கல் செய்தார். அவர் மனைவியுடன் பழைய சமாதிக்கண்மையில் தோட்டமமைத்து அங்கேயே குடிவமைத்து தங்கி பூசித்து வந்துள்ளார். ஆலயத்தில் ஏற்பட்ட சிறிய குழப்பத்தால்

சின்னநாகப்பர் கோயிலிற்கு வராதுவிடவே, வே. சிதம்பரம் என்பவர் சந்ததி ஒழுங்கை முறித்து சின்னக்குட்டிப் பூசகரைத் தன்பக்கம் திசைதிருப்பி சிவகலை கொண்டு பொங்கலைச் செய்தார். ஆனால் மீண்டும் கோவிலடியில் சமாதி வைக்கப்பட்ட பின்பு சிதம்பரம் வேலை வைத்துவழிபட மறுத்ததாலும் பொய்கூறியதாலும் கோயிலைவிட்டு தானாகவே விலகவேண்டியநிலை வந்தது. அதன்பின் தர்மகர்த்தாவும் பிரதம பூசகருமான சிவத்திரு. சி.கா. கமலநாதன் அவர்களின் அழைப்பின் பெயரில் சின்ன நாகப்பசுவாமியின் மகன் சிவத்திரு முருகேசியிள்ளை பரம்பரை மரபுகளைத் தொடர்ந்து சிறப்பாகச் செய்து வருகிறார். ஆலயமும் பலவகைகளிலும் வளர்ச்சி பெற்றுவருகிறது.

இதுவரையில் கிடைத்த ஆதாரங்களின்படி பரம்பரைத் தர்ம கர்த்தாவாகவும் பிரதம பூசகர்களாகவும் இருந்தவர்கள் விபரம் வேலர் → மயிலாத்தைப் பேத்தி → வேலாயுதர் → சின்னக்குட்டி → கமலநாதன். சிவகலை கொள்வோர் பரம்பரை.

ஸ்ரீலக்ஷ்மி குருநாதநாகப்பசுவாமி → தாமர் → நாகப்பர் → கந்தர் → கோபாலயிள்ளை → முருகேசியிள்ளை

இவர்களிற்கு முன்பிருந்தவர்கள் பற்றிய விபரங்களை அறிய முடியவில்லை. இவர்கள் எல்லோரும் மயிலிபட்டியைச் சேர்ந்தவர்களாகும். மயிலி என்ற பெயர் பரம்பரை பரம்பரையாகப் பெண்களிற்குச் சூட்டப்பட்டு வந்ததை அறியமுடிகின்றது.

பெரிய நாகப்பசுவாமியின் இன்னொரு அற்புதமும் சொல்லப் படுகிறது. ஒருமுறை பொங்கலின்போது பெரும் வசதிமிக்க ஒருவர் உடையார் மரபில் வந்தவர் நாகப்பசுவாமியைச் சோதிக்கக் கருதி, தனது கடுக்கனைக் கழற்றிக் கையிலே ஒழித்துக்கொண்டு கலையாடும் இடத்திற்குச் சென்று "சுவாமி எனது கையிற்குள் என்ன இருக்கிறது என்று கூறவேண்டும்" என்றார். நாகப்பசுவாமி குருநாதரை வேண்டிவிட்டுத் தனது கையைக் காதிட்தொட்டு கடுக்கன் இருக்கு என்பதைக் குறிப்பாலே காட்டிவிட்டு "கையை துற வீடு செல்மிகுதி" என்றார். உடையார் கையைத் திறந்தபோது கைவெடித்து இரத்தம் பாய்ந்தது வீடுசென்ற போது விலைமதிப்பற்ற மிகப்பெரிய வடக்கன் எருது ஒன்று இறந்து கிடந்தது மற்றயதும் ஆபத்திலிருந்தது மீண்டும் கோயிலிற்கு வந்து நாகப்பசுவாமியிடம் மன்னிப்புக்கேட்டு விபூதி போடுமாறு வேண்டினார். சுவாமிகளும் அவரது வருத்தத்தையும் மாற்றி எருதினையும்

யாப்பாற்றினார். அக்காலத்தின்பின் கலையாடுகவர்களைப் பெயர் யென்று எவரும் இன்றுவரை சோதித்துப் பார்க்க முயலுவதில்லை.⁵⁶

இவரது பெயர் நாகமரபைக் குறித்து நிற்கிறது. (இதன் விரிவை அத்தியாயம் 2இல் காணலாம்) இவர் சந்ததியினர் யாவரும் நாகப்பர், நாகம்மா என மாறிமாறி நாமம் வைத்துள்ளமை நாம் சிறப்பாக அவதானிக்கத்தக்கது. இன்றும் இவர் சந்ததியில் இடைக்குறிச்சியில் நாகப்பரும் அவரது மகள் நாகம்மா என்றிருப்பதனையும் குறிப்பிடலாம். நாகப்பசுவாமியின் சமாதியை இன்றும் இராஜவேள்ளை நாகங்கள் காவல்செய்து வருவதைக் காணலாம். சமாதிப் புற்றுசிவலிங்கம் போல வளர்ந்திருப்பதனையும் அதனுள் அவை இருப்பதனையும் காணலாம்.

குருநாதர் கோயிலிற்கும் கதிர்காமத்திற்கும் நெருக்கிய தொடர்பு உண்டு. ஒரு நூற்றாண்டிற்கு முன்பு ஐயாமுத்தர் (மயிலிபட்டி பரம்பரை) என்பவர் பிள்ளை இல்லாததினால் குருநாதரை உருகிவேண்டினார். அப்போது குருநாதர் கலையிலிருந்தபோது "நீர் ஒருவேல் செய்து கதிர்காமத்திற்குத் தலயாத்திரை செய்து அங்கே கப்புறாணையிடம் வேலைக் கொடுத்துவிட்டு வழிபாடுகளை நிறைவுசெய்து விட்டு மீண்டும் கப்புறாணையிடம் ஒருவேல் தருமாறு கேட்கவும் அப்போது அவர் ஒரு வேல் தருவார் அதனைக் கொண்டுவந்து குருநாதர்கோவிலிற்கு வலதுபக்கம் பிள்ளையாருக்குரிய இடத்தில் வைத்து வணங்குங்கள் உங்களது சந்ததி விளங்கும்" என்று குறிப்பிட்டார் அதன் பிரகாரம் வேல் கொண்டுவந்து பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. அதேவேளை மாணிக்கப் பிள்ளையாரும் வைத்து வழிபடப்பட்டது. இதனால் குருநாதர் கோயிலில் இருகணபதி மூர்த்தங்கள் அமையப்பெற்றன.

மேலும், குருநாதர் சிவபெருமானுக்கு உபதேசிக்கும்போது சக்திகள் இருக்கவில்லை. அக்குறையைக் கதிர்வேல் நீக்கி வள்ளிநாயகி, தெய்வநாயகி சமேதரராய் எழுந்தருளி அருள் வழங்கினார். இதன்பின் ஐயாமுத்தருக்கு விரகத்தி, கதிர்காமர் என இரணைப் பிள்ளைகள் பிறந்தனர். அவர்களது சந்ததி விருத்தியடைந்தது. அவர்கள் சந்ததியினர் பல வளர்ந்துகள் வைத்து இன்றும் பொங்கலிட்டு வருகின்றனர். வளந்து வைத்துப் பொங்கலிடாதுவிட்டால் சந்ததியில் தாக்கங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. எனவே தவறாது ஒழுங்காகப் பொங்கல் செய்து வருகின்றனர். விசேட மடைபோடுதலையும் செய்து வருகின்றனர். பல்வேறு நேர்த்திகள் வைத்துக் குருநாதருக்குக் கொடுக்கும் வேல்கள் வரணியின் முடிபுகைகள்..... 167..... சி. கா. கமலநாதன் J.P.

கதிரவேல் சந்நிதியிலேயே வைத்து வழிபாடு செய்யப்படுகின்றன. இங்கே வழங்கப்படும் வேல்கள் எல்லாவற்றையும் உருக்கிக் குருநாதருடைய வெள்ளியிலான புராதன திருமுகத்திற்கு ஏனைய திரு உடல் பாகங்களைச் செய்வதற்குச் சின்னக்குட்டிப் பூசாரி யார் முயற்சித்தபோது குருநாதர் எதனையும் எப்போதும் அழிக்கக்கூடாது எனத்தடுத்துவிட்டார். அதன்பின் எல்லாவேலும் வாழைக்காயில் மயில்தோகை விரிக்கும் வடிவில் குற்றப்பட்டு வழிபாடுகள் செய்யப்படுகின்றன. இவ்வாறு தொடர்பு ஏற்படுவதற்கு முன்பே குருநாதர் கோயில் பெரும்பொங்கல் நிறைவுபெற்றவுடன் (வழிவெட்டியபின்) பரிகலங்கள் கதிர்காமம் சென்று தீர்த்தமாடி வருகின்றன என்ற பழைய மரபு கதிர்காமத்துடனான தொடர்பை மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றது.

குருநாதர்கோயில் பொங்கல்வேளை தெய்வங்களைக் குறித்து வைக்கப்படும் ஆயுதங்களான; தண்டங்கள், சாட்டை, பிரம்பு, வாள், கத்தி, சிலம்பு, சலங்கை, சூலம், நாகபிரம்பு, போன்றனவும் வெள்ளி யிலான குருநாதருடைய திருமுகம், திருவாசி, குத்துவிளக்கு, ஏனைய தீபங்கள், வெண்கலத்தாலான மணி, திரைச் சீலைகள் யாவும் மிகவும் பழைமையானவை. அவை பரம்பரை பரம்பரையாகப் பேணப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றிலே சோழர்கலை வெண்கலத்தாலான செம்பு ஒன்று இருப்பது சிறப்பிற்குரியதாகும். மேலும் இங்குள்ள 3 திரைச்சீலைகள் மிகவும் புராதனமானவை வர்ணக்கலவைகள் வருவதற்கு முன்பு கடுக்காய் சாயத்தாலே வரையப்பட்டவை. மயிலிபட்டி மரபில் வந்த திருகோண மலையிலிருந்த அன்பர் ஒருவருக்குக் குருநாதர் தரிசனத்தில் காட்டி பரிகலங்களது படங்கள் வரையப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இவை பெரும் பொங்கலன்று மட்டுமே கட்டப்படும். மற்றும்படி பத்திரமாகப் பேணப்பட்டு வரப்படுகிறது. (படம் 30, 31, 32) பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராசா இதனை ஆய்வுசெய்தபோது ஏறக்குறைய 400 வருடங்களிற்கு முற்பட்டது என்று குறிப்பிட்டார். கி.பி 14ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தமிழகத்தையாண்ட விஜய நகர நாயக்க கலை மரபை காட்டி நிற்பதாகக் குறிப்பிட்டார். மேலும் இதனைத் துல்லியமான ஆய்வுக்குட்படுத்தினால் மேலும் பல தகவல்கள் வெளிவரக்கூடும்.³⁴

இவ்வாலயத்தில் இருக்கும் பல மரபுகள் வேறு எங்கும் காண முடியாதவை என்பது பலரது கருத்தாகும். சங்க காலப்பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியைக் காட்டி நிற்பவை எனலாம். இங்கு பூசகர், கலையாடு பவர் என இருவர் உள்ளமை பொங்கலிற்கு அணிவதற்கென்று மட்டும் வரணியின் மரபுகள்..... 168..... சி. கா. கமலநாதன் J.P.

விசேடமான செந்நிற ஆடை உள்ளமை அதேபோல காப்பு, உருத்திராட்சம் உள்ளமை, பண்டம் எடுக்கும் முறைமைகள், படையல் முறைகள் அவற்றுடன் இணைந்த ஏனைய மரபுகளையும் குறிப்பிடலாம். ஆடுகள் நேர்ந்து செவிகளை அறுத்து இரத்தப்பலி கொடுப்பதும், கோழிகள் பலியிடப்படுவதும் மரபாக இருந்துள்ளது.¹⁵

தீருப்பணிகள்:

நீண்டகாலமாக ஆலம் விருட்சத்தின் கீழே முருகைக் கல்லாலும், சுதையாலும் அமைக்கப்பட்டு வழிபடப்பட்டு வந்த இவ்வாலயத்தினை மயிலிபட்டி மரபில் வந்த சின்னக்குட்டிப் பூசாரியார் 1938இல் மடாலயமாகக் கல்லால் கட்டி பூசைகளை நடத்தினார். கதிரவேல் ஆலயம் ஐயாமுத்தன் பரம்பரையினரால் 1941ஆம் ஆண்டு மடாலயமாகக் கல்லால் கட்டப்பட்டது. இவ்வாண்டே திருமஞ்சனக் கிணறும் அமைக்கப்பட்டது.

2011ஆம் ஆண்டு தற்போதைய பரம்பரைத் தர்மகர்த்தாவும் பிரதம பூசகருமான சி.கா. கமலநாதன் ஐயா ஆலயத்தை ஆகம முறைப்படி அமைப்பதற்கு விரும்பினார். குருநாதரின் உத்தரவின்படி மாணிக்கப்பிள்ளையார் சந்நிதியும் கதிர்வேலாயுதசுவாமி சந்நிதியும் தனித்தனியே ஆனால் ஒரே தளத்தில் அமைக்க வேண்டியிருந்தது. அதற்கு ஐயா முத்தன் பரம்பரையில் வந்த திருமதி குலவீரசிங்கம் இரத்தினபூபதி (நோர்வே) அவர்கள் தானே முன்வந்து திருப்பணிக்கு உதவி செய்வதாகக் கூறியிருந்தார். எனவே 2010 ஜப்பசி மாதம் 21.10.2010 நாள் அடித்தளம் போடப்பட்டது. கற்குழி, சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த ஸ்தபதி பாலசுப்பிரமணியம் நிரஞ்சன் குழுவினர் குருநாதரின் திருவுள்ளப்படி கோயிலைக் கட்டினர்.

அடுத்த வருடமான கரவருஷம் வைகாசி மாதம் 23ஆம் நாள் (06.06.2011) திங்கட்கிழமை பூசநட்சத்திரமும் பஞ்சமித் திதியும் சித்தயோகமும் கூடிய அதிகாலை 5.50 மணிமுதல் 6.32 மணி வரையுள்ள இடபலக்கின சுபமுகூர்த்தவேளையில் மகாகும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. பிரதம குருவாக சைவப்புலவர் சிவத்திரு. சி. கா. கமலநாதன் ஐயா இருந்து கும்பாபிஷேகத்தைச் சிறப்புற நடாத்தி வைத்தார். மாணிக்கப்பிள்ளையார், கதிரவேல், நாகதம்பிரான் விக்கிரகங்களும் ஐம்பொன்னால் வார்க்கப்பட்டது. 24 தினங்கள் மண்டலாபிஷேகம் நடைபெற்றது. இத்திருப்பணிக்கு ஐயா முத்தன் பரம்பரையினர் உதவி

புரிந்தனர். இக்கும்பாபிஷேகத்திலே சிற்பாசாரி பா. நிரஞ்சனுக்கு சிற்பக் கலாவிநோதன் என்ற பட்டம் வழங்கி தங்கப்பதக்கம் சூட்டி தர்மகர்த்தா வால் கௌரவிக்கப்பட்டார். அதேபோல விக்கிரகங்களைச் செய்து தந்த யாழ்ப்பாணம் மதிவதனி சிற்பாலய ஸ்தபதி சிற்பச்சக்கரவர்த்தி சு.சரவணபவன் அவர்களிற்கு "சிற்பக் கலாவித்தகர்" என்ற பட்டம் வழங்கிப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

குருநாதருடைய திருவருளுடன் மயிலிபட்டியைச் சேர்ந்தவர் களுடைய நிதியுதவியுடன் குருநாதரின் மூலஸ்தானம், அர்த்த மண்டபம் வரை துவிதளத்துடன் அமைப்பதற்கு தீர்மானிக்கப்பட்டது. திருப்பணிக் கான முதல்காணிக்கையாக திரு. கா. லோகநாதன் ஒரு லட்சத்து இருபதாயிரம் கொடுத்திருந்தார். அதன்படி கர வருஷம் ஐப்பசி மாதம் 7ஆம் நாள் (24.10.2011) கிருஷ்ணபட்சம் திங்கட்கிழமை உத்தர நட்சத்திரமும், துவாதசித் திதியும், துலாலக்கினமும் கூடிய சரராயிசில் உதயம் 6.00 மணிமுதல் 7.40 வரையான வேளையில் பாலஸ்தான கும்பாபிஷேகம் பிரதம பூசகரால் நிறைவேற்றப்பட்டது. பின்பு இதே வருடம் ஐப்பசி மாதம் 21ஆம் நாள் (07.11.2011) திங்கட்கிழமை சுக்கில பட்சம், உத்தரட்டாதி நட்சத்திரம், துவாதசி திதி, சித்தயோகம் கூடிய காலை 9.15 இற்கும் 10.45இற்கும் இடைப்பட்ட சுபவேளையில் அத்திவாரம் இடப்பட்டு திருப்பணி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதனையும் பிரதம பூசகரும் மற்றும் சிவகலைப் பூசகர், சிவத்திரு. நா. முருகேச பிள்ளையும் இணைந்து செய்திருந்தனர்.

குருநாதருக்கு விக்கிரகம் செய்ய இருந்தவேளை இவ்வருடம் பரணிப் பூசையில் குருநாதர் கலையில் வந்து "சிவபெருமானைத் தவிர தன்னை யாரும் அறியமுடியாது நீங்கள் நினைப்பதுபோல 1008 கலை கொண்டவரல்ல எத்தனையோ கோடி கலை கொண்டவர். சிற்பியின் கைக்குள் அகப்படமாட்டேன். எனக்கு முன்பு இருந்த சங்கையே பிரதிஷ்டை செய்யுமாறு கூறியிருந்தார். வலது பக்கம் வேலையும், இடது பக்கம் குலத்தையும் பிரதிஷ்டை செய்யுமாறு கூறியிருந்தார். ஆசைப்படுவதால் முன்பே உங்களிற்கு எனது திருமுகத்தைத் தந்துவிட் டேன் அதே அம்சத்தில் எழுந்தருளி செய்யுமாறு உத்தரவிட்டார்". இதே வேளை கணபதியை கருக்கட்டிவிட்டு குருநாதருக்கு கருக்கட்டுவதற்கு சிற்பி முயற்சித்தபோது கொடுத்த படம் கையில் தானாக எழுந்து நின்று தடுத்துவிட்டது. இவை குருநாதரின் அற்புதமே என்று அவர் கூறினார்.

திருப்பணி வேலைகள் குறையாக இருந்தபோதும்; பெரும் பொங்கல் செய்யாதுவிடமுடியாது என்பதால் கும்பாபிஷேகத்திற்கான ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. நந்தன வருஷம் வைகாசி மாதம் 19ஆம் நாள் (01.06.2012) வெள்ளிக்கிழமை துவாதசித் திதியும், சித்திரை நட்சத் திரமும் வளர்பிறையும் கூடிய புதன் ஹோரையில் காலை 7.02 மணிமுதல் 8.38 வரையான மிதுனலக்கின சித்தயோக சுபமுகூர்த்தவேளையில் பரம்பரை பிரதம குருவான சிவத்திரு. சி.கா. கமலநாதன் ஐயா அவர்களால் புனராவர்த்தன மகா கும்பாபிஷேகம் நடாத்தி வைக்கப்பட்டது. யாகாதி கிரியைகளுடன் திரவிய சத்தியுடன் பரிபூரணமாகக் கிரியைகள் நடைபெற்றன. புதிதாக அமைக்கப்பட்ட விக்கிரகங்களாக கணபதி, எழுந்தருளி, அறுகோண வேல், திரிசூலம், சிவலிங்கத்திற்கான ஆவுடையார் என்பவை விளங்குகின்றன. மூலஸ்தானத்தில் சுவாமி வைக்கப்பட்ட அமைவு வேறுஎங்கும் காணமுடியாத சிறப்புடையது என்று பெரியவர்கள் கூறுகின்றனர். முதன் முதலாக சுவாமி வீதிவலம் வருவதும் இடம்பெற்றது. தொடர்ந்து 35 தினங்கள் மண்டலாபிஷேகம் நடைபெற்று; 36ஆம் நாள் குருநாதருக்கு 10008 சங்காபிஷேகமும் ஏனைய தெய்வங்களிற்கு 108 சங்காபிஷேகமும் நடைபெற்றது. அன்று புதிதாக ஆக்கப்பட்ட திருவஞ்சல்பாடி சுவாமி பூந்தண்டிகையில் நகர்வலம் செய்தார்.

நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதீன இரண்டாவது குருமஹா சந்நிதான ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சோமசந்தர தேசிகஞானசம்பந்த பரமாச்சார்ய சுவாமிகள் முதன்முதலாக எழுந்தருளி அருளாசி வழங்கினார். மேலும் மிருசுவில் தூர்க்காபுரம் தூர்க்கை அம்பாள் தேவஸ்தான பூசகர்களான நவரத்தினம் - மனோன்மணியம்மா தம்பதியினரும் வருகை தந்து ஆசியுரை வழங்கினர். சிற்பாசாரிகள் மற்றும் எல்லோரும் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்டனர். நிலையம் எடுத்தல், முகூர்த்த நிர்ணயம், ஆலோசனைகள் யாவற்றையும் மூத்த சிவாச்சார்ய திலகம் மேலைப் புலோலி சித்திவிநாயகர் ஆலயப் பிரதமகுரு சிவஸ்ரீ. ம.ச.வேதாரண்யக்குருக்கள் செய்திருந்தார். மேலும் ஆலோசனைகளை சிட்டிவேரம் கண்ணகை அம்பாள் பிரதமகுரு சிவஸ்ரீ. இ. குமாரசுவாமிக் குருக்கள் வழங்கியிருந்தார்.

மாணிக்கப்பிள்ளையார் கதிரவேல் சுவாமிகளிற்கு மண்டலாபிஷேகம் நடந்துகொண்டிருந்த காலத்தில் பெரிய நாகப்பசுவாமியின் பழைய சமாதி புனரமைக்கப்பட்டு; 15.06.2011இல் கேட்டை நட்சத்திர வரணியின் மரபுகைகள்..... 171..... சி. கா. கமலநாதன் J.P.

மும் பூரணையும் கூடிய மாலை 5.30 மணிக்கு பூரணகும்பம் ஸ்தாபிக்கப் பட்டது. பின்பு அவிட்ட நட்சத்திரமும், பஞ்சமித் திதியும் கூடிய கூபவேளையில் கும்பங்கள் வைத்து விசேட பூசையுடன் கும்பாபிஷேக மும் சமாதிக்ஞ்சுச் செய்யப்பட்டது.

இவ்வாறாக இக்கோயில் வளர்வதற்குக் காரணகர்த்தாவாக இருந்து வழிகாட்டியவர் திருவருட் சித்தர் செ. செகராசசேகரம் (புண்ணையடிச் சாஸ்த்திரியார்) ஆவார். இவர்தான் கோயிலிலே இருக்கும் தவறுகளையும், குற்றங்களையும், பூசைத் தவறுகளையும் நீக்குவதற்கு ஒரேவழி பெரியபுராணம் படித்து அன்னதானம் கொடுத்தலே என்று குறிப்பிட்டு; அதனைப் படிப்பதற்கும் ஆலோசனைகளைக் குறிப்பிட்டார். அதன்படி 2006ஆம் ஆண்டு ஆடி அமாவாசையைப் பூர்த்தியாகக் கொண்டு பொங்கல் (வேள்வி) நிறைவுற்றதும் பெரியபுராணம் படிக்கப்பட்டது. பூர்த்தியில் சிவபெருமான் அம்பாள் ஆகியோருக்குக் கும்பம் வைத்து நாகப்பசுவாமி பூசித்த சிவலிங்கத்திற்கு முன்பு 63 தனியடியார்கள் மற்றும் தொகையடியார், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள், சேக்கிழார்சுவாமிகள் ஆகியோருக்கு 74 ஆலமிலையில் அமுதுபடைத்து வெற்றிலை, பாக்கு, பழம் வைத்து விசேட வழிபாடுகளும் அன்னதானமும் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. 2009ஆம் ஆண்டு பெரியபுராணப் படிப்புப் பூர்த்தியிலே திருவருட்சித்தர் செ. செகராசசேகரம் அவர்களிற்கு தர்மகர்த்தா "புராண வித்தகமாமணி" என்ற பட்டம் வழங்கிப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார். அவர்கள் தம்பதி சமேதராக வந்து சிறப்பித்திருந்தனர். இவரே பிரதம பூசகரும், தர்மகர்த்தாவுமான சிவத்திரு. சி. கா. கமலநாதன் அவர்கட்கு "உன்னுடைய காலத்தில் கோயில் கட்டுவாய் சுவாமியும் சுற்றித் திருவிழா நடைபெறும். பெரியபுராணத்தைவிடாது தொடர்ந்துபடி" என்று அருளாசி வழங்கியிருந்தவராவார். அவ்வழியில் ஆலயம் தொடர்ந்து வளர்ந்து வருகிறது. எல்லாம் குருநாதரின் திருவருளேயாகும்.

தவசியாகுளம் பிள்ளையார்

இவ்வாலயம் இடைக்குறிச்சிப் பிரிவில் உள்ளது. குளத்திற்கு அண்மையில் உள்ளது. மேற்கே வாசலைக் கொண்டது. இவ்விடம் ஆதிகாலத்தில் தவசிகள் இருந்த இடமாகக் கூறப்படுகிறது. அப்பெயரைக் கொண்டு இங்கு அமைந்த விநாயகருக்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது. இப்போதுள்ள புதிய கட்டடத்திற்கு மேற்காக சில யார் தூரத்தில் பழைய சுண்ணக் கல்லாலான கட்டடம் இடிந்த நிலையில் உள்ளது. இதனைக் கோவிந்த முதலியார் என்பவர் 200 வருடங்களுக்கு

முன்பு தனது நாற்சார வீட்டில் வைத்து வணங்கிய விநாயகரைப் பிரதிஷ்டை செய்வதற்குக் கட்டியதாகக் கூறப்படுகின்றது.³⁷ இவ்வாலயம் சோழர் புலத்திற்கு அண்மையில் உள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. மாடுகளிற்காக நேர்த்தி வைத்துப் பொங்கலிடும் மரபும் இங்குண்டு. இது பழைய சங்ககால முல்லை, மருதநில மக்களது பண்பாடுகளில் ஒன்று என்பதும் சுட்டிக் காட்டக்கூடியது. இங்குள்ள விக்கிரகம் கண்ட கல்லில் தும்பிக்கை மட்டும் செதுக்கப்பட்ட பழைய தாகும். பழைய கட்டடம் கைவிடப்பட்டதிற்கான காரணமாக அவ்வாலயத்தில் வேல்வைத்து வழிபட்டபோது இருமுறை எரிந்தது. இதனாலேயே அது கைவிடப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

பூவரசுப் பிள்ளையார்

இடைக்குறிச்சி சேவலப்பிட்டி ஆலயத்தின் வடகிழக்காகத் தீர்த்தக்கேணிக்கு அண்மையில் உள்ளதுவே இவ்வாலயமாகும். இம்மூர்த்தி சுயம்பு மூர்த்தியாகவும் வரணியிலேயே பழைமையான விநாயகராலயமாகவும் கூறப்படுகிறது. போர்த்துக்கேயராட்சிக்கு முன்பே தோன்றிவிட்டதாகவும் ஓர் பெரும் பூவரசு மரத்திற்குள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட விநாயகர் அமைப்புக் கொண்ட உழியால் செதுக்கப்படாத விக்கிரகமே இன்றும் வைத்து வணங்கப்படுகிறது. பூவரசின் எச்சங்கள் இன்றும் உள்ளன. சேவலப்பிட்டி கந்தசாமியார் ஆலயத்தின் பூசைக்கு முதலில் இவருக்கே பூசை நடைபெறுவது மரபு. இவ்வூர் வேற்றுர் மக்கள் அனைவருமே நேர்த்திகள் நிறைவேற்றுவது சிறப்பு. சென்ற நூற்றாண்டு களுக்கு முன்பு சிறப்பாகக் கல்லால் கட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வாலயம் தொடர்பான அற்புதமாகப் பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த பெரும் சம்மாட்டியினுடைய பெறுமதிமிக்க வலைகளை ஒவ்வொருநாளும் எலி; அறுத்து வந்ததாகவும் இதனால் மீன்பிடியில் பெரும் நஷ்டம் ஏற்பட இவ்வாலய மகிமையறிந்து இங்குவந்து நேர்த்திகள் செய்ததாகவும் எலியின் தொல்லை தீர்ந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. பின்தான் தினமும் வழிபடக்கருதி இவ்வாலயத்திலிருந்து ஒருபிடி மண் எடுத்துச் சென்று தற்போது பருத்தித்துறையில் சிறப்பாகக் காணப்படும் கோட்டுவாசல் சித்தி விநாயகர் ஆலயத்தினை அமைத்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது.³⁸ இவ்வூர் மக்கள் எந்த ஒரு சிறு நன்மைக் காரியமாயினும் இங்கே வழிபாடு செய்து தொடங்குவது பண்பாட்டு சிறப்புமிக்கது.

"சேவலப்பிட்டி கந்தசுவாமியார் ஆலயம்"

இடைக்குறிச்சி கிராமசேவகர் பிரிவிடைங்கும் வரணிக்குள் சிறப்பான முருகனாலயம் இதுவாகும். சேவலப்பிட்டி என்று வந்ததிற்கான ஓர் ஐதீகம் நிலவியிருக்கிறது. அதாவது ஆதிகாலத்தில் இவ்விடத்தில் வரணியின் மரபுரிமைகள்..... 173..... சி. கா. கமலநாதன் J.P.

தென்னிந்தியாவிலிருந்தும் மற்றும் பல இடங்களிலிருந்தும் ஆண் கோழிகள் கொண்டு வந்து அவற்றைச் சண்டையிட வைத்து வெற்றி பெறும் சேவலுக்கு உரியவர்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இதனாலேயே அவ்விடத்திற்கு இப்பெயர் உண்டாயிற்று. இன்றும் தென்னிந்தியாவில் ஆண் கோழிகளைச் சண்டையிட வைப்பது ஒரு முக்கிய விளையாட்டாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாலயத்தின் ஆரம்பம் பற்றிச் சரியான தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை. எனினும் மரபாகப் பேணப்படும் ஒரு கதையுண்டு. அதாவது இவ்விடத்தில் பிராமணக் குடும்பங்கள் பல வாழ்ந்ததாகவும் அவர்கள் நூற்சார வீட்டிட்டு இருந்தார்கள். ஒருவேளை ஒரு பிராமணர் தனக்கென வீடுகட்டி அதன் ஒரு பகுதியில் வேல்வைத்து வழிபாடு செய்யும் நோக்குடன் வளைவைத்தபோது தச்சர் வளையைத் தட்டுகின்றவேளை அருகிலுள்ள பிரபலமான சாஸ்த்திரியான "குல்லர்" என்பவர் அது தேவமுர்த்தம் எனவும் பிற்காலத்தில் தேவாலயமாக மாறும் எனக்கூறியதாகவும்; அதன் பிரகாரம் அவ்வீட்டில் பிராமணரும் வேல்வைத்து வழிபட்டுவரும் வேளை மடாலயமாக மாற்றப்பட்டது.³⁹ பிற்பட்ட காலங்களில் செங்கற்களாற் கட்டப்பட்டு 17ஆம் நூற்றாண்டுகளின் பின் சுற்றளியாக்கப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது. இவ்வாலயத்தைச்சூழ ஆதிகாலத்திலிருந்து பிராமணர்கள் இருந்துவந்தமை உண்மையாகும். இவர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்களாகும். இன்றும் அவர்கள் இருந்த இடம் பிராமணவளவு, பிராமணக்கிணறு என அழைக்கப்பட்டு வருவதைக் காணலாம். மேலும் இவ்வாலயப் பொறுப்பு பரம்பரை பரம்பரையாக பிராமணர்களிடமே இருந்து வருகின்றது. இவ்வாலயத்தில் ஆனி மாதத்தில் மகோற்சவமும் ஏனைய முருகவிழாக்கள் அனைத்தும் சிறப்பாக நடைபெறுதலும், கந்தபுராணம், பெரியபுராணம் போன்ற புராணபடனம் செய்வதும் கலாசார சிறப்புமிக்கவை.

"கும்பிட்டான்புலம் கற்பக விநாயகர் ஆலயம்"

வரணி வடக்குப் பிரிவில் கொடிகாமம், பருத்தித்துறை பிரதான வீதிக்கு மேற்காக 300 யார் தூரத்தில் இவ்வாலயம் உண்டு. மிகவும் பழைமையான விநாயகராலயம் "கும்பிட்டான்புலம்" எனப் பெயர்வர இரு காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன: நானூறு வருடங்களுக்கு முன் நடந்த நிகழ்வாக, ஆதிவழிபாட்டுக் காலத்தில் இவ்விடத்தில் பாலை மரங்கள் செறிந்த சிறு பற்றைக்காடாயிருந்ததென்றும் பாலை மரத்தின் அயலில் நீர்நிறைந்த இயற்கையான மடுவும் காணப்பட்டது. அக்காலத்தில் மாடுகள் மேய்வதற்கு இக்காட்டிற்கு வருவதாயும் சிலசமயம் மாடுகள் காணாமற்போகவே பாலை மரத்தடியில் விநாயகரை வேண்டிக் கும்பிட்டுத் தாம் தேடிவந்த மாடுகள் அங்கு காணப்பட்டதனால்

இவ்விடத்திற்கு கும்பிட்டான்புலம் எனப்பெயர் வந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் அப்போது வாரியார் வல்லியார் சிறுகொட்டில் கட்டி விநாயகரை வணங்க ஆரம்பித்தார். இக்கொட்டில் ஆலயம் ஒல்லாந்தரது காலமாகிய கி.பி. 1696க்கு முற்பட்டதாகும்.

அக்காலத்தில் அருகில் உள்ள குளத்தை வெட்டியபோது பிள்ளையார் விக்கிரகம் ஒன்று அதிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டது. அது மிகவும் சிற்பவேலைப்பாடுடையது. மேலும் கைகள் கும்பிட்டபடியுள்ள விக்கிரமமாகும். இதனால்தான் கும்பிட்டான்புலம் எனவும் - அக்குளத்திற்கும் கும்பிட்டான் குளம் எனவும் பெயர் ஏற்பட்டது எனக் கூறப்படுகிறது.⁴⁰ அதனைப் பூசிக்க விரும்பிய வாரியார் வல்லியார் கற்கோயில் கட்டி விநாயகரைப் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபடவகுத்தார். இக்கட்டட அழிபாட்டினைத் தற்போதைய ஆலயத்தின் பின்புறம் இன்றும் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. அரசியல் சூழ்நிலையால் இன்றும் ஆலயத்தினுள் உள்ள அச்சிறு விநாயகர் விக்கிரகக்கலை மரபை எம்மால் ஆய்வுக்குட்படுத்த முடியவில்லை.

இவ்விக்கிரகம் கண்டெடுக்கப்பட்டமை எமக்கு ஓர் உண்மையைப் புலப்படுத்துகின்றது. அதாவது போர்த்துக்கேயர் காலத்திற்கு முன்பே இவ்விடத்தில் ஓர் ஆலயம் இருந்தமையும் அதுபின் போர்த்துக்கேயரால் அழிவுக்குட்படுத்தப்பட்ட வேளை அவ்வூர் மக்கள் விநாயகர் விக்கிரகத்தை அருகில் இருந்த குளத்திற்குள் இட்டிருக்க வேண்டும். இந்நிலை அக்காலத்தில் ஈழநாட்டின் பல பாகங்களிலும் நடைபெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே இவ்வாலயம் பழைமையானது என்பதற் சந்தேகமில்லை.

தற்போதுள்ள ஆலயம் வாரியார் வல்லியருடைய பரம்பரையினரால் 1860களில் கற்றளியாக்கப்பட்டு 1870இல் கும்பாபிஷேகம் நடந்தது. பின் படிப்படியாகப் பல வளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. இவ்வாலயத்தினைச்சூழ ஆதியிலிருந்து பிராமணர்கள் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்து குடியேறியதைப் பழைய சாதனங்களால் அறியமுடிகின்றது. அத்துடன் இவர்களுக்கும் சுழிபுரத்திலிருக்கும் பிராமணருக்கும் தொடர்பு இருப்பது இன்றும் நாம் அறியமுடிகின்றது. மேலும் இன்றைய வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலய பரம்பரைக் குருமாருடன் பழைய காலத்திலிருந்து தொடர்பு இருந்து வருகிறது. இன்று இவர்களது தொகை அருகிவிட்டது. தமது காணிகளைப் பிறருக்கு விற்றுவிட்டுச் சென்றதை

அறியமுடிகின்றது. மேலும் இவ்விடத்தில் நாதஸ்வரக் கலைஞர்களும் பிராமணர் இருந்த காலத்தில் இருந்ததை அறியமுடிகின்றது.⁴¹ சுழிபுரத்தி லிருக்கும் பிராமணர்கள் கருணாகரத் தொண்டமான் காலத்தில் குடியேறியமையால் சோழர்களது தொடர்பை எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இவ்வாலயமும் 1899களுக்குப் பின் வைகாசி மாதம் மகோற்சவம் நடைபெறுவது மற்றும் விநாயகர் சஷ்டி, சதுர்த்தி எனப் பல விழாக்களும் நடைபெறுவது, புராணபடனம் செய்யப்படும் சிறப்பும் கொண்டு கலாசாரச் சிறப்புடன் விளங்குகின்றது.

கறுக்காய் சித்திவிநாயகர் ஆலயம்"

வரணி வடக்குப் பிரிவில் உப்பாற்றின் கரையில் வல்லிபுரக் கோயிலுக்கு மிக அண்மையில் உள்ளது. இவ்வாலயம் உள்ள இடம் பழைய தோம்புகளின்படி மல்லிச்சன் புலம் - சோழர் வளவாகும். மல்லிச்சன் என்பது போர்ப்பிரியன் என்பதைக் குறிக்கும். சோழர் வளவு என்பது சோழ வம்சத்தின் தொடர்பைக் காட்டுவது. ஆகவே போர்ப் பிரியனான சோழத்தளபதி இருந்த இடமாக இது அமைகிறது. அவ்வாறு சோழ தளபதி இருந்தபோது தனது வழிபாட்டிற்கென நிறுவப்பட்ட ஆலயமே இதுவாகும். இதை உறுதிப்படுத்துவதாக இராசநாயக முதலியாரது கருத்து இங்கு நோக்கத்தக்கது.

குலோத்துங்கன் சோழநாட்டிலே தன்னரசை நிலைநிறுத்திய பின், தன் தளகர்த்தனாகிய கருணாகரத் தொண்டமானுடன் தண்டனுப்பி, இலங்கையையும் கலிங்கத்தையும் வெற்றிகொண்டான் என அவன் சாசனங்கள் கூறும். இலங்கைப் போர் கலிங்கப்போருக்கு முந்தியதெனக் கலிங்கத்துப் பரணியாலறியக் கிடத்தலின், விஜயபாகு இறந்தபின் கி.பி. 1110ஆம் ஆண்டளவில் இலங்கைப் போர் நடந்ததெனத் தீர்மானிக்கலாம். கருணாகரன் இலங்கைக்குப் படையெடுத்து வந்தபொழுது யாழ்ப்பாணத்தில் கரணவாய் வெள்ளைப் பரவை என்னுமிடங்களில் உப்பு அளவின்றி விளைந்து அழிந்து போவதைக்கண்டு, அவ்வுப்பைச் சோழ தேசத்துக்கனுப்புவதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் செய்தான். அவன் இணுவிலிலே மனையமைப்பு மற்றும் உப்பேற்றும் மரக்கலங்கள், காற்றின் உக்கிரத்திற்கு இலக்காகாது ஒதுங்கி நிற்கும் துறையாகத் தொண்டமானாற்றையும் வெட்டுவித்து, இப்போது உரும்பிராய்க் குறிச்சியிலிருக்கும் கருணாகரப் பிள்ளையார் கோயிலையும் கட்டுவித்தான்.⁴²

இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட உப்பாறு செம்பியன்பற்றுவரை விரிந்து இன்றுவரை உப்பு விளைவது கண்கூடு. எனவே முள்ளிப் பகுதியில் உப்பு ஏற்றுவுதற்கு சோழத் தளபதிகள் அண்மையில் தங்கியிருக்க வேண்டும். அப்போதே தமது வழிபாட்டிற்காக இவ்வாயலத்தை அமைத்திருக்க வேண்டும். மேலும் உரும்பிராய்ப் பகுதிகளில் குடியேற்றிய பிராமணர்களில் சிலரை இங்கு குடியேற்றினார்கள். இதனை இன்று கும்பிட்டான் புலம் பகுதியிலுள்ள பிராமணருக்கும் உரும்பிராய்ப் பிராமணருக்கும் பரம்பரை பரம்பரையாக உள்ள தொடர்பு உறுதிப்படுத்துகிறது. இவற்றைக் கொண்டு இவ்வாலயப் பழைமையை உணரமுடிகின்றது. மேலும் உரும்பிராயைச் சேர்ந்தவர்களாலேயே பிற்பட்ட காலங்களில் சிறப்பாக கற்றளியாக்கப்பட்டுள்ளது இங்கு குறிப்பிட வேண்டியதாகும்.

கரம்பான் வீரகத்தி விநாயகர் ஆலயம்

கரம்பான் என்பது ஒரு பழைய திராவிடச் சொல். கரம்பனூர் எனச் சோழ நாட்டிலுள்ள 108 திருப்பதிகளில் ஒன்றுக்குள்ள பெயர். அதற்கு உத்தமர் கோயில் என மறுபெயரும் உண்டு. அவ்வடிப்படையில் தமிழகத்தில் இருந்து இப்பெயர் இங்கு சூட்டப்பட்டிருக்கலாம்; அல்லது இறைவன் கரந்துறைந்தமையால் கரம்பான் என்றாயிருக்கலாம்.⁴³ தற்போதுள்ள இக்கோயில் 400 வருடங்களுக்கு முற்பட்டதென அறியமுடிகின்றது. கி.பி 1843இல் ஓர் ஆலயம் அமைக்கப்பட்டு கும்பா பிஷேகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு முன்பு மண்ணாலே அமைந்திருந்துள்ளது. ஆரம்பகாலங்களில் அலங்காரத் திருவிழா நடைபெற்றது. கி.பி. 1926ஆம் ஆண்டளவில் வரணி வேதாரணியக்குருக்கள், விஸ்வநாதக்குருக்களால் தம்பம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு கொடியேற்றத் திருவிழா நடந்தது. 1977 இல் மகாமண்டபம் வரை முற்றாகத் கற்றளியாக்கப்பட்டு கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது.

இக்கோயில் உருவான வரலாறாக வரணிக்கும் சிதம்பரத்திற்கும் வேதாரணியத்தினூடாக பெருந் தொடர்பு இருந்ததை முன்பு அறிந்தோம். குருக்கள் குடியிருப்பிலுள்ள குருக்களமார் வேதாரணியம் செல்லும்போது அங்கே இராமனது வீரகஸ்திதோசத்தை நீக்கிய வீரகத்தி விநாயகரது சிறப்பை உணர்ந்தனர். அவரது ஓர் அம்சத்தை வரணி மக்களது நலன்கருதி பிரதிஸ்டை செய்யக் கருதினார்கள். மாணிக்க வாசகக்குருக்கள், சதாசிவக்குருக்கள் என்பவர் ஒரு விக்ரிகரத்தைச் செய்து மரக்கலம் மூலம் வல்வெட்டித்துறைக்குக் கொண்டுவந்தார். அதனைக் குருக்கள் குடியிருப்பிற்குக் கொண்டு வரும்போது தற்போது கோயில்

இருக்கும் இடத்திற்கு வடக்குப் பக்கமாக சுமார் ¼ மைல் தூரத்தில் விக்கிரகத்தை நிலத்தில் வைத்துவிட்டு களைப்பாறினார். பின்பு விக்கிரகத்தைத் தூக்கியபோது அதைத் தூக்கமுடியாது போயிற்று. ஊரில் இருந்து பலர் சென்றும் அசைக்கமுடிவில்லை. அவ்வாறிருக்க முன்புகூறிய குருக்களின் சீடராக இருந்த கழிபுரத்தைச் சேர்ந்த வீரகத்தி என்பவர் மிக நீண்டகாலமாக மாவிலங்க மரத்தின் கீழ் விநாயகரை வழிபட்டு வந்தவர். அவர் சென்று தன்பக்தியால் பிள்ளையார் விக்கிரகத்தைத் தூக்கினார். மாவிலங்க மரத்தின் கீழ்வைத்து ஆலயம் கட்டவேண்டுமென வேண்டிக்கொண்டார். அதற்கு குருக்கள்மார் ஒப்புதல் அளிக்க அவரும் விக்கிரகத்தைத் தூக்கி மாவிலங்கை மரத்தடியில் வைத்தார். அவ்விடத்திலேயே தற்போதைய ஆலயம் அமைந்துள்ளது. இன்றும் குருக்கள்மாருக்கும் கழிபுரத்தாரிற்கும் உரிமை உண்டு. ஆலயத்தைச் சுற்றி இன்று சைவக்குடியிருப்பு உண்டு. குருக்கள் குடியிருப்பிலே இவ்விக்கிரகத்தை வைத்து வழிபடக் கருதிய இடம் இன்றும் கோயிலான் திட்டியென அழைக்கப்படுகிறது.⁴⁴

"தில்லையம்பலம் பிள்ளையார்"

இதனைச் சிலர் வடமராட்சிக்குரியதெனக் குறிப்பிடுவர். ஆனால் போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் வரணிக் கோவிற்பற்றில் இது அடங்குகிறது. கரம்பானுக்கு மேற்காக பல யார் தூரத்தில் உள்ளது. சங்கிலியன் காலத்தில், திருவம்பலமுதலி என்பவர் தம்பானுக்கு அண்மையிலுள்ள அம்பலவாணக் குளக்கரை என்னுமிடத்தில் இருந்தார். அவர் சிவபூசை செய்வதிலும், விநாயகரையும், சிதம்பரம் சென்று தில்லையம்பலத்தை வழிபடுவதும் வழக்கமாகும்.

போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றியபோதும் சைவ ஒழுக்கமும் சிவபூசையும் மாறாது கடைப்பிடித்தவராகும். இதனைச் சில விசயிகள் போர்த்துக்கேயர் தளபதிக்கு மறைமுகமாகக் கூறிவிட்டனர் அதனை அறிந்த அத்தளபதியும் அங்கு முதலியார் சிவபூசை செய்து சைவமுறைப்படி உணவு உண்ணக்கண்டு கடும்கோபமுற்று அப்போது விதிக்கப்பட்ட தண்டனையான சிரச்சேத தண்டனையை வழங்குமாறு தனது படைகளுக்கு உத்தரவிட்டான். அதன்படி முதலியார் தற்போது ஆலயமுள்ள காட்டுப்பகுதிக்குள் கொண்டு சென்று சிரசை வெட்டிய போது அவர் "தில்லையம்பலம் பிள்ளையாரே" எனக்கூறி சிவபத மடைந்தார். அவரது உடல் அவ்விடத்திலே சமாதியானது. அவ்விடமே பின்பு கீர்த்தி வாய்ந்த ஆலயமானது என மரபு வழிக் கதையுண்டு.⁴⁵

இதற்கு முன்பே இவ்விடத்தில் ஆலயமிருந்தது என்பது ஆய்விற்குரியது. ஏனெனில் இவ்வாலயம் பண்பாட்டுச் சிறப்புமிக்கது. வரணியில் இருந்து மட்டுமல்ல தென்மராட்சி, வடமராட்சி, வலிகாமம் எனப் பல இடங்களிலிருந்தும் தமது கால்நடைகளுக்குவரும் நோய்களை மாற்றப் பல நேர்த்தி வைத்து அதனை நிறைவேற்றுவதற்குப் பண்டுதொட்டு இங்கு வருவது இன்றுவரை நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாகும். பல கிர்த்திகளைக் கொண்ட இறைவனாக மக்களால் கூறப்படுகிறது. ஒருவேளை ஆதிகாலத்திலிருந்து வரணிக்கும் சிதம்பரத்திற்கும் இருக்கும் தொடர்பின் ஒரு அம்சமாக இருக்கலாம்.

"மூன்றாம் பள்ளம் பிள்ளையார் ஆலயம்"

இதன் ஆதிஆரம்பம் பற்றியறிய எமக்கு எவ்வித சான்றுகளும் கிடைக்கவில்லை. பழைமையானது என்பது மக்களிடம் மரபாக உள்ளது. இவ்வாலயத்திற்கு அண்மையில் இருந்த மூன்று ஆண் சகோதரர்கள் தமக்கிடையே பகைமை கொண்டு தமது தேவைக் காக அருகருகே மூன்று குளங்களை அமைத்தனர். அதன் காரணம் கொண்டு இவ்விநாயகருக்கும் "மூன்றாம் பள்ளம்" என அழைக்கப் படலாயிற்று. இன்றும் நாம் இம்மூன்று குளங்களும் அருகருகே உள்ளதைக் காணலாம். ஆனால் இரண்டு சேர்ந்த ஒன்றாகிவிட்டது. இவ்வாலயம் நாவற்காட்டின் கிழக்கில் உள்ளது. இக்குறிச்சி மக்களது வழிபாட்டிலே தனித்துவம் பெற்றது. இவ்வாலயத்தைச்சூழ கல்வியங் காட்டிற்குத் தொடர்புடைய பிராமணக் குடும்பங்கள் ஆரம்ப காலங்களில் இருந்துள்ளன. அவர்களுக்கே உரிமையும் இருந்தது. முதலில் மண்ணால் இருந்ததை 1800 அளவில் ஊரியால் கட்டப்பட்டிருந்தது. 20ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் கல்லாற் கட்டப்பட்டது.

"திக்கில் கந்தசுவாமியார் ஆலயம்"

கரம்பைக் குறிச்சியின் மத்தியில் கொடிகாமம், பருத்தித்துறை வீதிக்கு அண்மையில் உள்ளது. யாழ்ப்பாணத் தமிழரசர் காலத்தில் பிரபல்யம் பெற்றிருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. சங்கிலி மன்னன் காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பகுதியின் கிழக்குப் பகுதியாக இருந்த வரணியை இராசதானியாகக் கொண்டு அரசாண்ட மாப்பாண மன்னனால் வழிபடப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆரம்பத்தில் செங்கற் களால் கட்டப்பட்டு அழிந்த நிலையில் இருந்தது. பின்பு புனர் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டு மூலஸ்தானத்தில் வேல் பிரதிஷ்டை செய்யப் பட்டுள்ளது.

கல்வளைப் பிள்ளையார்

வரணியிலுள்ள புராதனமான ஆலயங்களில் இதுவுமொன்றாகும். இவ்வாலயம் இயற்றாலைக் கோட்டைக்குக் கிழக்கேயுள்ளது. இதனைக் கோட்டை வாசல் பிள்ளையார் எனவுமழைப்பர். எனவே அக்கோட்டை பிரபல்யம் பெற்றிருந்த காலத்திலிருந்தே இவ்வாலயம் தனிச்சிறப்புப் பெற்று விளங்கியது என்பது வெளிப்படை. கோட்டையின் மகத்துவங்களை (அத்தியாயம் 3) காணலாம். மருதநிலம், குளம், சோலைகள் என்பன சூழவுள்ள இடத்தில் கோட்டையின் வாசலில் உள்ளது. இறைவன் நாமம் ஸ்ரீபரமானந்தப் பிள்ளையார் என்பதாகும். இவ்வாலயத்தினை ஆதியில் நிர்வகிப்பதற்கு அருகிலிருந்த மன்னன் பல மக்களைச் சூழக் குடியேற்றியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இங்குள்ள விநாயகர் மீது நல்லுரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கி.பி. 1730ஆம் ஆண்டளவில் அவதரித்த ஸ்ரீலக்ஷ்மி வி. சின்னத்தம்பிப்புலவர் "கல்வளை அந்தாதி" என்பதைப் பாடியுள்ளார். இதனைப் பல அறிஞர் ஆரம்பத்தில் சண்டிலிப்பாயில் உள்ள கல்வளைப் பிள்ளையார் மீது பாடப்பட்டது எனக் கூறினர். ஆனால் சின்னத்தம்பிப்புலவருக்கும் வரணிக்கும் தொடர்பு இருந்ததை அறியமுடிவதுடன், அவர் இயற்றாலை கல்வளைமீதே அதனைப் பாடினார் என்பதையும் கல்வளையந்தாதியை விரிவாக ஆராயும்போது புலப்படுகின்றது. வரணியில் உள்ள இவ்வாலயத்தின் விநாயகர் நாமம் ஸ்ரீபரமானந்தப் பிள்ளையாராகும். சண்டிலிப்பாயிலுள்ளது ஸ்ரீகற்பக விநாயகராகும். புலவர் தனது பாடலில் பரமானந்தப் பிள்ளையாரையே சுட்டியுள்ளார். இதனை 49ஆவது செய்யுளை நோக்கும்போது புலப்படும்.

"பரமானந்தக்கன் மழைமாரி காத்திடும் பைங்கனகரம்
பரமானந்த தக்கந் தரவிந் திராணி பதியயனும்
பரமானந்தக்கல் வளையத்த னுத்தம பத்தர் சித்தன்
பரமானந்தப் பிள்ளையார் துணைச் சேவடிப் பங்கயமே"

என அமைவது கவனிக்கத்தக்கது. மேலும் கல்வளையந்தாதியில் வரும் இயற்கை வர்ணனைகள் யாவும் வரணிக்கே பொருந்தும். அதாவது வயல் சூழ்ந்திருத்தல், உப்பங்கழி, கண்டல் வாய்க்கால், மாங்கன் மீன் என்பவை குறிப்பிடப்படுவது நோக்கலாம். இவை சண்டிலிப்பாயில் இல்லை.

இன்னும் 10.03.1953இல் யாழ்ப்பாணம் டிஸ்திரிக் கோட் 94ஆம் இலக்கத் தீர்வைப்படி சண்டிலிப்பாயில் எழுந்தருளியிருக்கும்

விநாயகருக்கு ஸ்ரீகற்பகவிநாயகர் என்றும் வரணி, தாவளை, இயற்றாலை, கல்வளையில் எழுந்தருளியிருக்கும் விநாயகருக்குப் பரமானந்தப் பிள்ளையார் என்றும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று சண்டிலிப்பாயைத் தாயகமாகக் கொண்ட திரு.வே. சுவாமிநாதன் அவர்கள் கல்வளை கற்பகவிநாயகர் திருவூஞ்சல் முன்னுரையில் உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.⁴⁶

இவ்வாலயம் போர்த்துக்கேயர் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே சிறப்புடன் விளங்கிவரும்போது ஒல்லாந்தர் காலத்தில் இடிக்கப்பட்டது. அவ்வேளை இதனை இடிக்கத்தொடங்குமுன் அங்குள்ளவர்கள் இவ்வாலயத்துக்குரிய உபகரணங்களைக் கூவலிட்டு அதனுள் வைத்து மேற்புறத்தை மூடிவிட்டு அதன்மேல் ஸ்ரீபரமானந்தப் பிள்ளையாரை எழுந்தருளச் செய்தனர். ஸ்ரீபரமானந்தர் நாகர்களைக் காவல் காக்கும்படி கட்டளையிட்டனர். ஒல்லாந்தர் ஆலயத்தை இடிக்க வந்தபோது நாகரால் துரத்தப்பட்டுப் புறமுதுகிட்டோடித் தப்பினர். இன்றும் நாகர் காத்து வருதல் கண்கூடு.

இவ்வாலயத்துடன் நாகவழிபாடு பழைமையாக இருந்ததை அறியமுடிகின்றது. இவ்வாலய புராதன விக்கிரகங்கள் ஆலயத்தின் பின் உள்ளன. அவற்றிற்கே முதலில் பூசை நடைபெறுதல் வழக்கம் (படம் 11) அதில் பழைமையான நாகதம்பிரான் விக்கிரகமுமுண்டு. வரணிக்கும் நாகவழிபாட்டுக்குமான தொடர்புகளை அத்தியாயம் 1 இல் காணலாம்.

மேலும் கி.பி. 1956இல் நடந்த அதிசயமாக ஸ்ரீபரமானந்தர் நாகதம்பிரானை திரு. கதிரிப்பிள்ளையிடம் அனுப்ப அது அவரது கழுத்தைச் சுற்றிச் சிரசிலிருக்க அன்னார் நாகதம்பிரானுடன் கல்வளை ஸ்ரீபரமானந்தப் பிள்ளையார் ஆலயம் வந்து இறைவனை வேண்டி பாம்பினை இறங்கச் செய்து 21 நாட்கள் உபவாசமிருந்து நாகதம்பிரான் ஆலயத்தையும்மைத்தார் என்பது உண்மை வரலாறு.

பழைய கூவலின் மேலேயே கற்பக்கிருகம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாலயம் அமைக்கக் கோட்டையிலிருந்த பல பொழிந்த பெரும் கற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவ்வாலய வளர்ச்சியில் திரு. நடராசா சாமியார் என்பவர் முக்கிய இடம்வகித்தார். இங்கு ஆண்டுதோறும் தைமாதம் புனர்பூசம் நட்சத்திரந் தொடக்கம் 12 நாட்கள் வரணி வைசக் குருமாரால் (குருக்கள் குடியிருப்பு) திருவிழா நடாத்தப்படும். திருவிழா

தொடங்கு முன் ஸ்ரீபரமானந்தர், நாகதம்பிரானுடனும், பிரம்புடனும் வரணி, மந்துவில், கொடிகாமம், சாவகச்சேரி, சரசாலை ஆகிய ஊர்களுக்கு எழுந்தருளுதல் சிறப்பு மற்றும் அவுஷதத்தாலும், மந்திரத்தாலும் தீரா வியாதிகள் பிசாசுச் சேட்டை செய்வினை சூனியம், சித்தப்பிரமை, விஷஜந்துக்களாலுண்டான பீடைகள் ஆகியவற்றாலும் பீடிக்கப்பட்டோர் இவ்வாலயத்தில் சிலநாள் உறைந்து தரிசனம் செய்து பூரண சுகம் பெற்றுச் செல்வது ஒரு மரபாகும். இவ்வாறு பல நம்பிக்கைகளும் கலாசாரச் சிறப்பும் கொண்டதாக இவ்வாலயம் விளங்குவதைக் காணலாம்.

கல்வளை அந்தாதியை சின்னத்தம்பிப்புலவர் வரணி, இயற்றாலை, கல்வளைப் பிள்ளையார் மீதுதான் பாடினார் என்பதற்கு ஆதாரமாக இவர் இதனைப்பாடிய பின்பே கரவைவேலன் கோவையைப் பாடினார் என அறியமுடிகின்றனது. அதனைப்பாடுவதற்கு கரவெட்டிக்கு இவர் சென்றார் எனவும், அவ்வாறு செல்லும்போது அந்நாளில் வரணி வடக்கில் உள்ள சைவக்குடியிருப்பில் இருந்த பழைமையான மடமாகிய பொன்னர்-வேலர் மடத்தில் சிறப்பான வரவேற்பளிக்கப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது.⁴⁷ இம்மடத்தினைப் பழைமையான நிலையில் இன்றும் அங்குள்ளதைக் காணலாம். இம்மடம் அமைக்கப்பட்டதன் பிரதான நோக்கங்களாகத் தென்மராட்சிப் பகுதிகளிலிருந்து வடமராட்சிப் பகுதிகளுக்கு வர்த்தக நோக்கமாகவும் ஏனைய தேவைகளுக்காகவும் வண்டிஸ்களில் செல்பவர்களும், நடந்து செல்பவர்களும் இதில் இளைப்பாறிச் செல்வதற்கு அமைக்கப்பட்டதாகவும் மேலும் இப்பிரதேசத்தில் இருக்கும் "மேற்குவெளி" என்றழைக்கப்படுகின்ற பாரிய வயற் பிரதேசங்களில் உழவு மற்றும் அத்துடன் இணைந்த தொழில் முயற்சிகளிலீடுபடுபவர்கள் தங்கிச் செல்வதற்கும் தமது உபகரணங்களைப் பாதுகாப்பாக வைத்துச் செல்லவும் இது முக்கியம் பெற்றது. அத்துடன் சைவக்குருமாருடைய பல்வேறு சமயசம்பந்தமான விடயங்களுக்கும் இது பயன்பட்டதாக அறிய முடிகின்றது. இன்று பல நவீன மாற்றங்களால் இதன் முக்கியத்துவம் குறைந்து காணப்பட்டாலும் அது இன்றும் பேணப்பட்டுவருவது அவதானிக்கக்கூடிய ஓர் அம்சமாகும்.

"தாளையடிப் பிள்ளையார்"

இவ்வாலயம் இன்று மந்துவில் எனும் பிரிவில் உள்ளது. இது வரணியிலிருந்து மந்துவிலுடாக, சாவகச்சேரி செல்லும் டச்சு வீதிக்குக் கிழக்காக சில யார் தூரத்தில் ஸ்ரீபாரதி வித்தியாலயத்திற்கு அண்மையில் வரணியின் மரபரிமைகள்..... 182 சி. கா. கமலநாதன் J.P.

உள்ளது. மந்துவில் ஆனது போர்த்துக்கேயர் காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் வரணி கோயிற்பற்றைச் சேர்ந்தது என்பது முன்பே குறிப்பிட்டுள்ளோம். அதன்படி இவ்வாலயம் வரணிக் குறிச்சியினுள்ளடங்கும். இப்பெயர் வந்ததிற்கான காரணமாக தானை மரங்கள் நிறைந்து காணப்பட்ட இடத்தில் அமைந்தமையாலாகும் எனக் கூறப்படுகிறது. இதனுடைய வரலாற்றினை - ஆரம்பத்தினைப் பல முயற்சிகள் எடுத்து பலருடன் தொடர்புகொண்ட போதும் அறியமுடியவில்லை. ஆயினும் இவ்வாலயம் மிகவும் பழைமை வாய்ந்தது என்பது எம்மால் அப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வு உணர்த்துகிறது.⁴⁸ முக்கியமாகத் தற்போதுள்ள ஆலயம் வரணியிலுள்ள ஆலயங்களிலேயே பொழிகற்கள் கொண்டு மகாமண்டபம் வரை கூரைவேலை உட்பட மிகவும் சிறப்பாகச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வேலைகள் 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நடந்திருக்கலாம் எனக்கூறப்படுகிறது. இது இவ்வாறிருக்க தற்போதுள்ள ஆலயத்தின் உள்வீதியில் மகா மண்டபத்திற்குத் தெற்காகச் சுட்ட செங்கற்கள் கொண்டு கட்டப்பட்ட பழைமையான சதுரமான திருமஞ்சணக் கிணறு உள்ளது. அதனருகில் பழைய பீடக்கல்லு மிகவும் நுட்பமாக உருவாக்கப்பட்ட நிலையில் காணப்படுகிறது. அத்துடன் சுதையாற் கட்டப்பட்ட பழைமையான அகலமான மதில் அழிந்த நிலையில் காணப்படுகின்றது. இவையாவும் இவ்வாலயத்தின் பழைமையைப் பறைசாற்றி நிற்பினும் காலத்தைச் சரியாக அறியமுடியவில்லை. இதனை மேலும் சிறப்பான ஆய்வுக்குட்படுத்தும்போது பல வரலாற்றம்சங்கள் எமக்குப் புலப்படலாம்.

மேலும் இவ்வாலய வரலாற்றில் உண்மையாக நடந்த அம்சமாக, இது தென்னிந்தியாவின் இராமேஸ்வரத்திலிருந்து ஆதியில் வந்து இப்பிரதேசத்தில் இருந்த பிராமணக் குடிகளால் உருவாக்கப்பட்டதாக அறியமுடிகிறது. இவற்றை இவ்வாலய சுற்றாடற் பகுதிக்காணிகளுக் குரிய ஆதனங்களைச் சிறப்பாக ஆதாரமாகக் கூறலாம். இவர்கள் இவ்வாலயத்தைப் பரம்பரை பரம்பரையாக பரிபாலித்து வந்ததாகவும் பின் ஊரில் சில பிரச்சினைகளால் இவர்கள் இராமேஸ்வரம் சென்றுவிட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. பிற்பட்ட காலங்களில் தமது நிலங்களை விற்றுவிட்டுச் சென்றனர். இறுதியாக 19ஆம் நூற்றாண்டு களளவில் "நரஹரி ஐயர்" என்பவர் இராமேஸ்வரத்திலிருந்து வந்து சகலவற்றையும் விற்றுவிட்டுச் சென்றதாகவும் அறியமுடிகிறது. தமது காணிகளை விற்றபோதும் அவர்கள் சிலகாலங்களில் இங்கு வந்ததாகவும்

அப்போது இப்பகுதியில் பிரபல்யம்பெற்ற "மாப்பாண உடையார்" வீட்டில் தங்கிச் சென்றதையும் அறிகிறோம்.⁴⁹ மேலும் அக்காலத்தில் பல சிறப்பான விழாக்கள் நடைபெற்றதாகவும்; அவை இப்பகுதி மக்களது பண்பாட்டில் பல சிறப்புக்களைப் பெற்றதையும் அறியமுடிகின்றது.

"கேலம் இராஜராஜேஸ்வரி அம்பாள் கோயில்"

மந்துவிலில் நாம் முன் குறிப்பிட்ட டச்சு வீதியின் மேற்காக வயல் ஓரத்தில் உள்ள பிரசித்திபெற்ற அம்மன் ஆலயமே இதுவாகும். குறிப்பாகக் கூறின் தாளையடிப் பிள்ளையார் ஆலயத்திற்கு நேரெதிரே தென்மேற்காக ¼ மைலுக்கு சற்றுக் குறைவான தூரத்திலுள்ளது. "கேலம்" என்பதன் பொருள் விளையாட்டு. அல்லது மகளிர் விளையாட்டு எனப் பொருள்படும். ஆகவே மகளிர் விளையாடும் இடத்திற்கு இப்பெயர் உண்டாகியது எனலாம்.⁵⁰ இப்பெயர் மிகவும் பழைய காலத்திலிருந்து வருகிறது. "இராஜராஜேஸ்வரி" என்பது எமக்கு சோழர்கால சமய நிலையை நோக்கவைக்கிறது. சோழர்களே சிறப்பாக இராஜராஜேஸ்வரன் என சிவனையும் இராஜராஜேஸ்வரி என அம்பாளையும் அழைத்ததையும் நாம் பல கல்வெட்டுக்களுடாக அறியலாம். சோழராட்சி வரணியிலிருந்ததற்கு பல சான்றுகளை நாம் காண்கிறோம். எனவே அக்காலத்தில் இவ்வாலயம் சிறப்புப் பெற்றிருந்ததா என எண்ணத் தோன்றுகிறது. சோழரது காலத்தில் இவ்வாலயம் சிறப்புப் பெற்றதா என்றவகையில் இவ்வாலயச் சூழலும் அங்குள்ள பழைய விக்கிரகங் களும் ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டும். எம்மால் விரிவாக ஆய்வுக்குட் படுத்த நாட்டுச் சூழல் இடந்தரமை மனவருத்தத்திற்குரியது.

மேலும் இவ்வாலயத் தோற்றம் பற்றி மரபாகப் பேணப்படும் ஒரு ஐதீகம் இங்கு முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. அதாவது இன்று ஆலயம் இருக்குமிடத்தில் மிகவும் பழைய காலத்தில் ஓர் ஆலம் விருட்சம் இருந்ததாகவும் அந்த மரத்தில் மந்திக் குரங்குகள் இரவு பகலாகக் குடிக்கொண்டு இருந்து கொண்டு அவ்விடத்துக்கு வடபகுதிக் குறிச்சிக்குச் செல்லும் மக்களைக் கடித்தும் துரத்தியும் துன்புறுத்தியதாகவும் அறிகின்றோம். இந்த மந்திகளின் துன்புறுத்தல் காரணமாக இவ்வூர் மக்கள் ஆலமரத்தைத் தறிக்க முயன்றனர். அப்படி மரத்தைத் தறிக்கும் சமயம் கோடரி தவறிக் கல்லில்பட்டதும் கல்லில் இருந்து இரத்தம் பெருக்கிட்டதாகவும் அன்று இரவு அம்மாள் தறித்தவர்களுக்கு சொற்பனத்தில் தோன்றி என்னை இவ்விடத்திலேயே வைத்து ஆதரித்து வழிபடும்படி கூறியதாகவும் அதன்படி அவர்கள் அவ்விடத்திலேயே ஒரு சிறிய குடிசையை அமைத்து வணங்கினார்கள் எனவும் கூறப்படுகின்றது.

சிலகாலம் செல்ல அம்பிகைக்கு ஒரு கோயில் சுண்ணாம்புக் கல்லால் (சுதை) கட்டியதுடன் (காலம் அறியமுடியவில்லை) பூசைக் கேற்ற வருமானம்வரும் காணிகளையும் கோயிலுக்குப் பலர்தர்மசாதனம் செய்தனர். ஏறக்குறைய 5 ஏக்கர் வரையான வயல் நிலம் இருப்பதை இன்று அறியமுடிகிறது. இவற்றைவிட ஏனைய காணிகள் பலவுண்டு. மேலும் இவ்வாலய வரலாற்றில் தெளிவாக அறியக்கூடிய நிகழ்வாக ஆதிகாலத்தில் இந்தியாவில் "கோதாவரி" எனும் இடத்திலிருந்து பிராமணக் குடும்பங்களையும் வரவழைத்து அவர்களுக்கு குடியிருப்புக் களை ஆலயச் சுற்றாடலில் ஏற்படுத்திக்கொடுத்தனர். அவர்களே ஆலயத்தை நிர்வகித்தனர். அவர்களது பரம்பரையில் வந்தவர்களாக அருணாசலக்குருக்கள், அப்புக்குட்டிக் குருக்கள், சபாபதிக்குருக்கள், வேதக்குட்டிக்குருக்கள் என இருந்து வந்துள்ளனர்.⁵¹ பிற்பட்ட காலங்களில் பல சகவீனம் காரணமாக ஆவரங்காலுக்கு இவர்கள் இடம் பெயர்ந்துவிட்டனர். இன்று ஆவரங்கால் சிவன் கோயில் சூழலில் இவர்களது வழித்தோன்றல்களைக் காணலாம். மேலும் இன்றும் வேதக்குட்டிக்குருக்கள் பரம்பரையினரே ஆலயத்தின் தர்மகர்த்தாக்களாக இருந்து வருகின்றனர். வேதக்குட்டிக்குருக்களும் அவருக்கு முற்பட்டவர்களும் வரணியில் இயற்றாலையிலுள்ள ஆலம்மடம் கந்தசாமியார் ஆலயம், தாளையடிப் பிள்ளையார், புளியந்திடல் கந்தசாமியார் போன்றவற்றிற்குப் பூசைசெய்து வந்ததையும் அறிய முடிகின்றது.

ஆலயத்தின் முன்பு பழைய "கேலம்குளம்" எனும் பழைய தீர்த்தக்குளம் உள்ளது. இது இப்பகுதி மக்களது நீர் சார்ந்த நடவடிக்கைகளில் பிரதான பங்குவகித்தது. மேலும் ஆலயத்தின் பின்பு "நரியோட்டு வாய்க்கால்" எனும் பெரிய வாய்க்கால் உண்டு. இது அந்தணந்திடல் வரை செல்கிறது. மேலும் இவ்வாலயம் 1950களில் பாலஸ்தாபனம் செய்யப்பட்டு, பழைய கட்டடம் இடிக்கப்பட்டு, வைரக் கற்களாற் கட்டப்பட்டு 1967களளவில் கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. இவ்வாலயத்தின் பல சிறப்புக்களிலே, பழைய காலத்திலிருந்து வேட்டைத் திருவிழாவுக்கு அம்பாள் பல ஊர்கள் சுற்றிவருதல் கலாசாரச் சிறப்புமிக்கது.

"புளியந்திடல் கந்தசாமியார் ஆலயம்"

கேலம் இராஜராஜேஸ்வரி அம்பாள் ஆலயத்திற்கு நேரே மேற்காக வயல்வெளிகளால் சூழப்பட்ட மிகவுயர்ந்த திடல் பிரதேசத்திலே உள்ள முருகன் ஆலயமே இதுவாகும். புளியம் மரங்கள் நிறைந்ததிடல் வரணியின் மரபுரிமைகள்..... 185..... சி.கா. கமணாதன் J.P.

பிரதேசத்தில் அமைந்தமையால் இப்பெயர் அமைந்தது எனக்கருதலாம். "புளியந்திடல்" என்பது நயினை நாகபூசணி வரலாற்றில்வரும் தீவுப்பகுதி பழையமையான இடத்தை எமக்கு நினைவூட்டுகிறது. இவ்வாலயம் மந்துவில் பகுதியிலுள்ள ஒரே ஒரு முருகனாலயம் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. மேலும் இவ்வாலயம் பழையமையானது என்பதனை இவ்வாலயப் பகுதியில் நாம் மேற்கொண்ட சில தொல்லியல் மேலாய்வுகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.⁵² இதனுடைய ஆரம்ப வரலாறும் எம்மால் தெளிவாக அறியமுடியவில்லை. எனினும் கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருட்களும், அயற்பிரதேச வரலாற்று முக்கியத்துவமும் ஓரளவு சில தகவல்களைத் தருகின்றன.

சில காலங்களாகக் கவனிப்பார் அற்றிருந்த இவ்வாலயம், அண்மையில் ஊராருடைய முயற்சியால் பழைய ஆலய கட்டடப் பகுதி இடிக்கப் பட்டு புதிதாகக் கருவறை, அந்தராடம், அர்த்தமண்டபம் போன்றன அமைக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவ்வேளையில் எம்மால் அப்பிரதேசம் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டது. அப்போது கருவறையின் அடித்தளம் அமைப்பதற்கு நிலம் வெட்டியபோது சுமார் 10 அடி ஆழத்தில் பழைய மயூரம் ஒன்றும் (படம் 20) அதனுடன் பலிபீடமும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. (படம் 23) இவை மிகவும் வேலைப்பாடு நிறைந்தவை. மயூரமானது சொண்டிலே நாகத்தைத்தாக்கி வைத்திருக்கின்ற வகையில் காணப்படுகின்றன. இவை இரண்டும் கருங்கல்லாற் செய்யப்படாது வெண்வைரக் கல்லிலேயே பொழிந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை வைத்து காலத்தைக் கணிப்பிடமுடியாதுவிடினும் இவை மேலும் விரிவான ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட வேண்டியவை. இவை இரண்டும் பழைய கருவறை இருந்த அடித்தளத்தின் கீழ்க்கிடக்கப்பட்டதனால் ஆதியில் அவ்விடத்தில் இருந்த முருகன் ஆலயத்தின் கட்டடத் தினுடையதென்பது தெளிவாகிறது. தற்போது இடிக்கப்பட்ட ஆலயத்தினுடைய மயூரமும், பலிபீடமும் பாலஸ்தானம் செய்யப்பட்ட அறையுள் எம்மால் அவதானிக்க முடிந்தது. ஆகவே இவை இரண்டும் மிகவும் பழைமை வாய்ந்தன என்பதில் ஐயமில்லை.

தற்போது இடிக்கப்பட்ட ஆலயம்கூட மிகவும் பழையமையான தென்பதையும் சில எச்சங்களைக் கொண்டு எம்மால் உணரமுடிகிறது. அவ்வாலயம் ஆரம்பத்தில் சுதையாலும், வெண்வைரக் கற்களாலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தற்போதைய ஆலயத்தின் முகப்பில் பழைய ஆலயத்தின் கோபுரவாசலின் முகப்பின் அழிந்த எச்சத்தையும்

வாசலின் இரு கரையிலும் நிறுத்திய வேலைப்பாடு நிறைந்த வைரக் கற்களில் ஒன்றையும் எம்மால் அவதானிக்க முடிந்தது (படம் 18).

அதன் விளிம்பிலே சில வேலைப்பாடுகளும் கீழே 1½ அடி உயரத்தின் மேல் நாகம் ஒன்று படம் எடுத்த நிலையில் துல்லியமாகச் செதுக்கப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

தற்போது திருத்தி அமைக்கப்படும் ஆலயத்திற்காக முன்பு அமைக்கப்பட்ட களஞ்சியத்திற்கு மேற்காக சுதையாலும் வெண்கற்களாலும் அமைக்கப்பட்ட பழைய களஞ்சியம் ஒன்று அழிந்தநிலையில் எம்மால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது (படம் 19). அதன் வாசற்படியில் இரு நீளமான வைரக்கற்கள் நிறுத்தப்பட்டு அதன் மேலே குறுக்காக ஒரு வைரக்கல் வைக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் இங்கே அவதானிக்கலாம். ஏனைய சுவர்ப் பகுதிகள் இடிந்தபோதும் இவ்நிலைய அமைப்பு மட்டும் அப்படியே இருப்பது சிறப்புக்குரியது. மேலும் இவ்வாலய சுற்றாடலிலே தெற்கு வீதியில் வேலைப்பாடுமிக்க மிகவும் நீளமான வெண்கற்கள் போடப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம் (படம் 21). இவை மிகவும் பழையகாலத்தில் இருந்தே இவ்விடத்தில் இருப்பதாக மக்களால் கூறப்படுகிறது. மேலும் பழைய கற்களுடைய அழிபாடுகள் பலவும் சுற்றுமதிலின் அழிபாடும் எம்மால் அவதானிக்க முடிந்தது (படம் 17). இதன் ஒரு பகுதி படம் 4இல் காணலாம். இக்கற்களிலே பழைய ஆலயத் தூண்கள். அவற்றிலே பொழியப்பட்ட பல சித்திர வேலைப்பாடுகள் என்பன அவதானிக்க முடிந்தது. ஆயினும் அவை விரிவாக ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படாமற் போய்விட்டது. காரணம், புதிதாக ஆலயம் அமைக்கும் சிற்பிகள் பழைய கற்களைப் பொழிந்தே தற்போதுள்ள ஆலயம் முற்றாக அமைக்கப்படுவதை அவதானிக்கலாம். புதிதாக எக்கற்களும் கொண்டுவராத பழைய கற்களிலேயே அமைக்கப்பட்டு வருகின்றது. இது பழைய ஆலயத்தினுடைய விஸ்தீரணத்தை எமக்கு உணர்த்துகிறது. ஆலயச் சுற்றாடல்களில் காணப்பட்ட அழிபாட்டுக் கற்களுள் ஒரு கல் தூணினுடைய அடியில் பொருத்தும் கல்லாக அது காணப்பட்டது. அதிலே தாமரை இதழ்களினுடைய வடிவம் பொழியப்பட்டுள்ளது. இவை அரைவட்ட வடிவிலே இரண்டாகச் செதுக்கப்பட்டு தூணின் அடியில் இரண்டும் ஒன்றாகப் பொருந்தப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பது அதன் அமைப்பைப் பார்க்கப் புலப்படுகிறது (படம் 22). இப்பழைய ஆலயமே இவ்வாறு வேலைப்பாடு நிறைந்ததாகவும் மிகவும் பழைமையானதாகவும் இருந்திருக்க வரணியின் மரபரிமைகள்..... 187..... சி. கா. சுமரநாதன் I.P.

வேண்டுமென்பது புலப்படும் வேளையில் அவ்வாலயத்தின் அடித்தளத்தில் இருந்து கண்டெடுக்கப்பட்ட மயூரமும் பலிபீடமும் இப்பழைய ஆலயம் அமைக்கப்படுவதற்கு முன்பே ஒரு பழைய ஆலயம் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. மேலும் அவை இரண்டினுடைய அளவுகளை நோக்கும்போது அவற்றைக்கொண்டு ஆதியில் அமைந்த ஆலயமும் மிகவும் விஸ்தீரணம் உடையதாக அமைந்திருக்குமென்பதில் ஐயம்இல்லை.

மேலும் இவ்வாலயம் தொடர்பாகக் கிடைத்தசான்றுகளில் பஞ்ச உலோகத்தால் அமைக்கப்பட்ட வள்ளி, தெய்வநாயகி சமேதரான முருகனுடைய உற்சவமூர்த்தி சிறப்பானது. இது தற்போதைய ஆலயத்தின் ஒரு பகுதியில் கவனிப்பாரற்றுக் காணப்பட்டது. இது மிகவும் பழமையானதென ஊர்மக்களால் கூறப்படுகின்றது. இது எம்மால் மேலோட்டமான ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டபோது வள்ளி, தெய்வநாயகி விக்கிரகத்தில் காணப்படும் (படம் 27, 28, 29) வேலைப்பாடுகள்- இடையினுடைய அமைப்பு, கைகளினுடைய அமைப்பு என்பவை சோழர்கால விக்கிரகங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கக்கூடிய தன்மையைக் கொண்டிருக்கின்றன. இதேபோன்றே முருகனுடைய விக்கிரகமும் அதன்முடி, முகபாவனை, கைகளினுடைய நிலை உடலமைப்பு என்பவை சோழர் காலத்து விக்கிரகத்தைப் போன்றே உள்ளன. இவை சோழர் காலத்து விக்கிரகங்களினுடைய சாயலைக் கொண்டிருக்கிறதென்பது எமது ஆசான் பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ண ராஜா அவர்களும் ஒப்புக் கொண்டுள்ளார். வரணி சோழர் ஆட்சியில் சிறப்புற்றிருந்த பல ஆதாரங்கள் கிடைப்பதால் இவ்வாலயமும் அக்காலத்தில் சிறப்புற்று இருக்கலாமென எண்ண இடமுண்டு. எனினும் இது ஒரு மேலோட்டமான ஆய்வு என்பதால் விக்கிரகங்களையும் ஏனைய தொல்லியல் ஆதாரங்களையும் மிகவிரிவான ஆய்வுக்குட்படுத்தும்போது பல வரலாற்றுண்மைகள் வெளிவருமென்பதில் ஐயமில்லை.

இவ்வாலயத்திற்கு மேற்காக உள்ள வயல்வெளிகளின் நடுவிலே "அந்தணன் திடல்" எனும் பெயர் தோம்புகளில் காணப்படுவதனால் இவ்விடத்தில் பிராமணக்குடியிருப்புகள் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது வெளிப்படுகிறது. மேலும் இவ்வாலயத்தின் முன்பாக சிறிது தூரத்தி

லுள்ள கேலம் அம்மன் ஆலயத்திலும் பிராமணக் குடிகள் பல இருந்ததை முன்பு அறிந்தோம். இவ்வாலயத்தின் தெற்காக சிறிது தூரத்திலேயே கோட்டை வாசல் பிள்ளையாரும் இயற்றாலைக் கோட்டையும் காணப்படுகின்றது. இவ்வகையில் இவ்வாலயத்தின் இடஅமைவும், வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. மேலும் இவ்ஆலயத்தில் அழிந்த நிலையிற் காணப்படும் பழைய சூரன், வெண்கற்கள் கொண்டு அடுக்கப்பட்ட மிகவும் நன்றிர் கொண்ட பழைய கிணறு, குளம், கடம்பு மரங்கள் என்பனவும் காணப்படுகின்றன.

கொட்டிக்கான் கந்தசாமியார் ஆலயம்

இதுதாவளை இயற்றாலைப் பிரிவினாள் வரணிப் பிரதேச செயலக அலுவலகத்தின் அருகாமையில் கிழக்காகச் செல்லும் வீதியின் ஓரத்தில் காணப்படுகிறது. அப்பகுதியில் கொட்டிக் கிழங்குகள் பல காணப்படுவதால் அவ்விடத்திற்கு கொட்டிக்கான் எனப்பெயர் வந்தது. அப்பெயரே இவ்விடத்தில் அமைந்த முருகன் ஆலயத்திற்கும் ஏற்பட்டது. மேலும் இவ்வாலயத்தின் முகப்பிலுள்ள பெரும் குளமும் கொட்டிக்கான் குளமென அழைக்கப்படுகிறது. இதனுடைய ஆரம்ப வரலாறுகளும் பேணப்படாததால் அறியமுடியாது உள்ளது. ஆரம்பத்தில் சுண்ணாம்பால் கட்டப்பட்ட கட்டடம் கி.பி 1870களில் அமைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.⁵³ பழைய சுண்ணாம்பால் கட்டப்பட்ட சுற்றுமதில் எச்சங்களைத் தற்போதும் அவதானிக்கலாம். இது ஆரம்பத்தில் சின்னக் குட்டியர் வேதாரணியர் பரம்பரையினரால் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தது. கி.பி. 1924இல் மூலஸ்தானம் வைரக் கல்லால் கட்டப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. 1950களின் பின் தூபி இடிக்கப்பட்டு மடாலயம் ஆக்கப்பட்டது. மூலமூர்த்தியாக வேல்உள்ளது. இதற்கு வரணி சைவக்குருக்கள்மாரே பூசை செய்துவந்தனர். கந்தசஷ்டி போன்றவை மிகவும் சிறப்பாக நடைபெறுவதுண்டு.

இதன் பழைமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக தமிழக சங்ககாலப் பண்பாட்டில் காணப்பட்ட பெரும் "ஆவுரஞ்சிக் கல்லு" இக்குளத்தில் மிகப் பழைய காலம் தொடக்கம் இருந்து வருகிறது இது ஓர் இலிங்க அமைப்பைப் போன்றுள்ளது. (படம் 12) இவ்வாலயத்திற்கும் பல நிலங்கள் தர்மசாதன மாக வழங்கப்பட்டுள்ளன.

"ஆலம்மடம் கந்தசாமியார் ஆலயம்"

இவ்வாலயம் தாவளை, இயற்றாலைப் பிரிவினாலே அமைந்துள்ளது. மிகப் பழைய ஆலயமெனக் கூறப்படுகிறதேயொழிய மிகப்பழைய

ஆதாரங்கள் துல்லியமாக இல்லை. ஆரம்ப காலங்களில் ஓர் ஆலம் மரத்தடியில் மடம் ஒன்றில் வேல் வைத்து வழிபடப்பட்டமையால் இப்பெயரைப் பெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது. மூலமூர்த்தியாக வேல் உண்டு. தற்போதுள்ள ஆலயத்திற்கு முன்பு சதையால் இவ்வாலயம் கட்டப்பட்டிருந்ததை அறியமுடிகின்றது. இவ்வாலயத்தின் பழைமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக 1977ஆம் ஆண்டு புதிதாகக் கற்பக் கிரகம் அமைக்கப் பட்டபோது பழைய அடித்தளம் தோண்டப்பட்டது. அவ்வேளை எம்மால் அவதானிக்க முடிந்ததாகப் பழைய கற்பக்கிரக அடித்தளம் 10' அடிக்கு மேல் ஆழமுடையதாகக் காணப்படுகிறது. ஒரு படை கல்லும் அதன்மேல் ஒரு படை மண்ணும் பின் அதன் மேல் ஒருபடை கல்லும் ஒரு மண்ணுமென மாறிமாறிப் போடப்பட்டு அவ்வடித்தளம் அமைக்கப் பட்டிருந்தது இதன் பழைமையைப் பறைசாற்றுகிறது.

"ஞானியார் வளவு கந்தசாமியார் ஆலயம்"

(காட்டுக் கந்தசாமியார் ஆலயம்)

வரணி இயற்றாலைப் பிரிவின் மேற்குப் பகுதியில் உள்ளதே இதுவாகும். மிகப் பழைய காலத்தில் இப்பகுதிக்கு தமிழகத்தில் இருந்து வந்த ஞானியார் பரம்பரையினரால் இது ஆரம்பிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. அதன் அடிப்படையிலேயே பழைய தோம்புகளில் பெயர் உண்டு. தற்காலத்தில் இதனைக் காட்டுக் கந்தசாமியார் ஆலயமென அழைக்கிறார்கள். இவ்வாலயத்திதைச் சுற்றி ஆதியில் பிராமணக் குடிகள் பல இருந்ததையும் அவர்களுக்கே ஆலயம் உரிமை உடையதாக இருந்ததையும் அறியமுடிகிறது. பிற்பகுதியில் அச்சுவேலிப் பகுதிகளுக்கு இடம்பெயர்ந்துவிட்டதாகவும் அவர்களினுடைய சந்ததியினர் குறிப்பாக விருத்தகிரிக்குருக்கள் பரம்பரையினர் (தற்போது) விசேட தினங்களில் வருகைதந்து பூசைகள் செய்து செல்வதை அவதானிக்க முடிகிறது. இவ்வாலயத்தைச் சூழவுள்ள காணிகள் இன்றும் பிராமண வளவு எனவும் ஓர் பழைய கிணறு பிராமணக் கிணறு எனவும் அழைக்கப்பட்டு வருவது நோக்கத்தக்கது. இவ்வாலயம் கி.பி 1818 அளவில் ஊர்மக்களால் பொறுப்பேற்கப்பட்டது. தற்போதைய ஆலய மூலமூர்த்தியாக வள்ளி தெய்வநாயகி சமேத முருகனது சில விக்கிரகம் உள்ளது. 6 ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட நெற்காணிகள் தர்மசாதனம் செய்யப்பட்டவையாகவும், நிறைந்த புலக்காணிகளும் தர்மசாதனமாக உள்ளன.

பாலைநின்ற அத்தாய்ப் பிள்ளையார் (மூத்த விநாயகர் ஆலயம்)

குருக்கள் குடியிருப்பின் தென்மேற்கிலுள்ளதே இவ்வாலயம். இவ்வாலயம் தற்போதுள்ள சிவபுரீ பொ. ஐயாத்துரைக்குருக்கள்

பரம்பரையினருடையதென அறியமுடிகிறது. அவர் கூற்றுப்படி ஏழு தலைமுறைகளுக்கு முற்பட்டதாகத்தான் அறிகிறேன் எனக் கூறுகின்றார்.⁵⁴ இவ்வாலயத்தின் முன் குமாரத்தி பள்ளமென ஓர் குளம் உண்டு. இது குமரரென்னும் குருக்களால் வெட்டப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. அதன்படி குமரர் குளமெனவே ஆரம்பத்தில் அழைக்கப்பட்டது. பின்கோட்டைப் பகுதியில் இருந்த இராஜகுமாரி வந்து இக்குளத்தில் நீராடி விநாயகரைத் தரிசித்துச் சென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. அதன் பின்பே குமாரத்தி பள்ளமென அழைக்கப்பட்டது. இது ஆரம்பத்தில் விநாயகரைப் பாலை மரத்தின் கீழ்வைத்து வழிபாடு செய்ததால் அப்பெயரைப் பெற்றது. இவ்வாலயம் ஆரம்பத்தில் செங்கற்களால் கட்டப்பட்டதை எம்மால் அறியமுடிகிறது. அதில் ஓர் சிறப்பாகச் செங்கல்லால் சுவர் கட்டப்பட்டு மேற்குரைக்கு நீண்ட வெண்வைரக் கற்கள் கொண்டு மூடப்பட்டமை வியக்கத்தக்கது. அவ்வாறு இடப்பட்ட கற்கள் சில ஆலயச் சுற்றாடலில் எம்மால் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இவ்வாலயம் 1952, 1995 ஆகிய ஆண்டுகளில் கும்பாபிஷேகம் செய்யப்பட்டதை எம்மால் அறியமுடிகிறது. அதற்கு முந்திய தகவல்கள் எம்மாற் பெறமுடியவில்லை. இவ்வாலயத்திற்கும் நிறைய வயல் நிலங்களும், ஏனையவைகளும் தர்ம சாதனமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

மடத்துக் கந்தசாரியார் ஆலயம்

குருக்கள் குடியிருப்பின் மத்தியில் கற்குழு என்ற இடத்தில் உள்ளது. பழைய காலத்தில் மடத்துள் வேல் வைத்து குருக்கள்மாரால் வழிபடப்பட்டமையால் இப்பெயர் ஏற்பட்டது. இவ்வாலயத்தின் முன் உள்ள குளம் குருக்கள் குளமென அழைக்கப்படுகிறது. இவ்வாலயத்தின் ஓர் சிறப்பாக மூலஸ்தானத்தின் பின் ஓர் பழைமையான மாமரம் ஒன்று அதில் குறிப்பிட்ட உயரத்தில் ஒரு இடத்தில் இருந்து 6 கிளைகள் கொண்டு விளங்குகிறது. இவை தானாகவே தோன்றியதாகவும் கிளைகளின் இடைவெளித்தாரம் சமமாக இருப்பதும் வியப்புக்குரியது. இவ்வாலயம் இப்பகுதிக்கு குருக்கள்மாருக்கே உரியது. இறுதியாக 1953ஆம் ஆண்டில் கும்பாபிஷேகம் நடந்ததை அறியமுடிகிறது.

கொம்பு தட்டி ஆலம் பிள்ளையார்

கரம்பைக் குறிச்சியின் கிழக்கில் உள்ளதே இவ்வாலயம். இவ்வாலயம் பெரும் குளத்துடன் சேர்ந்ததாக மிகப்பழைய காலமுடையதாக விளங்குகிறது. ஆயினும் இப்பெயர் வந்ததற்கான காரணமாக அரச அதிகாரிகள் பல்லக்கில் அவ்வழியால் வந்தபோது அங்கு நின்ற பெரும்

ஆலமரம் ஆனது பல்லக்கின் முடியைத் தட்டி உடைத்ததால் அவ்விநாயகர் ஆலயத்திற்கு இப்பெயர் உண்டாயிற்று என்று கூறப்படுகிறது.

வரணியில் ஆகமமுறை சாராத கிராமிய வழிபாடும் பண்பாடும்

மேலே நாம் குறிப்பிட்ட ஆலயங்களிலே பல ஆகமமுறைக்கு உட்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள்ளும் குருநாதர் ஆலயம் போன்ற சில ஆகமமுறை சாராதன. சிட்டிவேரம் அம்மன் ஆலயத்திற்கூட ஆகம முறைசார்ந்தும் ஆகமமுறை சாராமலும் இருவகை வழிபாடுகள் நடந்து வருகின்றன. சில ஆலயங்கள் ஆரம்ப காலங்களில் ஆகமமுறைசாராத கிராமிய அடிப்படையில் இருந்த பின்பு ஆகமமுறைக்கு உட்பட்டிருக்கின்றன. எனினும் எண்ணிறைந்த கிராமிய வழிபாட்டு சிறுசிறு ஆலயங்களை வரணியில் காணலாம். இச்சிறு ஆலயங்கள் மரங்களின் கீழும் கொட்டில்களின் கீழும், நீர்நிலைக்கரைகளிலும், வயல் ஓரங்களிலும் காட்டுக் கரைகளிலும் எனப்பல இடங்களிலும் பல தெய்வங்களை வைத்து வழிபாடு செய்கின்றனர். இவை யாவும் மிகப்பழைய காலத்தில் இருந்து பல மரபுகளைப் பரம்பரை பரம்பரையாகப் பேணிவருவது குறிப்பிடத்தக்கது. இவை சில பிற்காலத்தில் கைவிடப்பட்டும் உள்ளன. இவைகள் பண்டைய திராவிட மக்களுடைய சங்ககாலப் பண்பாட்டை அப்படியே பிரதிபலிப்பனவாக உள்ளன. ஆகமவழிபாட்டிற்குரிய தெய்வங்கள் நாட்டார் வழிபாட்டில் இடம்பெற்றதற்கு ஆதாரமாகப் பிள்ளையார், வைரவர், வீரபத்திரர், காளி ஆகிய தெய்வங்களைக் கூறலாம். வீடுகளில் வேல்வைத்து வழிபடும் மரபும் வரணியில் பிரபல்யமானது இன்னொரு வகையில் முற்றுமுழுதாகக் கிராமிய அடிப்படையில் ஐயனார், அண்ணமார், நாச்சிமார், முத்துமாரி, மாரியம்மன், காத்தவிராயர், நீலி, சூலி, பேச்சியம்மன், காடேறி, கழுவேறி, மாடன், சுடலைமாடன், கறுப்பர், நாகதம்பிரான், பெரிய தம்பிரான், அனுமான் கண்ணகி என எண்ணற்ற தெய்வங்கள் வரணி மக்களால் வழிபடப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றுள் சிலசாதி அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டியது.

அண்ணமார், ஐயனார், நாச்சிமார், காத்தவிராயர், காளி என்பவற்றுக்கு நடைபெறும் படையல் மடைபோடும் மரபுகள் மிகவும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடக்கூடியது. இவ்வகையான தெய்வங்கள் கூடுலாக வேம்பு, அரசு, நாவல், புளி, ஆல், மருது போன்ற மரங்களின் கீழ்வைத்து வழிபடப்படுவது நோக்கத்தக்கதாகும். வரணி வடக்கின் மேற்குப் பகுதியில் உள்ளலோட் அண்ணமார், மாசேரியின் வடக்கே குறோங்குப்

பிட்டியில் உப்பாற்றம் கரையில் உள்ள அண்ணமார் கோயிலும் நடக்கும் மரபுகள் குறிப்பிடத்தக்கது. செம்மறி ஆடு பலியிடுதல், சூலத்திலே உயிர்ப்படி சாவலை குற்றிப் பலிகொடுத்தல் மற்றும் பல பழைய படையல் மரபுகள் இன்றும் இருந்து வருகின்றன. மாமிச உணவு, மது என்பன படைத்தல் என்பனவும் சுட்டிக்காட்டலாம். மற்றும் நாச்சிமார் ஆலயங்களிலே தட்டுவங்களிலே உணவு படைத்தல் போன்ற சில மரபுகள் குறிப்பிடத்தக்கன. வரணியில் உள்ள ஐயனார் ஆலயங்களில் கல்வளைக் கோட்டை ஐயனார், குருநாதர் ஆலயத்திலுள்ள ஐயனார் கரம்பைக் குறிச்சியின் கிழக்கே உள்ள ஐயனார் என்பன மிகப்பழமை வாய்ந்தன.

இத்தெய்வங்கள் கிராம மக்கள் அன்றாட தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வனவாக விளங்குவதோடு இத்தெய்வங்களுக்குப் பூசை இயற்றும் பூசாரி கிராம மக்களுள் ஒருவராகவும் விளங்குவார். சிலசமயம் இவ்வாலயங்களில் தினமும் பூசை நடப்பதும் உண்டு. பெரும்பாலான வற்றில் வெள்ளி, செவ்வாய் போன்ற கிழமைகளில் பூசை நடப்பது உண்டு. வைகாசி, ஆனி மாதங்களில் பெரும்பொங்கல் வேள்விகள் நடைபெறும். இக்கிராமிய வழிபாட்டு மரபில் பறை, உடுக்கு முழங்குதல், கரகம் ஆடுதல், உருவேறி ஆடுதல், குறி அல்லது வாக்குச் சொல்லுதல் நோய்நொடிகளைப் போக்குதல். தீக்குளிப்பு, பண்ட மெடுத்தல், மடை பரவல், பலியிடுதல், மாமிச உணவு படைத்தல் போன்ற பல்வேறு திராவிடப் பண்பாட்டு மரபுகளைக் காணலாம். இவை யாவும் அறிஞர் கூறுவதுபோல ஆதியில் சங்ககாலப் பண்பாட்டில் காணப்பட்ட வேலனுடைய வெறியாட்ட வழிபாடு, கொற்றவை வழிபாடு நடுகல் வழிபாடு, என்பவற்றைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுபவை. இவை யாழ்.குடாநாட்டில் வரணிப் பகுதியில் இற்றைவரை பின்பற்றப் பட்டு வருவது சுட்டிக் காட்டத்தக்க ஒன்று. நாகரிக மோகங்களுக்கு உட்பட்டு அறிவில் சிறந்தவர்கள்கூட பலியிடுதல், மது, மாமிசம் படைத்தல் போன்றவற்றை நீக்கி அதற்குப் பதிலாக நீற்றுக்காயைப் பலியிட்டு இன்றும் பழைய மரபுகளைப் பேணிவருவது குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய ஒன்று.

வரணிப் பகுதியில் பல வீடுகளில் கூட கொல்லைப்புறங்களில், வைரவர், காளி, நாகதம்பிரான் போன்ற தெய்வங்களை வழிபடுவது இன்றும் நீக்கப்படாத ஒன்று. வேதாகம வழிபாட்டில் கோயிலும் அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட நெறிமுறைகளும் வழிபாட்டு முறைகளும் மேன்மையுற நாட்டார் மத்தியில் இவ்வழிபாட்டு நெறிகள் பேணப்படுவ தானது இவற்றின் பழமைக்கும் தொடர்ச்சிக்கும் சிறந்த உரைகல் ஆகின்றது.

இவ்வகையில் வரணியில் காணப்படும் மதஅடிப்படையிலான பெயர்களில் ஆலயப் பெயர்களும் அவை வந்ததற்கான காரணங்களும் அவற்றுடன் தொடர்பான வரலாற்றுப் பாரம்பரியச் சிறப்புக்களும், பண்பாட்டைக் காட்டும் அம்சங்களும் இங்கே ஓரளவு ஆய்வு செய்யப் பட்டது. மற்றும் எமது மதஅடிப்படையுடன் தொடர்பான குருக்கள் குடியிருப்பு, சைவக்குடியிருப்பு என்பவற்றினுடைய வரலாற்றுச் சிறப்புக்களும் மிகச்சுருக்கமான முறையில் வரணி மக்களின் பண்பாட்டில் சிறப்புப்பெறும் கிராமிய வழிபாட்டு அம்சங்களையும் நோக்கியுள்ளோம்.

"அமெரிக்கமிஷன் கிறிஸ்தவ தேவாலயம்"

வரணியிலே கிறிஸ்தவ மதத்தினுடைய செல்வாக்கு போர்த்துக்கேயருடைய வருகையுடன் ஆரம்பமாகிறது. போர்த்துக்கேயர் குடத்தனையைப் பெருந்துறை முகமாகக் கொண்டு இயங்கியமையை நாம் முன்பு அறிந்தோம். அவ்வேளையில் வரணி அவர்களுக்கு முக்கிய தளமாக இருந்தது. அவர்கள் சைவஅனுட்டானங்களைச் சிதைத்து மதமாற்ற நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார்கள். அது வரணியில் பெரிதாக வெற்றி அளிக்கவில்லை. மேற்குறிப்பிட்ட தேவாலயம் தற்போது வரணியில் இருந்து குடத்தனைக்குச் செல்லும் வீதியின் ஆரம்பத்தில் உள்ளது. இது மிஷனரிமாரால் தான் உருவாக்கப்பட்டது. ஒல்லாந்தருடைய ஆட்சிக்குள் வரணி உட்பட்டிருந்ததற்கு ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்ற போதும் ஆங்கிலேயருடைய ஆட்சியிலேதான் இத்தேவாலயம் சிறப்பாக உருவாக்கப்பட்டதை அறிகிறோம். தென்மராட்சியில் முதலில் சாவகச்சேரி கிறிஸ்தவ தேவாலயமும் அடுத்ததாக வரணியில் உள்ளது சிறப்புப் பெற்றிருக்கிறது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் அமெரிக்காவில் இருந்து இலங்கைவந்த மிஷனரிமாரர்கள் கி.பி. 1816இல் யாழ்ப்பாணம் வந்து குடியேறினர். பின் தாங்கள் வந்த நோக்கத்தை மக்களுக்கு அறிவித்து கிறிஸ்தவமார்க்க உண்மைகளை மக்களுக்கு அறிவிக்க முயன்றனர். தமிழ்மொழியை நன்கு படித்து அதிலே பிரசங்கம் செய்ய ஆரம்பித்தனர். இவர்களின் இத்தகைய பிரசங்கங்களாலும் சாதிமுறை நீக்கம், சமத்துவம், தொழில் வாய்ப்பு, ஆங்கிலக்கல்வி, பல்வேறு யுக்திகளைப் பயன்படுத்தி மக்களைத் தமது திருச்சபையில் சேர்த்துக் கொண்டார்கள்.

இந்தவகையில் யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளில் இருந்தும் ஆட்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். கி.பி. 1825ஆம் ஆண்டு வரணிப்

பகுதியில் இருந்து திருச்சபையில் சேர்ந்தவர்களாக முருகேசு, லோறென்சு, மிசிஸ்மேரி லோறென்ஸ் என்பவர் அமெரிக்க மிஷனில் ஊழியமும் செய்து வந்தார்கள். இவர்கள் உண்மையான கிறிஸ்தவர்களாக சத்தியம் செய்து தங்கள் விசுவாசத்தை மரணபரியந்தம் வரை காத்திருந்தார்கள். இவர்கள் பரம்பரையினரே தொடர்ந்து வரணியில் கிறிஸ்தவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

புதிய மிஷனரிமார்கள் 1833ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தனர். வந்தவர்களில் ஒருவரான ஸ்கடர் ஐயர் பண்டத்தரிப்பில் வசித்த பின்னர் சாவகச்சேரி ஸ்தானத்திற்குச் சென்று அங்கே வசித்து கி.பி. 1836 வரை மிஷன் ஊதியமும் செய்துவந்தார். சாவகச்சேரியில் முதல் வசித்து ஊழியம் செய்த மிஷனரி இவரே ஆகும். சுற்சிங்ஸ்ஐயர், உடுவில் ஸ்போல்டன் ஐயருடன் சிலகாலம் வசித்து பின் கி.பி.1834ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் வரணிக்கு வந்து இங்கேயே இருந்து கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தை மிஷன் ஸ்தானமாக்கி ஊழியம் செய்தனர். சில காலத்தின் பின் அவர் மானிப்பாய் ஸ்தானப் பொறுப்பை ஏற்க அந்தோப் ஐயர் வரணி ஸ்தானத்தில் வசித்து மிஷன் ஊழியத்தைச் செய்தார். இங்கே எமக்கு ஒன்று புலனாகிறது. முன்பே இருந்துவந்த கிறிஸ்தவ தேவாலயம் தான் அமெரிக்க மிஷன் கிறிஸ்தவ தேவாலயமாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறதே என்பது அதுவாகும்.

சாவகச்சேரி, வரணி எனும் ஸ்தாபனங்களில் மிஷனரிமார்கள் வசித்து தேவ ஊழியம் செய்து வரும்போது கி.பி. 1834ஆம் ஆண்டு அந்த இரண்டு ஸ்தானங்களிலும் இரண்டு புதிய சபைகள் அமைக்கப்பட்டன. சாவகச்சேரிச்சபை கி.பி. 1834.07.29இல் அமைக்கப்பட்டது. இந்த வருடத்திலேயே வரணியிலும் ஒரு புதியசபை அமைக்கப்பட்டது. அப்போது அந்தோப் ஐயர் இருந்த தேவாலயத்தைப் புதுப்பித்துக் கட்டினார். எனவே வரணியில் அமைக்கப்பட்ட சபையோடு யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு மிஷன் தானங்களிலும் 7 சபைகள் இருந்தன.

வரணியைப் பொறுத்தவரை சைவத்தில் ஊறிய மக்கள் கிறிஸ்தவத்தில் அதிகளவாகச் சேரவில்லை. குறிப்பிட்ட சிலரே இணைந்து கொண்டார்கள். அவர்களே இத்தேவாலயத்தின் சுற்றாடலில் இருந்து வருகிறார்கள். இம்மிஷனரியானது வரணியில் சில முன்னேற்றங்களுக்கு முன்னின்று உழைத்திருக்கிறது. பெண்கள் கல்வி பெறவேண்டுமென விரும்பிய மிஷனரிமார்கள் அவர்களுக்கெனத் தனியான பாடசாலை

களை அமைத்தனர். முதன் முதலில் யாழ்ப்பாணத்தில் உடுவில் என்ற இடத்தில் ஓர் பெண் பாடசாலையை ஸ்தாபித்தனர். இதன்பின் தென்மராட்சியின் வரணியில் கி.பி. 1834ஆம் ஆண்டு கற்சிங் ஐயர் ஒரு விடுதிப்பெண் பாடசாலையை ஸ்தாபித்து நடத்தினார். உடுவிலுக்கும் வரணிக்கும் ஏறக்குறைய 16 மைல்தூரம் இருந்ததால் இது அமைக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. ஆயினும் வரணியில் நிறைய மக்கள் இருந்தபோதும் பெண்பிள்ளைகளைக் கற்கவிட எவரும் விரும்பவில்லை. அதுமட்டு மன்றி கிறிஸ்தவச் சூழலில் கற்கவிடும்போது மதமாற்றம் இலகுவில் ஏற்படும் எனக்கருதிய சைவசமயத்தவர் பெண்களைக் கல்வி கற்க விடவில்லை. ஆயினும் மிஷனரிமார் பல பிரச்சாரங்கள் செய்து சலுகைகள் காட்டியபோதும் அவர்கள் முயற்சி வெற்றி அளிக்கவில்லை.⁵⁵

வரணிப் பெண் பாடசாலை ஆனது கி.பி. 1845 அளவில் அந்தோப் ஐயரும் அம்மாவும் இறந்தபின் நிறுத்தப்பட்டது. இவர்கள் இறப்போடு வரணியில் இயங்கிய திருச்சபையும் சாவகச்சேரி சபையுடன் இணைக்கப்பட்டது. கல்வி கற்பதில் பெண்கள் அக்கறை காட்டாத தாலும் சைவமக்கள் பலருடைய எதிர்ப்பாலும் அப்பாடசாலை உடுப்பிட்டியில் கட்ட அனுமதி அளிக்கப்பட்டது. அதுவே இன்று உடுப்பிட்டி மகளிர் கல்லூரியாக நிமிர்ந்து நிற்கிறது. வரணியில் இடப்பட்ட பாடசாலைக் கான செங்கல்லால் இடப்பட்ட அடித்தளத்தை இன்றும் வரணி தேவாலயத்தின் முன் காணலாம்.

இந்த மிஷனரிமாருடைய பணியிலேயே வரணி வடக்கு, மாசேரி, நாவுற்காடு, இயற்றாலை ஆகிய இடங்களிலே அமெரிக்கன்மிஷன் தமிழ்க்கலவன் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டன. 1949ஆம் ஆண்டு செப்ரெம்பர் 29ஆம் திகதி அமெரிக்கன்மிஷன் கிறிஸ்தவ தேவாலயம் என்பது வரணி தென்னிந்திய திருச்சபை எனப் பெயர்மாற்றப்பட்டது. இன்றுவரை அவ்வாறே உள்ளது.

இதனைவிட வரணி வடக்குப் பகுதியில் 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் அளவில் ஓர் ரோமன் கத்தோலிக்கத் தேவாலயம் அமைக்கப் பட்டது. ஆயினும் அது எவ்விதப் பராமரிப்புமின்றி இன்று அழிவுறும் நிலையில் காணப்படுகின்றது.

தொழிற் பெயர்கள்.

ஒரு பிரதேசத்தின் பண்பாட்டில் அங்கு தொழில் செய்யும் தொழிலாளர்களும் அவர்களுடைய தொழில்களும் மிகமுக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. வரணியைப் பொறுத்தவரை மிகமுக்கியமான தொழில்

களாக வேளாண்மை விளங்குகிறது. சீவற்றொழில், தச்சுத்தொழில், கொல்லர், பொற்கொல்லர், சலவைத்தொழிலாளர். பறை மேளம் அடித்தல், முடிவெட்டுவோர், வியாபாரிகள், கூலித்தொழில் செய்வோர் எனப் பலவற்றைக் காணலாம். இவ்வாறு தொழில்களில் ஈடுபடுவோர் சாதி அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்டிருப்பதை இங்குகாணலாம். யாழ்.குடாநாட்டில் சாதி பற்றிய நிலை ஏனைய இடங்களில் அருகிச் செல்லும்போது சில நூற்றாண்டுகளின் முன் வரணியில் மிகவும் இறுக்கமாக இருந்த இந்நிலை ஓரளவு தளர்ந்து இன்றும் சாதி பற்றிய கொள்கையிருப்பது நாம் அவதானிக்கத்தக்கது.

இவ்வகையிலே செய்யும் தொழில் காரணமாகப் பலவகைப்பட்ட சாதியினர் தோற்றம்பெற்று சாதிப்பெயர்கள் சிலவும் இடப்பெயர்களில் காணப்படுகின்றன. சாதிப்பெயர்கள் மட்டுமல்லாமல் செய்யும் தொழில் கொண்டு மனிதரை இனங்காட்டும் நிலை காணப்படுகின்றது. தொழில்கள் பல பண்டைத் தமிழகத்திலும் நம்ஈழத்தின் பெருங் கற்காலத்திலும் இருந்து வந்ததை வரலாறு காட்டுகிறது. எனினும் தொழில், தொழிலாளர் சிறப்புக்கூறாக அமைந்த ஓர் ஊர்ப் பெயரினையும் நாம் பண்டைக் காலத்தில் ஊர்ப்பெயர்களில் காண்பது இயலவில்லை.

வரணிப் பகுதியில் சில தொழிற் பெயர்களை நாம் சுட்டிக்காட்ட முடியும். தாவளை இயற்றாலைப் பிரிவில் மேழி வெட்டிபுலம் எனும் ஓர் இடம் உண்டு. இங்கே புலம் என்பது பண்டைத் தமிழ்ச் சொல்லென்பது நாம் அறிந்தது. அதேபோல் மேளி என்பதும் பண்டைத் தமிழர் சொல்லாகும். அது கலப்பையின் கைப்பிடி என்பவற்றைக் குறிக்கும். ஆகவே இவ்விடத்தில் மிகப்பழைய காலம் தொடக்கம் கலப்பைகள் செய்து கொடுப்பவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பது புலப்படுகின்றது. வரணியில் பண்டுதொட்டு நிறைய வயல் நிலங்களும், கமத்தொழில் செய்பவர்களும் நிறைந்திருந்து வருகின்றனர். கமத்தொழிலுக்குக் கலப்பை மிகவும் பிரதானமானது. அதனைச் செய்பவர்கள் நிறையப்பேர் இவ்விடத்தில் இருந்திருக்கிறார்கள். இன்றும் இவ்விடத்தில் தச்சர்களே குடியிருப்பது சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

இத்தாவளை இயற்றாலைப் பிரிவில் மேலும் காணக்கூடிய பெயர்களாக முதலியார் வலயன்புலம், சவளக்காரம்புலம், பண்டாரத் தோட்டம், உடையாபள்ளம் போன்றனவும் தொழிற் பெயர்களாக

உள்ளன. இப்பகுதிகளில் கரையார் சமூகம் இருந்திருக்கவேண்டும். சவளக்காரன் என்பது கடலில் செல்லும் மரக்கலங்களை வலிக்கும் ஒரு கோலையே சவளக்கோல் என்பர். ஆகவே கப்பலோட்டிகள் இப்பகுதியில் இருந்திருக்க வேண்டும். மேலும் வலைஞர்களுள்ளே முதலியார் இருந்ததை முதலியார் வலயன்புலம் சுட்டுகிறது. இவ்விடங்கள் இரண்டும் கல்வளைக் கோட்டைக்கு அண்மையில் இருப்பதாலும் கோட்டைப் பகுதி உப்பாற்றுக் கடலுடன் தொடர்புகொண்டு ஆதியில் வர்த்தகப் போக்கில் சிறப்புற்றிருந்தாலும் அக்காலத்தில் கடலுடன் தொடர்புடைய கரையார் சமூகம் அங்கு குடியேறி இருக்கலாம்.

பண்டாரத் தோட்டம் என்பது பண்டாரங்கள் எனும் தொழிற் பிரிவினைச் சுட்டி நிர்கின்றது. இவர்கள் சைவமரபில் வந்தவர்களாகவும் பரம்பரையாக மாமிசம் உண்ணாதவர்களாகவும் ஆலயங்களிலே சாத்துப்படி போன்ற பல தொண்டுகளைச் செய்பவர்களாகவும் ஊர்களிலே நன்மையின் பொருட்டு சங்கு ஊதுபவர்களாகவும் இருந்ததை அறியமுடிகிறது. சோழர் காலத்தில்கூட ஆலயப் பொக்கிசங்களைக் காப்பாற்றுவதற்குப் பண்டாரங்கள் எனும் நிர்வாக அதிகாரிப் பிரிவு இருந்ததை நாம் அறிகிறோம். ஆகவே, பண்டாரம் எனும் சொல் திராவிட மக்களிடம் இருந்த பழைமையான சொல்லாகும். அவர்களுடைய தோட்ட நிலத்தையே தோம்புகள் மேற்கொண்டவாறு பெயர் கொண்டு கூறுகின்றன. இன்னும் வரணிப் பகுதியிலும், ஏனைய தென்மராட்சிப் பகுதிகளிலும் காவடி கட்டுதல், இறைவனுக்காகச் சாத்துப்படி அலங்கார வேலைகள், சப்பறம் பலவற்றைச் செய்கின்ற பல பண்டாரங்கள் இருக்கிறார்கள்.

மேற்குறிப்பிட்ட கிராமசேவகர் பிரிவிலேயே வண்ணாந்தாழ்வு, குவசன்சாட்டி போன்ற பெயர்கள் உண்டு. வண்ணாந்தாழ்வு எனும் சொல்லை ஒத்ததற்கு மாசேரியில் வண்ணான் பெரிய வயல் எனும் வயல் நிலங்களும் உள்ளன. இதேபோன்று வரணியில் ஆங்காங்கே இவ் "இடப் பெயர்ச் சுட்டு" காணப்படுகிறது. இடைக்குறிச்சியில் வண்ணான் கேணி எனவும் ஒரு பெயர் உண்டு. இவை வரணியிற் சலவைத்தொழில் செய்வோருடைய முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இன்றும் இப்பிரதேசங்களிற் பரம்பரைச் சலவைத் தொழிலாளர்கள் பலர் இருந்து வருகிறார்கள். இல்லங்களில் நடைபெறும் மங்கல, அமங்கல நிகழ்வுகளின்போதும், ஆலயத்திருவிழாக்கள், பொங்கல்கள் என்பவற்றின்

போதும் வெள்ளை கட்டுதல் எனும் மரபும் இப்பிரிவினராற் பேணப்படுகிறது. இப்பிரிவினர் பயன்படுத்தும் பல்வேறு குறியீடுகளை அவதானிக்க முடிகிறது. ஆயினும் அவற்றைப் பற்றி விரிவாக எம்மால் அறிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. அவற்றை இளைய தலைமுறையினர் அருக விட்டுவிட்டனர் என இங்கு குறிப்பிட்டுக் கூறலாம்.

குசவன்சாட்டி என்பதின் சாட்டி என்பது வசவுக்குப் பயிர்செய்து அறுத்தநிலம் 'நிலாறு' எனப் பொருள்படும். இங்கே பயிர் செய்து அறுத்த நிலம் என்பது பொருத்தமுடையது. குசவன் என்பது பாணை வளையும் தொழிலாளரைக் குறிக்கும். வரணியைப் பொறுத்தவரை இவர்களுடைய முக்கியத்துவம் மிகவும் பழைய காலத்தில் இருந்து வருவதைச் சிலசான்றுகள்மூலம் அறியலாம். முக்கியமாக வரணியின் பெரும்பிரிவு இயற்றாலை என அழைக்கப்படுகிறது. அவை மேலும் பிரிக்கப்பட்டுத் தாவளை இயற்றாலை, வரணி இயற்றாலை, ஆலடி இயற்றாலை என உள்ளன. இயத்து ஆலை என்பது இயத்தாலை என அழைக்கப்பட்டு, பின்பு இயற்றாலை என மருவியிருக்கலாம். இயத்து என்பது மட்கலங்களைக் குறிக்கப்பயன்படுத்தும் திராவிடச்சொல். ஆலை என்பது அதனைப் பெருமளவு செய்யும் தொழிற்சாலை உள்ள இடமாகும்.⁵⁶ எனவே இவ்விடங்களில் மட்பாண்டங்கள் பலவற்றைச் செய்யும் தொழிற்சாலை இருந்திருக்கிறது. அதற்கு ஆதாரமாகப் பல மட்பாண்ட அழிவுகளை ஆங்காங்கே நாம் காணலாம். தாவளை இயற்றாலையின் மேற்குப் பகுதியிலே இவ்வாறான அழிவுகள் காணப்பட்ட இடம் "குசவன்பிட்டி" என அழைக்கப்படுகிறது. இவ்விடம் இன்று பயிர்ச்செய்கைக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இப்பகுதி முதியோர்களால் தொன்றுதொட்டுப் பேணப்பட்டு வந்த ஐதீகம் ஒன்று உண்டு. போர்த்துக்கேயர் காலங்களின் முன்பு வரணியிலே இயற்றாலை யிற்றான் அதிகளவு மக்கள் இருந்ததை முன்பு நாம் அறிந்தோம். அவர்களுடைய தேவைக்காக மட்பாண்டங்கள் செய்வோர் ஆகிய குயவர்கள் பலரும் அப்பகுதியில் மிகநீண்ட காலமாகக் குடியிருந்தனர். அவர்களுடைய குடியிருப்பிற்கு மேற்குப் பகுதியிற் காணப்படும் ஒரு வகைச் சிறப்பானகளியையே மட்பாண்டங்கள் செய்யப் பயன்படுத்தினர். அவற்றிற் செய்யும் மட்பாண்டங்கள் மிகவும் வலுவானவையாகவும், நீண்ட நாட்களுக்குப் பாவிக்கக்கூடியனவாகவும் இருந்தன. சிறிது தூரம் எறிந்துவிட்டு ஏந்தினாற்கூட உடையாததாகும். இதனால் குயவர்களுடைய மட்பாண்டங்கள் நாளா கதியில் விலைப்படும் தன்மை

குறையவே (மக்கள் நீண்ட காலங்களுக்கு மட்பாண்டங்களைப் பாவித்த தால்) இவ்விடத்தைவிட்டுக் குயவத் தொழிலாளர்கள் வேறு இடங்களுக்குப் படிப்படியாக இடம்பெயர்ந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இந்நிகழ்வுகள் குயவர் பலர் வரணியில் இருந்ததையும், அவர்கள் குடியிருந்த பிரதேசம், காணிகள் அவர்களின் பெயர்கொண்டு அழைக்கப்பட்டதையும் காணலாம்.

வரணியில் உலோக வேலைகள் செய்வதில் மிகவும் தேர்ச்சிபெற்ற கொல்லர்கள் இருந்ததைச் சில இடப்பெயர்கள் எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. வரணி வடக்கிற் கொல்லன்கலட்டி எனும் பெயர் தோம்புகளில் உண்டு. இதேபோற் கொல்லன் தோட்டம் எனவும் ஓர் பெயர் உண்டு. இவை தற்போதைய சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை அமைந்திருக்கும் பிரதேசமாகும். இடைக்குறிச்சியின் சேவலப்பிட்டிக் கந்தசாமியார் ஆலயத்திற்குக் கிழக்காக; கொல்லன்பட்டறை, கொல்லன் கிணற்றடி எனக் கூறப்படும் பழைய இடமுண்டு. இவ்விடத்தில் மிகப் பழைய காலந்தொட்டு பல கொல்லர் குடிகள் இருந்துவந்ததை அறியமுடிகிறது. அவர்கள் செய்யும் கத்தி, வாள், பாக்குவெட்டி போன்றவை யாழ்ப்பாணத்திலேயே தரம் மிகுந்ததாக இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. சேவலப்பிட்டி ஆலயத்தின் சூழலில் இருந்த பிராமணக் குடிகளுக்கு உறவினரான, நண்பர்களான தமிழகத்துப் பிராமணர்கள்கூட அவர்களுடைய பொருட்களின் தரத்தைக் கண்டு இங்கிருந்து தமிழகத் திற்கு வாங்கிச் சென்றதை அறியமுடிகின்றது. இப்பகுதியில் இருந்த கொல்லர்கள் ஏன் இடம்பெயர்ந்து சென்றார்களென அறியமுடியவில்லை. வரணியிற் பொதுவாக சில இடங்களில் துரவுகள் தோண்டும் போது ஐந்து, ஆறு அடி ஆழத்தளவில் கீச்சக் கிட்டங்கள் பல எம்மால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அவை வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க மையங்களிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

வரணிப் பகுதிகளில் முதலி, செட்டி போன்ற சிறப்புச் சுட்டுக் களைக் கொண்ட இடப்பெயர்களும் உண்டு. வரணி இயற்றாலைப் பகுதியிற் செட்டிச்சி வயல், செட்டிச்சி வளவு என இடப்பெயர்களுண்டு. இடைக்குறிச்சிப் பிரிவிற் சாத்தான் செட்டிபுலம், மார்க்கண்ட செட்டி எனவும், வரணி வடக்கில் மாறா முதலிசீமா எனவும் உண்டு. இவை போன்றவை ஆங்காங்கே பல இடங்களிற் காணப்படுகின்றன. இவற்றுட் செட்டி என்பது வர்த்தகத்துடன் தொடர்புடையதோர் சொல்லாகும். பண்டைக் காலத்தில் இருந்து பெரும் வாணிபத்தில் ஈடுபடுவோரைச் செட்டிகளெனச் சிறப்பாக அழைப்பர். இயற்றாலைப் பகுதிக்கோட்டை வர்த்தக மையமாக விளங்கியதால் செட்டிகள் பலர் இப்பகுதியிற் வரணியின் மரபுகள்.....200..... சி. கா. கமலநாதன் J.P.

குடியேறி இருந்திருக்கலாம். அதனால் இப்பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம். முதலி என்னும் பெயர் யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழரசர் காலத்திலும் அதன் தொடர்ச்சியாக அமையும் போர்த்துக்கேயர் காலத்திலும் நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கும், சமூகத்தில் உயர்நிலையில் இருந்தவர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டிருந்ததை வரலாற்றுச்சான்றுகளுடாக அறியமுடிகிறது. வரணிப் பகுதியிலும் அம்பலவாண முதலியார் போன்ற பெயர்களிலே பலர் இருந்ததை அறியமுடிகின்றது. எனவே, இப்பெயர்களும் கூடத் தொழில் அடிப்படையிலும், உயர் அந்தஸ்து அடிப்படையிலும் ஏற்பட்டது எனலாம். அவர்களுடைய நிலங்களுக்கு அவர்களுடைய பெயர்களைத் தாங்கியே பெயர் இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும்.

பிராமணர் சமூகம் வரணிப் பகுதியிற் செறிவாகக் குடியேறி இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இருந்த இடம் பிராமண வளவு, பிராமணக் கிணறு, பிராமணக் குடியிருப்பு என அழைக்கப்படுகிறது. இவர்கள் வரணிப் பகுதி மக்களுடைய மதஅடிப்படையிலான பண்பாட்டு விழுமியங்களில் மிகவும் சிறப்புப் பெற்றனர். இவர்களைப் பற்றிய மேலதிகமான விளக்கங்களை மதஅடிப்படையிலான இடப் பெயரிலே முன்பு நோக்கியுள்ளோம்.

பறைமேளம் அடிக்கும் தொழிற் பிரிவினர் வரணியில் மிகவும் பாரம்பரியமாக இருந்துள்ளனர். மக்களுடைய கிராமிய வழிபாட்டு பண்பாட்டம்சங்களிலும், மரணச் சடங்குகளிலும் முக்கியம் பெற்றனர். இவர்கள் தொடர்பாக இடைக்குறிச்சிப் பிரிவில் பறையன் தாழ்வு, பறையன்காடு என இடப்பெயர்கள் உண்டு. இதேபோன்று சிகை அலங்கரிப்போர் சமூகம் இருந்துள்ளது. அவர்கள் தொடர்பாக வரணி வடக்கிலே நாவிதன் கறுக்காய் என ஓர் இடம் அழைக்கப்படுகிறது. அப்பகுதியில் அச்சமூகம் இன்றும் வாழ்ந்து வருகிறது. இவர்களும் வரணிப் பகுதி மக்களுடைய சடங்குகளிலே பிரதான ஓர் அம்சத்தை வகித்து வந்திருக்கின்றனர். ஆயினும், இவர்கள் தொடர்பான இடப்பெயர்கள் வரணியில் ஓரிரண்டாகவே உள்ளன.

பழைய காலத்தில் அரசர்மார்களுக்குச் சேவகம் செய்பவர்களும் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலம் அவர்கள் பெயராலேயே அழைக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக: கரைம்பைக் குறிச்சியிற் "சேவகன் வளவு" எனும் ஓர் இடமுண்டு. மேலும் "தண்டிகை சாத்தி" எனும் ஓர் இடமுண்டு. மாசேரியிலுள்ள சிவியான்பிட்டி என்பதும் சிவியார் எனும் ஓர் சாதியைக் குறித்திருக்கலாம். அல்லது அரசனுக்கு, அரச அதிகாரிகளுக்குச் சிவிகை (தண்டிகை) காவுவோர்கள் இருந்த இடமெனக் குறிப்பிடலாம்.

இடைக்குறிச்சியில் "மல்லிச்சன் வயல்" என்பதும், வரணி வடக்கில் "மல்லிச்சன்புலம்" எனவும் ஓர் இடமுண்டு. மல்லிச்சன் என்பது போர்ப்பிரியன் எனப்பொருள்படும். ஆகவே, போர் வீரர்களுக்கிரிய இடமாக இப்பெயர் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. குடமியன் பிரிவினாள் மறவன் சாட்டியென்பதும் இத்தன்மைப்பட்டதே.

உடையார் எனும் சிறப்புக் கூறுகொண்ட பெயர்களும் காணப் படுகின்றன. தாவளை இயற்றாலையில் உடையா பள்ளமெனவும், மாசேரியில் உடையார் பிரிவுக்குளமெனவும், இடைக்குறிச்சியில் முருக உடையார் குளமெனவும் உண்டு. தென்னிந்தியாவில் உடையார் எனும் அதிகாரி பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தார். சிற்றூர்த் தலைவன் முதல் அரசன் ஈறாக உள்ள பல தரத்திலுள்ளவரையும் உடையார் என அழைக்கப்பட்டனர். சோழ மன்னர்களை, அதிகாரிகளை அவர்களது ஆவணங்கள், சாசனங்கள் உடையார் என்ற பதத்தைக் கையாண்டு அழைப்பதை அவதானிக்கலாம். கன்னட நாட்டிலும் இளவரசர், அமைச்சர், முதலியோர், உடையார் என்னும் பெயர்கொண்டு அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். பெரும்பாலும் பேரூரின் தலைவர்கள் ஆவணங்களிலே உடையார் எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளனர். பல நிர்வாக விடயங்களில் இவர்களது உதவி முக்கியமாகத் தேவைப்பட்டது. ஊரில் உள்ள நிலங்களை அரசனது அதிகாரிகள் தானமாக வழங்குமிடத்தோ அல்லது விற்குமிடத்தோ ஆவணங்களில் உடையாரின் கையொப்பத்தைப் பெறுவது வழக்கமான நிகழ்வாகும். இலங்கையிலும் சோழர் ஆட்சிக்காலத்தில் அவர்களது நிர்வாகமுறை சிறப்பாகப் பின்பற்றப்பட்டதை அறிவோம். அவ்வகையில் உடையார் என்ற பட்டத்தைக் கொண்ட பிரதானிகள் இருந்தனர். முதலாம் இராஜேந்திரனது மாதோட்டக் கல்வெட்டு "சிறுகுளத்தூர் உடையான் தேவன்" எனும் அதிகாரி பற்றிக் கூறுகிறது. எனவே, சோழர் ஆட்சிக்காலம் தொடக்கம் வடஇலங்கையில் உடையார் எனும் அதிகாரி இருந்துவந்தமை வெளிப்படையானது பரம்பரை பரம்பரையாகக் கூடப்பேணப்பட்டது. இதனையே வரணியில் உள்ள மேற்குறிப்பிட்ட பெயர்கள் உணர்த்துகின்றன.

இவ் அதிகாரிகள் தொடர்ந்து வன்னியர் ஆட்சியிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும், வன்னியிலும் இருந்ததை நல்லமாப்பாண வன்னியனின் ஓலை நிரூபிக்கிறது. அவ்ஓலைமூலம் முதலியார், உடையார், பண்டாரப்பிள்ளை, கண்காணி, தலையாரி என்ற பட்டங்களைப் பெற்றிருந்த பல தரப்பட்ட அதிகாரிகளை அறியமுடிகின்றது.⁵⁷ எனவே பல ஆதாரங்கள் கொண்டு சோழர் ஆட்சி, வன்னியர் ஆட்சி வரணியில் இருந்ததை அறியும்போது இங்கு உடையார் எனும் அதிகாரிகளது செல்வாக்கு முக்கியம் பெற்றதை மறுக்கமுடியாது. இன்றும் இவர்களது பரம்பரையினர் சிலர் இருந்துவருதல் குறிப்பிடப்படவேண்டியது.

அடிக்குறிப்புகள்

01. கிருஷ்ணராசா, செ., விரிவுரை, யாழ். பல்கலைக்கழகம், 24.11.1992
02. பொன்னையாக்குருக்கள், க., குருக்கள் குடியிருப்பு-வரணி, இவருடன் உரையாடலின்போது பெற்ற தகவல்கள்: 1996.11.03
03. அ) பொன்னையாக்குருக்கள், க., மே.கூ.கா.
ஆ) ஐயாத்துரைக்குருக்கள், பொ., குருக்கள் குடியிருப்பு, வரணி, இவருடனான உரையாடலின்போது பெற்ற தகவல்கள்: 1996.12.01.
- இ) சந்தனக்குருக்கள், சி., கரணவாய், இவருடனான உரையாடலின் போது பெறப்பட்ட தகவல்கள்: 1996.12.04.
04. மேற்படி, அ.ஆ.இ.
05. சிற்றம்பலம், சி.க., (பதிப்பாசிரியர்), யாழ்ப்பாண இராச்சியம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு - 1992: பக். 68,69
06. அ) வேலுப்பிள்ளை, சி.ம., அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் சரித்திரம், முதற்பதிப்பு, 1992: பக். 83,94,112.
ஆ) புஷ்பரட்ணம், ப., தகவல்: 1994.06.10.
07. சிவபாதசந்தரம், சி., "400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியில் வரணி - தில்லைநாதர் கடல் கடந்தது ஏன்? வேதாரண்யத்தில் அவர் நிறுவிய ஆதீனம் இன்றும் அரும்பணியாற்றுகிறது", சிந்தாமணி பத்திரிகை: 1988.07.17 - பக். 10.
08. தண்டபாணி தேசிகர், ச., ஸ்ரீவேதாரண்யேஸ்வரசுவாமி ஆலய தலவரலாறு - ஸ்ரீவேதாரண்யேஸ்வரசுவாமி தேவஸ்தானம்: 1975.
09. அ) பொன்னையாக்குருக்கள், க., மே.கூ.கா., தகவல்: 01.12.1996.
ஆ) சிவபாதசந்தரம், சி., மே.கூ.கா.
10. அ) குருக்கள் குடியிருப்புக் குருக்கள்மார் பேணி வைத்திருந்த மிகப்பழைய தோம்புகளை நேரிற் பார்த்து எடுக்கப்பட்ட தகவல்கள்: 1996.
ஆ) பொன்னையாக்குருக்கள், க., மே.கூ.கா.
இ) சிவபாதசந்தரம், சி., மே.கூ.கா.
11. மேற்படி, அ.ஆ.இ.
12. அ) தண்டபாணி தேசிகர், ச., ஸ்ரீ வேதாரண்யேஸ்வர சுவாமி ஆலய தலவரலாறு: 1975 - பக். 79,83
ஆ) குருக்கள் குடியிருப்புப் புராதன தோம்புகள் தரும் தகவல்கள்: 1996.

13. அ) சிவபாதசந்திரம், சி., மே.கூ.கா.
ஆ) பொன்னையாக்குருக்கள், க., மே.கூ.கா.
இ) குருக்கள் குடியிருப்பு மிகப் பழைய தோம்புகள் தரும் தகவல்கள்: 1996.
14. அ) பொன்னையாக்குருக்கள், க., மே.கூ.கா.
ஆ) வேதமணவாள பட்டார சந்நிதிக்குத் தந்தையான விசுவநாதக் குருக்கள் எழுதிய உறுதி: 20.12.1929-இதில் இருந்து பெற்ற தகவல்: 1996.
இ) "சிதம்பரத்தில் சிவனடியார் மடங்கள்", தினகரன் பத்திரிகை: 21.06.1993 - பக். 5.
15. அ) குருக்கள் குடியிருப்பு மிகப்பழைய தோம்புகள் தரும் தகவல்கள்: 1996.
ஆ) சிங்கராவேலனார், சொ., எட்டுக்குடி தலவரலாறு, தேவஸ்தான வெளியீடு - நாகப்பட்டின வட்டம்: 1994 - பக். 36, 37.
16. சென்னை உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கள்: 03.04.1923 - பக். 426-443
17. பொன்னையாக்குருக்கள், க., மே.கூ.கா.
18. அ) சென்னை உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கள்: 03.04.1923 - பக். 426 - 443
ஆ) தண்டபாணி தேசிகர், ச., மே.கூ.நூல் - பக். 77.
19. மேற்படி, ஆ, பக். 78.
20. மேற்படி, ஆ, பக். 76.
21. ஞானப்பிரகாசர், சுவாமி., யாழ்ப்பாண வைபவவிமர்சனம், தமிழரசர் உகம்: 1928 - பக். 35.
22. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி- முதற்பாகம்: 1956.
23. மேற்படி, 1956.
24. குலநாயகம், ச., (தர்மகர்த்தா) ஆலயப் பதிவுகளின்படி கூறிய கருத்துக்களின் தொகுப்பு: 1997.
25. மேற்படி, மேலும் பல முதியவர்களுடன் கலந்துரையாடிப் பதிவு செய்யப்பட்டவை: 1997.
26. சற்குணம், எம்., "ஈழத்திற் கண்ணகி வழிபாட்டின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்" திருக்கேதீச்சர திருக்குடமுழுக்கு திருமஞ்சன மலர்- திருக்கேதீச்சர ஆலயத் திருப்பணிச் சபை வெளியீடு: 04.07.1976 - பக். 113-118.

27. சிற்றம்பலம்.சி.க., ஈழத்து இந்துசமய வரலாறு - பாகம் 1, கி.பி. 500 வரை., யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு: 1996 - பக்.257-261.
28. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி, முதற்பாகம்: 1956.
29. அ) நடராசா.க., வரணி வடக்கு, (பௌராணிகள்) 1997.10.05.
ஆ) சிவப்பிரகாசம், வீ., (ஓய்வுபெற்ற அதிபர்), இடைக்குறிச்சி, வரணி: 1997.10.15.
இ) கிட்ணர், க., (ஓய்வுபெற்ற ஆசிரியர்), வரணி வடக்கு - 1997.10.20
30. தண்டபாணி தேசிகர்,ச., மே.கூ.நூல் - 1975.
31. அ) சின்னக்குட்டி, க., (குருநாதர் ஆலயப்பூசகர்), மாசேரி வரணி - 1989.06.25
ஆ) சச்சிதானந்தம், சி., (தர்மகர்த்தா), கிராமசேவையாளர், மாசேரி, பதிவு ஏடுகளின்படி கூறிய தகவல்கள்: 1997.10.06.
இ) பிள்ளையினார், நா., (மாசேரி, வரணி) ஆகியோரது தகவல் தொகுப்பு: 1994.04.22.
32. அ) இராசநாயகம், செ., யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம்: 1986 - பக். 38,39.
ஆ) கணபதிப்பிள்ளை, க., இலங்கைவாழ்தமிழர் வரலாறு, பேராதனை: 1956 - பக். 10,11.
33. அ) சின்னக்குட்டி,க., பரம்பரைப் பூசகர், மாசேரி, வரணி- 1989.06.25.
ஆ) பிள்ளையினார். நா., மாசேரி, வரணி, தகவல்: 1994.04.22.
இ) நாகப்பர், க., ஓய்வுபெற்ற நிலஅளவைத் தொழிலாளர், இடைக் குறிச்சி, வரணி - தகவல்: 1997.10.18.
ஈ) நடராசா, கு., நொத்தாரிஸ் எழுதுவினைஞர் - (மாசேரி, வரணி)- ஆகியோரது தகவல் தொகுப்பு முடிவுகள்: 1996.05.23.
34. கிருஷ்ணராசா, செ., இத்திரைசீலை ஓவியங்களைப் பரிசீலித்துக் கூறியவை: 1997.12.10.
35. சின்னக்குட்டி க., மே.கூ.கா.
36. மேற்படி, அ.ஆ.இ.ஈ. கருத்துத் தொகுப்பு
37. சிவப்பிரகாசம், வீ. (ஓய்வுபெற்ற அதிபர்) தகவல்: 1997.
38. அ) கதிரித்தம்பி,கா., (ஓய்வுபெற்ற ஆசிரியர்) இடைக்குறிச்சி - தகவல்: 1997.08.10.

ஆ) ஆறுமகம், மா., (புராணிகள்), இடைக்குறிச்சி, தகவல்: 1996.06.12.

இ) நாகப்பர், க., மே.கூ.கா.

ஈ) சிவப்பிரகாசம், வீ., மே.கூ.கா. ஆகியோரது தகவல் தொகுப்பு முடிவுகள்.

39. மேற்படி அ.ஆ.இ.ந. கருத்து ஒற்றுமை தகவல்.

40. கயிலாயர், சி., வரணி வடக்கு கும்பிட்டான்புலம் கற்பக விநாயகர் ஆலய ஆறாவது கும்பாபிஷேக மலர்: 10.06.1974 - பக். 2, 3, 4

41. அ) நடராசா, க., (பௌராணிகள்), வரணி வடக்கு, தகவல்: 1997.10.05.

ஆ) குமாரசாமி, க., (தர்மகர்த்தா), இவர் தந்த பழைய தோம்புகளினூடாக அறிந்தவை, 1997.10.08.

இ) கிண்டர், க., (ஓய்வுபெற்ற ஆசிரியர்), தகவல்: 1997.10.20.

ஈ) சின்னத்தம்பி, ஆ., பண்டிதர், வரணி வடக்கு, தகவல்: 1997.10.21 இவர்களது கருத்துத் தொகுப்பு முடிவுகள்.

42. இராசநாயகம், செ., மே.கூ.நூல், பக். 38, 39.

43. கதிரவேற்பிள்ளை, நா., தமிழ்மொழியகராதி: 1928.

44. அ) பொன்னையாக்குருக்கள், க., தகவல்: 1996.12.01

ஆ) ஐயாத்துரைக் குருக்கள், பொ., தகவல்: 1996.12.01 என்போரது கருத்துத்தொகுப்பு.

45. சின்னத்தம்பி, ஆ., வரணி வடக்கு - தகவல்: 1997.10.21.

46. நடராசாச்சாமியார், மு., (பதிப்பாசிரியர்), கல்வளை ஸ்ரீபரமானந்தப் பிள்ளையார் திருவூஞ்சல் மலர் - 15.06.1964: பக். 2, 3, 4.

47. சிவப்பிரகாசம், வீ., (ஓய்வுபெற்ற அதிபர்), ஆய்வுக் கருத்துக்கள்: 1997.10.15.

48. எமது கள ஆய்வுக்கருத்துக்கள்: 1994.05.20.

49. சிவப்பிரகாசம், வீ., தனது முன்னைய ஆய்வுகளிற் பதிந்து வைத்த தகவல்களில் எமக்குக் கூறியவை: 1997.10.15.

50. கதிரவேற்பிள்ளை, நா. தமிழ்மொழியகராதி: 1928.

51. மந்துவில், கேலம் இராஜராஜேஸ்வரி அம்பாள் கோயில் கும்பாபிஷேகச் சிறப்பிதழ்: 1988 - பக். 2, 3, 4.

52. இப்பகுதியில் எம்மால் 1997.08.10இல் செய்யப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வுகள் தரும் கருத்துக்கள்.

53. அ) ஏகாம்பரம், சி., (நொத்தாரிஸ் எழுதுவினைஞர்), வரணி
இயற்றாலை, தகவல்: 1995.10.12.

ஆ) குலநாயகம், க., கிராமசேவையாளர், போக்கன், வரணி- தகவல்:
1997.11.10 - ஆகியோரது கருத்துக்களின் தொகுப்பு.

54. ஐயாத்துரை குருக்கள், பொ., 1996.12.01இல் உரையாடியபோது
பெற்ற தகவல்கள்.

55. வேலுப்பிள்ளை, சி.டி., அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் சரித்திரம்,
முதற் பதிப்பு: 1992 - பக். 83,94,112.

56. பாலசுந்தரம், இ., இலங்கை இடப்பெயராய்வு - 2, (வடமராட்சி,
தென்மராட்சி): 1989 - பக். 136.

57. பத்மநாதன், சி., வன்னியர், பேராதனை: 1970- பக். 98.

முழவுரை

மேற்கண்டவாறு வரணிக்கோவிற்பற்றுப் பிரதேசத்தை இடப்பெயராய்வுடாகவும், தொல்லியல் ஆய்வுடாகவும் ஆராய்ந்ததன் மூலம் பல வரலாற்றுண்மைகளை உணரமுடிகிறது. வரணியின் மரபுரிமைகளையும் விரிவாக அறியமுடிகிறது. ஈழத்தின் வட பகுதிக்குத் தனித்துவமான வரலாறு இல்லையெனக் கருதியிருந்த ஆரம்பகால வரலாற்றாசிரியர்களுடைய கருத்துக்கள் பல அண்மைக் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வின் அடிப்படையில் மாற்றிக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதனை உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. கந்தரோடை, ஆனைக்கோட்டை, பூநகரி போன்ற இடங்களில் மேற்கொண்ட ஆய்வு அவ்விடங்களுடைய முக்கியத்துவத்தை மட்டும் கூறாது வடபகுதி வரலாற்றின் தனித்துவத்தையே கூறிநிற்கின்றது. இதேபோன்று வரணியின் வரலாற்று ஆய்வு பலகாலம் மேன்நிலைக்கு வராதிருந்தது. ஆனால் அண்மைக்கால மேற்படியான ஆய்வு கந்தரோடை, பூநகரி, ஆனைக்கோட்டை போன்ற இடங்களின் வரலாற்று நிலையில் வரணியையும் நோக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுள்ளதென்றால் அது மிகையன்று.

வரணியினுடைய புவியியல் அமைப்பும், அதனைச் சூழவுள்ள இடங்களின் வரலாற்று முக்கியத்துவமும் வரணிக்கு ஒரு சிறப்பான வரலாறு உண்டென்பதைக் குறித்து நின்றதை உணரமுடிகிறது. அதனை நிரூபிக்கும் வகையில் தொல்லியல் சான்றுகள் உதவின. வரணியைச் சூழவுள்ள வல்விபுரம், நாகர்கோயில், பூநகரி, சாவகச்சேரி போன்ற இடங்களில் கிடைத்த பெருங்கற்காலச் சின்னங்கள் வரணியிலும் அப்பண்பாடு நிலவியிருக்க வேண்டுமென்பதை உணர்த்துகிறது. அவ்வெண்ணம் உண்மை என்பதை வரணியில் கிடைத்த பெருங்கற்காலச் சின்னங்களை மேற்கண்டவாறு செய்த ஆய்வுமூலம் உறுதியாகிறது. ஆயினும் மேலும் விரிவான ஆய்வினை முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்பதனையே எனது ஆய்வு முடிவுகள் காட்டுகின்றன.

வரணிப்பிரதேசத்தில் காணப்படும் சில இடப்பெயர்வுகள் சிங்கள மொழி வழியூடான தாக்கத்தைக் குறித்து நின்றாலும்; அவற்றுள் பெரும்பாலானவை திராவிடப் பெயர்களென்பது உறுதியாகின்றது. ஆரம்பத்தில் திராவிடப் பெயர்களாக இருந்து பின்னர் பிற்பட்ட காலங்களில் சிங்களப் பெயரடியாக மாறியிருக்கலாம். என்பதனை இவ்வூய்வினூடாகக் காணமுடிகின்றது. ஏனெனில் இன்றுவரை அங்கு காணப்படுகின்ற கூடுதலான தாவர, நில, நீர்நிலை அடிப்படையிலான, பண்டைய திராவிடப் பொதுக்கூறுகளைக் கொண்டு முடிகின்ற இடப் பெயர்வுகள் பூர்வீக திராவிட ஆதிக்குடியிருப்பின் தொடர்ச்சியாக உள்ளன எனலாம்.

சோழருடன் தொடர்புடையதாகக் காணப்படும் இடப்பெயர்வுகள் யாவும் சோழர் ஆட்சியில் வரணி பிரதான பங்குவகித்திருந்த தென்பதை நிரூபிக்கிறது. ஆனால் இவ்வூய்விலே அவ்வாறான சிலவற்றையே முக்கிய உதாரணமாகக் கண்டுகொண்டோம். ஆயினும் வரணியைச் சூழவுள்ள பிரதேசங்கள் அனைத்துமே சோழர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றதை அவ்இடப்பெயர்வுகளும் மேலதிகமாகக் கிடைத்த தொல்லியல்ச் சான்றுகளுமே உறுதியாக்கியுள்ளன. அந்நிலையிலே வரணி சோழர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருக்கக் கூடிய சாத்தியப்பாட்டினைப் பெற்றது. மேலும் அவ்வவ் இடங்களில் கிடைத்த தொல்லியற்சான்றுகளும் சோழர் ஆட்சியில் வரணி சிறப்புற்றிருந்ததென்பதை உறுதியாக்குகின்றன.

யாழ்ப்பாணத் தமிழரசர் காலத்திலும் வரணிப் பிரதேசம் அவர்களது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்ததென்பது இப்பகுதிக்கென நியமிக்கப்பட்ட அவர்களது அதிகாரிகளுடைய பெயரைக் கொண்டு விளங்கும் இடப் பெயர்களே தக்கசான்றாகும். அதேகாலத்திலேயே வன்னியர்களுடைய ஆட்சியும் இப்பகுதியில் இருந்திருப்பதும் உறுதியாகின்றது. அவர்கள் தமிழரசர்களின் கீழே சிற்றரசர்களாக இப்பகுதியில் இருந்திருக்கலாம். யாழ்ப்பாணத்தையும் வன்னிப் பிரதேசத்தையும் இணைப்பதில் வரணியூடாகச் சென்ற இராஜபழம் தெருச்சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. மேலும் சங்கிலிக் குமாரனென்னும் மன்னன் இறுதி நாட்களில் வரணிப் பகுதியில் ஒழித்துக் கொண்டமையும் அவன் பெயரைத் தாங்கிநிற்கும் இடப்பெயர்களும் தமிழரசர் கண்காணிப்

வரணியின் மரபரிமைகள்-----209-----சி. கா. கமலநாதன் I.P.

பிற்குள் வரணிப் பிரதேசம் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்ததென்பதைத் தெளிவாக்குகிறது.

வரணிப் பிரதேசம் ஒரு வர்த்தக பரிமாற்று மையப் பிரதேசமாகத் துலங்கியதென்பதற்குக் கல்வளைக் கோட்டை தக்கசான்றாகும். அங்கே கண்டெடுக்கப்பட்ட உரோம நாணயங்களும், மட்பாண்டங்களும் அதனுடைய நீர்வழித்தொடர்பும் அமைவிடமும் இதற்கு குறிப்பிடக் கூடிய ஆதாரங்களாகும். அத்துடன் வரணியினூடாக கண்டிவரை சென்ற இராசபழம்தெரு நாகர்கோயில் தொடர்பு, குடத்தனைத் தொடர்பு, வல்விபுரத் தொடர்பு, கச்சாய்த்துறைமுக சாவகச்சேரித் தொடர்பு, குடா நீரேரி ஊடாகக் கோப்பாய், பூநகரி, கந்தரோடைத் தொடர்புகள் சகல வழிகளிலும் வர்த்தகப்பாதை சந்திக்கும் இடமாக வரணி காணப்பட்டது என்பதை உறுதிப்படுத்தியது. அத்துடன் நடுகல் வழிபாடு, பிராமிச் சாசனக் குறியீடுகள் என்பவற்றைக் கொண்டு அங்கு ஆதிக்குடியிருப் பொன்று பெருங்கற்காலத்தில் இருந்தே வளர்ச்சியடைந்திருந்தது என்பது உறுதியாகிறது.

வரணியின் பண்பாடானது தனித்துவம் வாய்ந்ததாகும். கூடுதலாக இந்து மதத்துடன் இணைந்த பிராமணிய - வைதீகப் பண்பாடு மக்களிடம் மிளிர்ந்துள்ளது. போர்த்துக்கேய - ஒல்லாந்தருடைய மதமாற்ற நடவடிக்கைக்குக்கூட அடிபணியாது தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் ஒழுகியமை இதற்கு இது ஆதாரமாகின்றது. மதமாற்ற முயற்சிக்கு உட்படாது மிசனரிமார்களுடைய நடவடிக்கைக்குக் கூட அடிபணியாது தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் ஒழுகியமை இதற்கு இது ஆதாரமாகின்றது. மதமாற்ற முயற்சிக்கு உட்படாது மிசனரிமார்களுடைய நடவடிக்கை களும் உட்படாது வாழ்ந்து தமது பண்பாட்டுச் கொள்கையின் ஸ்தீரத் தன்மையைக் காட்டுவது இம்மக்களுடைய நடையுடை பாவனையில் இருந்து தெளிவாகின்றது. இந்துப் பண்பாடே பெரிதும் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளமை இங்கு தற்போதும் காணமுடிகின்றது. வரணிப் பிரதேசத்தில் மிக நெருக்கமாகவுள்ள ஆகம, ஆகமமுறை சாரா மரபு வாய்ந்த கிராமிய ஆலயங்கள் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம் மிக்கவை. வரலாற்றுச் சிறப்புக் கொண்டவை என்பதை ஆதாரங்களுடன் அறிந்து கொண்டோம். கலை வேலைப்பாடுகளுடன் ஆலயங்கள் மிளிர்ந்து அவை போர்த்துக்கேயருடைய அழிவுக்குட்பட்டன என்பதற்கு புளியத்திடல் கந்தசாமியார் ஆலயம் போன்றவை எடுத்துக்காட்டாகும்.

புராணபடனம் செய்தல், சமயவிழாக்களைச் சிறப்பாகச் செய்தல், கலைஞர்களைக் கௌரவித்தல், விசகடி மாந்திரீக நூட்பங்கள் என்பனவும் மரபு ரீதியான பண்பாடு கொண்டுள்ளதை அறிந்துள்ளோம்.

தமிழகத்திற்கும் வரணிக்கும் இடையிலான தொடர்பு ஏனைய இடங்களைப் போன்று வர்த்தகத் தொடர்பு என்பதனைவிட சமயத் தொடர்பே அதிகம் என்பது கண்டுகொண்ட உண்மையாகும். தலயாத்திரை செய்யலென்பது (கதிர்காமம், தமிழ்நாட்டுத் தலங்கள்) இங்கு பண்பாட்டுச் சிறப்புள்ளதாக உணரப்பட்டுள்ளது. இதற்குத் தில்லைநாயகத் தம்பிரான் வேதாரணியத்தில் அமைத்த வரணி ஆதினம் வரணிக்கும், சிதம்பரத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பில் பாலமாகியது அது வரணிக்குப் பெரும் புகழை ஈட்டித் தந்ததென்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை. வரணியில் அமைந்த குருக்கள் குடியிருப்பு இத்தொடர்பால் சிறப்புற்றது மட்டுமன்றி அதற்கு முன்பிருந்தே வரணியில் சமய ரீதியாகவும், ஆத்மீக ரீதியாகவும் சமூகத்தின் பண்பாட்டில் முக்கியம் பெற்றிருந்தன. மேலும் வரணிச் சமூகத்திலே தொழிலடிப்படையிலே பிரிவினர்கள் இருந்ததும் அவர்களுடைய இடங்கள் பெயர்கள் அவர்களைச் சுட்டி நின்றமையும் பண்பாட்டுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கக் கூடியது. சில வருடங்கட்கு முன் தொழிலடிப்படையிலான சமூகப் பகுப்பு, அதனால் ஏற்பட்ட உயர்வு - தாழ்வு வரணிப்பண்பாட்டைச் சீரழிவுக்குத் தள்ளியதென்பதும் உண்மை. இவ்வாறு பண்பாடு அடிப்படையிலான ஆய்வுக் கருத்துக்களை வலியுறுத்தும்போது மிக முக்கியமாகக் கூறக்கூடியது ஆதித்திராவிடப்பண்பாட்டு மரபுகளை இன்றுவரை பேணிவருவதே அதுவாகும். இது வரணிப்பிரதேசத்திற்கே யுரிய தனித்துவம் ஆகும். அம்மரபுகளை ஆவணப்படுத்த வேண்டுமென்பதும் இவ்வாய்வின் ஓர் அம்சமாக அமைந்தது என்றால் அது மிகையாகாது. ஆகவே பழைய பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியை வரணியில் காண்பதற்கு எடுக்கப்பட்ட ஒரு முயற்சியின் பயனே இவ்வாய்வாகும்.

எனவே வரணிப் பிரதேசம் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டில் இருந்தே ஆதிக்குடியிருப்புக்களைக் கொண்ட ஒரு பிரதேசமாக இருந்திருக்கிறது. அயற்பிரதேச வரலாற்று வளர்ச்சி வரணியில் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது. வர்த்தக மையங்கொண்டதாகவும் இருந்திருக்கிறது. ஆதித்திராவிடர்களின் வழிவந்தவர்கள் வாழும் ஸ்தானமாக வரணி இருந்திருக்கிறது. தமிழகத்துடன் கொண்ட தொடர்பு

மற்றும் பண்பாட்டுச் சிறப்புகளுடனும் வரணி விளங்கியிருக்கிறது. சோழப் பேரரசர், தமிழரசர், வன்னியர் போன்றோர்களின் ஆட்சியின் கீழ் தமிழ் வளர்த்த மையமாகவும் வரணி மிளிர்ந்துள்ளது. காலத்தாற் பழமையான மரபுகளை இற்றைவரைக்கும் பேணிவரும் சிறப்புடையது என்றவகையிலும் வரணி மண்வாசனையுடன் இற்றைவரைக்கும் மேம்பட்ட வாழ்வை அனுபவித்து வந்துள்ளது.

இவ்வாய்வில் முன் குறிப்பிட்டது போல் பல பிரச்சனைகளை எதிர்கொண்டோம். பல ஐதீகங்கள் காலத்தால் அழிந்துகொண்டு போவதனால் அவற்றை எதிர்காலத்தில் ஆவணப்படுத்த வேண்டிய தேவையொன்றும் உணரப்பட்டுள்ளது. அதனால் அவை பற்றிய முக்கியத்துவம் இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வுக்கு அகப் படாத விடயங்கள் இன்னும் பலஉள. எதிர்காலத்தில் அவை தொடர்பாக மேலும் ஆராய்வதற்கு இவ்வாய்வு அடிப்படையாக அமையலாம். அத்துடன் விரிவான தொல்லியலாய்வுகள் திட்டமிட்ட அடிப்படையில் செய்யப்பட்டால் மேலும் செறிவான வரலாற்றுச்சான்றுகள் கிடைக்கு மென்பதில் நம்பிக்கையுண்டு. மேலும், சற்று விரிவான முறையில் இடப் பெயராய்வை (மொழியியல் அடிப்படை, வரலாற்றடிப்படை) முன்னெடுப்பற்குப் பலர் உதவிக்கரம் நீட்டுவார்கள் என்றவகையில் எம்மால் சேகரிக்கப்பட்ட இடப்பெயர்களை இங்கு பின்னிணைப்பாகத் தந்துள்ளேன். இவ்வகையில் இவ்வாய்வு அத்துறை நோக்கிய ஆய்வாள ருக்கும் அடிப்படைத் தகவல் மையமாக அமையுமென எதிர்பார்க்கலாம்.

உசாவியவை தமிழ் நூல்களும் கட்டுரைகளும்.

1. இந்திரபாலா, கா. 1972, யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம், யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருளியற் கழகம்.
2. இந்திரபாலா, கா. 1969, "யாழ்ப்பாணத்துக் கல்வெட்டுக்கள்" சிந்தனை, தொகுதி 2, இதழ் 4.
3. இரகுபதி, பொ. 1983, பெருங்கற்காலயாழ்ப்பாணம், தெல்லிப்பழை.
4. இராகவன், அ. 1980, ஆதிக்க நல்லூரும் பொருளை வெளி நாகரிகமும், திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம்
5. இராசநாயகம், செ. 1986, யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம்,
ASIAN EDUCATIONAL SERVICES NEW DELHI.
6. கணபதிப்பிள்ளை, க. 1956, இலங்கைவாழ் தமிழர் வரலாறு, பேராதனை.
7. கணபதிப்பிள்ளை, க. 1962, ஈழத்து வாழ்வும் வளமும், சென்னை பாரிய நிலையம்.
8. கயிலாயர், சி. 1974.6.10, வரணி வடக்கு கும்பிட்டான்புலம் கற்பக விநாயகர் ஆலய ஆறாவது கும்பாபிஷேக மலர்.
9. கனகராசா, வி. 1994, நாகர்கோவில் பூர்வீக நாகதம்பிரான் ஆலயம், ஆலய பரிபாலனசபை வெளியீடு.
10. கிருஷ்ணராசா, செ. 1993.08.01 "பண்பாட்டுப் பரம்பரியம் ஒன்றின் வளர்ச்சி" வீரகேசரி.
11. குணராசா, க. 1996, ஈழத்தவர் வரலாறு, பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம்.
12. குமாரசாமி, எஸ்.டபிள்யூ. 1918, வடமாகாணத்துள்ள சில இடப்பெயர்களின் வரலாறு.
13. சதாசிவபண்டாரத்தார், தி.வை. 1974, பிற்கால சோழர் வரலாறு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.
14. சபாநாதன், குல. (பதிப்பு). 1953, யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, கொழும்பு.
15. சத்தியசீலன், ச. 1976, "இலங்கையும் இந்து சமுத்திர வர்த்தகமும்" (கி.மு. 2 நூற்றாண்டு கி.பி. 13வரை) சிந்தனை, தொகுதி 1, இதழ் 2.

16. சற்குணம், எம். 1976.7.4, "ஈழத்தில் கண்ணகி வழிபாட்டின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும்" திருக்கேதீஸ்வர திருக்குடத் திருமஞ்சனமலர், திருக்கேதீச்சர ஆலய திருப்பணிச்சபை வெளியீடு.
17. சந்திரசேகரன், மெய், 1983, தஞ்சை மாவட்ட ஊர்ப் பெயர்கள், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
18. சாமிநாதையர், உ.வே.(பாதிப்பு), 1920, சிலப்பதிகாரம், சென்னை.
19. சிற்றம்பலம், சி.க. 1993 யாழ்ப்பாணம் தொன்மைவரலாறு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு.
20. சிற்றம்பலம், சி.க. 1996, ஈழத்து இந்துசமய வரலாறு, பாகம் 1, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு.
21. சிற்றம்பலம். சி. க, 1991, பண்டைய தமிழகம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு.
22. சிற்றம்பலம், சி.க. (பதிப்பாசிரியர்) 1992, " யாழ்ப்பாண இராச்சியம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு.
23. சிற்றம்பலம், சி.க. 1982, "தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசம்" முத்தமிழ் விழாமலர்.
24. சிற்றம்பலம், சி.க.1982, " யாழ். மாவட்டத்தின் அண்மைக்காலத் தொல்லியம் ஆய்வுகளும் ஆதிக்குடியிருப்புகளும்", செந்தழல், திருநெல்வேலி.
25. சிவசாமி. வி. 1980, யாழ்ப்பாணக் காசுகள், தெல்லிப்பழை.
26. சின்னத்தம்பி, ஆ, 1994, ஈழநாட்டு ஆராச்சி வரலாறு முதற் பதிப்பு.
27. சிவபாதசந்தரம், சி. 1988. 07. 17, "400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் போர்த்துகேயர் ஆட்சியில் வரணி தில்லைநாதர் கடல் கடந்தது ஏன்? வேதாரண்யத்தில் அவர் நிறுவிய ஆதினம் இன்றும் அரும்பணி யாற்றுகிறது, சிந்தாமணிப்பத்திரிகை.
28. "சிதம்பரத்தில் சிவனடியார் மடங்கள்" 1993.06.21, தினகரன் பத்திரிகை.
29. சுப்பிரமணியம், த. 1963, நாகதம்பிரான் மாண்மியம் ஸ்ரீகாந்த அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

30. சேதுப்பிள்ளை, ரா.பி. 1956, தமிழகம் ஊரும் பேரும், சென்னை.
31. தண்டபாணிதேசிகர், ச. 1975, ஸ்ரீவேதாரண்யேஸ்வர சுவாமி ஆலய தலவரலாறு, ஸ்ரீவேதாரண்யேஸ்வர சுவாமி தேவஸ்தானம்.
32. தணிகாசலம், கதிர். 1992, தமிழர் வரலாறும் இலங்கை இடப் பெயராய்வும், சரவண பதிப்பகம்.
33. தமிழ் மாணவன், 1938.11.06, "வல்லிபுரக் கோவில் பொற்சாசனம்" ஈழகேசரி.
34. தேவநேயப்பாவாணர், ஞா. 1991, தமிழர் வரலாறு, திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
35. ஞானப்பிரகாசர், சுவாமி. 1932, தமிழரின் பூர்வசரித்திரமும் சமயமும்.
36. ஞானப்பிரகாசர், சுவாமி. 1928, யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம், தமிழரசர் உகம்.
37. நடராசா, கா. (பதிப்பு), 1980, வையாபாடல், கொழும்பு.
38. நடராசாச்சாமியார், மு. (பதிப்பு) 1964. 6.15, கல்வளை ஸ்ரீபரமானந்தப் பிள்ளையார் திருவூஞ்சல் மலர்.
39. நாச்சிமுத்து, சி. 1983, தமிழ் இடப்பெயர் ஆய்வு, சோபிதம் பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.
40. நாகராசன், கரு. 1985, செங்கை மாவட்ட ஊர்ப் பெயர்கள், உலகத் தமிழாராச்சி நிறுவனம், சென்னை.
41. பகவதி, கே. 1986, தமிழக ஊர்ப்பெயர்கள், தொகுதி 2, உலகத் தமிழ்க்கல்வி இயக்கம் நிறுவனம், சென்னை.
42. பகவதி, கே. 1984, இலக்கியத்தில் ஊர்ப்பெயர்கள், தொகுதி 2, உலகத்தமிழாராச்சி நிறுவனம், சென்னை.
43. பத்மநாதன், சி. 1970, வன்னியர், பேராதனை.
44. பாலசுந்தரம், இ. 1989, இலங்கை இடப்பெயர் ஆய்வு -2 (வடமராட்சி, தென்மராட்சி) வல்லிபுரம் இந்து கல்வி கலாசார மன்ற வெளியீடு.
45. புஷ்பரட்ணம், ப. 1993, பூநகரி தொல்பொருளாய்வு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு.

46. புஷ்பரட்ணம், ப. 1993. 5.23, "சாவகச்சேரிப் பிராந்தியம் கூறி நிற்கும் பண்டைய யாழ். அரசின் மகிமை" வீரகேசரி வார வெளியீடு, சஞ்சிகை 1.
47. புஷ்பரட்ணம், ப. 1994.10.16, "பல்லவர் காலத்தை ஒத்த கல்வத்தை சிவன் கோவில், வீரகேசரி வார வெளியீடு.
48. புஷ்பரட்ணம், ப. 1994.11.18, "உடுத்துறை வக்கிராயனில் புராதன நன் நந்தி விக்கிரகம்" ஈழநாதம் வெள்ளி மஞ்சரி.
49. புஷ்பரட்ணம், ப. 1993.04.18, புராதன இந்து விக்கிரகங்கள் சாவகச்சேரியில் மீட்டி, ஈழநாடு, யாழ்ப்பாணம்.
50. புஷ்பரட்ணம், ப. 1988, முதுகலைமாணிப் பட்டத்திற்கான யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு, இலங்கைச் சிற்பங்களில் தென்னிந்தியக் கலையின் செல்வாக்கு.
51. மந்துவில், கேலம் இராஜராஜேஸ்வரி அம்பாள் கோயில் கும்பாபிஷேக சிறப்பிதழ், 1988.
52. யோன்ஸ், எம்.பி. 1930, யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், முதலாம் பாகம், சுவ இராட்சியம், American Ceylon Mission Press, Tellippalai, Ceylon.
53. வேலுப்பிள்ளை, க. 1918, யாழ்ப்பாண வைபவகௌமுகி, வயாவிளான்.
54. வேலுப்பிள்ளை, சி.டி. 1992, அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் சரித்திரம், முற்பதிப்பு.
55. டானியல் ஜோன், எம்.பி. 1938.12.18, "வல்லிபுரம் பொற்சாசனம் அதன் சரித்திரப் பிரயோகம்" ஈழகேசரி.
56. ஜகந்நாதன், பொ. 1987, யாழ்ப்பாணத் தமிழரசர் வரலாறும் காலமும், யாழ். இலக்கிய வட்டம்.

பிறமொழி நூல்களும், கட்டுரைகளும்

1. Epigraphica Indica, xxii, 86 - 92, University of ceylon, History of Ceylon, vol. I, part II, p. 483
2. Nilakanta Sastri, K.A. 1958, The Colas, Madras, p. 110-116
3. Paronavithana, S. (e.d), 1959, History of Ceylon, vol. I pt. I, Colombo, P. 345.
4. Paronavitan, S. (ed), 1960, History of Ceylon, vol. I pt.II, Colombo, P. 427.
5. Paronavithana, S. 1940. "Vallipuram Gold plate of Vasabha", Epigraphia zeylanica, Vol, IV, No.29, P. 230.
6. Pathmanathan, S. 1978, The Kingdom of Jaffna.
7. Ragupathy, P. 1987, Early Settlements in Jaffna - An Archaeological Survey, Madras.
8. Ray, H.C. 1960, History of Ceylon, Vol. I, Pt,II, Colombo, P. 2, 563.
9. Sittrampalam. S.K. 1980, Themegalithic Culture in Sri Lanka, (Poona)
10. Velluppillai, A. June 1981, "Tamil and Ancient Jaffna and Vallipuram Gold Plate", Journal of Tamil studies, N. 19,

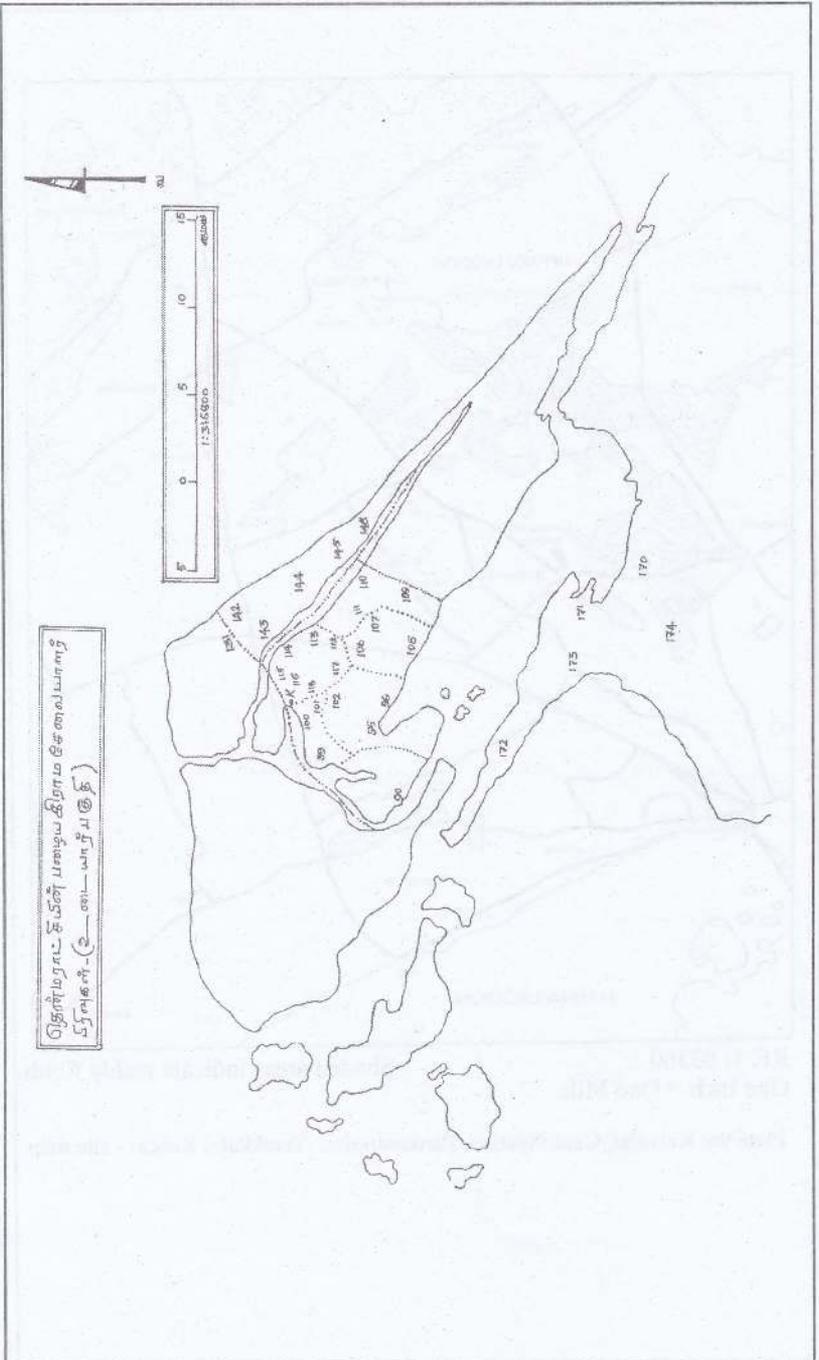
விளக்கப்படங்கள்

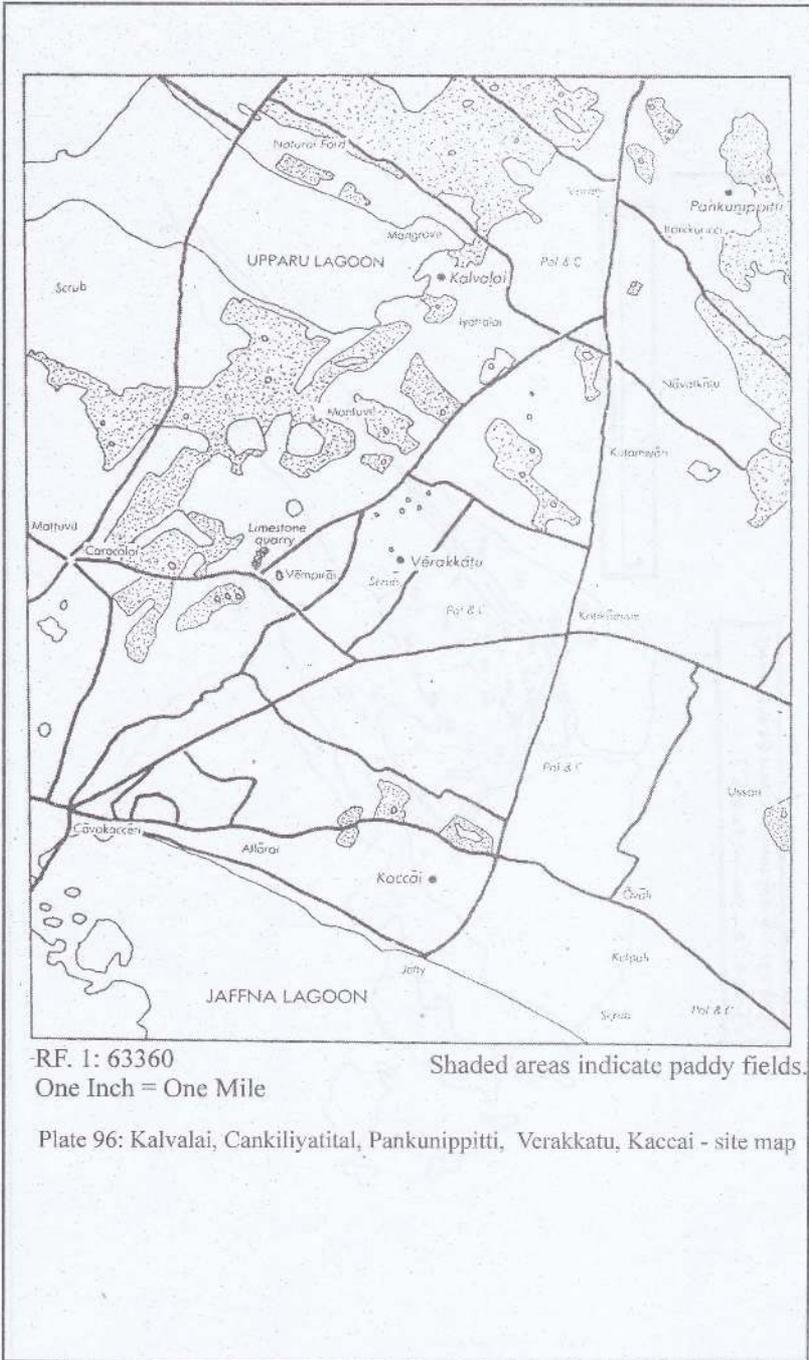
படம் 2இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பழைய
கிராம சேவையாளர் பிரிவுகள் (உடையார் பகுதி)

1. நாவற்குழி	90
2. சாவகச்சேரி தெற்கு	95
3. சாவகச்சேரி வடக்கு	96
4. மட்டுவில் தெற்கு	99
5. மட்டுவில் வடக்கு	100
6. சரசாலை	101
7. மீசாலை வடக்கு	102
8. கச்சாய்(பாலாவிக்கச்சாய்)	105
9. கொடிகாமம்	106
10. உசன்	107
11. எழுதுமட்டுவாள் தெற்கு	109
12. எழுதுமட்டுவாள் வடக்கு	110
13. மிருகவில்	111
14. நாவற்காடு (குடமியன் வரணி)	112
15. கரம்பைக்குறிச்சி	113
16. வரணி வடக்கு	114
17. இடைக்குறிச்சி	115
18. வரணி இயற்றாலை	116
19. தாவளை இயற்றாலை	117
20. மந்துவில்	118
21. வல்லிபுரம்	131
22. குடத்தனை கரையூர்	142
23. குடத்தனை	143
24. அம்பன்	144
25. நாகர்கோயில்	145
26. குடாரப்பு	146
27. நல்லூர், ஆலங்கேணி	170
28. செட்டி குறிச்சி	171
29. கவுதாரிமுனை	172
30. மட்டுவில்நாடு	173
31. கொல்லங்குறிச்சி	174

கல்வளைக்கோட்டை - "K"

கல்வளைக் கோட்டையினுடைய நீர்வழித் தொடர்பு இப்படத்தி
னுடாக விளக்கப்படுகிறது.

RF. 1: 63360

One Inch = One Mile

Shaded areas indicate paddy fields.

Plate 96: Kalvalai, Cankiliyatital, Pankunippiti, Verakkatu, Kaccāi - site map

பின்னினைப்பு

வரணிக் கோவிற்பற்றுப் பிரதேச இடப்பெயர்கள்

1. மாசேரிப் பிரிவு

01. அடம்பன் கேணி
02. ஆழ்வான் வளவு
03. ஆயில் நின்ற வெள்ளம்பிட்டி
04. ஆலடிக்காடு
05. ஆல்நின்ற சீமா
06. இறால்பிட்டி சருகுவாய்க்கால்
07. இலங்கிராலி
08. கஞ்சாந்து
09. காட்டுப்புலம்
10. கிருமன் தீமா
11. சிராய்ப் பாலன்மோட்டை
12. குடவக்குப்பிட்டி
13. குழுக்கரையும் கூழாவடியும்
14. கொட்டன்புலம்
15. கொல்லன் சீமா
16. சந்தன் வளவு
17. சங்கொட்டன்பாதி
18. சான்றான் புலம்
19. சாளம்பை
20. சாத்தன் வயல்
21. சிவியான்பிட்டி
22. சோழர்புலம்
23. சோழர்வளவு
24. சோழன் மாசேரி வயல்
25. தலைவிரிச்சி
26. தில்லங்குழி
27. நல்லவாகு தேவன் பிட்டி
28. நல்ல மாப்பாண வளவு

29. நல்ல பதிராஜன் சீமா
30. நாவற் சோலை
31. நினைவின் வளவு
32. நெடுத்தளை
33. பத்தினி திடல்
34. பழுதனை வயல்
35. பாலமோட்டை
36. பிராயன் பிட்டி
37. புல்லாந்திக் கேணி
38. புண்ணையடி
39. புறோன் பிட்டி
40. புளிச்சலடி
41. பூவல் கிணற்றடி
42. பொற்பத்தங்கேணி
43. பொக்கினியன் வளவு
44. முள்ளா வெளி
45. முல்லை கட்டையடி
46. வராத்தலைப்பிட்டி
47. வண்ணான் பெரிய வயல்
48. வண்ணான் சீமா
49. வெள்ளை மண் கடவை
50. வெள்ளம் பிட்டி
51. வெற்றி வயல்
52. வெட்டுக் காடு
53. வேளையார் புலம்
54. வேட்டை ஆலடி
55. வேம்படி விடுதி
56. வேலியாரர் வளவு

2. வடக்குக் குறிச்சிப் பிரிவு

01. அல்லைக்குழி சீமா
02. அரசு நின்ற புலம்
03. ஆயிலடி சீமா
04. இராவில் சீமா
05. இலுப்பை நின்ற புலம்
06. ஊட்டித் திடல்
07. ஐயம்பெருமாள் சீமா
08. கரம்பான்/ வயல்/ சீமா/ கோவில்
09. கறுக்காய்/ சீமா/ புலம்/ கோவில்
10. கஞ்சகம் / வயல் கலட்டி
11. காத்துநின்ற புலம்
12. கிண்ணறையன் சீமா / புலம்
13. கிராய் இலந்தைத்திடல்
14. குறிஞ்சா தூ
15. கும்பிட்டான் புலம்
16. குரக்கன் சாட்டி
17. கைலன் தோட்டம்
18. கொட்டியான் சீமா/ புலம்
19. கொல்லன் சீமா/ தோட்டம்
20. சங்கிலியா திடல்
21. சங்கிலியா தோப்பு
22. சங்கிலியா வளவு
23. சன்னாரிக்காடு சீமா
24. சிவிலங்கிராய் வயல்
25. சூத்தைச்சி புலம்
26. செம்மணத்தியம் முனை
27. சேரம் கலட்டி (சேதனா கலட்டி)
28. சைவக் குடியிருப்பு
29. தம்பான்
30. தண்டிகை சாத்தி
31. தம்பளை/ வயல்/ கடல்
32. தில்லையம்பலம்/ புலம் / வயல்/ கோயில்

33. துரும்புவயல்

34. தேசநாடை (தேநாடை)வயல்
35. நல்லிச்சன் வயல்
36. நல்லபதிரராஜன் சீமா
37. நாவலன் சீமா
38. நாணன் புலம்
39. நாவிதன் கறுக்காய்
40. பண்டாய்ப்புலம் /வயல்
41. புலி பாஞ்சான் தூ
42. புலோவத்தை
43. புங்கடி சீமா
44. பூவல் கிணற்றடி
45. மறக்கி சீமா
46. மகிழ் நின்ற கஞ்சகம்
47. மறக்கி சீமா
48. மகா நின்ற கஞ்சகம்
49. மாறா முதலி சீமா
50. மாறன் போக்கு
51. நிசங்கான்
52. முள்ளி/ காடு/ உப்பானது
53. முடவன் சீமா
54. வரகுதறை
55. வற்றுக்கேணி
56. வாரிவளவு
57. வினை தீர்த்தான் பனை
58. வெள்ளருவன் சீமா
59. வெல்லாண்டி சீமா
60. லோட்டுப் புலம்

3. கிடைக்குறிச்சிப் பிரிவு

01. அரசன் கேணி
02. அருவி வெட்டிக் குளத்தடி
03. ஆவரஞ் சாட்டி
04. ஆனை விழுந்த வெங்கிராயன் வயல்

05. ஆண்டி வளவு	38. சங்கிலி தோட்டம்
06. ஆயிலடியிற் புலம்	39. சன்னாரிக்காடு
07. இலுப்பை தின்ற புலம்	40. சங்கொட்டான் பாதி
08. இலமிச்சியறுகு	41. சாளம்பையடி
09. இறமில்	42. சாத்தான் கெட்டி புலம்
10. இலையுருபாகுதேவன்தோட்டம்	43. சீராம நாவலடி
11. இறத்தில் வளவு	44. சீமான் தோட்டம்
12. உக்குழுவில்	45. சுடுகாட்டுப் புலம்
13. ஊட்டித் திடல்	46. சுடுகாடு
14. ஒற்றர் புலம் / ஒட்டன் புலம்	47. சுரபுன்னையடி புலம்
15. சுழதைகட்டியன் சீமா	48. சூத்தைச்சி புலம்
16. கள்ளிமுனியன் சீமா	49. சூடு வெந்த புலம்
17. கற்கறந்துழவு	50. சூரியர் வளவு
18. கள்ளிப்பிட்டி	51. செம்மத்தியம்மன் வயல்
19. கற்குழுவில்	52. சேவலப்பிட்டி/ கோயில்
20. கல்லித்திபுலம்	52. சோழர் புலம்
21. காரைக்காடு	54. சோலையான் வளவு
22. சிஞானியற்புலம்	55. சோழங்கள் வளவு/ சீமா
23. கின்னறையன் புலம்	56. தவசிவளவு / புலம்
24. கிராங்கேணி	57. தண்டிகை சாத்தி / வயல்/
புலம்
25. கிராய் விளாத்திமோட்டை/
வயல்	58. திக்கில் புலம்
26. குருந்து நின்ற புலம்	59. தீனிக்கிராய்
27. குமிட புதியார் வளவு	60. துரும்பு வயல்
28. குமிட்கரை	61. துவக்குவைத்தப்பட்டி
29. குதிரை வளைந்தான்	62. நல்லவன் சீமா
30. குருவில் பிட்டி	63. நவனன் புலம்
31. குஞ்சன் சீமா	64. நாவிதன் தோட்டம்
32. கூலா நின்ற புலம்	65. நாவிதன் பரவை
33. கொடிக்காடு (சுடுகாடு)	66. நாகன் தோட்டம்
34. கொத்தர் வளவு	67. நினைவன் சீமா
35. கொட்டடி புலம்	68. பண்டா வயல்
36. கொம்பல் விழுந்த மடு	69. பன்னக்கை / புலம் / வயல்
37. கொற்றர் சாட்டி	70. பறையன் காடு

71. பறையன் தாழ்வு
72. பருத்திச் சீமா
73. பிராயன் பிட்டி
74. பிள்ளையான் புலம்
75. புலோவத்தை
76. பொற்றான் தோட்டம்
77. மகாதேவன் கோயில் வளவு
78. மருதடிச் சீமா/புலம் /வயல்
79. மருதர் வளவு
80. மணிக்காவில்/ சீமா
81. மல்லிச்சன் வயல்/ புலம்
82. மண்ணி சீமா
83. மண்ணாக்குழி/ சீமா/ வயல்
84. மறக்கி சீமா
85. மாவில் மாக்கண்டசிட்டி./புலம்/
வயல்
86. மாவிலங்க பள்ளம்
87. மிசங்கான்
88. மிறியாண்டி வளவு
89. முணுக்கம் பிட்டி
90. முத்திக்கையன் பள்ளம்
91. மூத்தான் குருமன்
92. வண்ணான் கேணி
93. வராலி சீமா
94. வல்லிவளவு
95. வலுப்பற்று
96. விலங்கிராவி
97. வீராமூரியடி புலம்
98. வெளியோர வெங்கிரயன்/வயல்/
புலம்
99. வெள்ளித்தியடி புலம்
100. வெட்டுக் குளம்

4. கரம்பைக் குறிச்சிப் பிரிவு

01. அடம்பன் தாழ்வு
02. அம்பலவாண வளவு
03. அரக்கி தோப்பு/ புட்டியன் வளவு
04. அழுகிய பள்ளம்
05. அத்தாய் சீமா
06. ஆரியன் வளவு/ மருதம்பிட்டி
07. ஆயிலடிபிற புலம்
08. ஆலன் கட்டை வயல்
09. ஆனை விழுந்த வெங்கிராயன்/
புலம்/வயல்
10. ஆவரஞ் சாட்டி
11. இலகடி முனை
12. உறைக் கிணற்றடி
13. ஐயம் பெருமாள் வளவு
14. கல்முனை
15. கறுக்காய் முத்தெட்டு
16. கரம்பைக் கேணி
17. கச்சப் பிரமன் தாழ்வு
18. கள்ள முளியன் புலம்
19. கற்கறன் தாழ்வு
20. கல்குழு
21. காரைக்காடு
22. கிராங்கேணி
23. சிஞ்ஞாவிற்-புலம்
24. கிளாம் பூரை
25. கிஞ்ஞா வளவு
26. குதிரை வளைந்தான்
27. குருக்கள் குடியிருப்பு
28. குருத்து நின்ற புலம்
29. குழுந்திடல்
30. கைலன் காடு
31. கொற்றா சாட்டி
32. கொட்டைப் பெருவெளி
33. கொம்பு தட்டி ஆலடி

34. கொற்றாணைக் கம்பி
35. சகாதேவன் வளவு/ சீமா/ புலம்
36. சான்றான் புலம்
37. சாளம்பைப் புலம்
38. சிட்டிவேரம்
39. சிட்டிவேரம் நரிய குச்சம்
40. சிட்டிவேரம் மயிலிகுறாமன் வளவு
41. சீராமல் புலம்
42. சுடலைப்பிட்டி
43. செம்மணத்தியம்மன் முனை
44. சேவகன் வளவு
45. தண்டுகை சாத்திவயல்/ புலம்
46. தனிவளை
47. தாடை மாலாணன்காடு
48. திக்கில் புலம்
49. திடல் சீமா
50. தென்னையன் வளவு
51. நவிதன் தோட்டம்/ வயல்
52. நல்ல பதிராயன் சீமா
53. நல்லாவரைப்புலம்
54. நித்தின் வயல்
55. நெல்லியிற் புலம்
56. பற்றனிப் புலம்
57. பாதணி
58. பிள்ளையான் புலம்
59. புலோவத்தை
60. புல்லாப் புலம்
61. புல்லாந்திக் கூடல்
62. பெரிய சீமா
63. பொற்பத்தன் தாழ்வு
64. மந்துவாதி
65. மண்ணாக்குழி
66. முதலி வளவு
67. மூன்றாம் பள்ளம்/ கோயில் / புலம்
68. யாட்டி

69. வராலி சாட்டி
70. விளாங்கிராவி
- 5. குடமியன் பீரிவு**
01. அத்தாய் கட்டையடி
02. ஆண்டிச்சி மேற் தோட்டம்
03. ஆனையறுகம்பிட்டி
04. இறைகேணி
05. இடைக்காட்டான் புலம்
06. இலங்கை நாராண சேனாதிராயன் வயல்
07. கண்டன் புலுடு
08. கச்சற் பிரமன் தாழ்வு
09. கயம்புலி ஆராய்ச்சி தோட்டம்
10. குடமியன் தோட்டம்
11. குஞ்சாண்டி வயல்
12. கொட்டைப் பெருவெளி
13. சங்கிலியன் வயல்
14. சண்மண் புலம்
15. சம்மன் புலம்
16. சாத்தன் செட்டிவளவு
17. சிங்ககோன் புலம்
18. சித்திரையான் புலம்
19. சிவியான் தோட்டம்
20. சூரியன் பிட்டி
21. சூடுவெந்த புலம்
22. செந்நெல்வாரி
23. சேனாதிராயன் புலம்/ வயல்
24. தடியன் தோட்டம்
25. திருநாட்பாகுதேவன் வயல்/ புலம்
26. தீணிக்கிராய்
27. நாச்சி வயல்
28. நாவலொடு கண்டி
29. நித்தன் வளவு
30. நுணுக்கை
31. பராக்கிரமபாகு தேவன் சீமா / சாட்டி/ புலம்

32. பட்டிப் புலுட்டு
33. பிட்டுவில்
34. பொக்கன் பள்ளம்
35. மறவன் சாட்டி
36. மஞ்சன் சீமா
37. மாதா கிழவி வளவு
38. மிக புலியாராட்சி வயல்
/தோட்டம்
39. வண்ணான் துறை வயல்
40. வியாளவரவை
41. விழாப்புப்புலம்
42. வேவிற்காடு
43. வண்ணன் மாவடி

6. நாவற்காடு பிரிவு

01. அழகின் சாட்டி
02. ஆலடி மருத்தாழ்வு
03. ஆவுடையா வளவு
04. இறத்தில்
05. உதயன் தறை
06. உள்ளோடை
07. உமையன் வளவு/ தறை
08. உறைக்கிணற்றடி
09. கருக்குரிவியான் புலம்
10. சிஞ்சூயிற் புலம்
11. குமுளடி
12. குருந்தடிப்புலம்
13. குஞ்சியோடு வளவு
14. குடலை/ பீறி/ புலம்/ கோயில்
15. குடியிருப்பு
16. கைலன் புலம்
17. கொற் வெளி
18. கொடியிட்ட ஆலடி
19. சாளமாவயல்
20. சிட்டிவேரம்
21. சோலையன் திடல்
22. சோலைக் கூடல்

23. தனிவளை
24. தொட்டியிட்ட ஆலடி
25. நல்லபதிராயன் சீமா
26. தித்தன் வயல்
27. நீலன் குருமன் புலன்
28. நெல்லியற் புலம்
29. பசுமையிட்ட நாவலடி
30. பட்டியிட்ட புளியடி
31. பராக்கிரமதேவன் வளவு/ சீமா/
புலம்/வயல்
32. பின்னையான் புலம்
33. புனைவேலி காடு
34. புதுக்காடு
35. பொடுக்கன் வளவு
36. மாவடி வளவு
37. மாணன் சீமா
38. மூன்றாம் பள்ளம்
39. மொத்திகயட்டையடி
40. வண்ணான் தாழ்வு
41. வேவிற்காடு

7. வரணி இயற்றாலைப்பிரிவு

01. அயங்காயந்தான் வளவு
02. அடம்பன் தாழ்வு
03. அயங்கன் வளவு
04. அத்தாய்
05. அறுமன்பனை
06. ஆவரம்சாட்டி
07. ஆலடி மருதன் தாழ்வு
08. இறத்திலடி புலம்
09. இலங்கிராவி
10. இளகடிப்புலம்
11. இறற்றிற் பெருவெளி
12. எல்லையிற் புலம்
13. கயட்டையிற் தாழ்வு
14. கலட்டிப்புலம்
15. கலட்டியிற் செட்டி

16. காலிங்கராஜன் வளவு/புலம்/ சீமா
17. கலுதாப்பனை
18. கற்கறன் தாழ்வு
19. கல்லடியிற் காட்டி
20. கிரான் சித்தாழ்வும்
துண்டியிற் புலம்
21. குசவன் குழிவயல்
22. குசவன் சாட்டி
23. குமிழிற் சீமா
24. குழுந்திடல்
25. கொட்டிக்கியான் புலம்/கோயில்
26. கொட்டன் புலம்
27. சந்திரர் வளவும் அத்தாய்
28. சிட்டி வேரம்
29. சிதம்பர பிரிவு
30. சுரைபடந்தாழ்வு
31. செட்டிச்சி வளவு/ வயல்/ புலம்
32. செட்டியார் வயல்
33. செம்பாட்டான் புற்று
வயல்/புலம்
34. செம்பாட்டான் புது வயல்
35. தண்ணிக்காறி வளவு
36. தச்சன் பூவல்
37. தும்புருவில் வயல்
38. தொண்டைமான் வயல்
39. தரையன் சாட்டி
40. நவலன் சீமா
41. நல்ல தண்ணிப் பூவல்
42. பரியாரி வளவு/ தறை
43. பழங்கமம்
44. பன்னியாசி
45. பொக்கன் சீமா
46. பொன்னன் முதலி வளவு
47. பொறுமன் புலம்
48. போக்கன் புலம்
49. மருதந்தாழ்வுப் புலம்
50. மடத்திப் புலம்
51. மண்ணாத்திடல்
52. மகிழங்கேணிப் பள்ளம்
53. மடத்திற் சீமா
54. மணியன் சீமா
55. மாப்பாண வளவு
56. முடி இலுப்பையடி புலம்
57. முல்லையன் புலம்
58. மேழி முடங்கன் வயல்
59. மோர் ஒழுங்கை வயல்
60. மைலியார் புலம்
61. விளங்கி வயல்
62. வைக்கற் புலம்
- 8. தாவளை கியற்றாலையிரிவு**
01. அத்தாய் வயல்
02. அம்பலர்ப் புலம்
03. அம்மையா தோட்டம்
04. அம்பலக் குச்சம்
05. அம்பலவாண வளவு
06. அணியன் சாட்டிச் சீமா
07. ஆணையன் சாட்டி
08. ஆவரஞ்சாட்டி
09. உடையா பற்றம்
10. ஊரியிற் புலம்
11. எருவன் தோப்பு/ புலம்
12. எருவன் தோட்டம்/ வயல்
13. எருவன் சீமா
14. எருவன் குச்சம்
15. ஒட்டக் கேணி/ புலம்/ வயல்
16. கஞ்சன் தாழ்வு
17. கல்வளைக் காடு
18. கல்வளைக் கோட்டை
19. கல்வளைப் பிள்ளையார்
கோவில்
20. கல்வளை ஊரியிற் புலம்
21. கஞ்சா மிடுக்கு
22. கன்னக் குடா

23. கதிராகிள்ளி வயல்
 24. கறையடி வலயன் புலம்
 25. கின்னியர் புளிந்திடற்புலம்
 26. குசவன் சாட்டி
 27. குஞ்ச வளவு
 28. குமரணி வளவு/ வயல்/ புலம்
 29. குமிழிற் சீமா
 30. குருவிச்சம் புலம்/ பள்ளம்/
 பாலம்/தோப்பு
 31. குஞ்சி எருவன் வயல்
 32. குமனைப் பாலைக் கண்டு வளவு
 33. குளவடிக்க குச்சம்
 34. கசறப்பிட்டி
 35. கொட்டியன் பூவல்/ சீமா
 36. கொம்பன் தோட்டம்
 37. கோயிற் புலம்
 38. சவளக்காரன் புலம்
 39. சவப்பிட்டி
 40. சகலப்பிராசன் முதலியார்
 தோப்பு
 41. சாளம்பைப் பிட்டி
 42. சுடு காட்டுப் புலம்
 43. செட்டி வளவு
 44. சோலைக்குறிசுமரன்
 வளவு/புலம்
 45. தியாவில் தோப்புப் புலம் / சீமா
 46. தென்னந் தோப்பிற் சீமா
 47. நல்லக்குட்டி வளவு
 48. நாற்றுப்பற்றம்
 49. நாவற்காடு
 50. நினைவு வளவு
 51. சீலனுடைய வாரி வளவு
 52. நெல்லியடி வளவு
 53. பராக்கிரமன் தோட்டம்/
 புலம்/சீமா
 54. பல்ல சிட்டி சீமா
 55. பண்டாரத் தோட்டம்
 56. பள்ளன் புலம்
 57. பல்லடி சீமா
 58. பள்ளகியான் புலம்
 59. பறையன் புளியந்திடல்
 60. பண்டிக்க குட்டி வயல்
 61. பாலக்கியன் வளவு/ புலம்
 62. பாலைத் திடற் புலம்
 63. புவனி பாகு தேவன் வளவு/
 புலம்/ சீமா
 64. புளியத்திடற் புலம்
 65. புலியன் புலம்
 66. பெரிய எருவன் வயல்
 67. பொய்யா மொழி வளவு
 68. மகிழங்கேணி
 69. மகாதேவபடையாண்டி/
 வளவு /புலம்
 70. மலக்காக் காலனிப்புலம்/சீமா
 71. மடத்தடி மின்டன் புலம்
 72. மாணா முதலியர்வளவு
 73. முண்ட முடியன் புலம்
 74. முதலியார் வலையன் புலம்
 75. முகுந்தாழ்வுக் குச்சம்
 76. முதலைக் குழி சீமா
 77. மேழி வெட்டி புலம்
 78. வண்ணான் தாழ்வு
 79. வண்ணக்கன் தோட்டம்
 80. வலையன் புலம்
 81. வண்ணான் தாழ்வுக் குச்சம்
 82. வாயக்காலிற் புலம்
 83. வேலிற்காடு
 84. வேர்க்குட்டி
- 9. மந்துவில் பிரிவு**
 01. ஆலிச் சிட்டி
 02. இலுமிச்சம் பள்ளம்
 03. இலந்தைத்திடல்
 04. உண்ணி வயல்

05. உறங்கன் தாழ்வு
06. கலட்டிக் கிராய்
07. கறிச்சாட்டி தூ
08. குமரன் தறை
09. கும்பா வெளி
10. கேலம்
11. சகாதேவன் தோட்டம் / புலம்/
சீமா
12. சோழர் வளவு
13. நரி ஓட்டன் பாதி
14. தெற்றி தேவன் புலம்
15. புளியந்திடல்
16. மருதந்தாழ்வு
17. மாப்பேறியன் காடு
18. மாத்தளாயன்காடு
19. மினலைக்குளம்
20. வலத்திப்புலம்
21. விளாங்குழி
22. வேடன் திடல்
23. வேற்காடு

10. குடத்தனைப் பிரிவு

01. ஆலங்கட்டையடி
02. ஆண்டிமனை

03. ஜவனக் கேணி
04. ஈச்சந்தரவை
05. ஓடைவயல்
06. கனகராயன் புலம்/சீமா/ வயல்
07. கொட்டுவயல்
08. குடும்பியன் வயல்/ வளவு/புலம்
09. குச்சைவியல்
10. கொக்கட்டிப்பள்ளம்
11. கோலவன் நாவலடி
12. முறண்டன் புளிபடிப்புலம்
13. சேனாதிராயன் புலம்
14. நாவலடிப்புலம்
15. பிரமானந்தன் தூ
16. பனை நின்றான் காடு
17. பறையான் காடு
18. பாலைத் தூ
19. பாலன் பள்ளம்
20. புங்கன்குளம்
21. பெரிய வளவு
22. வள்ளியாபனை
23. வட்டுக்குளம்
24. வெள்ளையான் கூடல்

வரணிப் பிரதேசத்திலுள்ள முக்கிய குளங்கள்

1. மாசேரிப் பிரிவு

01. வேட்டை ஆலடிக்குளம்
02. இளையாத்தைக் குளம்
03. கடுதலைக்குளம்
04. காட்டுப் புலக்குளம்
05. கரவில்லுளம் 1 (பழுதனை)
06. கரவில்லுளம் 11
07. குமர குளம்
08. சாளம்பைக் குளம்
09. சிதம்பர முதலியார் குளம்
10. சிமிள் குளம்
11. முதலைப்பிட்டிக்குளம்
12. வீராமூரிக் குளம்
13. விரானூரிக் குளம்
14. புளிச்சலடிக்குளம்
15. பொற்பத்தங்கேணிக் குளம்
16. வண்ணான் தாழ்வுக் குளம்
17. பெட்டிக் காட்டுக்குளம்
18. முள்ளாவெளிக் குளம்
19. விக்கிரமா குளம்
20. கன்னியர் குளம்
21. நாச்சிமார் குளம்
22. சிவியான் குளம்
23. காட்டுப்பிட்டிக்குளம்
24. இறால்பிட்டிக்குளம்
25. இடியேறு விழுந்த குளம்
26. சூரியர் குளம்
27. உடையார் பிரிவுக் குளம்
28. நுளம்பாய்க் குளம்
29. மருதடிக்குளம்

2. வரணி வடக்குக் குறிச்சி

01. காக்கையன் குளம்
02. துவாரையன் குளம்
03. சினியாக்குளம்

04. கடை ஆலடிக்குளம்
05. வெட்டுக்குளம்
06. பழம் முருகையன் கோவிலடிக்குளம்
07. வரையா குளம்
08. கடுதலைக் குளம்
09. கும்பிட்டான் குளம்
10. பிலாவாலயக் குளம்
11. இராவில் குளம்
12. பருதலைக்குளம்
13. நாச்சிமார் கோவிற்குளம்
14. சுடுகிராய்க் குளம்
15. வண்ணான் வயல்குளம்
16. வற்றுக்கேணிக் குளம்
17. தம்பளைக் கடல்
18. சுவரங்கரை/சூழங்கிராய் கடல்
19. சைவக்குடியிருப்புக்குளம்
20. கொல்லையிற்குளம்
21. காரைக்குளம்
22. கியாக்குளம்
23. அலரிக்குளம்
24. சுட்டைக் காட்டுக்குளம்
25. துவாரையன் குளம்

3. கடைக்குறிச்சிப் பிரிவு

01. சேவலப்பிட்டி குளம் I, II
02. தவசியா குளம்
03. மணிக்காவில் குளம்
04. மாவில் மார்க்கண்ட சிட்டிக்குளம்
05. முருக உடையார் குளம்
06. மடத்துக்குளம்
07. மந்தயினான் குளம்
08. சலிப்பைக் குளம்
09. மாவில் புன்னையடிக்குளம்

10. பெரியகுளம் (வண்ணாந்துறை)
 11. மாவில் குளம்
 12. இறமில் குளம்
 13. சின்னக்கற்குழுக்குளம்
 14. உக்குழுவிற் குளம்
 15. சிலம்பாத்தைக்குளம்
 16. சுவரங்கரைக் குளம்
 17. வெட்டுக்குளம்
 18. கைலிக்குளம்
 19. மாவிலங்கப் பெருங்குளம்
 20. சூரியர்பிட்டிக் குளம்
 21. உறைக்குளம்
 22. ஆழ்வார் மடக்குளம்
 23. வடலிப் பள்ளங்குளம்
 24. கற்குழக் குளம்
 25. காயா மரவைக்குளம்
 26. கட்டு மேய்ச்சல்குளம்
 27. பெரியதம்பிரான் கோவிற்குளம்
 28. தவசியாவைரவர் கோவிற்குளம்
 29. அம்பலாங் குளம்
 30. சள்ளைக் குளம்
 31. பெண்டுகள் குளம்
 32. குமரணிக் குளம்
 33. பரவைக் குளம்
 34. ஆலமடகந்தசாமியார் கோவில் குளம்
 35. கொட்டிக்கியான் கோவில் குளம்
 36. மருது பாதிக்குளம்
 37. சித்தர் குளம்
 38. தேவர் குளம்
 39. வராலிக் குளம்
 40. பெட்டைக் கன்னிக் குளம்
 41. வெள்ளையர் குளம்
 42. ஐம்பம் பெருமாளுகுளம்
 43. ஆழ்வார் மடக்குளம்
 44. உறைக்குளம்
 45. கொம்பு தட்டிக் குளம்
 46. வாரியார் குளம்
 47. குருக்கள் குளம்
 48. கல் குழுக்குளம்
 49. குமாரத்தி பள்ளக்குளம்
 50. தும்புருவில் குளம்
 51. கைமுனைக் குளம்
 52. பரமகுளம்
 53. காட்டுக்குளம்
 54. சிட்டிவேரக்குளம்
 55. காட்டுக் கந்தசாமியார் பெரியகுளம்
 56. இறத்தில் குளம்
- 4. கரம்பைக்குறிச்சிப் பிரிவு, வரணி இயற்றாலைப் பிரிவு**
01. தம்பனைக்குளம்
 02. பழைய குளம்
 03. கொட்டுறட்ட குளம்
 04. கொடிக்காடு துரையான் குளம்
 05. கொடிக்காடு கோவைப் பிட்டியாகுளம்
 06. காரைக்காடு ஊரிக்குளம்
 07. ஆராய்ச்சிக் குளம்
 08. காலிக் குளம்
 09. கல்முனைக்குளம்
 10. வெள்ளையர்குளம்
 11. திக்கில் குளம் 1.11
 12. அண்ணமார் கோயிற்குளம்
 13. உள்ளோடைக் குளம்
 14. தாண்டான் குளம்
 15. பூக்கொல்லைக் குளம்
 16. கீச்சிட்டான் குளம்
 17. ஆலடிக்குளம்
 18. சட்டியடிச்சான் குளம்
 19. வெட்டுக்குளம்
 20. கொற்றாளைக் குளம்
 21. வைரவர் கொற்றாலைக்குளம்

5. நாவுற்காடு பரிவு

01. மூன்றாம் பிள்ளைக்குளம்
02. இறைகேணிக் குளம்
03. குடலை பீறிக்குளம்
04. தனிவளைக்குளம்
05. கரிக்குருவியான் குளம்
06. குழுகிடாப்பிள்ளைக்குளம்

6. மந்துவில் கிழக்குப் பரிவு

01. புலிதூக்கி குளம்
02. இரணைக் குளம்
03. தாலையடிக் குளம்
04. கட்டைக்குளம்
05. பிரம்படிக்குளம்
06. நந்தி வளைக்குளம்
07. குயவன் துரவக்குளம்
08. கண்டன் குளம்
09. வந்தியா குளம்
10. புங்கடிக்குளம்
11. கல்வறைக் குளம்

7. மந்துவில் மேற்குப் பரிவு

01. குழுக்கனைக் குளம்
02. சும்பாவெளிக் குளம்
03. மயிலங்கிராய்க் குளம்
04. சந்திரன் பேணிக் குளம்
05. கோவறைக் குளம்

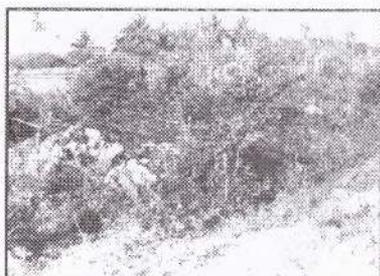
8. மந்துவில் வடக்குப் பரிவு

01. மருதடிக் குளம்
02. கவிட்டுக் குளம்
03. கேலம் குளம்
04. கயவளைக் குளம்
05. வின்ன கலட்டிச்சிராய்க்குளம்
06. ஓட்டக் கோணாக்குளம்
07. புளியந்திடல் குளம்

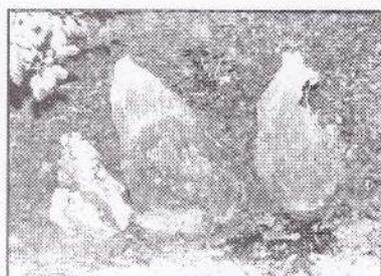
குறிப்பு:-

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட குளங்கள் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெறுபவையாகும். இவற்றைவிட மேலும் பல குளங்கள் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

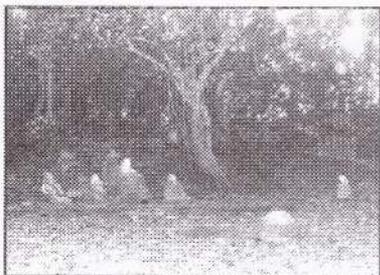

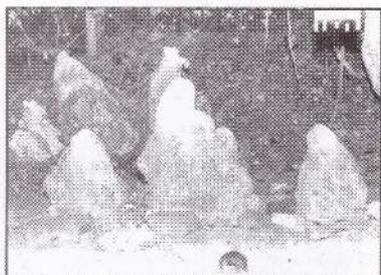
BLÍÐ 3

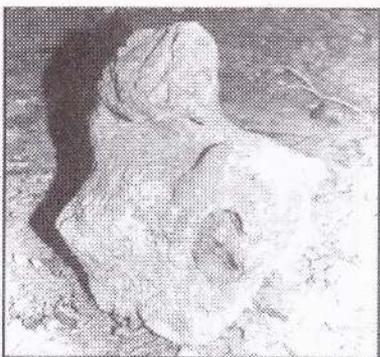
BLÍÐ 4

BLÍÐ 5

BLÍÐ 6

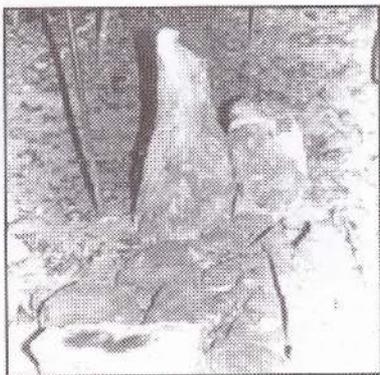
BLÍÐ 7

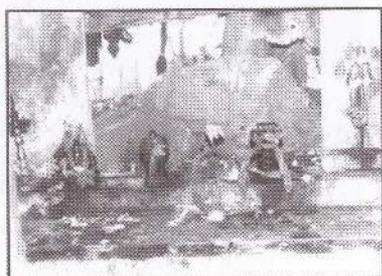
BLÍÐ 8

BLIĐ 9

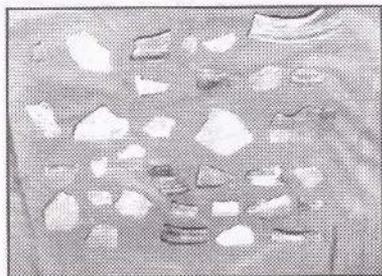
BLIĐ 10

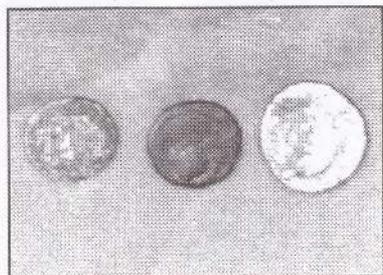
BLIĐ 11

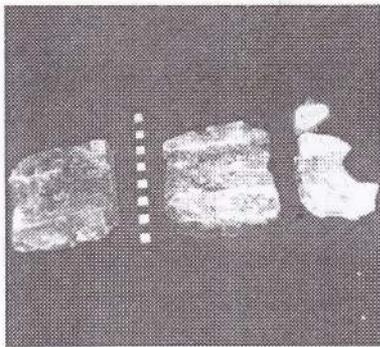
BLIĐ 12

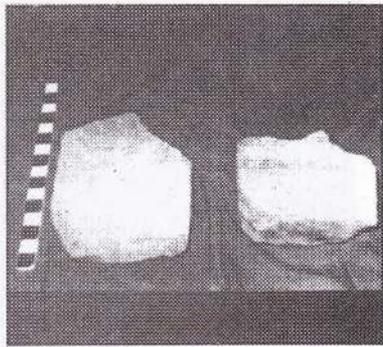
BLIĐ 13

BLIĐ 14

BLIÐ 15

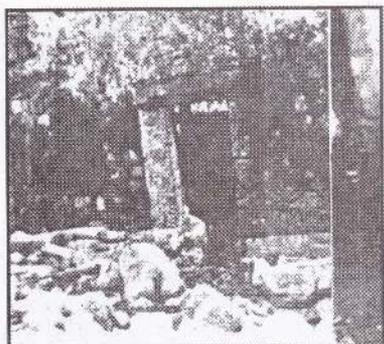
BLIÐ 16

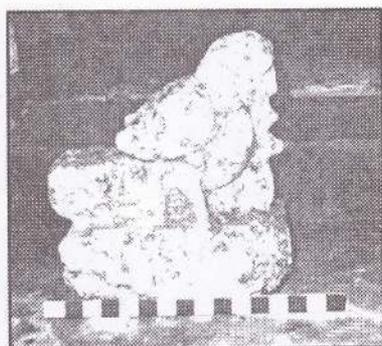
BLIÐ 17

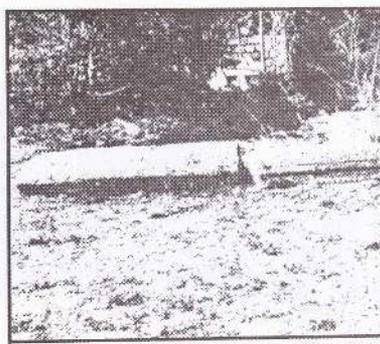
BLIÐ 18

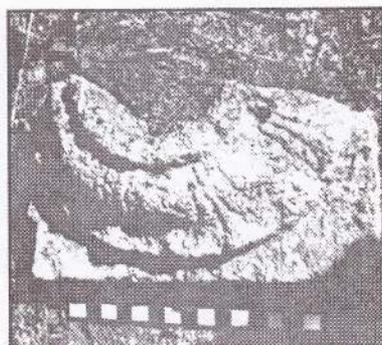
ULIÓ 19

ULIÓ 20

ULIÓ 21

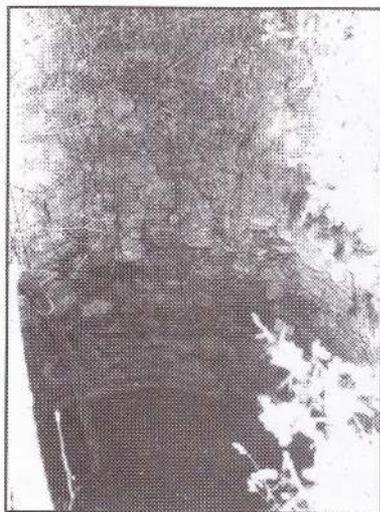
ULIÓ 22

УЛІЌ 23

УЛІЌ 24

УЛІЌ 25

УЛІЌ 26

PL. 27

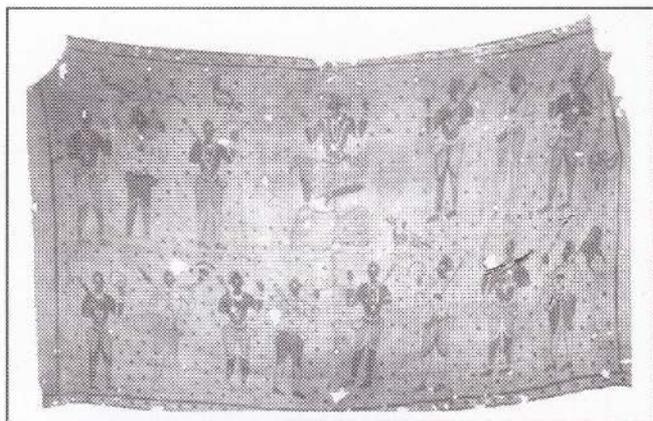

PL. 28

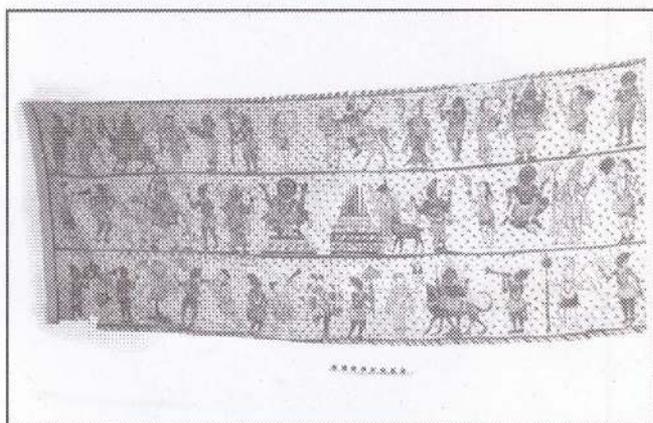

PL. 29

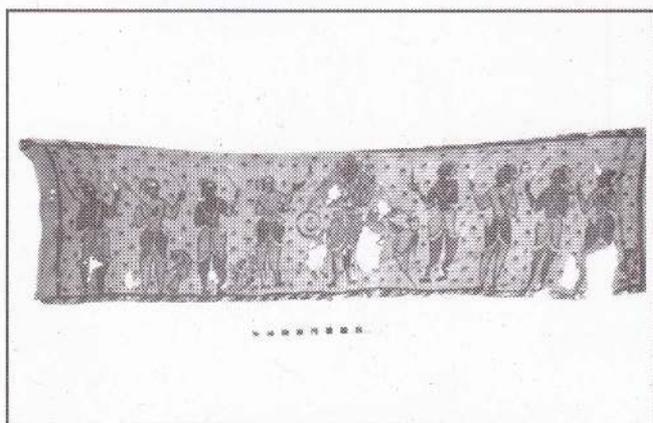
BLIÐ 30

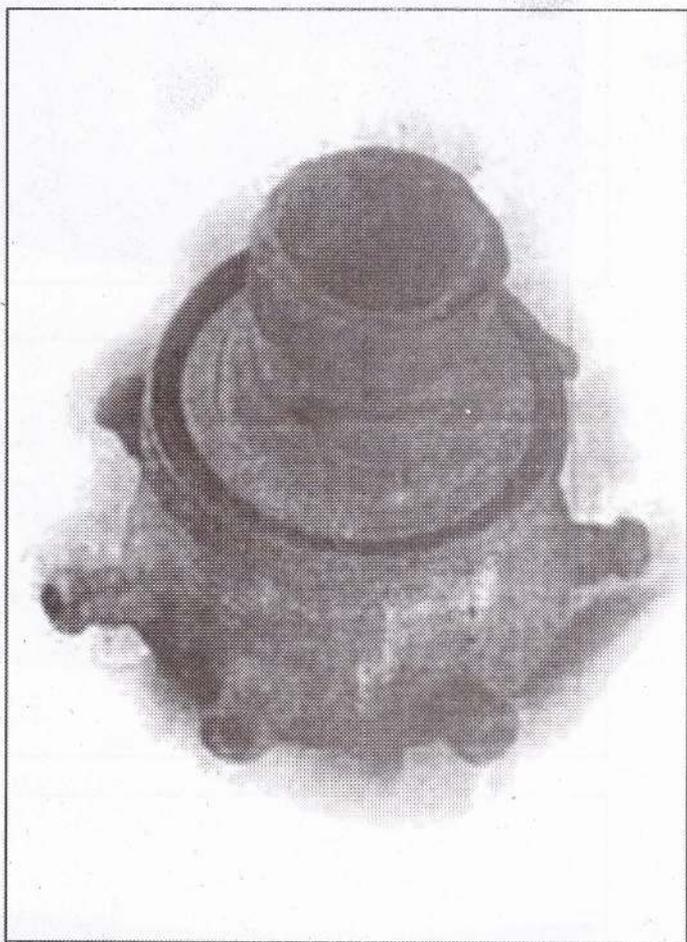

BLIÐ 31

BLIÐ 32

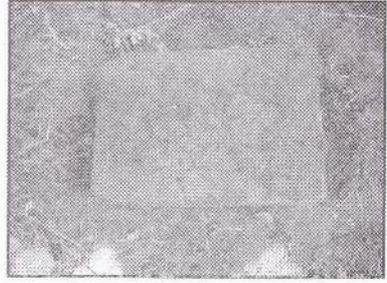

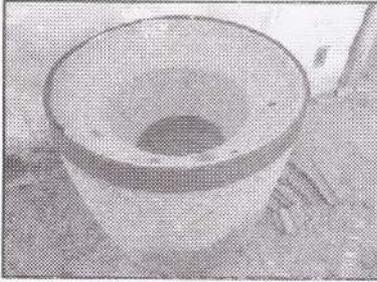
УЛД 83

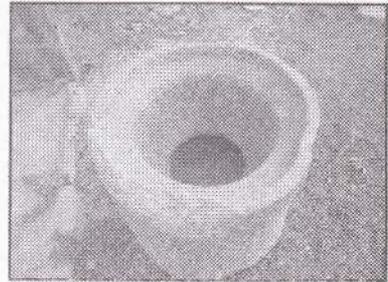
சுட்டிபுரம் அம்மன் கோயிலிலுள்ள
சுமைதாங்கி

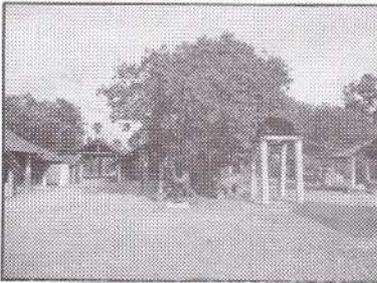
கல்வளைக் கோட்டை
மதீற் சொங்கல்

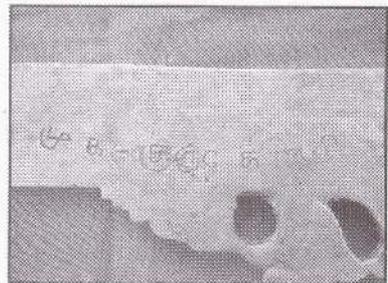
இடைக்குறிச்சி சேவலப்பிட்டி
கோயிலிலுள்ள
எண்ணெய் ஊற்றும் செக்கு

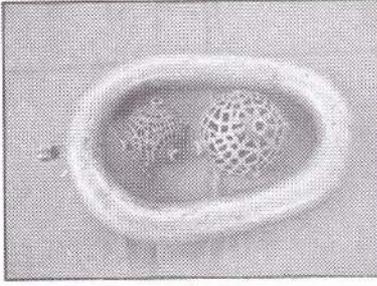
கரம்பான் பிள்ளையார்
கோயிலிலுள்ள
எண்ணெய் ஊற்றும் செக்கு

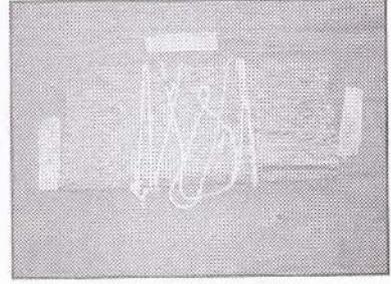
மாசோரி புரதான குருநாதர் கோயில்

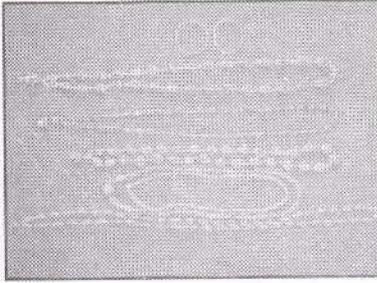
குருநாதர் கோயில்
திருவாசிச் சாசனம்

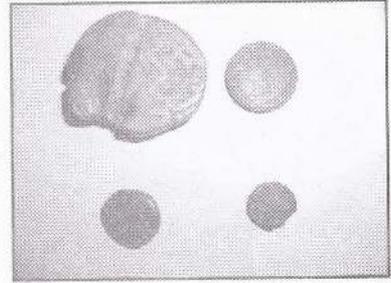
குருநாதர் கோயில் சிலம்பு

சுட்டிபுரம் கோயில்
கோவலன் கண்ணகி ஏடு

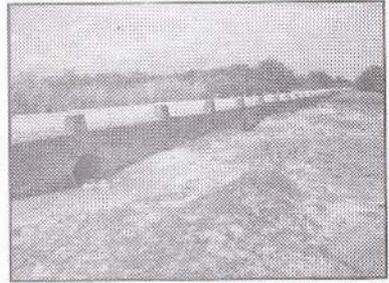
குருநாதர் கோயில் பரம்பரை
உருத்திராட்சம், காப்பு

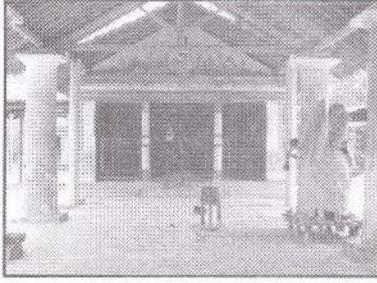
வரணியில் கிடைத்த
சில நாணயங்கள்

புரதான குருநாதர் கோயில்
வெண்கலச் செம்பு

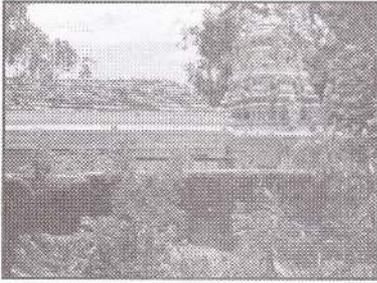
வரணி- முள்ளி நீரேரிப் பாலம்
(மாசேரி)

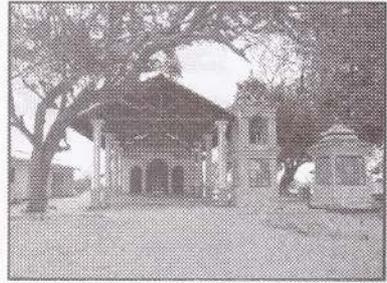
வரணி வடக்கு சிமிழ்க்
கண்ணகையம்மன் ஆலயம்

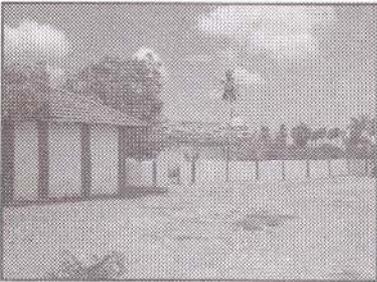
கறுக்காய் சித்திவிநாயகர் ஆலயம்

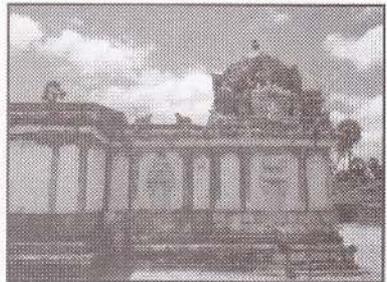
வரணி வடக்கு கும்பிடான்புலம்
கற்பகப் பிள்ளையார் கோயில்

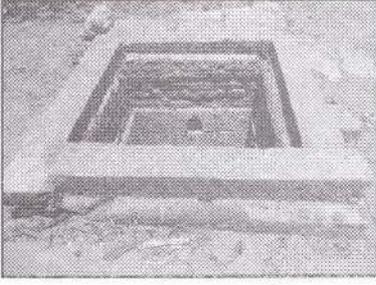
மந்துவில் புளியந்தீடல்
கந்தசுவாமியார் கோயில்

மந்துவில் கேலம் அம்மன் கோயில்

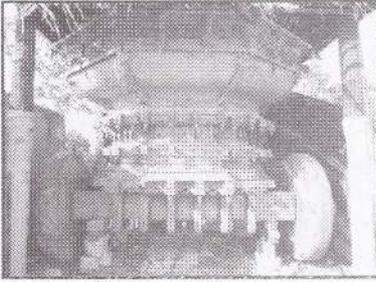
மந்துவில் தாளையடிப்
பிள்ளையார் கோயில்

தாளையடிப்பிள்ளையார் கோயில்
பழைய கிணறு

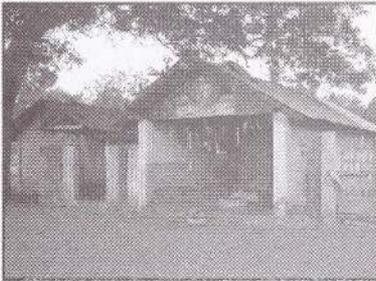
கரம்பான் பிள்ளையார் கோயில்

கரம்பான் பழைய தேர்

தில்லையம்பலப் பிள்ளையார் கோயில்

குருக்கள் குடியிருப்பு
முருகமூர்த்தி கோயில்

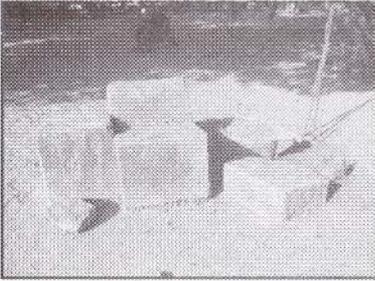
இடைக்குறிச்சி சேவலப்பிட்டி
கந்தசுவாமியார் கோயில்

திம்புருவில் பிள்ளையார் கோயில்

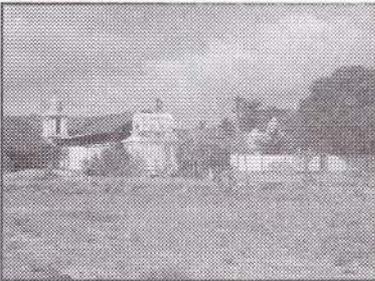
கரம்பைக்குறிச்சி மேற்கு
மூத்தவிநாயகர் கோயில்

சுட்டிபுரம் ஆலய புரதான எச்சங்கள்

எருவன் நாகதம்பிரான் கோயில்

குடமியன் ஆதிசீவன் கோயில்

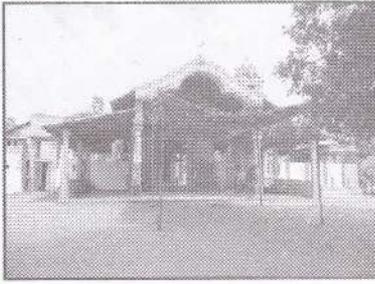
கொட்டிக்கான் கந்தசுவாமி கோயில்

கல்வளைப் பிள்ளையார் கோயில்

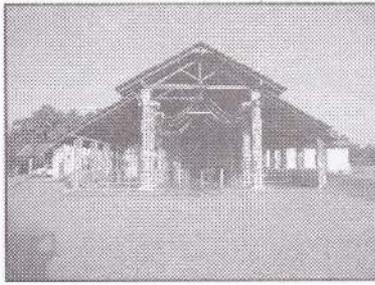
இயற்றாலை நீர்த் தொட்டி

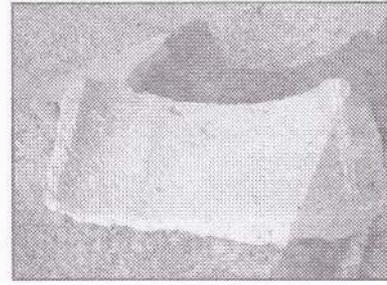
இயற்றாலைக் காட்டுவளவுக்
கந்தசுவாமி கோயில்

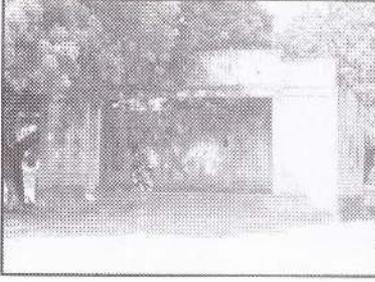
திக்கீல் கந்தசுவாமி கோயில்

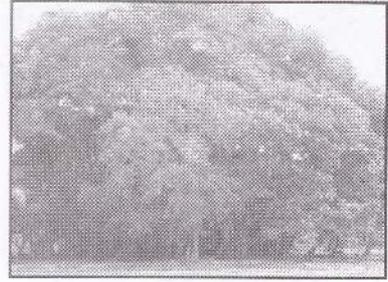
மாசேரி பொற்பத்தங்கேணி
வீரகத்திப் பிள்ளையார் கோயில்

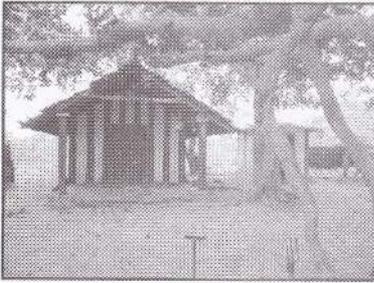
சேவலிப்பிட்டி கோயிலிலுள்ள
சாந்து அரைக்கும் கல்

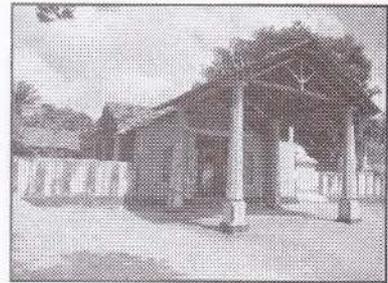
சுட்டிபுரம் அம்மன் கோயில் கலாமன்றம்

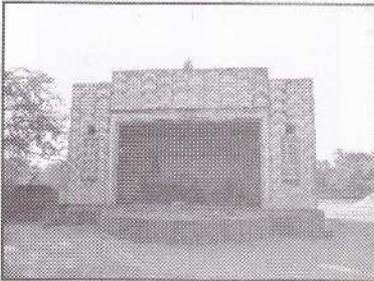
குடமரியன் சடை பைரவர் கோயில்

கல்வளை ஐயனார் கோயில்

இயற்றாலை ஆலடிப்புலம்
முருகமூர்த்தி கோயில்

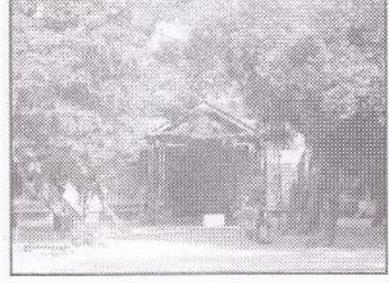
சேவலப்பிட்டி கலாமன்றம்

கொம்புதட்டிப் பிள்ளையார் கோயில்

தம்பளை குளச் சாசனம்

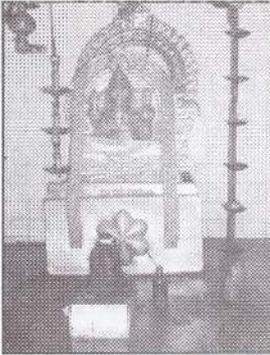
சுட்டிழும் கண்ணகை அம்மன் ஆலயம்

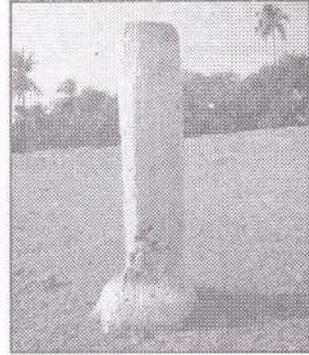
நாவற்காடு தனிவளைப்
பிள்ளையார் கோயில்

நாவற்காடு மூன்றாம்பள்ளம்
பிள்ளையார் கோயில்

இடைக்குறிச்சி புவரசடி
சுயம்புப் பிள்ளையார் கோயில்

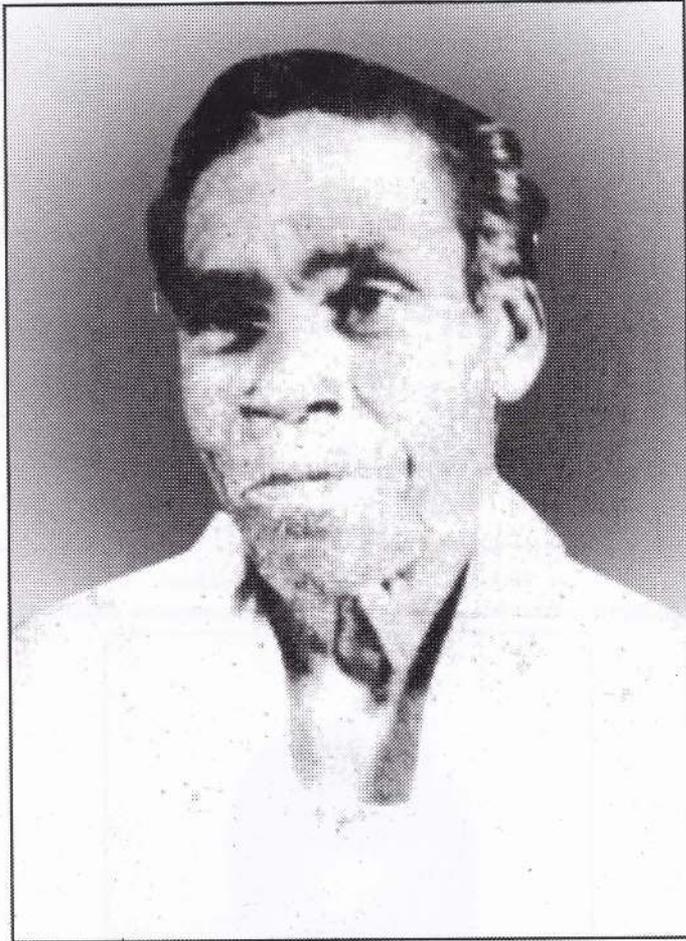
சேவலப்பிட்டி குளத்திலுள்ள
ஆவரஞ்சிக் கல்

சீர்காழி கோவிந்தராஜன் குழுவினர்
சட்டிபுரம் கண்ணகையம்மன் ஆலயத்திற்கு வருகை தந்தபோது

ஸ்ரீலக்ஷ்மி குருநாத சின்னநாகப்ப சுவாமிகள்
(புராதன குருநாதர் கோயில், மாசேரி - வரணி)

ஸ்ரீலக்ஷ் குருநாத கந்தர் சின்னக்குட்டி பூசாரியார்
(புராதன குருநாதர் கோயில் மாசேரி - வரணி)
குருபுசை தினம் - புரட்டாதி மாதம், மிருகசீரிட நட்சத்திரம்
திதி - தேய்விறை சப்தமி

இந்நூலாசிரியரைப் பற்றி...

சிவத்திரு. கார்த்திகேசன் - கமலநாதன் M.A.J.P.

வாணியூர் சைவபுலவர் சி.கா.கமலநாதன் 1992-1997 காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்று சில காலம் அப்பல்கலைக்கழகத்திலேயே விரிவுரையாளராக கடமைபாற்றிய அனுபவம்

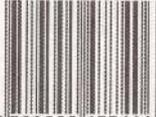
உடையவர். தொடர்ந்து படிப்பதில் ஆர்வமுடைய அவர் பண்பாட்டு இயலில் முது கலை மாண்புபட்டம் பெற்று தனது கல்விப் புலமையை மேலும் உயர்த்திக் கொண்டவர். படிக்கும் காலத்திலேயே பழமையைக் கண்டறிந்து வரலாற்றில் புதுமை படைப்பதில் ஆர்வம் காட்டிய இவர் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் சிலர் வரணியில் புதிய தொலியல் ஆதாரங்களைக் கண்டுபிடிக்க உதவியவர். ஆசிரியராக இருந்து இலங்கை வரலாறு பகுதி-1, ஐரோப்பிய வரலாறு பகுதி-1, ஐரோப்பிய வரலாற்றுக் குறிப்புகள், மட்டுவில் மத்திய நூலகப்பரவர் தேவஸ்தான் 50 வது பரணிப்பூசை சிறப்பு மலர் என்பவற்றை வெளியிட்டவர். இவையெல்லாம் இவர் தொடர்ந்து நூல்களை எழுதுவதற்கு தூண்டுதலாக அமைகின்றன எனலாம்.

பேராசிரியர் பாழுப்புப்பரணம்
தலைவர்
வரலாற்றுத்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

சி.கா.கமலநாதன் கோயில் மரபுகளுடன் இறுகப் பிணைக்கப்பட்டிருந்த தனது குடும்பத்தினரின் வாழ்வுடன் ஒன்றித்து தன்னையும் சமய ஆசாரவாழ்வுடன் இணைத்து பரம்பரைப் பிரதம பூசகராகவும், தர்மகாத்தாவாகவும் திகழ்பவர். சைவபுலவர், சைவசிந்தாந்த பண்டிதர், சிவநெறிச்செல்வர், திருவருள் வாசகர், அருளுரை அமுதன், சிந்தாந்த வித்தகர், தர்மாசிரியர், அகில இலங்கைச் சமாதான நீதவான் போன்ற பலபட்டங்களைப் பெற்றவர். ஒரு வரலாற்று ஆசானாகவும், சமுதாயப் பணிகளில் பெரும் ஈடுபாடு கொண்டவராகவும், வாஸ்து சாஸ்திரக்கலைகளில் தேர்ச்சியுடையவராகவும், ஆலய திருவிழாக்களை வானொலி மூலம் வரணனை செய்வதில் வல்லவராகவும், நாடறிந்த அடியார்கள் விரும்பும் சிறந்த சமயப் பேச்சாளராகவும் அமரர் அருடகவி, கலாநிதி சீ. விநாசித்தம்பி ஐயா அவர்களின் மிகமிக நெருக்கமான சிஸ்யனாகவும் எதிர்வு கூறும் அருள் வாக்குப் பெற்றவராகவும் இவர் திகழ்ந்து கொண்டிருப்பது எமக்குக் கிடைத்த ஒரு பெருங் கொடை எனலாம்.

பேராசிரியர் செல்லையா - சிருஷ்ணராஜா
வரலாற்றுத்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

ISBN NO. 978-955-54774-0-6

9 789555 477406